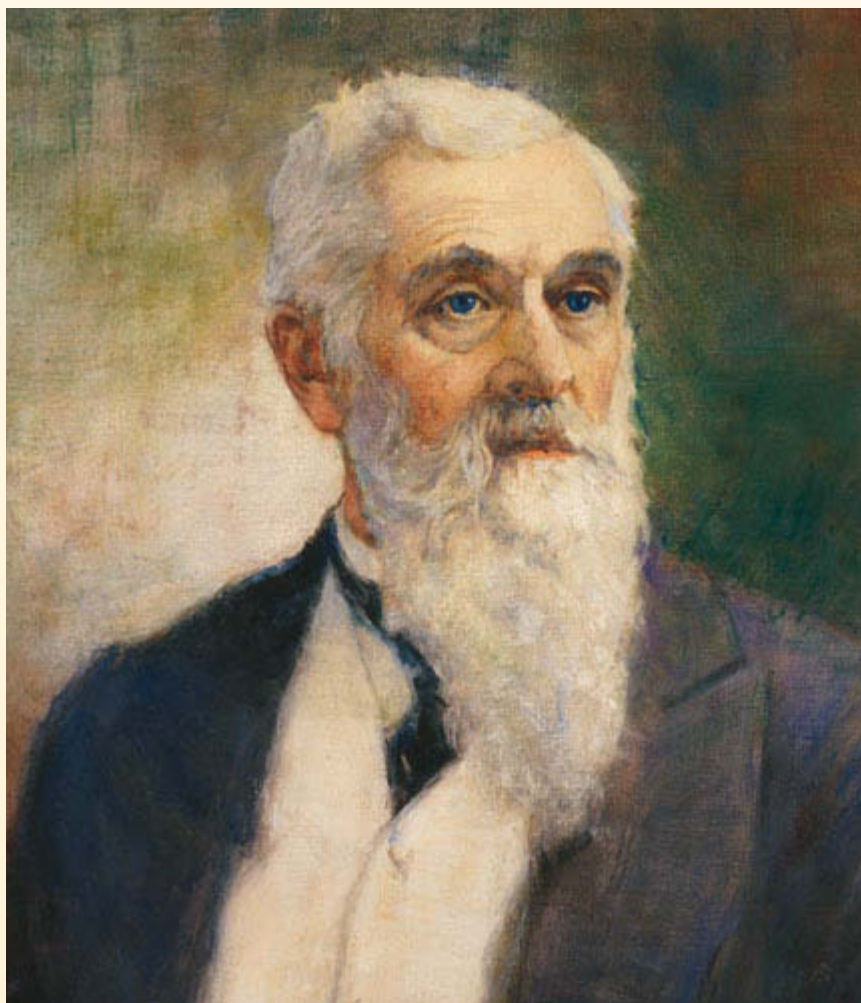

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI

LORENCAS SNOU

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI
LORENCAS SNOU

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Jutos valstija, JAV

Serijos *Bažnyčios prezidentų mokymai* knygos

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas

(leidinio numeris 36481 156)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Lorencas Snou (36787 156)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džordžas Albertas Smitas (36786 156)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Šias knygas galite įsigyti savo vietiniame paskirstymo centre arba apsilankę internete, adresu store.lds.org. LDS.org tinklapyje šios knygos taip pat pateikiamos elektroniniu formatu.

Būsime dėkingi už jūsų atsiliepimus ir pasiūlymus dėl šios knygos. Rašykite mums adresu Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

El. pašto adresu: cur-development@ldschurch.org

Prašome nurodyti savo vardą ir pavardę, adresą, apylinkę ir kuolą. Būtinai nurodykite knygos pavadinimą. Tada išdėstykite savo komentarus ir pasiūlymus apie šios knygos stipriąsias ir tobulintinas vietas.

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.

Visos teisės saugomos.

Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose

Leidimas anglų kalba patvirtintas: 8/02

Vertimas patvirtintas: 8/02

Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow vertimas.

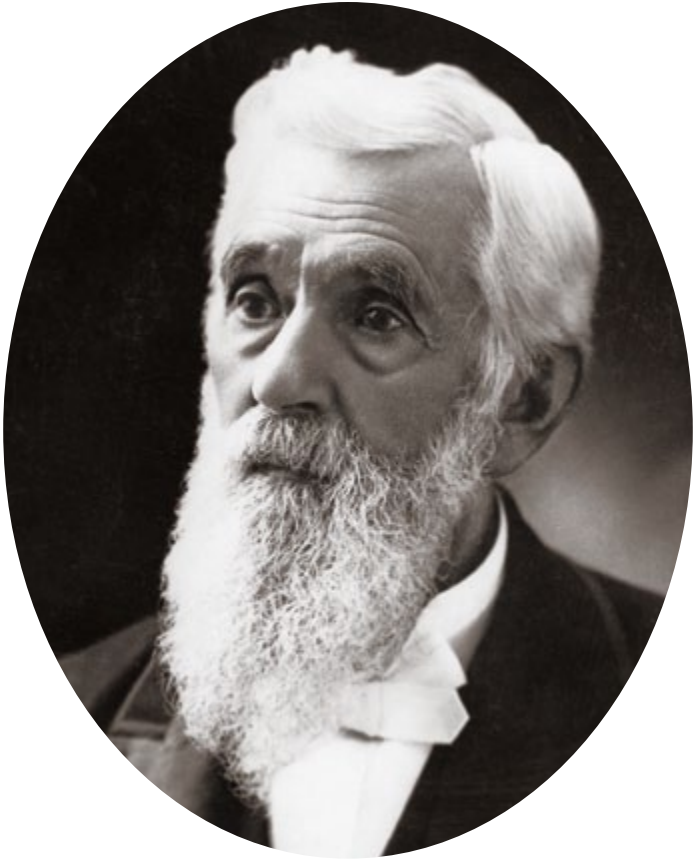
Lithuanian

36787 156

Turiny

Įvadas	v
Istorinė apžvalga	ix
Lorenzo Snou gyvenimas ir tarnystė	1
1 Mokymasis tikėjimu	35
2 Krikštas ir Šventosios Dvasios dovana	43
3 Atsivertimas visam gyvenimui: nenustokime tobulėję pagal tiesos principus	55
4 Sustiprėję Šventosios Dvasios galia	67
5 Didingas atlygis ištikimiesiems	77
6 Tapkime tobuli prieš Viešpatį, „kas dieną truputį geresni“	87
7 Tikėjimo tvirtumas išbandymų laikotarpiu: „Iš tamsos į šlovingą tiesą“	101
8 „Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį“	111
9 Šventi šeimyniniai ryšiai	119
10 „Ateikite į šventyklas“	129
11 „Aš ieškau ne savo valios, bet valios to, kuris mane yra siuntęs“	139
12 Dešimtinė – mūsų apsaugos ir pažangos įstatymas	147
13 Paramos bendrija – tikroji Meilė ir tyra religija	159
14 „Su Dievu viskas yra įmanoma“	165
15 Ištikima, aktyvi tarnystė Dievo karalystėje	173
16 „Kad mes galėtume būti viena“	185
17 Kunigystė – „žmonijos šeimos išgelbėjimui“	195
18 Vadovavimas Bažnyčioje ir nesavanaudiškas tarnavimas	205
19 Misionieriškas darbas – „Pasiiekti kiekvieną širdį“	213
20 Dievo Karalystė žengia pirmyn	223
21 Dievą mylėkime labiau už pasaulį	235
22 Daryti gera kitiems	243
23 Pranašas Džozefas Smitas	251
24 Pamąstymai apie Jėzaus Kristaus misiją	261
Iliustracijų sąrašas	269
Abėcėlinė rodyklė	271

Lorenzo Snow,

Įvadas

Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas patvirtino seriją knygų *Bažnyčios prezidentų mokymai*, kad padėtų jums geriau suprasti sugrąžintąją Evangeliją ir per pastarųjų dienų pranašų mokymus priartėti prie Viešpaties. Bažnyčiai leidžiant naujas šios serijos knygas, jūs sukaupsite pagalbinių Evangelijos knygų rinkinį savo šeimai. Šios serijos knygos yra skirtos tiek asmeninėms studijoms, tiek kvorumų ir klasių pamokoms. Taip pat jos gali padėti jums ruošti kitas pamokas ar kalbas ir atsakyti į klausimus, susijusius su Bažnyčios doktrina.

Šioje knygoje pateikiami Prezidento Lorenzo Snou, kuris nuo 1898 m. rugsėjo 13 d. iki 1901 m. spalio 10 d. tarnavo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu, mokymai.

Asmeninės studijos

Studijuodami Prezidento Lorenzo Snou mokymus, siekite įkvėpimo iš Šventosios Dvasios. Kiekvieno skyriaus pabaigoje pateikiami klausimai padės jums suprasti Prezidento Snou mokymus ir priitaikyti juos savo gyvenime. Studijuodami galite pamąstyti apie tai, kaip šiais mokymais pasidalinti su šeimos nariais ir draugais. Tai sustiprins jūsų supratimą apie tai, ką skaitote.

Mokymas iš šios knygos

Ši knyga sudaryta taip, kad ja būtų galima naudotis tiek namuose, tiek ir Bažnyčioje. Toliau pateikiamos gairės gali jums padėti mokyti iš šios knygos.

Pasiruoškite mokyti

Ruošdamiesi mokyti siekite Šventosios Dvasios vadovavimo. Kad užtikrintai suprastumėte Prezidento Snou mokymus, pamaldžiai

išstudijuokite paskirtą skyrių. Kai jo žodžiai palies jus asmeniškai, tai mokysite daug nuoširdžiau ir su didesne galia (žr. DS 11:21).

Jeigu mokote Melchizedeko kunigystės arba Paramos bendrijos klasėje, neturėtumėte šios knygos atidėti į šalį ar ruošti pamoką iš kitų šaltinių. Pamaldžiai iš skyriaus išrinkite tuos mokymus, kurie, jūsų manymu, labiausiai padės tiems, kuriuos mokote. Kai kuriuose skyriuose yra daugiau informacijos, nei galėsite aptarti vienoje pamokoje.

Skatinkite mokinius studijuoti skyrių prieš pamoką ir atsinešti knygą. Taip jie bus geriau pasiruošę dalyvauti diskusijoje ir ugdyti vieni kitus.

Pristatykite skyrių

Pristatydami skyrių ir pamokos metu stenkitės sukurti tokią aplinką, kurioje Dvasia galėtų paliesti jūsų mokomų žmonių širdis ir protus. Pradėdami pamoką padėkite jūsų mokomiems žmonėms susitelkti į skyriaus mokymus. Siekdami to, jūs galite:

- Perskaityti ir aptarti skyriaus pradžioje esantį skyrelį, pavadintą „Iš Lorenzo Snou gyvenimo“.
- Aptarti skyriuje pateiktą nuotrauką arba Raštų ištrauką.
- Sugiedoti su tema susijusią giesmę.
- Trumpai papasakoti su tema susijusį asmeninį potyrį.

Užveskite diskusiją apie Prezidento Snou mokymus

Mokydami iš šios knygos pakvieskite kitus dalintis savo mintimis, užduoti klausimus ir mokyti vieni kitus. Aktyviai dalyvaudami jie mokysis geriau, tai taip pat geras būdas padėti jiems gauti asmeninį apreiškimą. Jei diskusijos pasidaro įdomios ir naudingos, nesistenkite jų nutraukti norėdami aptarti visus kitus mokymus. Diskusijai paskatinti panaudokite skyriaus pabaigoje esančius klausimus. Įvairiose skyriaus vietose yra nuorodos į tuos klausimus. Taip pat turėtumėte sugalvoti savo klausimus, skirtus konkrečiai jūsų mokomiems žmonėms.

Žemiau išvardinti pasiūlymai gali jums duoti papildomų idėjų:

- Paprašykite, kad mokiniai papasakotų, ko išmoko asmeniškai studijuodami skyrių. Gal būtų pravartu per savaitę susisiekti su keliais mokiniais ir paprašyti jų ateiti pasiruošus papasakoti, ko išmoko.

- Paskirkite mokiniams perskaityti parinktus klausimus, esančius skyriaus pabaigoje (arba asmeniškai, arba nedidelėse grupelėse). Paprašykite jų skyriuje ieškoti su tais klausimais susijusių mokymų. Tada paprašykite juos savo mintimis ir įžvalgomis pasidalinti su likusiais.
- Kartu perskaitykite iš skyriaus parinktus Prezidento Snou teiginius. Paprašykite, kad mokiniai iš Raštų ir savo patyrimo pateiktų pavyzdžių, iliustruojančių tai, ko mokė Prezidentas Snou.
- Paprašykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį skyrelį ir tyliai jį perskaitytų. Pasirinkusius tuos pačius skyrelius pakvieskite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir jose aptarti tai, ką išmoko.

Skatinkite dalinimąsi ir pritaikymą

Prezidento Snou mokymai prasmingiausi taps tiems mokiniams, kurie jais pasidalins su kitais žmonėmis ir pritaikys juos savo gyvenime. Siekdami to, jūs galite:

- Paklausti mokinių, kaip Prezidento Snou mokymai gali padėti gimdytojams, namų mokytojams ar lankančioms seserims vykdyti savo pareigas.
- Skatinti mokinius pasidalinti Prezidento Snou mokymais su šeimos nariais ir draugais.
- Pakviesti mokinius pritaikyti išmokus dalykus ir savo patyrimais pasidalinti kitos pamokos pradžioje.

Apibendrinkite diskusiją

Trumpai apibendrinkite pamoką arba paprašykite, kad tai padarytų vienas ar du mokiniai. Paliudykite apie jūsų aptartus mokymus. Galite pakviesti ir kitus pasidalinti savo liudijimais.

Informacija apie šioje knygoje cituotus šaltinius

Mokymai šioje knygoje yra tiesioginės citatos iš Prezidento Lorenzo Snou pamokslų, išleistų raštų, laiškų ir dienoraščių. Visose jo laiškų ir dienoraščių citatose skyryba, rašyba, didžiosios raidės ir suskirstymas į pastraipas yra sunormintas. Spausdintų šaltinių citatose skyryba, rašyba, didžiosios raidės ir suskirstymas į pastraipas yra išlaikytas kaip originaliuose šaltiniuose, nebent, siekiant didesnio

aiškumo, buvo būtini redakciniai ar tipografiniai pakeitimai. Todėl tekste galite pastebėti nežymių neatitikimų. Pavyzdžiui, žodis *Evangelija* vienos citatos yra parašytas iš mažosios, kitose – iš didžiosios raidės.

Taip pat Prezidentas Snou dažnai vartojo tokius žodžius kaip *žmonės*, *žmogus* arba *žmonija* kalbėdamas apie visus žmones, tiek vyrus, tiek moteris. Dažnai įvardžius *jis*, *jo* ir *jam* jis vartojo kalbėdamas apie abi lytis. Taip kalbėti buvo priimta jo laikmetyje. Nežiūrint skirtumų tarp tokių nusistovėjusių tradicijų ir dabartinės vartosenos, Prezidento Snou mokymai taikomi tiek moterims, tiek vyrams.

Istorinė apžvalga

Čia pateikta chronologija padės istoriškai orientuotis, kada Prezidentas Lorenčas Snou mokė šioje knygoje aprašytų dalykų.

- 1814 m. balandžio 3 d. Gimė Ohajo valstijos Mantua mieste, Rosetos Leonoros Petiboun ir Oliverio Snou šeimoje.
- 1832 m. Ohajo valstijos Hairamo mieste išklauso Pranašo Džozefo Smito pamokslą.
- 1835 m. Iš namų išvyksta studijuoti Oberlino koledže, esančiame Ohajo valstijos Oberlino mieste. Pakeliui sutinka vyresnįjį Deividą V. Pateną iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo.
- 1836 m. Palieka Oberlino koledžą ir persikelia į Kirtlando miestą Ohajo valstijoje, kur studijuoja hebrajų kalbą. Priima sugrąžintąją Evangeliją ir birželio mėnesį pasikrikštija ir yra patvirtinamas. Vėliau jis išventinamas į vyresniusius. Gruodžio mėnesį iš Džozefo Smito vyresniojo gauna patriarchalinį palaiminimą.
- 1837 m. Skelbia Evangeliją Ohajo valstijoje.
- 1838 spalio – 1840 gegužė Tarnauja kitoje misijoje ir skelbia Evangeliją Ohajo, Misūrio, Kentukio bei Ilinojaus valstijose, o 1839–1840 m. žiemą dirba mokyklos mokytoju.

- 1840 m. gegužė Iš Navū miesto Ilinojaus valstijoje išvyksta tarnauti misijoje, Anglijoje. Vadovaujant Dvylikos Apaštalų Kvorumui, pirmininkauja Bažnyčiai Londone, Anglijoje, ir jo apylinkėse. Išleidžia brošiūrą, pavadinimu *The Only Way to Be Saved* (liet. „Vienintelis kelias į Išgelbėjimą“).
- 1843 m. balandžio 12 d. Kartu su 250 atsivertusiųjų iš Anglijos atvyksta į Navū miestą Ilinojaus valstijoje.
- 1843 m. pabaiga – 1844 m. pradžia Mokytojauja Limos miesto mokykloje Ilinojaus valstijoje.
- 1844 m. Vadovauja Džozefo Smito rinkimų į Jungtinių Valstijų prezidentus kampanijai. Sugrįžta į Navū miestą po to, kai sužino apie birželio 27 d. nužudytus Džozefą ir Hairumą Smitus.
- 1845 m. sausis Prezidentas Brigamas Jangas jam paveda keliauti po Ohajo valstiją ir rinkti aukas Navū šventyklos statybai.
- 1845 m. Kaip tuo metu Bažnyčioje buvo praktikuojama, veda kelias žmonas: Šarlotę Skvairs ir Mariją Adelinę Godard.
- 1846 m. vasaris Navū šventykloje gavęs šventyklos apdovanojimą ir užantspaudavimus, kartu su šeimos nariais ir kitais pastarųjų dienų šventaisiais išvyksta iš Navū miesto.
- 1846 – 1848 m. Su savo šeima apsigyvena Ajovos valstijos Mount Pisgos gyvenvietėje. Kurį laiką pirmininkauja šioje gyvenvietėje. 1848 m. pavasarį lydi grupę šventųjų į Solt Leik Sitį.
- 1849 m. vasario 12 d. Solt Leik Sityje iššventinamas į apaštalus.

- 1849 m. Renka lėšas Nuolatiniam Emigravimo Fondui.
- 1849 – 1852 m. Tarnauja misijoje Italijoje. Taip pat tarnauja Anglijoje, kur prižiūri Mormono Knygos italų kalba spausdinimą, Šveicarijoje ir Maltoje. Išleidžia brošiūrą, pavadinimu *The Voice of Joseph* (liet. „Džozefo balsas“).
- 1852 m. Išrenkamas į Jutos valstijos įstatymų leidybos rūmus.
- 1853 m. Prezidento Brigamo Jango pašaukiamas vadovauti pastarųjų dienų šventųjų gyvenvietei Boks Elder apygardoje, šiaurės Jutoje. Pagrindinį miestą pavadina Brigam Sičiu. Ten daug metų tarnauja vadovu Bažnyčioje ir bendruomenėje.
- 1840 m. kovas – 1864 m. gegužė Kartu su grupe, kuriai vadovauja vyresnysis Ezra T. Bensonas iš Dvylikos Kvorumo, tarnauja trumpoje misijoje Havajų salose.
- 1872 spalio – 1873 liepa Kartu su grupe, kuriai vadovavo Prezidentas Džordžas A. Smitas, Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, keliauja po Europą ir Artimuosius Rytus, įskaitant Šventąją Žemę. Keliaujama buvo paprašius Prezidentui Brigamui Jangui.
- 1882 m. Jungtinių Valstijų Kongresas išleidžia Edmundso aktą, pagal kurį daugpatystė pripažįstama sunkiu nusikaltimu, poligamijos praktikuotojams atimama balsavimo teisė, uždraudžiama tarnauti valstybinėse įstaigose ar prisiekusiais.

- 1885 rugpjūtis – 1885 spalvis Tarnauja misijose tarp Amerikos indėnų Jungtinių Valstijų šiaurės vakaruose ir Vajomingo valstijoje.
- 1886 m. kovo 12 d. – 1887 m. vasario 8 d. Įkalinamas už daugpatystę.
- 1887 m. Jungtinių Valstijų Kongresas išleidžia Edmundso Takerio aktą, kitą antipoligaminį įstatymą, pagal kurį federalinei valdžiai leidžiama konfiskuoti didžiąją Bažnyčios nekilnojamojo turto dalį. Aktas įsigalioja 1887 m. kovo 3 d.
- 1888 m. gegužės 21–23 d. Skaito pašventinimo maldą Mančio šventyklos Jutoje pašventinimo sesijoje. Prezidentas Vilfordas Vudrafas šią šventyklą pašventino gegužės 17 d.
- 1889 m. balandžio 7 d. Palaikomas kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas.
- 1893 m. gegužės 19 d. – 1898 m. rugsėjis Tarnauja pirmuoju Solt Leiko šventyklos prezidentu.
- 1898 m. rugsėjo 2 d. Mirus Prezidentui Vilfordui Vudrafiui, tampa vyriausiuoju apaštalu ir pirmininkaujančiu Bažnyčios vadovu. Solt Leiko šventykloje gauna dievišką apreiškimą, kuriame Viešpats jam nurodo nedelsiant reorganizuoti Pirmąją Prezidentūrą.
- 1898 m. rugsėjo 13 d. Dvylikos Apaštalų Kvorumo palaikomas kaip Bažnyčios Prezidentas. Pradedama eiti Prezidento pareigas.
- 1898 m. spalio 9 d. Visuotinės konferencijos metu palaikomas kaip Bažnyčios Prezidentas.
- 1898 m. spalio 10 d. Paskiriamas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu.

- 1899 m. gegužė Keliauja į Sent Džordžo miestą Jutoje, kur gauna apreiškimą šventiesiems pamokslauti apie dešimtinės įstatymą. Šį pamokslą pirmą kartą pasako Sent Džordže, o vėliau – visoje Bažnyčioje.
- 1901 m. sausio 1 d. XX a. sutikimo proga išleidžia pareiškimą, pavadinimu „Greeting to the World“ (liet. „Sveikinimas pasauliui“).
- 1901 m. spalio 10 d. Būdamas 87-erių metų miršta Solt Leik Sityje, Jutoje.

Lorenzo Snou gyvenimas ir tarnystė

Būdamas 21-erių, vieną 1835 m. dieną Lorencas Snou iš savo tėvų namų arkliu išvyko link Oberlino koledžo, įsikūrusio Ohajo valstijos Oberlino mieste. Jis nežinojo, kad šios trumpos kelionės metu patirs tai, kas pakeis jo gyvenimą.

Jodamas savo gimtojo Mantuos miestelio Ohajo valstijoje keliu jis sutiko kitą arkliu jojantį vyrą. Tas vyras, vardu Deividas V. Patenas, neseniai buvo įšventintas į Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalus. Jis, atitarnavęs misijoje, vyko namo pas pastarųjų dienų šventuosius Ohajo valstijos Kirtlando mieste. Šie du vyrukai kartu nukeliavo apie 50 kilometrų. Vėliau Lorencas Snou apie tai prisimindavo:

„Pradėjome kalbėtis apie religiją ir filosofiją; kadangi aš buvau jaunas, šiek tiek daugiau išsilavinęs, o jo kalba ne visuomet buvo gramatiškai taisyklinga, tai jo nuomonei neteikiau ypatingos reikšmės; tačiau kai jis pradėjo nuoširdžiai ir nuolankiai dėstyti man išgelbėjimo planą, tai nebegalėjau atsispirti žinojimui, kad jis yra Dievo žmogus ir kad jo liudijimas yra tikras.“¹

Susitikimo su vyresniuoju Patenu metu Lorencas Snou dar nebuvo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu, tačiau žinojo kai kuriuos šios Bažnyčios mokymus. Tiksliau sakant, Snou šeimą kažkada buvo aplankęs Pranašas Džozefas Smitas, o Lorencos mama ir seserys Leonora bei Eliza buvo pakrikštytos ir patvirtintos šios Bažnyčios narės. O Lorencas, pasak jo paties, tuo metu buvo „užsiėmęs kitais dalykais“, o šitie dalykai „jo visiškai nesudomino“². Situacija pradėjo keistis po jo pokalbio su vyresniuoju Patenu. Kalbėdamas apie tai jis pasakė: „Tai buvo mano gyvenimo lūžio taškas.“³ Štai kaip jis aprašo savo jausmus to pokalbio metu:

„Man pradėjo verti širdį. Jis akivaizdžiai tai jautė, nes paskutiniai jo žodžiai po išsakyto liudijimo buvo tai, kad prieš eidamas miegoti turėčiau kreiptis į Viešpatį ir pats Jo paklausti. Man taip padarius,

Lorenco Snou tėvas Oliveris Snou

gavosi taip, kad nuo tos dienos, kai sutikau šį nuostabų apaštalą, visi mano siekiai tapo nepamatuojamai geresni ir kilnesni.“

Vyresniojo Pateno „visiškas atvirumas, nuoširdumas ir turima dvasinė galia“⁴ tam jaunuoliui, kuris pats po kurio laiko taps apaštalu, padarė neišdildomą įspūdį. O tas tylus pokalbis atvėrė kelią kitiems patyrimams, kurie Lorenčą Snou paruošė tapti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentu, Dievo skelbėju žemėje.

Jis augo tikinčių ir darbščių žmonių namuose

Dvi stiprios šeimos, turtingos tikėjimo ir religinių tradicijų, susijungė Oliveriui Snou 1800 m. gegužės 6 d. vedus Rosetą Leonorą Petiboun. Jaunikio ir nuotakos protėviai buvo anglų piligrimai, vieni iš pirmųjų Jungtinėse Valstijose apsigyvenusių europiečių, kurie bėgdami nuo religinio persekiojimo dar XVII a. perplaukė Atlanto vandenyną. Pirmuosius bendrus savo vedybinio gyvenimo metus Oliveris ir Roseta praleido Masačusetso valstijoje, kur jiems gimė dukrytės Leonora Abigailė ir Eliza Roksi. Po to jie persikraustė į Ohajo valstijos Mantuos miestelį, kuris tais laikais buvo labiausiai į vakarus nutolusi Jungtinių Valstijų gyvenvietė. Jie buvo vienuoliktoji šeima, atsikrausčiusi į tą vietovę. Mantuos miestelyje jiems gimė dar dvi dukrytės: Amanda Persi ir Melisa. Lorencas, penktasis vaikas ir pirmasis Oliverio bei Rosetos sūnus, Mantuos miestelyje gimė 1814 m. balandžio 3 d. Vėliau prie jo prisijungė kiti du jaunėliai broliai: Liucijus Augustas ir Samuelis Pyrsas.⁵

Laikydami savo šeimos tradicijų Oliveris ir Roseta savo vaikus mokė apie tikėjimo, uolaus darbo ir mokymosi svarbą. Klausydami pasakojimų apie sunkumus, su kuriais tėvai susidūrė kurdami namus, vaikai mokėsi neprarasti vilties ir būti dėkingi už Dievo palaiminimus. Eliza rašė: „Apie savo tėvus tikrai galime pasakyti, kad jie buvo nepriekaištingo dorumo žmonės ir jais buvo galima pasitikėti tiek draugų rate, tiek ir verslo reikaluose; savo vaikus jie kantriai mokė darbštumo, taupumo ir griežtos moralės.“⁶ Lorencas išsakė dėkingumą už tai, kad jos visada juo „švelniai rūpindavosi“⁷.

Augdamas Lorencas stropiai darbavosi tiek fizinių, tiek intelektualinių siekių srityse. Jo tėvo dėl tarnavimo bendruomenei „visuomeniniais reikalais“ dažnai nebūdavo namie. Išvykus Oliveriui, Lorencas,

kaip vyriausiasis sūnus, būdavo paliekamas atsakingu už ūkį; šią atsakomybę jis priimdavo labai rimtai ir ją sėkmingai vykdavo. Jei Lorencas nedirbdavo, tai dažniausiai skaitydavo. Eliza sakė, kad „knygos būdavo jo nuolatinės draugės“⁸.

Prisimindama bręstančią Lorencio asmenybę Eliza pastebėjo: „Nuo pat ankstyvos vaikystės [jis] pasižymėjo atkaklumu ir ryžtingumu, kuris nulėmė tolesnį jo tobulėjimą.“⁹

Jis nepasiduodavo jaunatviškoms ambicijoms

Oliveris ir Roseta Snou skatino atvirą religijos studijavimą. Jie leido savo vaikams mokytis apie įvairias kitas bažnyčias, jų namų durys būdavo atviros „geriems ir mokytiems visų denominacijų žmonėms“. Net ir taip skatinamas Lorencas „beveik visai nesidomėjo religijos klausimu, bent tiek, kad nuspręstų prie kurios iš sektų dėtis“¹⁰. Jis svajotojo tapti karo vadu, ir toji svajonė buvo daug stipresnė už kitas įtakas jo gyvenime, „ne todėl, kad jam patikdavo kovos“, kaip rašė istorikas Orsonas F. Vitnis, o todėl, kad „jį buvo pakerėjusi kariško gyvenimo romantika ir kilnumas“¹¹. Tačiau labai greitai šią ambiciją jis pakeitė kita. Jis paliko namus ir išvyko į netoliese esantį Oberlino koledžą, kuriame siekė „akademiniio išsilavinimo“.¹²

Bestudijuodamas Oberline, Lorencas iš naujo susidomėjo religija. Negalėdamas užmiršti pokalbio su vyresniuoju Patenu, jis ne tik mąstė apie sugrąžintosios Evangelijos doktrinas, bet ir dalinosi žiniomis apie jas su kitais Oberlino žmonėmis, netgi tais, kurie ruošėsi tapti dvasininkais. Savo laiške seseriai Elizai, kuri su šventaisiais susirinko Kirtlande, jis rašė: „Užtikrinu, kad pokalbiuose su dvasininkais ir būsimaisiais dvasininkais man visai nebloggerai sekėsi ginti mormonizmą. Tiesa, nedaug iš jų tapo atsivertusiais, aš juk pats toks nesu, bet kai kurie jų jūsiškėse doktrinos pradėjo įžvelgti tam tikrą [išmintį]. Labai nelengva iš Oberlino studentų galvų ištrinti stiprų neigiamą išankstinį nusistatymą mormonizmo atžvilgiu.“

Tame pačiame laiške Lorencas atsakė į anksčiau iš Elizos gautą kvietimą. Ji pakvietė jį atvykti pas ją į Kirtlandą ir kartu su Pranašu Džozefu Smitu ir kai kuriais kitais Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariais studijuoti hebrajų kalbą. Jis atsakė: „Džiugu girdėti, kad Kirtlande atradai tiek daug džiaugsmo; tačiau šiuo metu neketinu

Lorencas Snou buvo pakrikštytas ir patvirtintas 1836 m. birželį, praėjus 2 mėnesiams po čia pavaizduotos Kirtlando šventyklos pašventinimo

savosios vietos iškeisti į tavąją; jeigu tik mokymosi galimybės ten būtų tokios pačios kaip ir čia, manau, kad tikrai susidomėčiau tavo pasiūlymu. Juk turbūt būtų visai įdomu ir galbūt net naudinga pasiklausyti tų doktrinų, kurias aš jau taip ilgai bandau apginti ir palaikyti čia, Oberline.“

Nors Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios doktrinos Lorencui atrodė įdomios, tačiau jungtis prie šios Bažnyčios jis nesiryžo. Jis domėjosi Bažnyčia. Laiške Elizai jis uždavė kelis klausimus apie Bažnyčią. Jis sakė, kad Oberline besimokantys būsimieji dvasininkai privalėdavo „sunkioms studijoms pašvęsti septynerius ar daugiau metų iki tol, kol jiems būdavo leidžiama skelbti Dievą Danguje netikintiesiems; panašiai kaip teisininkai, kuriems būdavo leidžiama kalbėti tik tada, kai įgydavo tam tikrą kvalifikaciją“. Tai sugretindamas jis sakė seseriai: „Kiek suprantu, skelbdami savąsias doktrinas jūsiškiai labiau kliaujasi dieviška pagalba, o ne kažkokiu akademinu išsimokslinimu.“ Trokšdamas suvokti Dvasios veikimą

jis klausė, ar „šių laikų pasaulyje“ Šventoji Dvasia irgi gali būti suteikiama. Jei ji gali būti suteikiama, tai ar „Dievas visada ją suteikia per kito asmens tarpininkavimą?“¹³ Kitaip sakant, jis domėjosi, ar Šventajai Dvasiai gauti buvo būtinas kunigystės įgaliojimas.

Nors Lorencui patiko Oberlino koledže surasti draugai ir įgytas išsilavinimas, tačiau jam vis labiau nepatiko ten dėstoma religija. Galiausiai jis paliko koledžą ir priėmė sesers kvietimą studijuoti hebrajų kalbą Kirtlande. Pasak jo, hebrajų kalbos jis ėmėsi mokytis tik todėl, kad pasiruoštų studijoms Jungtinių Valstijų rytuose esančiame koledže.¹⁴ Tačiau Eliza pastebėjo, kad besimokydamas hebrajų kalbos „jis sužinojo daug ko kito, jo širdis prisipildė gyvuoju amžinosios Evangelijos tikėjimu“¹⁵. Netrukus jam buvo atsakyta į tuos klausimus, kurie jam nedavė ramybės studijų Oberlino koledže metu; 1836 metų birželį jį pakrikštijo vyresnysis Džonas Bointonas, vienas iš pirmųjų šio Evangelijos laikotarpio Dvylikos Apaštalų Kворumo narių. Taip pat jis buvo patvirtintas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu.

Maždaug po dviejų savaitių vienas jo draugas paklausė: „Broli Snou, kadangi jūs jau pasikrikštijote, ar gavote Šventąją Dvasią?“ Jis prisimena: „Aš nustėrau, išgirdęs tokį klausimą. Pamaniau, kad gavęs viską, ką turėjau gauti, aš dar negavau to, ko labiausiai troškiau“ – t. y. jis manė, kad nors ir buvo patvirtintas nariu, tačiau dar nesulaukė jokio ypatingo Šventosios Dvasios pasireiškimo. Jis sakė: „Nusivyliau; bet labiau savimi, nei tuo, ką padariau. Vakare nuėjau ten, kur buvau pratęs melstis Viešpačiui.“ Jis atsiklaupė melstis ir netrukus gavo atsakymą į savo maldas. Vėliau jis pareiškė: „To nepamiršiu tol, kol atmintis manęs nepaves. ... gavau tobulą žinojimą, kad Dievas yra, kad Jėzus, kuris mirė Kalvarijoje, buvo Jo Sūnus ir kad Pranašas Džozefas tikrai gavo įgaliojimą, kaip jis ir skelbėsi jį gavęs. Neįmanoma žodžiais apsaityti, kokį pasitenkinimą man suteikė šis šlovingas pasireiškimas! Po to grįžau į namus. Dabar jau visam pasauliui galėjau užtikrintai liudyti apie tai, kad Dievo Sūnaus Evangelija yra sugrąžinta ir kad Džozefas yra Dievo pranašas, turintis įgaliojimą kalbėti Jo vardu.“¹⁶

Padrąsintas šio patyrimo, Lorencas pradėjo ruošti misionieriškai tarnystei. Pasak jo seses Elizos, jo atsivertimas pakeitė jo ambicijas ir

„atvėrė vartus į visiškai kitą pasaulį“. Ji pridūrė: „Užuot siekęs žemiško karinio pripažinimo, dabar jis jau įstojo į dangaus kareivijos gretas.“¹⁷

Iššūkliai misionieriškos tarnystės metu

Lorencas Snou 1837 metų pavasarį misionierišką tarnystę pradėjo Ohajo valstijoje. Kaip ir sprendimas prisijungti prie Bažnyčios, taip ir misionieriška tarnystė privertė jį visiškai pakeisti savo požiūrį ir planus. Savo dienoraštyje jis užrašė: „1837-aisiais metais aš visiškai pakeičiau savo turėtas nuostatas.“¹⁸ Jis atsisakė planų Jungtinių Valstijų rytuose esančiame koledže siekti „klasikinio išsimokslinimo“¹⁹. Jis taip pat sutiko keliauti be piniginės ar kelionmaišio, – kitaip tariant, keliauti be pinigų, pasikliaujant, kad nepažįstami geri žmonės jį pamaitins ir suteiks pastogę. Tai jam sekėsi ypač sunkiai, nes nuo pat savo vaikystės jis buvo pratęs viskam užsidirbti pats, padėdamas tėvui šeimos ūkyje. Jis sakė: „Nebuvau pratęs kitų prašyti suteikti man maisto ir pastogės. Jei kur išvykdavau, tai mano tėvas visada užtikrindavo, kad pradžiai turėčiau pakankamai pinigų. O dabar turiu eiti ir kažkieno prašyti maisto ir pastogės – tai labai vargino mane, nes nebuvau prie to pratęs.“²⁰ Jis „nutarė tai daryti“ tik „įsitiKinęs, kad to reikalavo Dievas“²¹.

Pirmuosiuose jo surengtuose misionieriškuose susitikimuose dalyvavo kai kurie vyresniojo Snou dėdės, tetos, pusseserės ir pusbroliai bei draugai. Prisimindamas pirmą savo pamokslą, jis sakė: „Tada labai drovėjausi ... ir tikrai nebuvo lengva atsistoti ir pamokslauti ten sukviestiems mano pažįstamiems ir kaimynams. Pamenu, kad to pamokslo išvakarėse aš beveik visą dieną meldžiausi. Ėjau pasiteirauti Viešpaties, apie ką turėčiau kalbėti. Vėliau mano teta sakė, kad ji susijaudino pamačiusi mane kylantį kalbėti; tačiau aš prakalbau, bet neprisimenu apie ką; teta sakė, kad kalbėjau maždaug gerus tris ketvirtadalius valandos.“²² Su dėkingumu jis prisimena: „Tikėjau ir jaučiau patikinimą, kad prakalbėti mane įkvėps Dvasia. To siekiau per maldą ir pasninką, aš nusižeminau prieš Viešpatį, galingoje maldoje prašiau Jo, kad suteiktų man šventosios Kunigystės galios ir įkvėpimo; o kai atsistoju prieš tuos susirinkusiuosius, visiškai nežinojau ką sakyti, bet kai tik atvėriau savo burną kalbėti, Šventoji Dvasia galingai nusileido ant manęs, apšvietė mano protą ir patarė kokius žodžius

Vyresnysis Lorencas Snou

jiems turėčiau kalbėti.“²³ Prieš iš ten išvykdamas jis suspėjo pakrikštyti savo dėdę, tetą, kelis pusbrolius, pusseseres ir keletą draugų.²⁴

Pasidalinęs Evangelija su savo giminėmis ir draugais, vyresnysis Snou misiją tęsė kituose miestuose ir miesteliuose; taip jis tarnavo apie metus. Jis pranešė: „Misijos metu aš apkeliavau įvairias Ohajo valstijos vietas, kuriose pakrikštijau daug iki šiol tiesai ištikimų žmonių.“²⁵

Po šios pirmosios misijos Lorencas Snou namuose ilgai neužsibuvo, jis vėl pajuto troškimą skelbti Evangeliją. Jis sakė: „Mano misionieriško pašaukimo Dvasia taip smarkiai mane paveikė, kad pradėjau labai ilgėtis misionieriško darbo.“²⁶ Šį kartą Evangeliją jis skelbė Misūrio, Kentukio, Ilinojaus ir dar kartą Ohajo valstijose.

Ne visiems žmonėms patiko vyresniojo Snou nešama žinia. Pavyzdžiui, jis papasakojo apie vieną nutikimą Kentukyje, kur pasiklausyti jo pamokslo kažkieno namuose susirinko grupelė žmonių. Po pamokslo jis sužinojo, kad kai kurie žmonės po susirinkimo ketino jį

užpulti. Jis prisimena, kad „miniai besigrūdant“ name, vieno vyriškio ranka „netyčia užkliuvo už vienos iš mano švarko kišenių, ir jis staiga nustėro“. Pajutęs kažką kietą vyresniojo Snou kišenėje, jis tuojau pat savo draugus įspėjo, kad misionierius yra ginkluotas pistoletu. Vėliau vyresnysis Snou rašė: „To pakako, kad tie tariami nusikaltėliai apsigalvotų dėl nedorų savo ketinimų.“ Pusiau juokais vyresnysis Snou pridūrė: „Tas tariamas pistoletas, kurio jie taip išsigando ir kuris mane išgelbėjo, buvo mano kišeninė Biblija, brangi dovana nuo labai mylimo Patriarcho Tėvo Džozefo Smito [vyresniojo].“²⁷

Kiti žmonės svetingai priėmė vyresniojo Snou žinią. Vienoje Misūrio gyvenvietėje jis mokė penkis žmones, kurie buvo pakrikštyti vidury žiemos. Apeigoms atlikti vyresnysis Snou su kitais žmonėmis upėje turėjo prakirsti eketę. Nepaisydami šalčio, keli atsivertusieji „išniro iš vandens, plodami rankomis ir garsiai šlovindami Dievą“²⁸.

Pirmosios dvi vyresniojo Snou misijos tęsėsi nuo 1837 m. pavasario iki 1840 m. gegužės. Štai kaip savo laiškuose jis aprašo savo tarnystę Viešpačiui: „Likusią [1838-1839 m.] žiemą praleidau keliaudamas ir pamokslaudamas, ... sekėsi įvairiai, įvairiai ir sutikdavo – kartais mane sutikdavo labai svetingai ir įdėmiai išklausydavo, o kartais sutikdavo su užgauliojimais ir įžūliais įžeidinėjimais; bet kuriuo atveju, su manimi elgėsi tikrai ne prasčiau nei su Jėzumi, kurį skelbiuosi sekąs.“²⁹ „Kai dabar žvelgiu praeitin į savo praeitus kelius, ... esu priblokštas ir stebiuosi.“³⁰ „Viešpats buvo su manimi, ir didžiai mane laimino tuose mano sunkiuose darbuose.“³¹

Misija Anglijoje

Ankstyvą 1840 m. gegužę Lorencas Snou Iliojaus valstijos Navū mieste prisijungė prie šventųjų, tačiau ten užsibuvo neilgai. Jis buvo pašauktas perplaukti Atlanto vandenyną ir tarnauti misijoje Anglijoje, tad tą patį mėnesį išvyko iš Navū. Prieš išvykdamas jis skyrė laiko aplankyti kai kurias iš devynių Anglijoje tarnaujančių apaštalu šeimas.

Lankydamasis Brigamo Jango šeimoje jis pastebėjo, kad rąstų trobelės sienose žiojėjo plyšiai, pro kuriuos „pūtė vėjai ir audros“. Sesuo Jang buvo išvargusi, nes neseniai grįžo iš bevaisių šeimai pieno duosiančios karvės paieškų. Nors buvo sunkioje padėtyje, tačiau vyresniajam Snou ji tarė: „Matai mano padėtį, bet pasakyk jam [mano

vyru] nesijaudinti ir nesirūpinti dėl manęs; noriu kad ten jis darbuotųsi iki tol, kol bus garbingai atleistas.“ Nustebęs dėl Sesers Jang „sunkios ir vargingos padėties“, vyresnysis Snou panorą jai padėti: „Turėjau mažai pinigų, kurių neužteko net dešimtadaliui kelio iki mano būsimos tarnystės vietos, nebuvo jokių prošvaisčių iš kažkur gauti likusius pinigus, o keliauti turėjau jau rytoj. Iš kišenės išsiėmiau tuos vargingus skatikus, ... bet ji atsisakė juos paimti; aš atkakliai raginau ją pasiimti juos, tačiau ji atkakliai jų atsisakė; tyčia ar netyčia, tačiau pinigai nukrito ant grindų ir nužvangėję įkrito į tarp grindų lentų esančius plyšius; taip ginčui išsprendus, aš atsiveikinau, palikdamas ją susirinkti tuos pinigus, kai turės tam laiko.“³²

Vyresnysis Snou iš Ilinojaus iškeliavo į Niujorką, kur įlipo į laivą ir plaukė per Atlanto vandenyną. 42-ąją kelionės per vandenyną dieną laivą įsupo trys smarkios audros. Apsuptas išsigandusių ir raudančių bendrakeleivių, vyresnysis Snou išliko ramus; jis tikėjo, kad Dievas jį saugo. Laivui prisišvartavus Anglijos Liverpulio mieste, vyresniojo Snou širdis „prisipildė didžiausio dėkingumo Tam, kuris saugo ir globoja tuos, kuriuos Jis pasišaukia ir į žemės tautas išsiunčia kaip išgelbėjimo tarnus“³³.

Anglijos misijoje atitarnavęs pirmus keturis mėnesius, vyresnysis Snou gavo papildomą užduotį. Jis buvo paskirtas tarnauti Londono Konferencijos prezidentu; tas pašaukimas yra panašus į šių dienų apygardos prezidento pašaukimą. Jis ir toliau skelbė Evangeliją, bet dabar papildomai prižiūrėjo savo krašto kunigijos vadovų, pvz., skyrių prezidentų, darbą. Dirbdamas šį vadovaujantį darbą jis dažnai atsiskaitinėjo vyresniajam Parliui P. Pralui, Dvylikos Kvorumo nariui ir tos misijos prezidentui. Jis rašė apie daugybę žmonių, kurie „ieškojo išsigelbėjimo kelio“, apie sekmadienio susirinkimo metu buvusį „sausakimšą“ kambarį ir apie „malonumą krikštyti [atsivertusiuosius] į mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus kaimenę“. Dėl šio darbo nusiteikęs entuziastingai ir optimistiškai, jis tarė: „Nors ir apsupta viso įmanomo nelabumo, Sionė čia pradeda veržtis į priekį, ir tikrai tikiu, kad jau visai greitai šis miestas taps degančiu žiburiu.“³⁴

Prezidentaujant vyresniajam Snou, Londono Konferencija smarkiai išaugo. Nors vyresnysis Snou džiaugėsi savo sėkme, tačiau ir nerimavo dėl savo užimamų vadovaujančių pareigų. Dvylikos Kvorumo nariui Heberui Č. Kimbolui siųstame laiške jis prisipažino,

kad šie sunkumai privertė „mane imtis visai kitokių vadovavimo priemonių, nei ėmiausi iki šiol“³⁵. Vyresniajam Kimbolui jis sakė: „Jūs ir vyresnysis [Vilfordas] Vudrafas sakėte, kad dėl to daug ko išmoksiu; be abejo taip ir yra. ... Nuo pat mano atvykimo tarp šventųjų nuolat nutinka kas nors nauja. Vos vienam įvykiui pasibaigus, prasideda kitas.“ Jis pasidalino viena savo tarnystėje labai greitai išmokta tiesa: „Be ypač didelės Dievo pagalbos aš negalėdavau įveikti jokių sunkumų.“³⁶ Panašiais išgyvenimais jis dalinosi savo laiške vyresniajam Džordžui A. Smitui iš Dvylikos Kvorumo: „Tą mažą darbą atlikau ne savo, o Dievo pagalbos dėka. Vienas dalykas, kurį supratau besistengdamas išaukštinti savo, kaip Izraelio mokytojo, pašaukimą yra tai, kad iš savęs nežinau nieko ir nieko negaliu padaryti. Be to, aiškiai matau, kad joks šventasis nesuklestės tol, kol nepaklus savo vadovo Bažnyčioje nurodymams ir patarimams. Esu tikras, kad kol laikysiuosi Jo įsakymų, Viešpats Dievas mane rems ir palaikys šiose pareigose. ... Kol nuolankiai elgsiuosi prieš Jį, tol Jis man teiks galios teisiai patarinėti ir turėti apreiškimo dvasią.“³⁷

Skelbdamas Evangeliją ir tarnaudamas Londono Konferencijos prezidentu, vyresnysis Snou tuo pat metu dar rašė religinį traktatą ar pamfletą, kad padėtų misionieriams aiškinti sugrąžintąją Evangeliją. Šis traktatas, pavadinimu *Vienintelis kelias į išgelbėjimą* vėliau buvo išverstas į kelias kalbas ir naudojamas visą XIX amžiaus antrąją pusę.

Anglijoje vyresnysis Snou tarnavo iki 1843 m. sausio. Prieš išvykdamas jis atliko viena pavidimą, kurį buvo gavęs iš Prezidento Brigamo Jango. Apie tą pavidimą jis užsiminė tik kartą ir tai savo dienoraščio parašteje: „Prezidento B. Jango prašymu Karalienei Viktorijai ir Princui Albertui nunešiau du Mormono Knygos egzempliorius.“³⁸

Grįždamas iš Anglijos vyresnysis Snou vadovavo į Navū emigruojančiai grupei britų pastarųjų dienų šventųjų. Savo dienoraštyje jis rašė: „Buvau atsakingas už 250 žmonių grupę, kurių dauguma buvo mano artimi draugai ir man vadovaujant tapo sandoros dalininkais. Dabar, vėl plaukdamas vandenyne, esu labai pavydėtinoje situacijoje, jei ją lyginsime su buvusiu prieš du su puse metų, kada plaukiau toks vienišas.“³⁹ Vyresniojo Snou patyrimai *Swanton* laive parodė jo vadovavimo įgūdžius ir tikėjimą Dievu. Toliau pateikiama istorija yra iš jo dienoraščio:

*Daug Europos šventųjų emigravo į Jungtines Amerikos
Valstijas, kur prisijungė prie tenyškčių šventųjų*

„Draugėn sukviečiau [šventuosius] ir tarpusavio sutarimu suskirsčiau juos į grupes ir pogrupius, kiekvienai iš jų paskyriau po seniūną ir nustačiau vadovavimo grupei taisykles. Supratau, kad tarp mūsų buvo keli aukštieji kunigai ir maždaug trisdešimt vyresniųjų; žinodamas, kad daugelis vyresniųjų savo reputacijai pataisyti savarankiškai imtųsi bet kokio darbelio, o jei jo neįveiktų, bandytų jį atlikti kaip nors kitaip; tad nusprendžiau, kad saugiausia bus, jei aš pats pasakysiu, ką jie turi daryti; kiek įmanydamas jiems visiems paskirsčiau po darbelį, kad visi turėtų ką veikti. Visa kompanija kiekvieną savaitės vakarą rinkdavosi maldoms. Pamokslaudavome du kartus per savaitę; kas sekmadienį rengdavome susirinkimus ir priimdavome sakramentą.

Mūsų kapitonas, su kuriuo norėjau palaikyti kuo draugiškesnius santykius, atrodė labai oficialus ir užsidaręs. ... Nebuvo sunku suprasti, kad jis buvo prieš mus nusistatęs. Vandenynu plaukėme jau

dvi savaites ir per jas nieko ypatingo nenutiko, išskyrus tai, kas įprastai nutinka vandenyne; bet vėliau nutiko štai kas.

Kapitono stiuardui, jaunam vokiečiui, atsitiko beveik mirtina nelaimė. Jis buvo labai doras, rimtas ir patikimas jaunuolis, su kapitonu plaukęs jau kelis kartus; jis labai sėkmingai užsitarnavo kapitono, tarnautojų ir įgulos palankumą; net ir šventieji prie jo labai prisirišo. Tad dėl jo mirties tikimybės ... visame laive jautėsi didelis sielvartas ir širdgėla.

Jam kraujavo iš burnos, jo kūną krėtė spazmai ir traukuliai. Galiausiai, kai bergždžiai buvo suteikinėjama visa įmanoma pagalba, viltis išsaugoti jo gyvybę pradėjo blėsti. Kapitonas paprašė jūreivių, kad jie, prieš eidami miegoti, nueitų į kabiną ir atsisveikintų su stiuardu; žinoma, niekas nebesitikėjo, kad ryte jis dar bus gyvas. Iš kabinos išeidavo daug verkiančių žmonių.

Sesuo Martin [viena iš laive buvusių pastarųjų dienų šventųjų], sėdėdama viena šalia jo lovos, išreiškė norą pasikviesti mane, kad suteikčiau jam palaiminimą – galbūt po to jis atsigaus. Su tuo jis džiaugsmingai sutiko. Kai ši žinia mane pasiekė, aš jau buvau įmigęs savo gulute, buvo apie dvylikta nakties. Staigiai atsikėliau ir nusku-bėjau link kabinos, pakeliui sutikdamas ką tik pas jį pabuvojusį šturmaną. Vos tik prasilenkęs su manimi, jis sutiko brolių Steinsą, kuriam užsiminė, kad ponas Snou ketina stiuardui suteikti sveikatos palaiminimą. „Bet, – tarė jis (giliai nusiminęs), – tai nebepadės; jau per vėlu.“ Vyresnysis Steinsas atsakė: „Viešpats tikrai gali jį sugrąžinti per rankų uždėjimą.“ – „... Esi tuo tikras?“ – kuo nuoširdžiau- siai suabejojo jūreivis.

Eidamas toliau, prie kabinos durų sutikau kapitoną; man pasirodė, kad jis verkia. „Pone Snou, džiaugiuosi, kad atėjote, – tarė jis, – nors jau nebepadėsite, nes stiuardas tuoj mirs.“ Įėjęs į kambarį, atsisėdau šalia jo lovos. Jis labai sunkiai kvėpavo ir tikrai atrodė, kad miršta. Nors jis nebegalėjo garsiai kalbėti, bet leido suprasti, kad suteikčiau jam palaiminimą. Pasirodo, kad Hamburge, Vokietijoje, jis turėjo žmoną ir du vaikus, kurie priklausė nuo jo išlaikymo. Matėsi, kad jis labai dėl jų jaudinasi.

Uždėjau savo rankas jam ant galvos, ir, vos tik užbaigiau palaimi- nimą, jis atsisėdo, suplojo rankomis ir šaukdamas dėkojo Viešpačiui

Swanton laive buvo vienas sunkiai susižeidęs vyriškis, kuris pagijo iš karto po to, kai jį palaimino vyresnysis Lorencas Snou

už išgijimą; netrukus po to jis atsikėlė iš lovos ir, išėjęs iš kabinos, pradėjo vaikščioti po denį.

Kitą rytą visi buvo priblokšti, kad stiuardas dar gyvas, ir stebėjosi, kad jis jau vykdo savo įprastas pareigas. Visi iki vieno jūreiviai tvirtino, kad tai tikras stebuklas; šventieji žinojo, kad taip ir yra, džiūgavo ir šlovino Viešpatį; kapitonas tuo giliai tikėjo ir buvo labai už tai dėkingas; nuo to karto mes su juo labai suartėjome. Jis davė mums viską, ką begalėjo duoti, labai rūpinosi mumis; lankė visus mūsų susirinkimus, pirkė ir skaitė mūsų knygas. Jūreiviai irgi taip darė, o išsiskiriant Naujajame Orleane [Luizianos valstijoje] jie man pažadėjo pasikrikštyti. Maždaug po metų sulaukiau laiško iš jų viršininko, kuris mane informavo, kad jie visi savo pažadą įvykdė. Kapitonas taip pat išreiškė ketinimą, kada nors ateityje priimti Evangeliją ir gyventi su šventaisiais. Stiuardas pasikrikštijo, kai pasiekėme Naująjį Orleaną; o išsiskiriant jis man padovanojo Bibliją, kurią turiu ir dabar.⁴⁰

Vyresnysis Snou rašė: „Keli jūreiviai net verkė, kai visam palikome *Swanton* laivą. Tiesą pasakius, mes visi labai graudinomės.“⁴¹ Kartu su savo bendrakeleiviais šventaisiais vyresnysis Snou iš Naujojo Orleano keltu kėlėsi Misisipės upe. Į Navū jie atvyko 1843 m. balandžio 12 d.

Nuolatinis pasišventimas Viešpaties darbui

Beveik po septynerių metų tarnystės nuolatiniumi misionieriumi Lorencui Snou pasitaikė proga kuriam laikui pakeisti savo tarnystės pobūdį. 1843–1844 metų žiemą vietinės mokyklos valdytojų grupė pasiūlė jam mokytojo darbą. Pasiūlymą jis priėmė, nors žinojo, kad daug mokinių „didžiavosi užgauliodami mokytojus ir gadindami mokyklos turtą“. Mokinių pagarbą jis nusprendė įgyti per savo pagarbą jiems. Jo sesuo Eliza prisiminė: „Į tuos berniukus jis kreipėsi kaip į pačius garbingiausius ponaičius. ... Jis labai smarkiai stengėsi padėti jiems suprasti, kad jie labai jam rūpi, ir troško padėti jiems mokytis. ... Tokiu būdu, per gerumą ir įtikinėjimą, jie atsivėrė ir pradėjo juo pasitikėti; kantrybės ir nuolatinių pastangų dėka tie išdykę jaunuoliai pavirto pavyzdingais mokiniiais; neįtikėtina, bet, trimestrui dar net nepasibaigus, mokiniai pradėjo įtemptai ir gerai mokytis.“⁴²

1844 metais jis sulaukė naujo paskyrimo Bažnyčioje. Jį pasiuntė vykti į Ohajo valstiją ir ten vadovauti Džozefo Smito rinkimų į Jungtinių Valstijų prezidentus kampanijai. Pranašas labai liūdėjo dėl to, kaip Jungtinių Valstijų vyriausybė žiūrėjo į pastarųjų dienų šventuosius; jis parašė tuometiniams kandidatams į prezidentus, kad šie išreikštų savo nuostatas mūsų Bažnyčios atžvilgiu. Jis nebuvo patenkintas jų atsakymais, tad pats nusprendė kandidatuoti į prezidentus.

Dvylikos Kvorumas paskyrė Lorenčą Snou ir kitus „suformuoti politinę organizaciją, kuri visoje Ohajo valstijoje remtų Džozefo kandidatūrą į prezidentus“⁴³. Tai darydami jie viešai kalbėjo apie tai, kaip pažeidinėjamos konstitucinės šventųjų teisės. Lorencas užsiminė, kad „laiką leidžia labai įdomiai“⁴⁴. Vieni žmonės labai įnirtingai priešinosi Pranašo kandidatūrai, o kiti manė, kad Džozefas Smitas gali tautą atvesti į sėkmę ir suklestėjimą.

Lorencas Snou prisiminė: „Vos įsisupus į šių priešingų nuomonių sukurį, mano darbą staiga nutraukė labai patikimas pranešimas

*Lorencas Snou tarnavo 1848 m. į Druskos Ežero
slėnį atvykusių pionierių grupių kapitonu*

apie Pranašo ir jo brolio Hairumo nužudymą.⁴⁵ Į Navū jis grįžo „su nuliūdusia širdimi“⁴⁶.

Net ir tokios tragedijos akivaizdoje šventieji ir toliau stropiai stengėsi statyti Dievo karalystę. Kaip vėliau pastebėjo Lorencas: „Vedama Visagalio, karalystė žengė pirmyn.“⁴⁷ Jie ir toliau skelbė Evangeliją, stiprino vieni kitus ir bendromis pastangomis stengėsi savo mieste pabaigti statyti šventyklą.

Prisijungęs prie šventųjų Navū mieste, Lorencas Snou nusprendė niekada nevesti ir visą savo gyvenimą pašvęsti Evangelijos skelbimui. Vėliau jo sesuo Eliza pastebėjo: „Visi jo troškimai buvo nukreipti į savo laiko, talentų ir savasties pašventimą tarnystės labui.“ Jis manė, kad šeimyninis gyvenimas kažkaip „padarys jį mažiau naudingą“ Viešpaties darbe.⁴⁸

Lorenzo požiūris į santuoką ir šeimą pradėjo keistis 1843 metais, kai ant Misisipės upės kranto jis asmeniškai pasikalbėjo su Pranašu Džozefu Smitu. Pranašas jam paliudijo, kad yra gavęs apreiškimą apie daugpatystę. Lorencui jis pasakė: „Viešpats tau parodys kelią, kuriuo eidamas galėsi gauti ir vykdyti celestialinės santuokos įstatymą.“⁴⁹ Po šio pokalbio Lorencas pradėjo suprasti, kad santuoka yra Viešpaties įsakymas ir būtina Dangiškojo Tėvo laimės plano dalis.

1845 metais Lorencas Snou, kaip tuo metu Bažnyčioje buvo praktikuojama, vedė kelias žmonas: Šarlotę Skvairs ir Mariją Adelinę Godard. Vėliau jis buvo užantspauduotas su keliomis kitomis moterimis. Jo atsidavimas savo žmonoms ir vaikams tapo dalimi jo atsidavimo Viešpaties darbui.

Šventieji tęsė Dievo karalystės statymą Navū mieste, tačiau tęsėsi ir jų persekiojimas. 1846 metų vasarį, pačiame žiemos šaltyje, gaujos išvijojus juos iš namų ir iš šventyklos. Taip jie pradėjo ilgą kelią į savo naujuosius namus vakaruose.

Jis padėjo surinkti šventuosius į Druskos Ežero slėnį

Nors Lorencas Snou su šeima iš Navū išvyko kartu su kitais šventaisiais, tačiau į Druskos Ežero slėnį jie atvyko praėjus daugiau nei metams po to, kai ten atvyko pirmoji pionierių grupė. Kaip ir dauguma tų pirmųjų pastarųjų dienų šventųjų pionierių, jie pakeliui apsistodavo laikinose gyvenvietėse. Lorencas su šeima kurį laiką buvo apsistoję Ajovos gyvenvietėje, pavadinimu Garden Grouvas, kurioje po jų atvyksiantiems šventiesiems statė rąstines trobeles. Iš ten jie nukeliavo į kitą gyvenvietę, pavadinimu Mount Pisga, taip pat Ajovoje.

Mount Pisgoje Lorencas kartu su savo šeima ir kitais šventaisiais vėl rūpinosi savo ir čia užsukiančių keliautojų į Druskos Ežero slėnį poreikiais. Jie pastatė rąstinių trobelių ir net pasėjo javų, kad po jų atvyksiantys galėtų nusiimti derlių. Lorencas kurį laiką pirmininkavo

Mount Pisgos gyvenvietėje. Kai žmones, įskaitant jo paties šeimą, apniko liūdesys, ligos ir mirtis, jis kuo stropiausiai bandė padėti, kad jie neprarastų vilties, stiprintų vieni kitus ir laikytųsi Viešpaties įsakymų.⁵⁰

1848 m. pavasarį Prezidentas Brigamas Jangas nurodė Lorencui Snou palikti Mount Pisgą ir keliauti į Druskos Ežero slėnį. Lorencui vėl teko vadovo pareigos, šį kartą jis buvo pionierių grupių kapitonas. Į Druskos Ežero slėnį tos grupės atkeliavo 1848 metų rugsėjį.

Tarnystė Dvylikos Kvorume

1849 m. vasarį Lorencas Snou gavo žinutę, kad turi apsilankyti Dvylikos Apaštalu Kvorumo susirinkime. Jis nedelsdamas nutraukė dirbamus darbus ir išėjo į tuomet jau prasidėjusį susirinkimą. Eidamas spėliojo, kodėl jis turi pasirodyti Dvylikos Kvorumui. Jis nerimavo – ar ką nors blogo padarė? Tačiau jis žinojo, kad ištikimai vykdė savo pareigas, tad liovėsi nerimauti. Jis net neįsivaizdavo, kas jo greitai laukia. Vos tik atvykęs, jis nustebo sužinojęs, kad yra pašauktas tarnauti to Kvorumo nariu. Tame pačiame susirinkime, be jo, į apaštalus dar buvo iššventinti kiti trys vyrai: vyresnysis Čarlzas K. Ričas, vyresnysis Franklinas D. Ričardsas ir vyresnysis Erastas Snou, tolimas jo pusbrolis.⁵¹

Šis Lorencas Snou iššventinimas į apaštalus nulėmė likusį jo gyvenimą. Jo pašaukimas būti „ypatingu Kristaus vardo liudytoju“ (žr. DS 107:23) darė įtaką visiems jo veiksmams. Vėliau jis užrašė savo pamąstymus apie tam tikras apaštalo atsakomybes:

„Pirmiausia apaštalas turi turėti per apreiškimą iš Dievo gautą dievišką pažinimą apie tai, kad Jėzus yra gyvas ir kad Jis yra gyvojo Dievo Sūnus.

Antra, jis turi turėti dievišką įgaliojimą pažadėti Šventąją Dvasią, kuri apreiškia Dievo dalykus, kuri supažindina su Jo valia ir tikslais, kuri veda į visą tiesą ir parodo kas bus, kaip pareiškė Gelbėtojas.

Trečia, Dievo galia jam pavesta atlikti šventas Evangelijos apeigas, kurios kiekvienam asmeniui patvirtinamos dievišku liudijimu. Tūkstančiai šiuose kalnų slėniuose dabar apsigyvenusių žmonių, kurie šias apeigas priėmė mano Evangelijos skelbimo pastangų dėka, yra gyvas šio teiginio paliudijimas.“⁵²

Be šių atskirų savo pašaukimo atsakomybių, vyresnysis Snou turėjo savo nuostatą apie tai, ką reiškia būti Dvylikos Kvorumo nariu: „Mes, Dvylika, ryžtamės atsisakyti visko, kas trukdytų vykdyti savo pareigą, ir tai vardan to, kad būtume viena, kaip Pirmoji Prezidentūra yra viena, ir būtume apjungti meilės principu, kuris Dievo Sūnų jungia su Tėvu.“⁵³

Turėdamas tokį supratimą apie savo asmeninį pašaukimą ir apie Dvylikos Kvorumo misiją, vyresnysis Lorencas Snou pašventė savo gyvenimą padėti žemėje statyti Dievo Karalystę. Į pašaukimą tarnauti jis atsakė pačiais įvairiausiais būdais ir pačiose įvairiausiose vietose.

Misija Italijoje

1849 m. spalį vykusios visuotinės konferencijos metu vyresnįjį Snou pašaukė įkurti misiją Italijoje. Nors jis nepažinojo tos valstybės ir jos kultūros bei kalbų, tačiau tą pašaukimą priėmė nė kiek neabejodamas. Po tos konferencijos nepraėjus net dviem savaitėms, jis jau buvo pasiruošęs išvykti; jis taip pat pasirūpino, kad, kai jo nebus, jo žmonomis ir vaikais būtų pasirūpinta.

Kartu su kitais misionieriais keliaudamas į Jungtinių Valstijų rytus, kur turėjo įsėsti į per Atlanto vandenyną plaukiantį laivą, jis galvojo tiek apie savo šeimą, tiek apie žmones, kuriems jis netrukus pradės tarnauti. Laiške savo sesei Elizai jis rašė: „Mane kamuoja prieštaringos mintys. ... Mes važiuojame vis toliau ir toliau nuo to galingo magneto – NAMŪ! Tačiau žinome, kad mūsų darbas yra nešti šviesą tiems, kas gyvena tamsoje bei mirties šešėlių slėnyje, o mūsų krūtinės yra kupinos meilės ir mūsų ašaros yra nušluostytos.“⁵⁴

Vyresnysis Snou su savo porininkais Genują Italijoje pasiekė 1850 m. liepą. Jie suprato, kad Viešpaties darbas judės ne taip sparčiai. Vyresnysis Snou rašė: „Šiame dideliame mieste jaučiuosi toks svetimas ir vienišas, beveik už 13 tūkstančių kilometrų nuo savo mylimos šeimos, apsuptas žmonių, kurių manierų ir papročių aš visai nepažįstu. Atvykau apšviesti jų protus ir mokyti juos teismo principų; tačiau nematau jokių priemonių tam pasiekti. Rodos, kad to padaryti nepavyks.“ Susirūpinęs dėl žmonių, kuriems buvo pašauktas tarnauti, „kvailysčių, ... nelabumo, didelio tamsumo ir prietaringumo“, jis rašė: „Dangiškojo Tėvo prašau į šiuos žmones žiūrėti kuo gailėstingiau. O Viešpatie, tebūnie jie Tavo gailėsčio objektu,

kad tik jie visi nepražūtų. Atleisk jų nuodėmes, supažindink juos su manimi tam, kad pažintų Tave, ir kad suprastų, jog siuntei mane įkurti Tavo Karalystę. ... Ar tikrai tarp šių žmonių, kuriems tarnauti mane pasiuntei, nėra jokių išrinktųjų? Vesk mane pas juos, ir Tavo vardas bus pašlovintas per Tavo Sūnų Jėzų.“⁵⁵

Tuos „išrinktuosius“ vyresnysis Snou surado valdensais besivadinančioje bendruomenėje. Valdensai gyveno Pjemonto regione – kalnų slėnyje, esančiame į pietus netoli Italijos Šveicarijos sienos ir į rytus nuo Italijos Prancūzijos sienos. Jų protėviai buvo persekiojami ir varinėjami iš vienos vietos į kitą; taip buvo todėl, kad jie tikėjo senovės apaštalų įgaliojimu ir labiau troško sekti tų apaštalų mokymais, o ne jungtis prie tuometinių religijų.

Prezidentui Brigamui Jangui skirtame laiške vyresnysis Snou rašė, kad valdensų bendruomenė kentėjo ištisus „tamsos ir žiaurumo“ amžius, tačiau „išliko nepajudinama, lyg kokia audringos jūros bangomis mušama uola“. Tačiau, prieš Italijon atvykstant pastarųjų dienų šventųjų misionieriams, valdensai jau mėgavosi „visiškos ramybės periodu“ ir, rodė, kad jie turi daugiau religinės laisvės nei bet kas kitas Italijoje. Jis pastebėjo: „Tais kelias atsivėrė prieš pat sprendimą įkurti misiją, ir nei viena kita Italijos dalis nepasižymi tokiais palankiais įstatymais.“

Norėdamas apie šiuos žmones sužinoti daugiau, vyresnysis Snou nuėjo į biblioteką pasiieškoti knygos apie juos. Jis pasakojo: „Bibliotekininkas man pasakė, kad mano ieškoma knyga yra, bet jau kažkieno kito paimta. Vos jam tai pasakius, įėjo ponias, laikydama rankose tą knygą. „O, – tarė jis, – koks nepaprastas sutapimas, šis ponas kaip tik ieškojo šios knygos.“ Netrukus supratau, kad pirmiausia būtent šiems Italijos žmonėms bus paskelbta Evangelija.“⁵⁶

Vyresnysis Snou ir jo porininkai nekantravo skelbti Evangeliją Pjemonto regione, tačiau nusprendė tai daryti atsargiai, susidraugaujant ir pelnant jų pasitikėjimą. Kai pajuto, kad su tais žmonėmis pakankamai susidraugavo, jie užlipo ant netoliese esančio kalno, sugiedojo „Tebūna pašlovintas Dievas Danguje“ ir sukalbėjo maldą, kurioje Italijos žemę pašventė misionieriškam darbui. Be to, kiekvienas iš jų išreiškė pasišventimą darbui, o vyresnysis Snou savo porininkams suteikė kunigystės palaiminimus, kad padėtų jiems

vykdyti savo pareigas. Įkvėptas to patyrimo ant kalno, vyresnysis Snou pavadino jį Brigamo kalnu.⁵⁷

Tačiau net ir po tokio patyrimo praėjo net du mėnesiai, kol kažkas pareiškė norą jungtis prie Bažnyčios. 1850 m. spalio 27 d. misionieriai džiūgavo galiausiai matydami pirmą krikštą ir patvirtinimą Italijoje.⁵⁸ Vėliau vyresnysis Snou pranešė: „Darbas čia einasi lėtai ir nuobodžiai. ... Tačiau Bažnyčia vis tiek jau įkurta. Medis jau pasodintas, jis jau leidžia šaknis.“⁵⁹

Vieną naktį vyresnysis Snou susapnavo sapną, padėjusį jam suprasti savo misijos Italijoje esmę. Jis sapnavo, kad su draugais žvejoja. Jis sakė: „Labai džiaugėmės visur aplink save matydami vandens paviršiumi plaukiojančias dideles ir gražias žuvis. Matėme, kad daug žmonių leido savo tinklus ir meškeres; tačiau jie atrodė sustingę, o mes nuolat judėjome. Plaukiant pro vieną tokį žmogų, aš pastebėjau žuvį; nusitvėręs savo meškerės dar susimąščiau, ar nesupykdysiu to žmogaus, jei iš jo panosės sugausiu tą žuvį; nežiūrint į tai mes ir toliau žvejojome, kol prisitartinome prie kranto. Tuomet nuleidau meškerę ir, savo didžiai nuostabai ir gėdai, ištraukiau visai mažą žuvelę. Keista, kodėl iš visų tų daugybės puikių ir nuostabiai atrodančių žuvų aš tesugavau tokį menką laimikį. Tačiau tas mano nusivylimas netrukus išblėso, nes atradau, kad ta žuvis turi labai ypatingų savybių.“⁶⁰

Vyresniojo Snou sapnas buvo pranašiškas. Italijoje jis nematė daug atsivertusiųjų, o ir tie, kurie priėmė Evangeliją, pasak kito misionieriaus, „nebuvo nei turtingi, nei kilmingi“⁶¹. Tačiau vyresnysis Snou ir jo porininkai buvo įrankiai Viešpaties rankose, kurių pagalba į Dievo Karalystę buvo atvesta gerų ir ištikimų žmonių; žmonių, kurie reiškė dėkingumą už tai, kad „pradėjo eiti naujojo ir nesibaigiančio gyvenimo keliu“⁶². Vyresniojo Snou vadovavimo pastangų dėka Mormono Knyga buvo išversta į italų kalbą.

Beveik po pusantro šimto metų kitas apaštalas vyresnysis Džeimsas E. Faustas kalbėjo apie vyresniojo Snou ir jo porininkų dėka prie Bažnyčios prisijungusius vyrus ir moteris: „Kai kurie jų buvo tarp pirmųjų į Druskos Ežero slėnį atvykusių rankinių vežimų grupių. ... Daugelis jų palikuonių rūpinosi naujai atkurtos Bažnyčios vynuogynais ir šiandien ypač reikšmingai prisideda prie pasaulinės Bažnyčios, tikėdami, kaip ir jų protėviai, kad apaštalai turi niekad nerūdijančius raktus.“⁶³

Bažnyčios statymas

Vyresnysis Snou vėliau tarnavo kitose misijose, išaukštindamas Dvylikos Kvorumo nario pašaukimą darbuotis „vadovaujant [Pirmajai] Bažnyčios Prezidentūrai ... statyti bažnyčią ir tvarkyti visus jos reikalus visose tautose“ (žr. DS 107:33).

1853 m. Prezidentas Brigamas Jangas pašaukė Lorencą Snou vadovauti grupei šeimų, kurios turės apgyvendinti šiaurės Jutoje esančią Boks Elder apygardą. Ten jau gyvenusi bendruomenė buvo maža, neorganizuota ir irstanti. Vyresnysis Snou nedelsdamas ėmėsi darbo ir pagal Pranašo Džozefo Smito mokytą pasišventimo įstatymą subūrė grupę žmonių. Šie žmonės įkūrė klestintį miestą, kurį vyresnysis Snou Prezidento Jango garbei pavadino Brigam Sičiu. Tenyškščiai piliečiai, padėdami vieni kitiems, darbavosi išvien, kad sukurtų mokyklų sistemą, pastatytų gamyklas, nutiestų drėkinimo sistemas, įkurtų prekybos organizaciją ir net teatro draugiją. Nors jie gyveno ne pagal visą pasišventimo įstatymą, tačiau orientavosi į to įstatymo principus ir taip parodė, ką gali padaryti bendruomenė, kurios nariai kartu bendradarbiauja ir sunkiai dirba. Prezidento Snou dukra Lesli rašė: „Brigam Sityje nėra nė vieno tinginio. Turbūt tuo metu toje gyvenvietėje buvo toks veiklumas ir klestėjimas, kad lygių jai nėra buvę šios valstijos istorijoje.“⁶⁴

Vyresnysis Snou su savo šeima Brigam Sityje pragyveno daug metų. Jis pirmininkavo tenyškščiams šventiesiems, o kartas nuo karto išvykdamas svetur tarnauti kitose misijose, jis juos palikdavo. 1864 m. jis trims mėnesiams trumpam išvyko tarnauti misijoje Havajų salose. Su juo vyko vyresnysis Ezra T. Bensonas, taip pat Dvylikos Kvorumo narys, vyresnieji Džozefas F. Smitas, Alma Smitas ir Viljamas V. Klafas.⁶⁵ 1872–1873 m. vyresnysis Snou ir kiti lydėjo Prezidentą Džordžą A. Smitą, Pirmąjį Patarėją Pirmojoje Prezidentūroje, devynių mėnesių kelionėje po Europą ir Artimuosius Rytus, įskaitant Šventąją Žemę. Ten jie vyko prašomi Prezidento Brigamo Jango, kuris vylėsi, jog jų teismo įtaka padės paruošti tenyškštes tautas priimti sugražintąją Evangeliją.⁶⁶ 1885 m. vyresnysis Snou buvo pašauktas aplankyti kelias Amerikos indėnų grupes JAV šiaurės vakaruose ir Vajomingo valstijoje. Darbą pradėjęs rugpjūtį ir baigęs spalį, jis ten įkūrė kelias misijas ir subūrė Bažnyčios vadovus, kad šie padėtų pasikrikštijusiems ir patvirtintiems nariams.

Šiame Brigam Sičio miesto pastate Jutoje buvo gaminami auliniai batai ir bateliai, pakinktai ir kepurės

Šventyklos darbas

Prezidentas Heberis Dž. Grantas, septintasis Bažnyčios Prezidentas, pastebėjo, kad Prezidentas Lorencas Snou „savo gyvenimą pašventė ilgamečiam darbui šventykloje“⁶⁷. Ši meilė šventyklos darbui prasidėjo ankstyvuju Prezidento Snou atsivertimo laikotarpiu ir vis gilėjo tarnaujant Apaštalu. Netrukus po savo krikšto ir patvirtinimo Jis pradėjo lankytis Kirtlando šventykloje vykstančiuose susirinkimuose. Vėliau jis entuziastingai priėmė pašaukimą rinkti paaaukojimus šventyklos statybai Navū mieste. Kai Navū šventyklą buvo pastatyta, jis tarnavo joje šventyklos apeigų tarnautoju – padėjo į Vakarus besiruošiantiems pastarųjų dienų šventiesiems gauti savo apdovanojimą ir užantspaudavimą. Kai tapo apaštalu, jo pareigos šventykloje ne tik tęsėsi, bet ir prasiplėtė. Jis kalbėjo Jutos Logano šventyklos pašventinime. Kai Prezidentas Vilfordas Vudrafas pašventė Jutos Mančio šventyklą, kitomis dienomis vykusiose sesijose Prezidentas Snou skaitė šios šventyklos pašventinimo maldą. Kai ant Solt Leiko šventyklos aukščiausiosios smailės buvo užkeltas viršutinis akmuo, jis vadovavo didžiulės tikinčiųjų minios Osanos šūksniui. Po Solt Leiko šventyklos dedikavimo jis tapo pirmuoju šios šventyklos prezidentu.

Prezidento Snou 80-ojo jubiliejaus proga vietos laikraštis išspausdino tokius žodžius: „Savo gyvenimo saulėlydyje, vis dar energingas, [jis] stropiai darbuojasi didžiam tikslui, kuriam pasišventė dar savo jaunystėje: šventose šios šventyklos vietose jis ir jo bendražygiai pasišvęsdami atlieka šlovingą darbą; darbą, kuris ypač svarbus šiame nuodėmių ir mirties apniktame pasaulyje.“⁶⁸

Betarpiškas tarnavimas žmonėms

Nors Prezidentas Snou daug keliavo ir mokė gausias žmonių grupes, tačiau nevengdavo patarnauti atskiriems žmonėms ir šeimoms. Pavyzdžiui, 1891 m. kovą, tuomet tarnaudamas Dvylikos Kvorumo Prezidentu, jis kalbėjo Brigam Sityje vykusioje konferencijoje. Jo pamokslu metu ant sakyklos padėjo raštelį. Liudininkai sakė, kad „jis liovėsi kalbėti, o perskaitęs raštelį, šventiesiems paaiškino, kad jo prašo aplankyti kelis labai prislėgtus žmones“. Jis atsiprašė ir nulipo nuo sakyklos.

Raštelį atsiuntė Brigam Sičio gyventojas Džeikobas Džensenas. Jame buvo parašyta, kad tą dieną mirė Džeikobo dukra Ela, kuri net kelias savaites grūmėsi su skarlatina. Brolis Džensenas tą raštelį parašė, tenorėdamas informuoti Prezidentą Snou apie mirtį ir paprašyti atrasti laiko apsilankyti laidotuvėse. Tačiau Prezidentas Snou tą šeimą norėjo aplankyti nedelsdamas, nors tam prireikė sutrumpinti pamokslą ir išvykti iš savo pirmininkaujamo susirinkimo. Prieš išeidamas iš susirinkimo Prezidentas Snou su savimi pasikvietė Radžerį Klousoną, tuometinį Boks Elder kuolo prezidentą.

Štai kaip Džeikobas Džensenas prisimena Prezidento Snou ir Prezidento Klousono apsilankymą jo namuose:

„Prie Elos lovos prastovėjęs maždaug porą minučių, Prezidentas Snou paklausė, ar namie turime švęsto aliejaus. Aš labai nustebau, bet atsakiau taip ir jam jo atnešiau. Aliejaus buteliuką jis perdavė Broliui Klousonui ir paprašė patepti Elą. Po to [Prezidento Snou] žodžiais tas patepimas buvo sutvirtintas.

To patepimo metu mane labai nustebino keli jo ištarti žodžiai, kuriuos aš dabar gerai prisimenu. Jis sakė: „Brangi Ela, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu aš įsakau tau pabusti ir gyventi, nes tavo misija dar nebaigta. Turi dar gyventi, kad atliktumei didžiulę misiją.“

Jis minėjo, kad ji dar susilauks gausios šeimos ir bus paguoda savo gimdytojams ir draugams. Puikiai pamenu šiuos žodžius. ...

... Baigęs palaiminimą, Prezidentas Snou atsisuko į mano žmoną ir mane ir tarė: „O dabar liaukitės gedėję ar nerimavę. Viskas bus gerai. Musu su Broliu Klousonu esame labai užsiėmę, negalime likti ilgiau, tačiau jūs būkite kantrūs ir luktelėkite, ir negedėkite, nes viskas bus gerai.“ ...

Po Prezidento Snou palaiminimo Ela dar pragulėjo kokią valandą, arba iš viso mirusi pragulėjo daugiau nei tris valandas. Mudu su jos mama sėdėjome sau prie jos lovos, kai staiga ji atsimerkė. Ji apsidairė, pamatė mus sėdinčius, bet akimis vis dar ieškojo kažko kito, kol galiausiai paklausė: „Kur jis? Kur jis?“ – Mes paklausėme: „Kas? Kas kur jis?“ „Brolis Snou, – atsakė ji. – Jis gi mane išsikvietė.“⁶⁹

Būdama Dvasių pasaulyje Ela jautė tokią ramybę ir laimę, kad net nenorėjo grįžti. Bet ji pakluso Prezidento Snou balsui. Nuo pat tos dienos ji guodė šeimos narius ir draugus, padėjo jiems suprasti, kad nereikia gedėti savo mirusių mylimųjų.⁷⁰ Vėliau ji ištekėjo, susilaukė aštuonių vaikų ir ištikimai tarnavo Bažnyčios pašaukimuose.⁷¹

Bažnyčiai vadovavo kaip Viešpaties pranašas, regėtojas ir apreiškėjas

1898 m. rugsėjo 2 dieną, daugiau nei devynerius metus atitarnavęs Bažnyčios prezidentu, mirė Prezidentas Vilfordas Vudrafas. Prezidentas Lorenčas Snou, tuomet tarnavęs Dvylikos Kvorumo Prezidentu, šią žinią išgirdo būdamas Brigam Sityje. Kaip įmanydamas greičiau jis traukiniu išvyko į Solt Leik Sity, nes suprato, kad Bažnyčiai dabar vadovauja Dvylikos Kvorumas.

Nors ir nesijautė tinkamas, bet pasiryžęs sekti Viešpaties valia, Prezidentas Snou nuėjo į Solt Leiko šventyklą ir ten meldėsi. Atsakydamas į jo maldą pas jį apsilankė pats Viešpats. Vėliau Prezidentas Snou paliudijo, kad jis „tikrai šventykloje matė Gelbėtoją ... ir veidas į veidą kalbėjosi su Juo“. Viešpats jam pasakė nedelsiant pradėti reorganizuoti Pirmąją Prezidentūrą ir nelaukti, kaip tai buvo daroma, mirus buvusiems Bažnyčios prezidentams.⁷² 1898 m. rugsėjo 13 dieną Prezidentą Snou Dvylikos Kvorumas palaikė kaip

*Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas 1898 metais.
Viršutinėje eilėje, iš kairės į dešinę: Antonas H. Landas, Džonas V.
Teiloras, Džonas Henris Smitas, Heberis Dž. Grantas, Brigamas Jangas
Jaunesnysis, Džordžas Tisdeilas, Radžeris Klousonas, Marineris
V. Merilas. Vidurinėje eilėje: Francis M. Lymanas, Džordžas K.
Kenonas, Lorencas Snou, Džozefas F. Smitas, Franklinas D. Ričardasas.
Apatinėje eilėje: Matijas F. Kaulis, Abraomas O. Vudrafas*

Bažnyčios Prezidentą, po ko jis pradėjo eiti Prezidento pareigas. Spalio 9 dieną jį palaikė Bažnyčios nariai, o spalio 10 dieną jis buvo paskirtas penktuoju Bažnyčios Prezidentu.

Prezidento Snou pavyzdžio ir per jį gautų apreiškimų dėka pastarųjų dienų šventieji pripažino jį savo pranašu. Kitų tikėjimų žmonės jį irgi gerbė kaip tikrą Dievo žmogų.

Bendravimas su pastarųjų dienų šventaisiais

Būdamas Bažnyčios Prezidentu, Prezidentas Snou dažnai pirminkaudavo kuolų konferencijoms. Susitikimuose su šventaisiais jis reikšdavo jiems savo meilę ir pagarbą. Savo žodžiais ir darbais jis parodė, kad nors suvokė savo pašaukimo šventumą, tačiau savęs neiškeldavo aukščiau tų žmonių, kuriems tarnavo.

Vienos kuolo konferencijos metu Prezidentas Snou dalyvavo neeilinėje vaikams skirtoje kuolo konferencijos dalyje. Idant vaikai galėtų

paėiliui paspausti ranką pranašui, jų buvo paprašyta tvarkingai išsirikiuoti. Prieš jiems išsirikiuojant, jis atsistojo ir tarė: „Spausdami ranką žvelkite tiesiai man į akis, nes noriu, kad visada mane prisimintumėte. Nesu geresnis už kitus žmones, tačiau Viešpats man pavedė svarbias pareigas. Nuo pat to momento, kai visu tobulumu man pasirodė pats Viešpats, aš stengiuosi vykdyti visas man pavestas pareigas. Noriu, kad mane atmintumėte būtent dėl mano užimamų aukštų pareigų; atmintumėte, kad spaudėte ranką Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentui. Viliuosi, kad neužmiršite pasimelsti už mane ir mano patarėjus Prezidentus Kenoną ir Smitą bei už apaštalus.“⁷³

Prezidento Snou sūnus Lerojus pasidalino šiuo pasakojimu apie Jutos valstijos Ričfildo mieste vykusią kuolo konferenciją: „Ričfilde vykusioje konferencijoje dalyvavo Prezidentas Lorencas Snou ir Francis M. Lymanas [iš Dvylikos Kvorumo]. Po pradinės giesmės kuolo prezidentas paklausė Brolio Lymano, ką reikėtų pakviesti sukalbėti pradžios maldą. Brolis Lymanas atsakė: „Pasiteirauk Prezidento Snou“, t. y. paklausk Prezidento Snou, kas turėtų sukalbėti maldą. Tačiau kuolo prezidentas sukalbėti pradžios maldą paprašė Prezidento Snou. Prezidentas Snou mielai sutiko, o prieš pradėdamas sakyti maldą jis dar pasakė, kad jam labai malonu sukalbėti maldą, nes tokia maloni proga jam pasitaikė jau seniai. Kalbama, kad jis sukalbėjo nuostabią pradžios maldą.“⁷⁴

Bendravimas su kitų tikėjamų žmonėmis

Prezidentas Snou įtakos turėjo ne tik saviems, pastarųjų dienų šventiesiems. Kitų tikėjamų žmonės, susitikę su juo, pradėdavo gerbti jį ir jo atstovaujamą Bažnyčią. Pastorius V. D. Kornelis, kitos bažnyčios dvasininkas, lankėsi Solt Leik Sityje ir turėjo progą praleisti šiek tiek laiko su Prezidentu Snou. Jis rašė:

„Jo mandagi ir patyrusi sekretorė palydėjo mane į įspūdingą susitikimą, kur ranką spaudžiau vienam maloniausių ir mieliausių iš mano kada nors sutiktų vyrų; vyrui, kuris turi ypatingą sugebėjimą atpaaiduoti su juo susitinkantį žmogų; tikram žodžio meistriui ir retam genijui, kuris tikrai sugeba parodyti, kad esi jo labai lauktas svečias.

Prezidentas Snou yra mokytas žmogus su išlavintu protu, siela ir kūnu. Jo žodžiai yra rinktiniai, jo kalba diplomatiška, draugiška ir moksliška. Jo manieros išduoda, kad jis mokėsi geros mokyklose.

Pagrindinė jo dvasios savybė yra vaikiškas švelnumas. Vos tik tave su juo supažindina, tau darosi labai malonu. Vos tik tu su juo pasikalbi, jis ima tau patikti. O jei ilgiau su juo pabūni, tu jį įsimyli.“ Kreipdamasis į savo skaitytojus, kurie akivaizdžiai turėjo išankstinę nuomonę apie Bažnyčią, pastorius Kornelis pareiškė: „O vis dėlto jis yra „mormonas!“ Jeigu „mormonizmas“ iš Prezidento Snou turėtų padaryti nemandagų, brutalų žmogų, tai reiktų įdėti daug darbo. O jei „mormonizmas“ pasauliui davė tokį taikingos dvasios, drausmingą ir labai intelektualų žmogų, tai tame „mormonizme“ tikrai turi būti kažkas gero.“⁷⁵

Apie susitikimą su Prezidentu Snou rašė ir kitas dvasininkas, pastorius Prentis: „Jo veidą geriausiai apibūdintų Taikos Kunigaikščio sąvoka. Gyvenime kartais tekdavo pastudijuoti žmones, ir buvau matęs tokių veidų. Tokį veidą išvydau ir šiandien. ... Maniau, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidento veide išvysiu intelektą, geranoriškumą, orumą, ramumą ir stiprybę; tačiau, vos išvydęs Prezidentą Lorencą Snou, minutei net sutrikau. ... Jo veide buvo taikos galia; jo išvaizda bylojo ramybės maldą. Jo taikių akių gelmėse buvo ne tik „tylios maldos namai“, bet ir dvasinės stiprybės buveinė. Jam bekalbant apie „tvirčiausią pranašų žodį“, apie turimą vilties tikrumą ir tragiško gyvenimo išbandymus bei sunkumus įveikusį nesitraukiantį tikėjimą, jo veide stebėjau besikeičiančias emocijas ir sužavėtas dėmesį kreipiau į subtilius išraiškos atspalvius, akivaizdžiai bylojusius apie jo sielos veikimą; tada pajutau keisčiausią jausmą, kad esu „ant šventos žemės“; kad šis žmogus toks buvo ne vedinas protokolo, asmeninių siekių ar būtinumo, o todėl, kad „jis tiesiog elgėsi kitaip nei kiti“. ... Jei Mormonų bažnyčia gali duoti tokių liudytojų, tai tikrai neprireiks gero rašytojo ar įtikinamai iškalbingo pamokslininko.“⁷⁶

Apreiškimas apie dešimtinę

Prezidentas Lorenecas Snou turbūt geriausiai žinomas dėl gauto apreiškimo apie dešimtinės įstatymą. 1899 m. gegužę jis pajuto norą kartu su kitais Bažnyčios vadovais keliauti į Jutos valstijos Sent Džordžo miestelį. Nors jis ir nežinojo, kodėl jie turi ten vykti, tačiau jis ir jo broliai nedelsdami pakluso raginimui; po dviejų savaičių jie atvyko į Sent Džordžą. Gegužės 17 dieną, jau atvykęs į Sent Džordžą, Prezidentas Snou gavo apreiškimą, kad turi pamokslauti apie dešimtinės

įstatymą. Kitą dieną šventiesiems jis pateikė tokį pareiškimą: „Šis Viešpaties žodis jums nėra nieko naujo; jis paprasčiausiai yra toks: JAU ATĖJO METAS KIEKVIENAM PASTARŪJŲ DIENŲ ŠVENTAJAM, TURINČIAM VILTĮ, PASIRUOŠTI ATEIČIAI IR ĮSITVIRTINTI ANT PATIKIMO PAMATO, VYKDYTI VIEŠPATIES VALIĄ IR MOKĖTI VISĄ DEŠIMTINĘ. Tai Viešpaties žodis jums, ir toks bus Viešpaties žodis kiekvienai Sionės žemėje esančiai gyventei.“⁷⁷

Pasidalinę šia žinia Sent Džordže, Prezidentas Snou ir jo kelionės draugai ta pačia žinia pasidalino kituose Jutos pietuose esančiuose miesteliuose ir tarp Sent Džordžo ir Solt Leik Sičio esančiose bendruomenėse. Iki grįžimo gegužės 27 dieną jie sudalyvavo 24 susirinkimuose, kuriuose Prezidentas Snou pasakė 26 kalbas ir paspaudė ranką 4417 vaikų. 676 kilometrus jie nuvažiavo traukiniu, o likusius 494 kilometrus – arklio traukiama karieta.⁷⁸ Prezidentą Snou labai sustiprino šis patyrimas, ir jis labai nekantravo tęsti pamokslus apie dešimtinės įstatymą visoje Bažnyčioje. Jis sakė: „Esu labai patenkintas šios kelionės rezultatais ir jau mėstau apie netolimoje ateityje rengsimas keliones į kitus Sionės kuolus.“⁷⁹ Jis pirmininkavo daugeliui kuolų konferencijų, kuriose šventiesiems žadėjo, kad paklusnumas šiam įstatymui Bažnyčios narius paruoš gauti tiek materialius, tiek ir dvasinius palaiminimus.⁸⁰ Jis taip pat pažadėjo, kad paklusnumas dešimtinės įstatymui Bažnyčių išvaduos iš įsiskolinimo.⁸¹

Nariai visoje Bažnyčioje su atsinaujinusiū pasišventimu atsiliepė į šį Prezidento Snou kvietimą. 1904 m. istorikas Orsonas F. Vitnis, vėliau tarnavęs Dvylikos Kvorumo nariu, rašė: „Rezultatai pasimatė iš karto. Dešimtinės ir aukos pasipylė nedelsiant ir kaip niekad gausiai, tad daugeliu atžvilgių Bažnyčios padėtis pagerėjo ir jos ateitis prašviesėjo. Nors Prezidentas Snou ir anksčiau mylėjo žmones ir pasitikėjo jais, tačiau dabar šie geri jausmai dar labiau sustiprėjo.“⁸² Prezidentas Heberis Dž. Grantas, kuris buvo Dvylikos Kvorumo narys, kai Prezidentas Snou gavo dešimtinės apreiškimą, vėliau pareiškė: „Bažnyčios Prezidentu Lorenčas Snou tapo būdamas aštuoniasdešimt penkerių metų; o tai, ką jis nuveikė per kitus trejus metus, yra tiesiog nepakartojama. ... Per tuos trejus metus šis žmogus, kuris pagal pasaulio supratimą būtų nebepajėgus, neturintis patirties su finansais, ištikus metus pašventęs tarnavimui šventykoje, gyvojo Dievo įkvėptas sutvarkė Kristaus Bažnyčios finansus, ir per tuos trejus metus finansine prasme viską pakeitė iš tamsos į šviesą.“⁸³

Jo paskutinių tarnystės dienų liudijimas

1901 m. sausio 1 dieną Prezidentas Snou dalyvavo Solt Leiko Tabernakulyje vykusiame neeiliniame XX amžiaus sutikimo susirinkime. Ten buvo sukviesti visų tikėjamų žmonės. Šiai progai Prezidentas Snou buvo paruošęs ypatingą žinią, tačiau pats dėl stipraus peršalimo jos negalėjo perskaityti. Po įžanginės giesmės, maldos ir Tabernakulio Choro pasirodymo pakilo Prezidento Snou sūnus Lerojus ir perskaitė žinią, pavadinimu „Prezidento Snou sveikinimas pasauliui“⁸⁴. Paskutiniai tos žinios žodžiai iliustruoja Prezidento Snou požiūrį į Viešpaties darbą:

„Žemėje leisdamas aštuoniasdešimt septintuosius metus, labiausiai trokštu padėti žmonijai. ... Aš keliu rankas aukštyn ir meldžiu dangaus palaimų žemės gyventojams. Tegul aukštybių šviesa džiugina jus. Tegul žemės turtai ir vaisiai netrunkdomai teikia jums naudą. Tegul tiesos šviesa išveja tamsą iš jūsų sielų. Tegul teisumas plečiasi, o blogis silpnėja. ... Tegul teisingumas nugalėsi, o korupcija tebūna sutrypta. Tegul dora, skaistumas ir garbė klesti tarp žmonių, kol blogis bus nugalėtas, o žemė bus išvalyta nuo nelabumo. Tegul šie linkėjimai kaip Jutos kalnuose gyvenančių „mormonų“ balsas sklinda po visą pasaulį, ir tegul visi žmonės sužino, kad mes tetrokštame ir tai mūsų misija – palaiminti ir išgelbėti visą žmonijos rasę. ... Tebūna pašlovintas Dievas, nugalėjęs nuodėmę ir sielvartą, kančią ir mirtį. Telydi jus ramybė!“⁸⁵

1901 m. spalio 6 d. Prezidentas Lorencas Snou pakilo kalbėti šventiesiems baigiamojoje visuotinės konferencijos sesijoje. Jis jau kelias dienas rimtai sirgo, o priėjęs prie sakyklos, tarė: „Mano brangūs broliai ir seserys, stebiuosi, kad surizikavau šią popietę sakyti jums kalbą.“ Jis pasakė trumpą žinią apie vadovavimą Bažnyčioje. Tada jis ištarė pačius paskutinius žodžius, kokius iš jo begirdėjo visi Bažnyčios nariai: „Telaimina jus Dievas. Amen.“⁸⁶

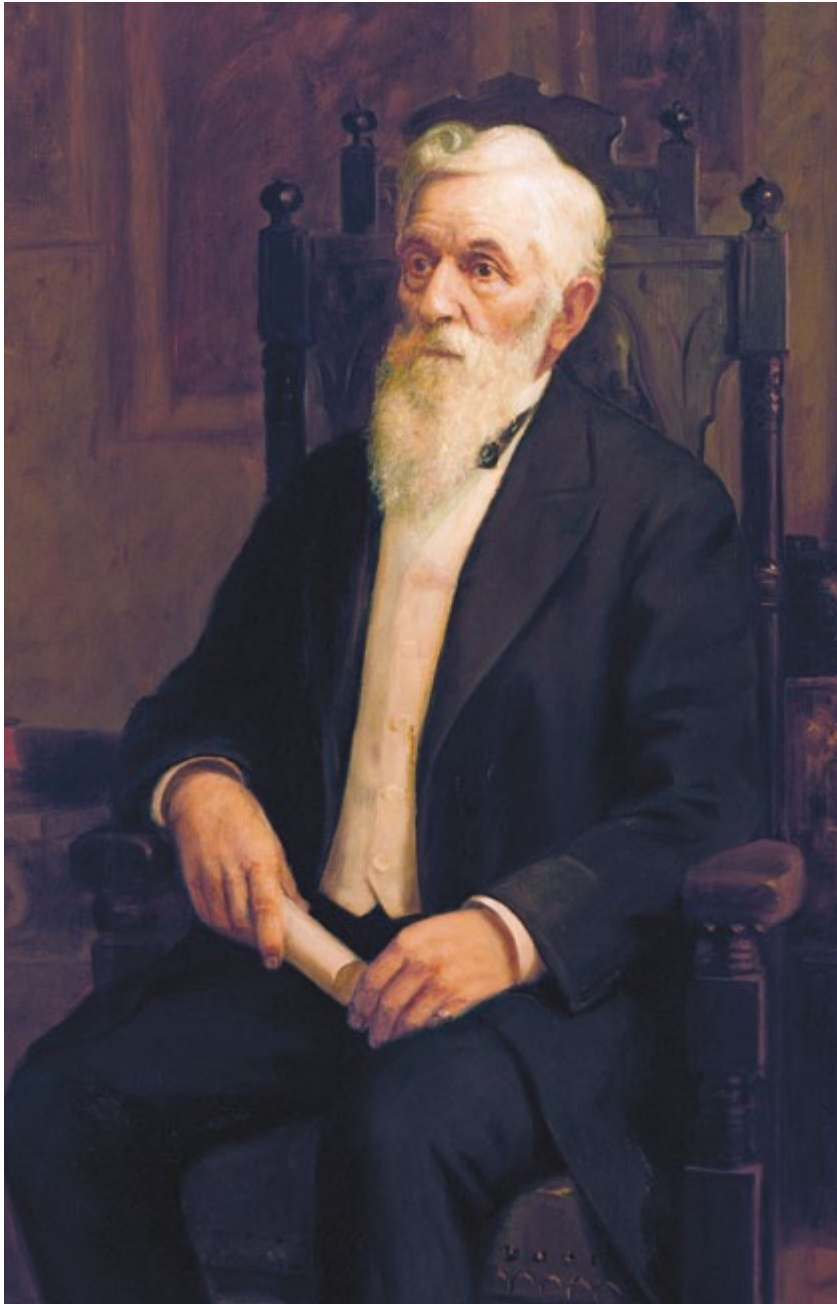
Po keturių dienų Prezidentas Snou mirė nuo plaučių uždegimo. Po laidojimo ceremonijos Solt Leiko Tabernakulyje jo kūnas buvo palaidotas pamulto Brigam Sičio miesto kapinėse.

Išnašos

1. Lorencas Snou, cituojamas iš Lycurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr* (1900), v.
2. Lorencas Snou, „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 20 d., p. 22.
3. Lorencas Snou, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, (1900), v.
4. Lorencas Snou, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, (1900), v.
5. Žr. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 1–2.
6. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 2.
7. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, Church History Library, p. 18.
8. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 2–3.
9. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 3.
10. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 2, 3.
11. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4 tomai. (1892–1904), 4:223.
12. Žr. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 4.
13. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 57–62.
14. Žr. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 32.
15. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 6.
16. Lorencas Snou, „The Grand Destiny of Man“, p. 22. Apie Lorencas Snou atsivertimą daugiau informacijos rasite 3 skyriuje.
17. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 6.
18. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 33.
19. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 33; taip pat žr. „The Grand Destiny of Man“, p. 22.
20. Lorencas Snou, „The Grand Destiny of Man“, p. 22.
21. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 15.
22. Lorencas Snou, „The Grand Destiny of Man“, p. 22.
23. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p.16.
24. Žr. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 16, 19.
25. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p.19.
26. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 30.
27. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 37–38.
28. Lorencas Snou laiškas Oliveriui Snou, kurį laiškui Izaokui Streitorui citavo Eliza R. Snou, 1839 m. vasario 22 d., Church History Library.
29. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p.37.
30. Lorencas Snou laiškas Oliveriui Snou, kurį laiškui Izaokui Streitorui citavo Eliza R. Snou, 1839 m. vasario 22 d.
31. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 19.
32. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 47.
33. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 50–51. Daugiau apie kelionę į Angliją sužinosite 14 skyriuje.
34. Lorencas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 58–59.
35. Lorencas Snou laiškas Heberui Č. Kimbolui, 1841 m. spalio 22 d., išspausdinta Lorencas Snou knygoje *Letterbook, 1839–1846*, Church History Library.
36. Lorencas Snou laiškas Heberui Č. Kimbolui, 1841 m. spalio 22 d., išspausdinta Lorencas Snou knygoje *Letterbook, 1839–1846*.
37. Lorencas Snou laiškas Džordžui A. Smitui, 1842 m. sausio 20 d., išspausdinta Lorencas Snou knygoje *Letterbook, 1839–1846*.
38. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 45.
39. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 65–66.
40. Lorencas Snou, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 72–83.

41. Lorenčas Snou, Journal and Letterbook, 1836–1845, p. 91.
42. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snou* p. 74–75; taip pat žr. 73 puslapį.
43. Lorenčas Snou, Journal and Letterbook, 1836–1845, p. 49.
44. Lorenčas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snou*, p.79.
45. Lorenčas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p.79.
46. Lorenčas Snou, cituojamas *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 79, 82.
47. Lorenčas Snou, cituojamas straipsnyje „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, *Millennial Star*, 1887 m. rugpjūčio 29 d., p. 549. Daugiau Lorenco Snou minčių apie Džozefo Smito nužudymą rasite 23 skyriuje.
48. Žr. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* p. 84.
49. Lorenčas Snou cituoja Džozefą Smitą, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 70.
50. Daugiau apie Mount Pisgos laikotarpį skaitykite 7 skyriuje.
51. Žr. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 94–95.
52. Lorenčas Snou, „Address of Apostle Lorenzo Snow“, *Millennial Star*, 1886 m. vasario 15 d., p. 110.
53. Lorenčas Snou, *Deseret News*, 1857 m. sausio 14 d., p. 355.
54. Lorenzo Snou laiškas Elizai R. Snou, cituojamas *The Italian Mission* (1851), p. 5.
55. Lorenzo Snou laiškas Franklinui D. Ričardsui, cituojamas *The Italian Mission*, p. 8–10.
56. Lorenzo Snou laiškas Brigamui Jangui, cituojamas *The Italian Mission*, p. 10–11.
57. Žr. Lorenzo Snou laišką Brigamui Jangui, cituojamą *The Italian Mission*, p. 15–17.
58. Žr. Lorenzo Snou laišką Brigamui Jangui, cituojamą *The Italian Mission*, p. 17.
59. Lorenzo Snou laiškas Franklinui D. Ričardsui, cituojamas *The Italian Mission*, p. 20.
60. Lorenzo Snou laiškas Orsonui Haidui, cituojamas *The Italian Mission*, p. 23.
61. Jabeko Vudardo laiškas Lorencui Snou, cituojamas *The Italian Mission*, p. 26.
62. Cituojama Jabeko Vudardo laiške Lorencui Snou, išspausdintame leidinyje *The Italian Mission*, p. 26.
63. Iš Conference Report, 1994 m. spalio, p. 97; arba žurnale *Ensign*, 1994 m. lapkritis, p. 74.
64. Lesli Vudraf Snou, „President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him“, *Young Woman's Journal*, 1903 m. rugsėjis, p. 391.
65. Daugiau apie vyresniojo Snou darbą Havajų salose skaitykite 4 skyriuje.
66. Daugiau apie vyresniojo Snou patyrimus Šventojoje Žemėje skaitykite 24 skyriuje.
67. Heberis Dž. Grantas, cituojamas iš Conference Report, 1919 m. birželis, p. 10.
68. *Deseret Evening News*, 1894 m. balandžio 3 d., p. 4.
69. Džeikobas Džensenas, cituojamas Lerojus K. Snou straipsnyje „Raised from the Dead“, *Improvement Era*, 1929 m. rugsėjis, p. 884–886.
70. Žr. Lerojus K. Snou straipsnį „Raised from the Dead“, p. 886; Lerojus K. Snou, „Raised from the Dead (Conclusion)“, *Improvement Era*, 1929 m. spalio, p. 975–979.
71. Žr. Lerojus K. Snou, „Raised from the Dead (Conclusion)“, p. 980.
72. Žr. Lerojus K. Snou, „An Experience of My Father's“, *Improvement Era*, 1933 m. rugsėjis, p. 677; taip pat žr. susirašinėjamą tarp vyresniojo John A. Widtsio ir Noah S. Pond, Alisos Armedos Snou Pond vyro, 1945 m. spalio 30 d. ir 1946 m. lapkričio 12 d., Church History Library. Prezidentas Brigamas Jangas Pirmąją Prezidentūrą reorganizavo, praėjus daugiau nei trejiems metams po Pranašo Džozefo Smito nužudymo; Prezidentas Džonas Teiloras irgi laukė daugiau nei trejus metus po Prezidento Jango mirties; Prezidentas Vudrafas laukė beveik du metus po Prezidento Teiloro mirties. Daugiau apie Prezidento Snou regėtą dievišką apsišėkimą šventykloje skaitykite 20 skyriuje.
73. Lorenčas Snou, cituojamas straipsnyje „President Snow in Cache Valley“, *Deseret Evening News*, 1899 m. rugpjūčio 7 d., p. 1.

74. Biografiniai užrašai apie Lorenčą Snou, medžiagą rinko Lerojus K. Snou, Church History Library, p. 2.
75. V. D. Kornelis, cituotas straipsnyje „Mormonism in Salt Lake“, *Millennial Star*, 1899 m. rugsėjo 14 d., p. 579.
76. Pastorius Prentis, cituojamas Nefio Andersono straipsnyje „Life and Character of Lorenzo Snow“, *Improvement Era*, 1899 m. birželis, p. 569–570.
77. Lorenčas Snou, *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 24 d., p. 533; taip pat žr. *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 17 d., p. 2; *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 18 d., p. 2. Laikraštyje *Millennial Star* rašoma, kad šį pamokslą Prezidentas Snou pasakė gegužės 8 d., bet kiti to meto šaltiniai teigia, kad pamokslas buvo pasakytas gegužės 18 d. Prezidentas Snou apie dešimtinę taip pat kalbėjo gegužės 17 d. Išsamesnį apreiškimo apie dešimtinę pasakojimą rasite 12 skyriuje.
78. Žr. „Pres. Snow Is Home Again“, *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 27 d., p. 1.
79. Lorenčas Snou, cituojamas „Pres. Snow Is Home Again“, p. 1.
80. Pavyzdžiui, žr. *Deseret Evening News*, 1899 m. birželio 24 d., p. 3.
81. Pavyzdžiui, žr., *Improvement Era*, 1899 m. rugpjūtis, p. 793.
82. Orsonas F. Vitnis, *History of Utah*, 4:226.
83. Heberis Dž. Grantas, cituojamas iš Conference Report, 1919 m. birželis, p. 10.
84. Žr. „Special New Century Services“, *Deseret Evening News*, 1901 m. sausio 1 d., p. 5.
85. Lorenčas Snou, cituojamas straipsnyje „Greeting to the World by President Lorenzo Snow“, *Deseret Evening News*, 1901 m. sausio 1 d., p. 5.
86. Lorenčas Snou, cituojamas iš Conference Report, 1901 m. spalio, p. 60, 62.

Visą savo gyvenimą Prezidentas Lorenčas Snou siekė mokyto „mokymusi ir taip pat tikėjimu“ (DS 88:118)

Mokymasis tikėjimu

„Broliai ir seserys, nepaliaukime darbuotis mūsų Viešpaties Dievo vardu, diena iš dienos semkimės išminties ir žinių, kad visi mus ištinçantys dalykai pasitarnautų mūsų labui.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Kai nebūdavo užsiėmęs jam paskirtais ūkio darbais, jaunasias Lorenas Snou dažniausiai skaitydavo – „pasislėpęs tarp savo knygų“, kaip pasakytų jo šeimos nariai. Pasak jo sesers Elizos, jis buvo „amžinas studentas – namie ir mokykloje“.¹ Jo meilė mokymuisi augo kartu su juo. Iš tikrųjų jis yra pasakęs, kad švietimas buvo jo jaunystės „kelrode žvaigžde“.² Užbaigęs valstybines mokyklas, 1835-aisiais jis studijavo Oberlino koledže, privačioje Ohajo valstijos mokykloje. 1836-aisiais, prieš prisijungdamas prie Bažnyčios, jis priėmė Elizos kvietimą persikelti į Kirtlandą Ohajo valstijoje. Ten jis mokėsi hebrajų kalbos klasėje, kurią taip pat lankė Džozefas Smitas bei dauguma apaštalų.

Po krikšto ir patvirtinimo jis vis daugiau dėmesio pradėjo skirti „Dvasios mokymams“³, o ne „knygų mokymams“⁴, tačiau dėl to niekada neprarado troškimo mokytis. Pavyzdžiui, kai sulaukęs 80-ies metų tarnavo Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu, 1894-ųjų metų spalio mėnesio Visuotinėje konferencijoje jis atsistojo priešais šventuosius. Aptardamas mažesnę patirtį turinčių jo brolių tą dieną išsakytas mintis, jis kalbėjo: „Buvo mokoma tokių dalykų, apie kuriuos anksčiau net nepagalvojau, ir tie dalykai yra labai naudingi.“⁵ Po šešerių metų, jau būdamas Bažnyčios Prezidentu, jis lankėsi Sekmadieninės mokyklos organizacijos surengtoje konferencijoje. Išklausęs kitų kalbas, galiausiai ir jis pakilo prie sakyklos. Savo kreipimąsi jis pradėjo, sakydamas: „Esu labai sužavėtas ir nustebintas tuo, ką pamačiau ir išgirdau. ... Tikrai galiu pasakyti, kad esu pamokytas; ir jei aš, aštuoniasdešimt šešerių metų sulaukęs žmogus,

galiu būti pamokytas, tai nematau priežasties, kodėl suaugusieji irgi negalėtų gauti naudos ir malonumo besilankydami jūsų susirinkimuose.“⁶ [Žr. 1 pasiūlymą 41 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Mokymasis reikalauja tikėjimo, pastangų ir atkaklumo

Mano ir jūsų priimtose religijose pamatuose glūdi kažkas didingo ir šlovingo, kažkas naujo, ką galima sužinoti kasdien, kažkas labai vertingo. Ir ši privilegija tenka ne vien mums, tačiau būtina, kad mes tai įsisavintume ir rinktumėme šias naujas idėjas.⁷

Visa mormonizmo esmė yra tobulėjimas – protinis, fizinis, moralinis ir dvasinis. Pastarųjų dienų šventasis nesitenkina paviršutinišku išsimokslinimu.⁸

Ilgai gyventi žemėje yra naudinga, nes įgyjame daugiau patirties ir žinių, nes Viešpats mums pasakė, kad kokį sąmonės lygį pasieksime šiame gyvenime, tokį turėsime prisikėlimo metu, ir jei asmuo šiame gyvenime per savo stropumą ir paklusnumą įgyja daugiau žinių ir sąmonės nei kitas, jis turės tiek pranašumo ateinančiame pasaulyje [žr. DS 130:18–19].⁹

Yra žmonių, kurie nesimoko, kurie nesitobulina taip sparčiai, kaip galėtų. Taip yra todėl, kad jų akys ir širdis neatsukta į Dievą; jie nei mąsto, nei žino tai, ką galėtų žinoti; todėl jie daug ką praranda. Kad pasiektume nuolatinę laimę, turime siekti žinių; turime rimtai domėtis Dievo dalykais.

Nors šiandien galime vengti prasmingai leisti laiką ir tobulinti savo protinius gebėjimus, tačiau visą tai kažkada vis tiek turėsime padaryti. Mūsų laukia daug darbo, ir jei kažko neišmoksime šiandien, tai rytoj turėsime išmokti dar daugiau.¹⁰

Protas privalo dirbti, mums duoti Dievo talentai turi būti išnaudojami; visa tai privalu lavinti. O kai Šventosios Dvasios dovanos ir galios dėka būsime apšviesti, tai galėsime semtis tokių idėjų, žinių ir palaimų, kurių labai reikės ruošiantis ateičiai, būsimiems įvykiams.

Šis principas tiks ir visiems mūsų darbams, susijusiems su Dievu. Turime stengtis. ... Vien dykas buvimas, nieko neveikimas yra bevertis; nieko nepasieksime, jei būsime visiškai neutralūs. Kiekvienas

„Daugiausia dėmesio“ vertingiausia skirti „Dvasios mokymams“

iš dangaus apreikštas principas yra mūsų labai, mūsų gyvenimui, mūsų išganymui ir mūsų laimei.¹¹

Galbūt kartais mąstome, kad nebūtina stengtis sužinoti, ko iš mūsų reikalauja Dievas; arba, kitais žodžiais tariant, studijuoti Dievo apreikštus principus, galinčius mums atnešti labai svarbių palaimų. Egzistuoja paprasti ir aiškūs pastarųjų dienų šventųjų išaukštinimui ir apsaugai nuo daugumos bėdų ir nemalonumų apreikšti principai; tačiau, kadangi nepakankamai atkakliai jų mokomės ir laikomės, tai negauname su tų principų laikymusi susijusių palaimų.¹²

„Broliai ir seserys, nepaliaukime darbuotis mūsų Viešpaties Dievo vardu, diena iš dienos semkimės išminties ir žinių, kad visi mus iš-tinkantys dalykai pasitarnautų mūsų labai, sustiprintų mūsų tikėjimą ir išplėstų mūsų sąmonės lygį.“¹³ [Žr. 2 pasiūlymą 41 puslapyje.]

Didžiausią dėmesį vertingiausia skirti Dvasios mokymams

Yra mokymų, kuriems verta skirti daugiausiai dėmesio ir į kuriuos visi turėtų susitelkti – tai Dvasios mokymai.¹⁴

Nedidelė dvasinio pažinimo dalelė yra daug vertingesnė nei eilinės nuomonės, išmonės ir idėjos ar net labai įmantrūs argumentai;

nedidelė dvasinio pažinimo dalelė yra labai svarbi ir verta didžiausio dėmesio.¹⁵

Siekdami pasaulio turtų negalime ignoruoti dvasinio tobulinimosi. Turime pareigą nuolat stengtis tobulėti pagal šviesos ir pažinimo principus, o taip pat gausinti materialius šio gyvenimo palaiminimus ir komfortą.¹⁶

Tačiau, jei mąstysime pernelyg vienašališkai, pernelyg didelį dėmesį skirsime materialinės gerovės didinimui ir taip ignoruosime dvasinę gerovę, tai būsime neišmintingi prievaizdai.¹⁷ [Žr. 3 pasiūlymą 41 puslapyje.]

Mums naudingas nuolatinis Evangelijos principų klausymasis

Turbūt [kai kuriuos principus] jau girdėjote šimtus kartų, tačiau atrodo, kad būtina, jog šių dalykų būtume mokomi vėl ir vėl. Ir dar, tai yra kažkas, kas man nutinka skaitant Doktrinos ir Sendorų knygą. Kaskart skaitydamas kokį apreiškimą toje knygoje, aš ap-
tinku kažką naujo, nors tą apreiškimą prieš tai buvau skaitęs jau daugybę kartų. Manau, kad ir jums taip yra nutikę; jeigu ne, tai jūsų patirtis labai skiriasi nuo manosios.¹⁸

Su mumis būna panašiai kaip su abėcėlę besimokančiu vaiku. Mokytoja vaikui sako: „Štai raidė *a*, ar prisiminsi ją?“ Vaikas atsako: „Taip, pasistengsiu ją prisiminti.“ Mokytoja imasi kitos raidės ir sako: „Štai raidė *b*, įsidėmėk ją ir pasistenk ją prisiminti.“ „Gerai!“ – atsako vaikas. Tuomet mokytoja sugrįžta prie raidės *a*. „Kokia tai raidė?“ Vaikas pamiršo. Mokytoja vaikui pakartoja, kad tai raidė *a*, ir sugrįžta prie raidės *b*. Ji pamato, kad vaikas ir ją pamiršo. Tad ji vėl turi jį mokyti raidės *b*. Tai vyksta ryte. Popiet vaiką ir vėl klausinėja. Mokytoja dar kartą pamato, jog vaikas užmiršo raides ir jį reikia vėl mokyti. Taigi, pamoką reikia kartoti ir kartoti. O jei mokytoja nebūtų turėjusi patirties ir nežinotų, ko tikėtis, tai tas vaikas tikrai prarastų viltį. Panašiai yra ir su pastarųjų dienų šventaisiais. Nors mums gali pabosti tų pačių dalykų klausymasis, tie dalykai skirti tam, kad juos gerai įsisavintumėme. Turime jų mokyti. Žinau, kad pastarųjų dienų šventieji galiausiai sužinos visus Dievo įstatymus ir įsakymus

ir išmoks jų griežtai laikytis. Tačiau mes dar ne viską žinome.¹⁹ [Žr. 4 pasiūlymą 41 puslapyje.]

Kai susirenkame mokytis Evangelijos, tai tiek mokytojui, tiek ir mokiniui reikia Dvasios vedimo

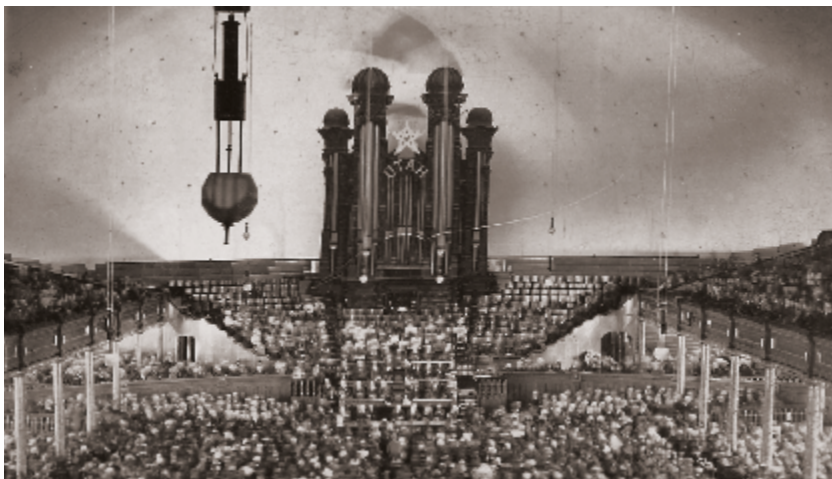
Kai [mokytojas] stovi priešais žmones, jis tai turi daryti suvokdamas, kad stovi priešais juos tam, kad perteiktų žinias, idant jų sielos galėtų gauti tiesos, idant jie sustiprėtų teisme, idant jie gautų daugiau šviesos ir tobulėtų mokydamiesi šventumo principų.

To neįmanoma padaryti be protinio darbo, be tikėjimo jėgos ir be Viešpaties, mūsų Dievo, Dvasios siekimo visa širdimi. Tas pats ir su klausytojais. Jeigu jie kalbėtojams prie šitos pakilos neskirs ypatingo dėmesio, kurio kartas nuo karto šie ir pareikalaus, ir jei žmonės visa galia ir maldų Viešpačiui stiprybe nelavins savo proto, tai jie negaus nieko gero ir naudingo, ką turėtų gauti.²⁰

Noriu, kad pastarųjų dienų šventieji šios konferencijos metu, kai į mus kreiptis pakils vyresnieji, panaudotų tikėjimą ir melstųsi už visus kalbančiuosius, kad šie kalbėtų tokius dalykus ir kad mes turėtume dvasios tuos dalykus priimti taip, kad visa tai būtų naudinga visiems. Tai mūsų privilegija ir mūsų pareiga. Čia mes atėjome ne atsitiktinai; į šią konferenciją atvykome tikėdamiesi gauti kažko naudingo.²¹

Turėtumėte Viešpaties paprašyti, kad [kalbantieji] pasakytų tai, ką norite sužinoti, kad jie patartų jums kažką naudingo. Jei trokštate sužinoti tokius dalykus, kurių nesuprantate, melskitės, kad [jie] galėtų pasakyti kažką, kas apšviestų jūsų protą dėl jus neraminančio klausimo. Tuomet turėsime didžią ir šlovingą konferenciją, kokios dar nebuvo turėję. Galbūt tai atrodo ir keista, bet mūsų paskiausios konferencijos visada atrodo geriausios. Tad taip ir tebūna. O jūs, broliai ir seserys, pakylėkite savo širdis į Viešpatį ir panaudokite tikėjimą, kada į jus kreipsis mūsų broliai. Ir mes nenusivilsime, ir jūs po šios konferencijos išvyksite į namus jausdami, kad buvote didžiai ir gausiai palaiminti.²²

Spėju, jog dauguma čia susirinkusiųjų atvyko iš toli, kad susitiktų su mumis šioje visuotinėje konferencijoje; visi čia susibūrė vedini tyrų ketinimų – troškimo lavinti ir tobulinti save taip, kad būtų naudingi Dievo karalystėje. Kad nenusiviltumėme, savo širdis būtina ruošti mokytis ir priimti tuos patarimus, kuriuos šioje konferencijoje

„Savo širdis būtina ruošti mokytis ir priimti“ visuotinėje konferencijoje bei kituose susirinkimuose išsakytas žinias

gali pateikti kalbantieji, kuriuos gali įkvėpti Viešpaties Dvasia. Visada manydavau ir vis dar tebemanau, kad ugdymasis labiau priklauso ne nuo kalbėtojo, o nuo mūsų pačių.²³

Kai susirenkame kartu ... , mums tenka privilegija įsisavinti į mus besikreipiančių asmenų mokymus; o jei šia privilegija nepasinaudojame, tai, bendrai kalbant, problema slypi mumyse.²⁴

Kai kuriuose žmonėse pastebėjau kai ką, ką pavadinčiau silpnybe. Kai susirenkama kartu, dalis jų tai daro labiau dėl to, kad pasigrožėtų kalbančiojo iškalbingumu, pasimėgautų kalbos stiliumi arba labiau dėl to, kad pamatytų kalbantįjį ar paspekuliuotų apie jo charakterį ... o ne kad pasimokytų to, kas jiems būtų naudinga ir sustiprintų teisumą. ...

... Jei nepasinaudosime mums suteiktais gebėjimais ir neturėsime Viešpaties Dvasios, tai iš kalbančiųjų išsakytų be galo vertingų minčių tegausime tik dalelę informacijos. Galbūt mintys dėstomos labai padriku stiliumi, bet jei žmonės pasistengtų, ... tai greitai suprastų, jog jie daugiau niekada iš susirinkimo neišeis iš kalbančiųjų negavę kažko naudingo savo protams.²⁵

Pastarųjų dienų šventajam ne visada naudingas kalbos ilgumas. Iš įvairių išsakytų kalbų galime pasisemti įvairių minčių ar staiga suvokti tai, kas vėliau pasitarnaus mūsų labui.²⁶

Susirinkome garbinti Dievą ir atlikti tokius reikalus, kurie yra būtini, norint pirmyn pastūmėti tiesos žemėje reikalą. Mokymų pobūdis labiausiai priklausys nuo mūsų protų pasiruošimo. Tad pamirškime pasaulietinius reikalus ir savo dėmesį pašvęskime šios konferencijos tikslui.²⁷

Dėl informacijos ir dvasinio pažinimo esame visiškai priklausomi – jaučiamės tokie priklausomi – nuo Viešpaties. Viešpaties tarno perteiktos informacijos įsisavinsime tiek, kiek panaudosime savojo tikėjimo. ... Į mus Jis kreipiasi per savo tarnus, o jie į mus kreipiasi tokio pobūdžio progomis, kai kartu susirenkame garbinti savojo Dievo.²⁸ [Žr. 5 pasiūlymą šiame puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Apžvelkite 35–36 puslapius, kuriuose aprašytos kai kurios Prezidento Snou viso gyvenimo pastangos mokytis. Kas žmogų skatina mokytis visą gyvenimą? Pamažtykite apie savo požiūrį į mokymąsi ir pasvarstykite, kaip galėtumėte mokytis visą savo gyvenimą.
2. Išnagrinėkite Prezidento Snou mokymą apie pastangas ir atkaklumą mokantis Evangelijos (p. 36–37). Kaip pasikeičia jūsų pačių asmeninis mokymasis, kai įdedate realių pastangų? Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui, kad šie dėtų pastangas mokytis?
3. Prezidentas Snou šventuosius ragino siekti „Dvasios mokymų“ (p. 37–38). Ką tai reiškia jums? Kas gali nutikti, jei pernelyg daug susitelksime į mokymus apie pasaulio turtus?
4. Kaip pavyzdys apie abėcėlę besimokantį vaiką (p. 38–39) siejasi su mūsų pastangomis mokytis Evangelijos? Kokius pasikartojančius principus jus pastebėjote studijuodami senovės ir pastarųjų dienų pranašų žodžius?
5. Kokiais būdais galime paruošti savo širdis mokymuisi Bažnyčios pamokose ir susirinkimuose? Kokias pastangas turėtume dėti, kad galėtumėme mokytis net tuomet, kai paprasčiausiai

klausomės kalbos sakramento susirinkime arba konferencijoje?
(Kelis pavyzdžius rasite p. 40–41.)

Susijusios Raštų ištraukos: 2 Nefio 9:28–29; 28:30; Mozijo 2:9; DS 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Pagalba mokytojui: „Kad padėtų mokyti iš Raštų, ir pastarųjų dienų pranašų žodžių, Bažnyčia mums paruošė vadovėlius pamokoms ir kitą medžiagą. Tad retai prireiks komentarų ar kitokių žinytų.“
(*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], p. 52.)

Išnašos

1. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 3.
2. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868 m. kovo 31 d., p. 2.
4. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 28.
5. „Glory Awaiting the Saints“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894 m. spalio 30 d., p. 1.
6. „Tithing“, *Juvenile Instructor*, 1901 m. balandis, p. 214–215.
7. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 13.
8. „Mormonism' by Its Head“, *The Land of Sunshine*, 1901 m. spalio, p. 257.
9. Iš „Old Folks Are at Saltair Today“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 2 d., p. 1; žinią paruošė Lorencas Snou, o ją perskaitė jo sūnus Lerojus.
10. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.
11. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1878 m. liepos 16 d., p. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1869 m. gruodžio 7 d., p. 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868 m. kovo 31 d., p. 2.
15. *Deseret News*, 1882 m. lapkričio 22 d., p. 690.
16. *Deseret News*, 1865 m. liepos 19 d., p. 330.
17. *Deseret News*, 1865 m. liepos 19 d., p. 330.
18. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897 m. kovo 30 d., p. 1.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. liepos 28 d., p. 10; kursyvas pridėtas.
20. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
21. Iš Conference Report, 1899 m. spalio, p. 2.
22. Iš Conference Report, 1900 m. spalio, p. 5.
23. Iš Conference Report, 1898 m. spalio, p. 1–2.
24. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 61.
25. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
26. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 2.
27. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200; iš detalaus Lorencos Snou kalbos, pasakytos 1888 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 1887 m. spalio 11 d., p. 2.

Krikštas ir Šventosios Dvasios dovana

„Tokia ... buvo Evangelijos tvarka apaštalu dienomis: tikėjimas Jėzumi Kristumi, atgaila, krikštas panardinimu nuodėmėms atleisti ir Šventosios Dvasios priėmimas per rankų uždėjimą. Kai ši tvarka buvo įsisavinta ir tinkamai jos laikomasi, tai tuojau atsirado galia, dovanos, palaiminimai ir šlovingos privilegijos.“

Iš Lorencos Snou gyvenimo

Net gavęs liudijimą apie tai, kad Džozefas Smitas yra pranašas, Lorencas Snou neskubėjo jungtis prie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios. Jis žinojo, kad, tapęs Bažnyčios nariu, turės apleisti kai kuriuos pasaulietinius savo siekius. Bet po vieno patyrimo, kurį jis vadino „nuožmiausia širdies ir sielos kova“, jis sutiko būti pakrikštytas. Jis pasakojo: „Su Viešpaties pagalba – nes esu įsitikinęs, kad Jis man padėjo – aš ant altoriaus padėjau savo puikybę, pasaulietiškas ambicijas bei siekius ir nuolankus kaip vaikas nuėjau į krikšto vandenį, ir atlikau Evangelijos apeigas. ... Krikšto ir rankų uždėjimo apeigas aš priėmiau iš žmogaus, kuris sakėsi turįs dievišką įgaliojimą.“¹

Po to, kai pats gavo šį palaiminimą, jis nekantravo pasidalinti juo su kitais. Laiške, kurį parašė būdamas misionieriumi Italijoje, jis pasakė: „Daugumoje šalių Dievo karalystės durų atvėrimas atnešė daug nemalonumų ir nerimasties. Nemažai to patyrėme ir mes patys. Štai kodėl su didžiausiu malonumu į vandenį nusivedžiau savo pirmąjį kandidatą amžinajam gyvenimui. Dar niekada mums taip maloniai neskambėjo italų kalba kaip šiuo įdomiu metu, kai atlikau šias šventas apeigas ir atvėriau duris, kurias *joks žmogus negalės užtrenkti*.“² [Žr. 1 pasiūlymą 53 puslapyje.]

Pasikrikštydamas panardinimu Jėzus Kristus mums parodė pavyzdį

Loresco Snou mokymai

Dievo palaimų susilaukiame tuomet, kai vadovaujamės Jo nustatytais principais

Egzistuoja tam tikri Dievo nustatyti principai, kuriuos suvokę ir jų besilaikantis žmogus įgys dvasinį pažinimą, dovanas ir palaimas. Ankstyvaisiais pasaulio laikais, o taip pat ir apaštalu dienomis, žmonės dvasines galias ir įvairias privilegijas įgydavo tuomet, kai įsisavindavo ir ištikimai laikydavosi tam tikrų Viešpaties nustatytų taisyklių. Pavyzdžiui, Abelis, vienas iš Adomo sūnų, sužinojęs, kad atnašų aukojimas yra Dievo įsteigta tvarka, pagal kurią žmonės gali sulaukti palaimų, pradėjo darbuotis, laikytis tos tvarkos, atlikti aukojimą ir dėl to patyrė šlovingus Aukščiausiojo apsiareiškimus [žr. Pradžios 4:4; Hebrajams 11:4].

Ir dar, kai priešvaniniai žmonės pradėjo gesti ir artėjo jų sunaikinimo metas, Viešpats atskleidė kelią, kuriuo sekdami teisieji galės išvengti sunaikinimo. Taigi, visi, kurie tą kelią suprato ir juo sekė, neabejotinai patyrė pažadėtąjį palaiminimą [žr. Pradžios 6–8].

Jozuė, prieš paimdamas Jericho miestą, turėjo atlikti tam tikrus Dievo nustatytus veiksmus. Kai tik tie veiksmai buvo tinkamai atlikti, sutinkamai su įsakymu, miestas netrukus atiteko jam. [Žr. Jozuės 6.]

Kitas pavyzdys: Naamano, Asirijos kareivijų kapitono, atvejis. Matome, kad kentėdamas nuo raupsų jis paklausė pranašo Eliziejaus ir savo ligai išsigydyti įvykdė jo nurodymus. Pranašas, įkvėptas Šventosios Dvasios, kuri [perteikia] Dievo mintis, jį informavo, kad septynis kartus nusimaudęs Jordano vandenyse jis galėsias pagyti. Iš pradžių Naamanas pagalvojo, kad tai yra pernelyg paprasta, tad susierzino ir tokį pasiūlymą atmetė – juk tai pernelyg naivu. Tačiau truputį pasvarstęs ir nusizėminęs, jis sutiko laikytis taisyklių, ir štai! iš karto dėl to sulaukė palaiminimo. [Žr. 2 Karalių 5:1–14.] ...

Kai buvo sugrąžintas Evangelijos laikotarpis, tai dovanos ir palaiminimai buvo gaunami panašiais būdais, t. y. per paklusnumą tam tikroms nustatytoms taisyklėms. Viešpats ir toliau nustatydavo tam tikrus veiksmus ir juos atliekantiems pažadėdavo tam tikras privilegijas. O kai tie veiksmai būdavo atliekami – iki mažiausių smulkmenų – tuomet būdavo išpildomi pažadėtieji palaiminimai.³

Išorinės krikšto ir patvirtinimo apeigos yra neatsiejamai susijusios su vidiniais tikėjimo darbais ir atgaila

Yra tokių, kurie tuščiai įsivaizduoja, kad Evangelijos laikotarpyje dovanos ir palaiminimai teikiami ne dėl išorinių apeigų, išorinių darbų, o dėl paprasčiausio tikėjimo ir atgailos, dėl proto veiksmų, nesusijusių su fiziniais veiksmais. Bet atidėję į šalį tradicijas, prietarus ir žmonių pažiūras, pažvelkime į Dievo žodį, kuris sako, jog išoriniai veiksmai, arba išorinės apeigos, pagal Evangelijos laikotarpį, yra neatsiejamai susijusios su vidiniais veiksmais, su tikėjimu ir atgaila. Pagrįsdamas šį teiginį pateiksiu tokį pastebėjimą:

Gelbėtojas pasakė: „Kam vadinate mane: ‚Viešpatie, Viešpatie‘, o nedarote, ką sakau?!“ [Luko 6:46.] Ir dar Jis sako: „Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos.“ [Žr. Mato 7:24.] Ir „kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas“. [Morkaus 16:16.] Panašiai Jis sako: „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę.“ [Jono 3:5.] Šie Gelbėtojo žodžiai įsako žmonėms atlikti išorinius veiksmus, jeigu jie nori išsigelbėti.

Sekminių dieną Petras sako susirinkusiai miniai: „[Atgailaukite], ir kiekvienas tepasikrikštija [...], kad būtų atleistos jums nuodėmės; tada gausite Šventosios Dvasios dovaną.“ [Žr. ApD 2:38.] Iš šio pranašiško teiginio sužinome, kad žmonės turėjo atlikti išorinį veiksma, pasikrikštyti vandenyje, kad gautų nuodėmių atleidimą ir po to – Šventosios Dvasios dovaną. Bet dar prieš atliekant išorinį veiksma reikia atlikti vidinį darbą – tikėti ir atgailauti. Tikėjimas ir atgaila eina prieš krikštą; o krikštas – prieš nuodėmių atleidimą ir Šventosios Dvasios priėmimą ...

Yra tokių, kurie mano, jog neteisinga krikštą laikyti pagrindinėmis Dievo įsteigtomis apeigomis, norint gauti nuodėmių atleidimą. Atsakydami į tai mes sakome, kad prieš mus pats Gelbėtojas ir apaštalai yra tai atlikę; tad jaučiame pareigą sekti jų pavyzdžiu. ... Krikštas ... išvalo mūsų sielas nuo nuodėmių ir nešvarumų, jei tikėsime didžiuoju apmokėjimu ...

Aiškliai pasakyta, kad norint gauti Evangelijos teikiamas privilegijas, reikia atlikti išorinius veiksmus, o taip pat tikėti ir atgailauti.⁴ [Žr. 2 pasiūlymą 53 puslapyje.]

Sekminių dieną buvo pakrikštyta apie 3 000 žmonių

Krikštas yra atliekamas panardinimu, o Šventosios Dvasios dovana suteikiama rankų uždėjimu

Kadangi krikštas vandenyje yra Kristaus Evangelijos dalis, tai Dievo tarnai ankstyvaisiais laikais itin smulkmeniškai jį vykdė. ...

Dabar užimsiu šiek tiek laiko, stengdamasis tinkamai išaiškinti, kokiu būdu buvo atliekamas krikštas. Pakankamai aišku, kad egzistavo tik vienas šių apeigų atlikimo būdas, kuris apaštalams buvo išaiškintas, ir šie jo griežtai laikėsi. Kad galėtume teisingai suvokti šią temą, būtina paaiškinti aplinkybes, kuriomis buvo atliekamas krikštas.

Sakoma, kad Jonas [Krikštytojas] krikštijo Enone, nes ten buvo daug vandens [žr. Jono 3:23]; tad jei krikštijama būtų šlakstymu, tai sudėtinga daryti prielaidą, kad tai daryti jis būtų ėjęs į Enoną, juk toje vietoje buvo daug vandens. Visos Judėjos krikštui šlakstymu būtų užtekę nedaug vandens, kurį jis būtų galėjęs gauti ir nekeliaudamas į Enoną. Mes taip pat žinome, kad jis krikštijo Jordane, kad po krikšto apeigų atlikimo mūsų Gelbėtojas išbrido iš vandens ir taip aiškiai pabrėžė, jog jis buvo įbridęs į vandenį tam, kad krikšto apeigos būtų atliekamos tinkamu būdu [žr. Mato 3:16]. Dar pasakojama apie tokį eunuchą, kuris kartu su Pilypu įbrido į vandenį ir po

to iš jo išbrido [žr. ApD 8:26–38]; taigi, jei visi manytų, kad krikštui atlikti visiškai pakanka vandeniui pašlakstyti kaktą, tai tie asmenys nebūtų bridę į vandenį apeigoms atlikti. Paulius, rašydamas šventiesiems, mums pateikia aiškų savo liudijimą apie panardinimą. ... Tas apaštalas teigia, kad krikštu šventieji yra palaidojami kartu su Kristumi [žr. Romiečiams 6:4; Kolosiečiams 2:12].

Visiškai aišku, kad jie negalėjo būti palaidoti krikštu, jei nebūtų buvę visiškai padengti ar užlieti vandeniui. Negalima sakyti, kad objektas yra palaidotas, jei kuri nors to objekto dalis lieka neuždengta; taigi, taip yra ir su žmogumi – jis nebus palaidotas vandenyje krikštu tol, kol visiškai nepanirs į vandens stichiją. Šis apaštalo paaiškinimas apie krikšto būdą labai gražiai dera su mūsų Gelbėtojo paaiškinimu: „Jei neužgimsite iš vandens“ ir pan. Užgimti iš kažko reiškia, kad reikia tame kažkame jau būti; išnirimas, arba išėjimas iš kažko, užgimimas iš vandens taip pat reiškia būvimą vandens įsčiose ir po to išnirimą iš jų.

Tikiu, kad pakankamai pasakyta visiems supratingiems ir nešališkiems protams įtikinti, kad panardinimas buvo krikšto apeigų būdas, ir šio būdo buvo laikomasi ankstyvosiomis krikščionybės dienomis, kuriomis Evangelija buvo skelbiama visu savo tyrumu ir pilnatve. Tad šiuo klausimu aš baigsiu savo pastebėjimus.

Laiško Hebrajams 6-ame skyriuje sužinome, kad rankų uždėjimas buvo Evangelijos apeigų dalis. Visiems žinoma, kad šios apeigos, kaip ir krikštas panardinimu nuodėmėms atleisti, šiomis dienomis yra dažnai ignoruojamos krikščioniškose bažnyčiose; tad viliuosi, kad kelios pastabos šiuo klausimu bus naudingos. Turime keletą pavyzdžių apie tai, kad Kristus uždėjo savo rankas ant ligonių ir juos pagydė; o Morkaus paskutiniajame skyriuje užrašytame savo pavedime apaštalams Jis sako: kurie įtikės, tuos lydės ženklai; jie dės rankas ant ligonių, ir šie pasveiks, ir t. t. Ananijas uždėjo savo rankas ant Sauliaus, ir tas po šių apeigų iš karto atgavo regėjimą [žr. ApD 9:17–18]. Kai, sudužus laivui, Paulius buvo išmestas į Maltos salą, joje jis uždėjo rankas ant Publijaus tėvo, vyriausiojo tos salos valdininko, ir pagydė jį nuo karštinės [žr. ApD 28:8]. Šios kelios pastabos rodo, kad rankų uždėjimas buvo Dievo paskirtas [būdas], kuriuo buvo gaunamos dangiškos palaimos.

Nors ligonių gydymas buvo susijęs su šių apeigų atlikimu, tačiau, panagrinęję šį klausimą giliau, pamatysime, kad su šiomis apeigomis

Šventosios Dvasios dovaną mes gauname rankų uždėjimu

yra susijęs žymiai didesnis palaiminimas. Pasakojama, kad Samaros mieste Pilypas krikštijo vyrus ir moteris, ir jie visi nepaprastai džiūgavo savo krikštu. Džiūgavo turbūt dėl to, kad per tikėjimą, atgailą ir krikštą jie gavo nuodėmių atleidimą ir tam tikrą dalelę Šventosios Dievo Dvasios, kuri, savaime aišku, atėjo po to, kai per savo nuodėmių atleidimą jie gryna sąžine gavo atsakymą. Dėl šios įgytos Šventosios Dvasios dalelės jie pradėjo regėti Dievo karalystę. Reikia prisiminti, kad mūsų Gelbėtojas yra pareiškęs, jog joks žmogus negalės regėti Dievo karalystės, jei neužgims iš naujo; o kitoje eilutėje Jis sako, kad į ją žmogus neįžengs tol, kol neužgims du kartus: pirmą kartą iš vandens, o po to – iš Dvasios [žr. Jono 3:3–5].

Taigi, tie Samarijos žmonės užgimė iš vandens, t. y. užgimė pirmą kartą, todėl jie pradėjo regėti Dievo karalystę, tikėjimo akimis pradėjo mąstyti apie įvairias palaimas, privilegijas ir šloves; tačiau kol neužgimė antrąjį kartą, t. y. iš Dvasios, jie negalėjo įžengti į Dievo karalystę ir dar negalėjo pilnai naudotis Evangelijos teikiamomis privilegijomis. Jeruzalėje buvę apaštalai, sužinoję apie Pilypo sėkmę,

į Samariją pasiuntė Petrą ir Joną, kad šiedu atliktų rankų uždėjimą. Taigi, atvykę į Samariją, jie uždėjo savo rankas ant pakrikštytųjų, ir šie gavo Šventąją Dvasią. [Žr. ApD 8:5–8, 12, 14–17.]⁵ [Žr. 3 pasiūlymą 53 puslapyje.]

Krikšto ir patvirtinimo palaiminimai ateina tik tada, kai šios apeigos yra atliekamos su tinkamu įgaliojimu

Jei [apeigų] neatliks Dievo pasiųstas žmogus, tai pačių palaiminimų tikrai nebus. Jėzus Kristus išventino apaštalus ir septyniasdešimtis atlikti Evangelijos apeigas, kurios suteikia galimybę mėgautis amžinųjų pasaulių teikiamomis dovanomis ir palaimomis. Štai kodėl Kristus apaštalams pasakė: „Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos.“ [Jono 20:23.] Tai reiškia, kad kiekvienas nusizėminęs, atgailavęs už savo nuodėmes ir iš apaštalų priėmęs krikštą žmogus per Jėzaus Kristaus apmokantįjį kraują gauna savo nuodėmių atleidimą; o per rankų uždėjimą turi gauti Šventąją Dvasią. O tie, kurie nesutinka su tokia apaštalų praktikuojama tvarka, pasilieka savo nuodėmingume. ... Apaštalai šią galią ir įgaliojimą Evangelijos apeigoms atlikti suteikė kitiems žmonėms; taigi, apaštalai nebuvo vieninteliai, turintys šią atsakingą pareigybę. ... Taigi, nesant tokią pareigybę turinčio žmogaus, nesant įgaliojimo krikštyti ir uždėti rankas, niekas nėra įpareigotas tas apeigas priimti, o tuo labiau niekas neturėtų tikėtis palaiminimų, jei tos apeigos atliekamos neteisėtai.

... Įgaliojimas atlikti Evangelijos apeigas [buvo] prarastas daugelį amžių. ... Apaštalų įsteigta bažnyčia palaiapsniui sunyko, nuklydo į tyrus ir neteko įgaliojimo, kunigystės ir Dievo tvarkos, o kartu neteko ir dovanų, ir malonių; tokia bažnyčia sulaužė įstatymus ir pakeitė Evangelijos apeigas; panardinimą pakeitė šlakstymu ir labai dažnai ignoravo rankų uždėjimą; tokia bažnyčia niekino pranašystę ir netikėjo ženklais...

Jonas, savo Apreiškimuose regėjęs ir kalbėjęs apie bažnyčios nugrimzdimą į tamsą, ... [14 skyriaus 6 eilutėje] prakalbo apie Evangelijos sugražinimą: „Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams [...] amžinąją Evangeliją.“ Taigi, darosi aišku, kad pranašystė turėjo išsipildyti dar prieš antrąjį Gelbėtojo atėjimą.

... O dabar, patikintas paties tikriausio Dievo apreiškimo, liudiju, kad ši pranašystė išsipildė, kad šiomis paskutinėmis dienomis žmogui pasirodė Dievo angelas ir sugražino tai, kas ilgą laiką buvo prarasta, t. y. kunigystę – karalystės raktus – amžinosios Evangelijos pilnatvę.⁶ [Žr. 4 pasiūlymą 53 puslapyje.]

**Kai laikomės krikšto sandoros ir siekiame
Šventosios Dvasios vadovavimo, tai
pažadėtieji palaiminimai tikrai ateis**

Tad tokia buvo Evangelijos tvarka apaštalu dienomis: tikėjimas Jėzumi Kristumi, atgaila, krikštas panardinimu nuodėmėms atleisti ir Šventosios Dvasios priėmimas rankų uždėjimu. Kai ši tvarka buvo įsisavinta ir tinkamai jos laikomasi, tai tuojau pasireiškėdavo galia, dovanos, palaiminimai ir šlovingos privilegijos. Visais amžiais ir laikotarpiais buvo taip: jei šių žingsnių buvo tinkamai laikomasi ir jie atliekami tinkamoje vietoje ir tinkama tvarka, tai neabejotinai pasireiškėdavo tie patys palaiminimai; o jei jų nebūdavo laikomasi, pilnai ar dalinai, tai palaiminimų arba iš viso nebūdavo, arba jie būdavo ženkliai mažesni.

Duodamas pavedimą apaštalam Kristus užsimena apie tam tikras antgamtinės dovanas, kurias gaudavo tokiai tvarkai paklūstantys žmonės [žr. Morkaus 16:15–18]. Paulius ... plačiau pasakoja apie įvairias su Evangelijos pilnatve susijusias dovanas; jis mini devynias iš jų ir informuoja, kad tai yra Šventosios Dvasios rezultatai arba vaisiai [žr. 1 Korintiečiams 12:8–10]. Taigi, Šventoji Dvasia buvo pažadėta visiems, netgi tiems, kuriuos Viešpats pasišauks [žr. ApD 2:37–39]. Šios dovanos prigimtis ir veikimas nesikeičia, ir pažadu ji neatsiejama siejasi su tam tikru modeliu ar tvarka. Jei pažiūrėsime į žemiau pateiktus pavyzdžius, tai taps pagrįsta, nuoseklu ir pagrįsta Raštais tikėtis Šventosios Dvasios dovanų ir palaiminimų. Nojus, pasistatęs laivą, pagal pažadą galėjo tikėtis ir įgyti savo žemiškąjį išgelbėjimą [žr. Mozės 7:42–43]; Jozuė, daugybę kartų sukiodamasis aplink Jerichą, galėjo užjoti ant sugriuvusių to miesto sienų ir pavergti jo gyventojus [žr. Jozuės 6:12–20]; izraelitai, pagal įsakymą pradėję aukoti atnašas, pagal pažadą galėjo įgyti savo nuodėmių atleidimą [žr. Kunigų 4:22–35]; Naamanas, paklusęs Eliziejaus prisakymui septynis kartus nusimaudyti Jordano vandenyse, galėjo

pareikalauti ir įgyti pasveikimą [žr. 2 Karalių 5:1–14]; aklasis žmogus, nusimaukęs Siloamo tvenkinyje, galėjo tikėtis pažadėto atlygio gavimo [žr. Jono 9:1–7]. Tad su visu deramumu ir nuoseklumu sakau, kad, kai tik žmogus pamins savo šališkumą, ribotą suvokimą ir ne-teisingas tradicijas ir taikysis prie visos Jėzaus Kristaus Evangelijos tvarkos, tai po dangiškaisiais pasauliais jam niekas nesutrukdys pa-reikalauti ir įgyti Šventosios Dvasios dovaną ir visas tas palaimas, kurios šiame apaštališkame amžiuje susijusios su Evangelija.

Kad įgytume religiją, kuri išgelbės mus Dievo akivaizdoje, turime įgyti Šventąją Dvasią; Ją įgysime įtikėję Viešpatį Jėzų, atgailavę už savo nuodėmes – t. y. išsižadėję jų, o tada panirdami į vandenį nuodėmėms atleisti ir priėmę rankų uždėjimą.⁷

Kai priimame šią Evangeliją, sudarome sandorą su Dievu, kad būsime vedami Šventosios Dvasios, kad būsime Jos valdomi ir kad seksime Jos pasiūlymais, kad seksime tokiais Jos pasiūlymais, kurie suteiktų gyvybę, kurie suteiktų pažinimą, kurie suteiktų supratimą apie Dievo dalykus, kurie perteiktų Dievo mintis; ir kad darbuosimės vykdydami Dievo tikslus gelbėjant žmonijos šeimą ir visą gyvenimą laikydamiesi šio moto: „Dievo karalystė arba nieko“. Kiek toli pažengėme šių sandorų laikymes ... ir kiek sekame Šventosios Dvasios nurodymais, turime patys išsiaiškinti. Kiek tai darysime, tiek Visagalio palaimų sulauksime, tiek mūsų protai bus nušviesti, tiek mūsų supratimas bus praplėstas ir tiek pasistūmėsime pirmyn šventumo ir tobulėjimo kely. ... Kiek liausimės buvę ištikimi, ... tiek mums nesiseks šiame amžinojo gyvenimo įgijimo darbe, tiek negausime išminties, pažinimo ir dieviškos sąmonės, reikalingos įveikti mus supantį blogį ir pagundas. Ir kiek vadovausimės šios dieviškos Dvasios pasiūlymais, tiek jausime sielos ramybę ir džiaugsmą, tiek nugalėsime priešą, tiek krausimės turtus, kurių nei kandys, nei rūdys nesunaikins, tiek pasistūmėsime kelyje į celestialinę karalystę.⁸ [Žr. 5 pasiūlymą 53 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Skaitydami pasakojimus 45 puslapyje, pamąstykite apie savo pačių krikštą ir patvirtinimą arba metą, kai matėte ką kitą priimančią šias apeigas. Kokias sandoras sudarėte priimdami šias apeigas? Kaip tos sandoros paveikė jūsų gyvenimą?
2. Kodėl neužtenka tikėjimo ir atgailos, o reikia ir apeigų? Kodėl neužtenka apeigų, o reikia tikėjimo ir atgailos? Mąstydami arba diskutuodami apie šiuos klausimus, apžvelkite Prezidento Snou mokymus apie vidinius veiksmus ir išorines apeigas (p. 46).
3. Išstudijuokite 47–50 puslapiuose esančius Prezidento Snou mokymus ir atkreipkite dėmesį į jo pateiktas Raštų nuorodas. Kaip šios Raštų eilutės patobulina jūsų supratimą apie panardinimo poreikį? Kodėl, jūsų manymu, rankų uždėjimas Šventosios Dvasios dovanai suteikti yra „didesnis palaiminimas“ nei rankų uždėjimas ligoniams laiminti?
4. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 50 puslapyje. Kokias „dovanas ir malones“ patyrėte savo gyvenime dėl kunigystės sugražinimo?
5. Išstudijuokite paskutines dvi šio skyriaus pastraipas. Ką jums reiškia būti vedamiems ir valdomiems „Šventosios Dvasios pasiūlymų“?
6. Kaip Doktrinos ir Sandorų 68:25–28 eilutės siejasi su šio skyriaus mokymais? Ką gali padaryti gimdytojai, kad padėtų savo vaikams suprasti tikėjimą, atgailą, krikštą ir Šventosios Dvasios dovaną?

Susijusios Raštų ištraukos: 2 Nefio 31:12, 17–20; Mozijo 18:8–10; Almos 5:14; DS 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Pagalba mokytojui: „[Venkite] pagundos panaudoti per daug medžiagos. ... Mes mokome žmones, o ne vien pateikiame temos medžiagą; ir ... kiekviename mano kada nors matytos pamokos plane neišvengiamai yra daugiau, negu per tam skirtą laiką įmanoma panaudoti.“ (Džefris R. Holandas, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, 2007 m. birželis, p. 91.)

Išnašos

1. „How He Became a „Mormon““, *Juvenile Instructor*, 1887 m. sausio 15 d., p. 22.
2. „Organization of the Church in Italy“, *Millennial Star*, 1850 m. gruodžio 15 d., p. 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (lankstinukas, 1841 m.), p. 2–3; originale buvęs kursyvas čia panaikintas, skyryba – standartizuota. Šį lankstinuką Lorenas Snou parašė likus aštuoneriems metams iki jo pašaukimo į apaštalus. Vėliau lankstinukas buvo išverstas į kitas kalbas: italų, prancūzų, olandų, danų, vokiečių, švedų, bengalų, turkų armėnų ir turkų graikų. Jo apaštalytės metu, per visus likusius XIX a. metus, šis lankstinukas buvo perspausdintas kelis kartus.
4. *The Only Way to Be Saved*, p. 3–4, 6; originale buvęs kursyvas čia panaikintas.
5. *The Only Way to Be Saved*, p. 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, p. 10–12; originale buvęs kursyvas čia panaikintas.
7. *The Only Way to Be Saved*, p. 9–10.
8. Iš Conference Report, 1880 m. balandis, p. 79–80.

Atsivertimas visam gyvenimui: nenustokime tobulėję pagal tiesos principus

*„Savo religiją turėtume apjungti su savo esybe,
kad ji taptų neatskiriama mūsų būties dalimi.“*

Iš Lorencio Snou gyvenimo

Lorenčas Snou buvo pakrikštytas ir patvirtintas 1836 m. birželį. Vėliau, prisimindamas savo bestiprėjantį liudijimą, jis pasakė: „Aš tikėjau, kad jie [Pastarųjų Dienų Šventieji] turi tikrąją religiją, todėl ir prisijungiau prie Bažnyčios. Iki tol mano atsivertimas buvo daugiau logiškai išprotautas sprendimas.“¹ Jis prisiminė: „Buvau visiškai patenkintas tuo, kad pasielgiau taip, kaip tomis aplinkybėmis maniau esant išmintinga.“² Nors kurį laiką tokiu samprotavimu jis buvo patenkintas, tačiau netrukus pradėjo trokšti ypatingo Šventosios Dvasios pasireiškimo. Jis sakė: „Nesulaukiau tokio apsireiškimo, bet tikėjausi jo.“³

Jis prisiminė: „Šis pasireiškimas neatėjo vos man pasikrikštijus, kaip to tikėjausi. Ir nors to nepatyriau dar kurį laiką, tačiau, kai patyriau, tai buvo tobuliau, apčiuopiamiau ir stebuklingiau, nei drąsiausios mano viltys leido tikėtis. Praėjus kokiom dviem ar trim savaitėms po mano krikšto, vieną dieną studijuodamas susimąščiau, kodėl neįgijau *pažinimo* apie šio darbo tikrumą, kodėl nepatyriau šio pažado išsipildymo: „Kas nori vykdyti mano valią, supras, kieno tai mokslas“ [žr. Jono 7:17]. Tad pasijutau labai nejaukiai.

Knygas atidėjau į šalį ir, išėjęs iš namų, klajojau po laukus. Jaučiau, kad mane apėmė rūškana ir liūdna dvasia. Rodėsi, kad mane apgaubia neapsakomas tamsos debesys. Buvau pratęs, dienos besibaigiant, nueiti pasimelsti į savo slaptą vietą giraitėje, esančioje netoli nuo mano namų; tačiau tą kartą visai nenorėjau to daryti.

*„Turime giliau studijuoti su Dievu susijusius dalykus ir
kloti pamatus ant uolos tol, kol prieisime prie to vandens,
kuris mums taps amžinojo gyvenimo šaltiniu“*

Maldos Dvasia mane apleido, ir rodėd, kad tarsi varinis dangaus skliautas užsivėrė virš mano galvos. Galiausiai suvokęs, kad atėjo laikas mano slaptai maldai, nusprendžiau nepraleisti savo vakaro maldos. Įpročio vedinas formaliai atsiklaupiau jau įprastoje vietoje, tačiau nejausdamas to, ką įprastai jaučiau.

Šiaip ne taip pravėręs lūpas melstis, išgirdau garsą tiesiai virš savo galvos, tarytum šilkinės mantijos šlamėjimą; staiga ant manęs nusileido Dievo Dvasia, visiškai apgaubdama visą mano esybę, užpildydama mane visą nuo galvos iki kojų pirštų. Ach, kokį nepaprastą džiaugsmą pajutau! Neįmanoma apsaityti to staigaus persimainymo iš tankaus protinės ir dvasinės tamsos debesies į tiesos ir pažinimo spindėjimą, kuris tuomet buvo suteiktas mano supratimui. Tuomet įgijau tobulą pažinimą, kad Dievas yra gyvas, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, kad Šventoji Kunigystė ir Evangelijos pilnatvė yra sugrąžinta.

Tai buvo išbaigtas krikštas – juntamas panardinimas į dangišką principą ar stichiją, krikštas Šventąja Dvasia; ir tai visą mano esybę paveikė daug stipriau nei panardinimas į vandenį; tai amžiams išvaikė, kiek logika ir atmintis nepaveda, visas įmanomas abejones ar baimes dėl istoriškai mums perduotų faktų apie tai, kad „Betliejaus kūdikėlis“ tikrai yra Dievo Sūnus, kad Jis apsireiškia žmonių vaikams ir jiems perteikia žinias dabar – lygiai kaip apaštalų laikais. Buvau visiškai patenkintas, toks ir turėjau būti, nes mano lūkesčiai buvo išpildyti (ir galiu tai ramiai sakyti) iki aukščiausiojo laipsnio.

Negaliu pasakyti, kiek laiko išbuvau tame besiliejančiame palaimingame ir dieviškame nušvitime, tačiau tai truko kelias minutes, iki tol, kol toji mane pripildžiusi ir apsupusi dangiškoji stichija palaipsniui pradėjo nuo manęs trauktis. Pakildamas iš klūpojimo, širdimi neapsakomai trykšdamas dėkingumu Dievui, pajutau, tiksliau, *žinojau*, kad Jis man suteikė tai, ką tik Visagalė Esybė gali suteikti – tai, kas brangiau už visus pasaulio siūlomus turtus ir šlovę.⁴

Lorencas Snou liko ištikimas tą dieną gautam liudijimui. Jis stropiai darbavosi, kad sustiprintų savo dvasinį pažinimą ir padėtų tai daryti kitiems. Jis sakė: „Nuo to laiko gyvenau taip, kad neprarasčiau Jo Šventosios Dvasios ir būčiau Jos nuolatos vedamas, kad galiausiai atsikratyčiau savanaudiškumo ir neteisingų ambicijų, kad stengčiausi darbuotis Jo naudai.“⁵ Jis pareiškė: „Kiek atmintis ir

Netrukus po savo krikšto ir patvirtinimo Lorenčas Snou gavo tylų, gyvenimą pakeitusį Šventosios Dvasios pasireiškimą

protas manęs nepaves, aš niekada neleisiu šiam man suteiktam galiniam liudijimui ir pažinimui būti tyloje.“⁶ [Žr. 1 pasiūlymą 63 psl.]

Lorenzo Snou mokymai

Įgyti liudijimą yra gera pradžia pastarųjų dienų šventiesiems

Pamatas, ant kurio statome savo tikėjimą, yra didingas ir šlovin-
gas. Aš pats tai žinau. Šioje Bažnyčioje išbuvus tik trumpą laiką,
man pavyko ilgam įgyti tobulą pažinimą apie tai, kad yra Dievas,
kad yra Sūnus Jėzus Kristus ir kad Džozefą Smitą Dievas laikė Savo
pranašu. Tokį pažinimą negalėjo perteikti joks žmogus. Jis atėjo
per apreiškimą iš Visagalio. Tai yra labai gera pradžia pastarųjų
dienų šventajam, ir tai yra tai, ko visiems žmonėms, trokštantiems

pasistūmėti šiame kelyje, kažkada prisireiks. Bus tokios aplinkybės, kuomet prisireiks stiprybės, o toji stiprybė ateis iš žinojimo, jog kelias, kuriuo jis keliauja, nuves jį ten, kur išsipildys jo aukščiausi ir geriausi troškimai.⁷

Broliai ir seserys, yra tokių dalykų, apie kuriuos turime susimąstyti tiek aš, tiek ir jūs. Atėjo laikas, kuomet kiekvienam vyrui ir moteriai derėtų asmeniškai susižinoti, ant kokio pamato jie stovi. Turėtume visi stengtis artėti prie Viešpaties. Būtina, kad truputį pasistūmėtume ir įgytume pilną pažinimą apie tai, ką turėtume geriau pažinoti. Ši privilegija tenka kiekvienam pastarųjų dienų šventajam.⁸ [Žr. 2 pasiūlymą 64 psl.]

Galime tobulinti savo tikėjimą ir dvasinį pažinimą

Tiek vyrai, tiek ir moterys gali tobulinti savo dvasinį pažinimą; metams bėgant jie gali tapti vis geresni ir geresni.⁹

Manau, kad pastarųjų dienų šventieji tobulinasi; kad jie gauna išsilavinimą. Mes kylame vis aukščiau ir aukščiau. Mes kylame į aukštesnę padėtį ir sferą, į aukštesnę plotmę ir įgyjame tokį išsilavinimą, jog jokia pasaulio išmintis su visais savo pasiekimais ir netikromis doktrinomis, ir principais neturės įtakos pastarųjų dienų šventiesiems, nes jie pakyla aukščiau žmonių išgalvotų teorijų bei hipotezių ir sklando po tokias tiesas, kurios pakylėja protą ir išaukština suvokimą, ir vis labiau ir labiau įtraukia į tikruosius gyvenimo ir šlovės principus. Kai tokiomis tiesomis užpildome savo širdis, tai nebegalime pasakyti nei dienos, nei valandos, kada mūsų tikėjimas išauga; kai pažvelgiame į praėjusią savaitę, mėnesį ar metus, pastebime, kad sustiprėjome tikėjime ir tikėjimo pažinime, ir Dievo galioje; žinome, kad priartėjome prie savo Dievo ir kad esame globojami mūsų Dievo Tėvo.¹⁰ [Žr. 3 pasiūlymą 64 psl.]

Jeį trokštame tobulinti savo tikėjimą ir dvasinį pažinimą, tai tam turime dėti pastangas

Kiekvienas žmogus turi išmokti pasikliauti savo žiniomis; jis negali priklausyti nuo savo kaimyno; kiekvienas žmogus turi būti nepriklausomas; jis turi visiškai pasikliauti savo Dievu. Nuo jo paties priklausys, kaip atsilaikys prieš bėdų bangą ir įveiks tas kliūtis, kurios

„Tiek vyrai, tiek ir moterys turi galimybę tobulinti savo dvasinį pažinimą; metams bėgant jie gali tapti vis geresni ir geresni“

gyvenimo kelyje išsibarsčiusios tam, kad trukdytų jam tobulėti. Žmogus informacijos gali gauti per Šventosios Dvasios veikimą; o prie Dievo jis artėja ir savo tikėjimą stiprina tiek, kiek būna stropus.¹¹

Tiesos principų ir dangiško pažinimo neįmanoma įsisavinti tol, [kol] nepradedame protauti ir dėti atitinkamas pastangas. Doktrinoje ir Sandorose turime užrašytą atvejį su Oliveriu Kauderiu, kuris nesuprato šio principo. Viešpats buvo jam pažadėjęs dovaną versti senovinius metraščius. Kaip ir dauguma mūsų šiandien, jis ne taip suprato tos dovanos panaudojimą. Jis manė, kad, kadangi toji dovana jam buvo pažadėta paties Dievo, viskas, ką jam tereikia daryti, tai per daug negalvoti ir pasyviai laukti, kol toji dovana spontaniškai pasireikš. Bet kai tie metraščiai jam buvo paduoti, neatėjo joks pažinimas; tie metraščiai kaip buvo, taip ir liko užantspauduoti, kadangi ant jo nenužengė jokia vertimo galia.

Nors vertimo dovana buvo suteikta, jis negalėjo atlikti darbo, kadangi priešais Dievą nedėjo jokių pastangų tai dovanai savyje

vystyti; dėl to jis labai nusivylė, bet Viešpats, dėl Savo gerumo ir malonės, tokiais žodžiais nurodė jam jo klaidą:

„Štai, tu nesupratai; tu galvojai, kad aš ją tau duosiu, tau nesirūpinant niekuo kitu, kaip tik manęs prašyti. Bet štai, aš sakau tau, jog tu turi iširti tai savo protu; tada turi manęs paklausti, ar tai teisinga; ir jeigu tai teisinga, aš padarysiu, kad tavo širdis tavyje degs“ ir t. t. [Žr. DS 9.]

Taigi, kalbant apie mus ir atsižvelgiant į mūsų siekius: jei tikimės tobulėjimo, pasistūmimo į priekį priešais mus esančiame darbe ir galiausiai įgyti tų dovanų ir šlovių, priartėti prie taip trokštamo išaukštinto būvio, tai turime susirūpinti, pamąstyti ir įdėti kiek įmanoma daugiau pastangų.¹²

Turime ... patys gauti Dvasios, o ne tenkintis kitų žmonių teikiamos šviesos atspindžiu; tą Dvasią turime apjungti su savo pačių dvasine esybe. ...

Kai žmogus pradeda mokytis groti fleita, iš pradžių jam sunku groti natas. O kad melodija būtų pagrota teisingai, reikia didelio stropumo ir daug kantrybės. Jis turi groti, daryti pauzę, sugrįžti atgal ir vėl pradėti iš pradžių, bet po kurio laiko, po labai didelių pastangų, tą melodiją jis sugeba įvaldyti. Kai po to kas nors paprašo jo sugroti tą melodiją, tai nebereikia prisiminti, kur dėti pirštus, – melodiją jis groja natūraliai. Iš pradžių natūraliai nesigavo; reikėjo daug kantrybės ir darbo, kol melodijos grojimas tapo natūralus.

Lygiai taip pat yra ir su reikalais, susijusiais su Dievu. Turime įdėti pastangų ir eiti nuo malonės prie malonės, darbo įstatymą įsisavinti taip, kad mums reikiamus dalykus pradėtume daryti natūraliai.¹³ [Žr. 4 pasiūlymą 64 psl.]

**Kuo giliau studijuosime su Dievu susijusius
dalykus ir išliksime ištikimi, tuo labiau
religija taps mūsų esybės dalimi**

Pavojinga tenkintis paviršutinišku ar vien išoriniu tobulėjimu. Mes kalbame apie vaikščiojimą Dvasios šviesoje ir Jos jutimą savyje, bet ar tai darome? Turime giliau studijuoti su Dievu susijusius dalykus ir kloti pamatus ant uolos tol, kol prieisime prie to vandens, kuris mums taps amžinojo gyvenimo šaltiniu.¹⁴

Tarp mūsų yra tokių vyrų, kuriuos kadaise smarkiai veikė Visagalis Dvasia, kurių ketinimai kadaise buvo geri ir tyri lyg angelų ir kurie su Dievu sudarė sandoras tarnauti Jam ir laikytis Jo įsakymų visuomet ir visur. ... O kokia situacija yra dabar su tais vyresniaisiais? Šiandien jie jaučiasi nebe taip. Jie taip prisirišo prie Viešpaties leistų įgyti pasaulio dalykų, kad dabar laukia, kol bus pašaukti. Dažnai būna taip, kad gavę pašaukimą, jie jam paklūsta labiau dėl troškimo išlaikyti savo reputaciją ir padėti, o ne dėl tikros širdingos meilės tam darbui, kuriam galėjo būti pašaukti.

Štai kokia situacija yra su visais žmonėmis: nesvarbu, kaip gerai jie pradeda, bet, jeigu mintimis ir jausmais ima šlietis prie pasaulio, tai darosi visiškai ir nediskutuotinai aišku, kad pasaulį jie myli labiau nei Viešpatį ir Jo darbą žemėje. Kadangi gavome amžinosios Evangelijos šviesą, paragavome gerųjų karalystės dalykų, buvome priskaičiuoti prie Izraelio sėklos ir didingų bei šlovingų pažadų paveldėtojų, tai turime ištikimai ir stropiai darbuotis, kad įvykdytume tuos dalykus, kuriuos Dievas turi įvykdyti per mus; turime tapti tokiais tikėjimo, galios ir gerus darbus darančiais vyrais bei moterimis, kad, pamatę savo nerūpestingumą ar atsainumą mažiausiame dalyke, greitai susigriebtume, atgailautume ir sugrįžtumėme į pareigos kelią.¹⁵

Nėra nieko kvailesnio už žmogų, kuris savo religiją nusimeta lyg kokią apdarą ar rūbą. Neįmanoma, kad žmogus nusimestų savo religiją ir nenusimestų pats savęs. Savo religiją turėtume apjungti su savo esybe, kad ji taptų neatskiriama mūsų būties dalimi. O jeigu ir būtų įmanoma žmogui nusimesti savo religiją, tai tą pačią akimirką, kai tai padarytų, jis pakliūtų į tokią vietą, apie kurią nieko nežino, jis pakliūtų tamsos galion, pakliūtų į svetimą vietą, kurioje nebūtų ką veikti. Izraelio vyresniusius be galo žemina jų pačių keiksmazodžiai, melagystės ir girtuokliavimas; jie turėtų pakilti aukščiau tokių dalykų. Tad atsisakykime visko, kas pikta, ir gyvenkime kiekvienu žodžiu, išėinančiu iš Dievo burnos [žr. DS 98:11]. Tad kibkime į kiekvieną mums paskirtą darbą taip ambicingai ir energingai, kad nuolat turėtumėme mūsų Dievo Dvasią, tiesos šviesą ir Jėzaus Kristaus apreiškimus.¹⁶

Nepalikime Sionės laivo. Jei prie šio laivo borto priplauktų kiti laivėliai, spalvoti ir žadantys nuostabius dalykus, nelipkite iš šio laivo į krantą ar į kokią kitą laivelį, bet pasilikite šiame laive. Jei su jumis

netinkamai elgiasi šio laivo keliautojai, kurie neturi tinkamos dvasios, atminkite, kad pats laivas yra geras. Neturėtume tapti pagiežingi tiems šio laivo žmonėms, kurie netinkamai su mumis pasielgė; pats laivas yra geras, jo įgula yra gera, ir mums viskas bus gerai, jei tik nelipsime iš jo. Galiu jus užtikrinti, kad jis nuplukdys jus tiesiai į šlovės žemes.¹⁷

Leiskite man pateikti vieną pavyzdį apie tai, kaip išsiugdyti tokią dvasią savyje ir tapti tokiais pasišventusiais, kad atėjus audrai mūsų niekas negalėtų nupūsti šalin. Įdėkite agurką į acto marinato statinaitę. Pirmą valandą jam nieko nenutiks. Nieko nenutiks ir po 12 valandų. Patikrinkite tą agurką ir pamatysite, kad paveikta tik jo žievelė. Marinatui paveikti vidų reikia ilgesnio laiko. Žmogaus krikštas Bažnyčioje jį paveikia paviršutiniškai, bet jo vidus paveikiamas ne iš karto. Per pirmas 12 ar 24 valandas jame neįsivyrąja teisumo ir pareigos įstatymas; jis turi užsibūti Bažnyčioje, lyg agurkas acto marinate, tol, kol jo vidus prisipildys tinkama dvasios, kol pagal Dievo įstatymą jis pasidarys tikras mormonas; visa tai turime įsisavinti į savo esybę.

... Broliai ir seserys, ... palieku šį klausimą jūsų rūpestingam dėmesiui, apmąstymui ir meditavimui ir meldžiu, kad mūsų protėvių Viešpats Dievas ant Savo žmonių išlietų Savo Dvasios. Esate tie, kuriuos Viešpats išsirinko Jį garbinti Jo akivaizdoje. Telaimina jus Viešpats ir pripildo jus Savo Dvasios, ir tegul jūsų akys aiškiai pamato su gelbėjimu susijusius dalykus. Tad jei dar yra toks žmogus, kuris ne iki galo pabudintas, tai tegul greitai ateina laikas, kai Šventosios Dvasios galia nužengs ant jo ir pamokys jį apie praeties, dabarties ir ateities dalykus, ir su Viešpaties pagalba įskieps jame teisumą ir tiesos principą, kad taip jis būtų paruoštas ateinančioms audroms.¹⁸ [Žr. 5 pasiūlymą 64 psl.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite Lorenzo Snou patirtį, aprašytą 55, 57–58 puslapiuose. Kaip įgijote savo tikrąjį liudijimą? Pamažtykite, ar nevertėtų savo patirtimi pasidalinti su šeimos nariu ar draugu, pvz., namų mokymo ar lankomojo mokymo metu.

2. Prezidentas Snou pasakė, kad „įgyti liudijimą yra gera pradžia pastarųjų dienų šventiesiems“ (p. 58–59). Kodėl liudijimas yra tik pradžia, o ne galutinis tikslas?
3. 59 puslapyje esančiame skyrelyje Prezidentas Snou supriešina pasaulio mokslą su „aukštesniu“ mokslu, kurį teikia Viešpats. Kaip galime siekti šio „aukštesnio mokslo“? Kokius palaiminimus jūs dėl to patyrėte?
4. Perskaitykite skyrelį, prasidedantį 59 puslapyje. Kada jums prireikė pradėti „pasikliauti savo žiniomis“? Ką gimdytojai ir mokytojai galėtų padaryti, kad padėtų vaikams ir jaunuoliams kliautis savo žiniomis?
5. Peržiūrėkite Prezidento Snou patarimus, užrašytus paskutiniame šio skyriaus skyrelyje (p. 61–63). Ką, jūsų manymu, reiškia „giliai studijuoti su Dievu susijusius dalykus“? Ką, jūsų manymu, reiškia religijos „įsisavinimas į savo esybę“?

Susijusios Raštų ištraukos: 2 Nefio 31:20; Mozijo 5:1–4, 15; Almos 12:9–10; 3 Nefio 9:20; Moronio 10:5; DS 50:24

Pagalba mokytojui: „Nemažai Bažnyčioje vykdomo mokymo vyksta ganėtinai sausai, lyg paskaitoje. Mums nelabai patinka paskaitos pamokose. Tai galime daryti per sakramento susirinkimą ir per konferencijas, tačiau mokymas turėtų būti abipusis, kada galime užduoti klausimus. Pamokose klausimus galite uždavinėti nevaržomai.“ (Boidas K. Parkeris, „Principles of Teaching and Learning“, *Ensign*, 2007 m. birželis, p. 87.)

Išnašos

1. Frank G. Carpenter, „A Chat with President Snow“, cituojama iš *Deseret Semi-Weekly News*, 1900 m. sausio 5 d., p. 12.
2. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 20 d., p. 22.
3. Iš „A Chat with President Snow“, p. 12.
4. *Juvenile Instructor*, 1887 m. sausio 15 d., p. 22–23.
5. „The Object of This Probation“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894 m. kovo 4 d., p. 7.
6. *Millennial Star*, 1887 m. balandžio 18 d., p. 242.
7. „Glory Awaiting the Saints“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894 m. spalio 30 d., p. 1.
8. *Millennial Star*, 1887 m. balandžio 18 d., p. 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868 m. kovo 31 d., p. 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, 1887 m. spalio 11 d., p. 2.
11. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200; iš detalaus Lorenzo Snou kalbos, pasakytos 1888 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
12. *Deseret News*, 1877 m. birželio 13 d., p. 290.
13. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
14. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868 m. kovo 31 d., p. 2.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897 m. kovo 30 d., p. 1.
18. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.

Ankstyvieji misionieriški darbai Havajų salose

Sustiprėję Šventosios Dvasios galia

*„Apsispręskite savo gyvenimo būdą padaryti
kuklų ir toki, kad pelnytumėte nuolatinę
Viešpaties Dvasios draugystę.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Pirmoje savo, kaip Bažnyčios prezidento, kalboje per visuotinę konferenciją Lorencas Snou mokė: „Esame priklausomi nuo Viešpaties Dvasios, kuri kartas nuo karto padeda ir parodo, ką reikia daryti atsiradus ypatingoms aplinkybėms.“¹Šių žodžių Prezidentas Snou tuomet nebūtų galėjęs ištarti, jei ne du jo draugai, kurie prieš 34 metus įvykusio ypatingo nutikimo metu pasiklivė Šventąją Dvasia.

Vyresnieji Lorencas Snou ir Ezra T. Bensonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo 1864 metais išvyko į misiją Havajų salose. Juos lydėjo kiti trys misionieriai: vyresnieji Džozefas F. Smitas, Viljamas Klafas ir Alma L. Smitas. Kai jų laivas išmetė inkarą netoli Maujo salos, visi, išskyrus Džozefą F. Smitą, sulipo į mažesnę valtį, kad nusiirtų iki kranto. Besiartinant prie salos, kilo didelės bangos ir irklautojas prarado valtį kontrolę. Valtis apvirto, ir visi joje buvę žmonės atsidūrė vandenyje. Netrukūs visi išniro, išskyrus vyresnįjį Snou. Į pagalbą atskubėjusi grupelė salos gyventojų į gelbėjimo valtį paėmė Viljamą Klafą ir Almą L. Smitą ir pradėjo ieškoti jų draugo. Vyresnysis Klafas pasakojo:

„Pirmiausia vandenyje, prie vieno apsivertusios valties borto, pastebėjau brolio Snou plaukus. Kai tik jį įtraukėme į valtį, valtininkams nurodėme kuo greičiau irtis į krantą. Jo kūnas buvo sustingęs, o gyvybė akivaizdžiai užgesusi.

Mudu su broliu A. L. Smitu sėdėjome vienas šalia kito. Paguldėme brolių Snou sau ant kelių ir plaukdami į krantą tyliai jam

Kai vyresnysis Lorencas Snou tarnavo misijoje Havajų salose, jo gyvybė buvo išgelbėta per įkvėptą jo porininkų patarnavimą

patarnavome, prašydami Viešpaties sugrąžinti jam gyvybę, kad jis galėtų grįžti į savo šeimą ir namus.

Pasiekę krantą, mes panešėjome jį iki kažkokių didelių statinių, gulėjusių smėlėtame paplūdimyje. Paguldėme jį pilvu žemyn ant tų statinių ir pradėjome ant jų vartyti, kad išbėgtų visas jo prarytas vanduo. ...

Taip vartėme jį kurį laiką, o gyvybės ženklai vis nesirodė. Stebėjusieji tai sakė, kad jau nieko nebegalima padaryti, bet mes nenorėjome pasiduoti, vis meldėmės ir vartėme, tikėdami, kad Viešpats išgirs ir atsakys į mūsų maldas.

Galiausiai sugalvojome daryti dirbtinį kvėpavimą ir į jo plaučius pūsti orą – pakaitomis įpūsdami ir išsiurbdami orą, imituodami kiek įmanoma natūralų kvėpavimą. Neatlyždami tai darėme tol, kol mums pavyko į plaučius įpūsti oro. Netrukus pastebėjome labai nežymius atsigavimo požymius. Akis, kuri iki tol buvo atmerkta ir be gyvybės požymių, nežymiai mirktelejo, o gerklėje pasigirdo labai silpnas gargėjimas – tai buvo pirmieji sugrįžtančios gyvybės simptomai. Šie požymiai darėsi vis stipresni ir stipresni, kol jis pilnai atgavo sąmonę.“

Prisimindamas šį nutikimą vyresnysis Viljamas Klafas žino, kodėl jie su vyresniuoju Alma L. Smitu sugebėjo išgelbėti vyresniojo Snou gyvybę. Jis sakė: „Darėme ne tik tai, ką tokiais atvejais buvo įprasta daryti, bet dar ir klausėmės, ką mums kuždėjo Dvasia.“² [Žr. 1 pasiūlymą 75 psl.]

Lorenzo Snou mokymai

Šventosios Dvasios dovana ves jus į tiesos pilnatvę ir sustiprins jūsų tikėjimą

Yra vienas palaiminimas, kuris susijęs tik su paklusnumu Evangelijai – tai Šventosios Dvasios dovana. ... Pats Gelbėtojas, kuris, be abejonės, geriausiai pažinojo šios dovanos prigimtį ir savybes, pasakė, kad ši dovana ją gavusius atves į tiesos pilnatvę ir praneš, kas turi įvykti [žr. Jono 16:13]. Ji turi būti kažkas daugiau nei vien toji dvasia, kuri ateina iš Dievo, pripildo neaprėpiamą erdvę ir nušviečia kiekvieną į pasaulį ateinantį žmogų [žr. DS 84:46]; Šventosios Dvasios dovana turi vesti į tiesos pilnatvę ir pranešti žmonėms, kas turi įvykti.

Kalbėdamas apie jos poveikį, apaštalas Paulius sako: „Kiekvienam suteikiama Dvasios apraiška bendram labui. [Vienam suteikia] tikėjimą.“ [Žr. 1 Korintiečiams 12:7, 9.] Ne tą įprastą, kasdieninį tikėjimą, kurį kai kurie žmonės tariasi turį šiandien; bet tokį tikėjimą, kurį turintis asmuo gali iškęsti ne tik pjaustymą pjūklaus, metimą į liūtų duobę ar liepsnojančią krosnį, bet ir visus kitus kankinimus. Šventoji Dvasia žmogui suteikia būtent tokį tikėjimą, kurį turėdamas jis gali atsilaikyti prieš visokias negandas, įveikti visokį priešiškumą ir, jei būtina, atiduoti savo gyvybę už siektą tikslą. Tokiame tikėjime glūdėjo nepaprastai įkvėpianti galia, kurią Viešpats suteikia per Šventąją Dvasią ir kurios joks kitas principas negalėjo perteikti.

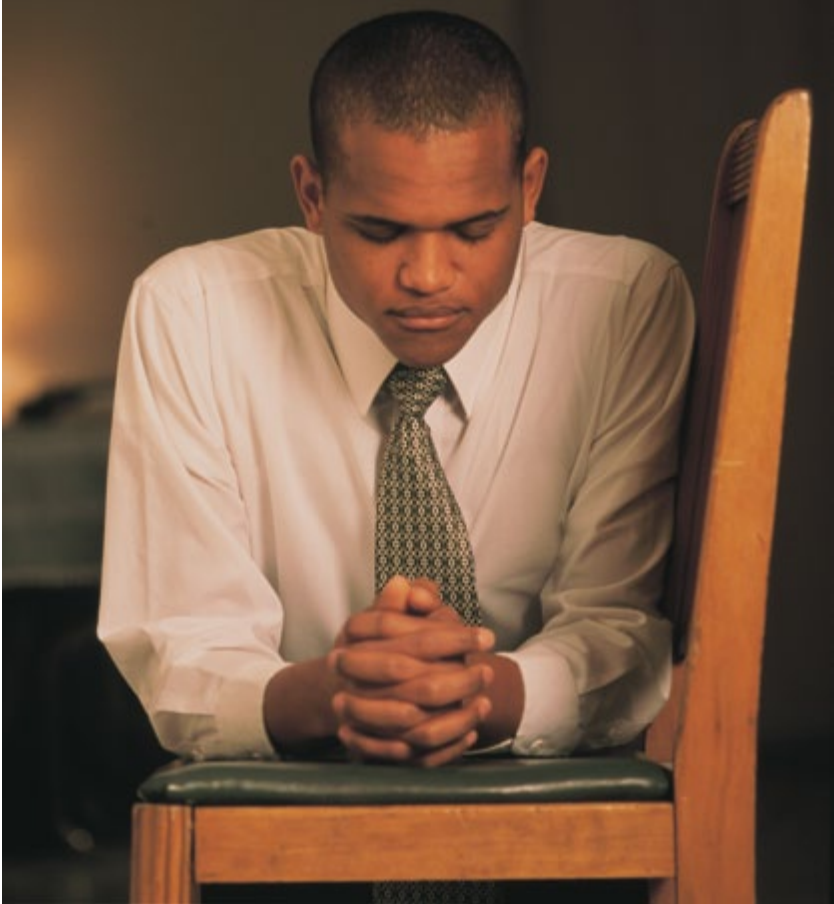
Vienam suteikia tikėjimą, kitam suteikia pažinimą [žr. 1 Korintiečiams 12:8], ne tokį, kuris įgyjamas skaitant knygas, o Visagalio pažinimą. Jie laikėsi juos įkvėpiančio, apčiuopiama principo, teikusio jiems pažinimą apie siekiamą tikslą. Iš Dievo apreiškimo jie žinojo, kad tikslas, kuriam jie pakluso, yra tikras, – tai jiems buvo apreikšta tokiu būdu, kurio jie negalėjo užginčyti, tad jie patys žinojo. Ir tada jie buvo įkurdinti ... ant apreiškimo uolos.³

Petras, pamokslaudamas miniai, sakė: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės; tada gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas.“ [ApD 2:38–39.] Šventosios Dvasios dovanos principas skiriasi nuo pasaulietiško šio principo pasireiškimo. Tai sąmoningumo ir apreiškimo principas. Šis principas apreiškia praeities, dabarties ir ateities įvykius, o šios Šventosios Dvasios dovanos gaunamos per paklusnumą tiems Evangelijos reikalavimams, kurie buvo skelbiami tomis dienomis ir apie kuriuos šiomis dienomis skelbia Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios vyresnieji. Būtent ant tokios uolos turėtų būti statomas jų tikėjimas; būtent iš šio šaltinio jie turėtų semtis pažinimo apie sektiną doktriną; o pats Gelbėtojas mums sako, „kad pragaro vartai jų nenugalės“. [Žr. 3 Nefio 11:39.] ...

... Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios pamatai yra pastatyti ant apreiškimo uolos – uolos, ant kurios Jėzus sakė statysiąs Savo bažnyčią, kurios nenugalės jokie pragaro vartai [žr. Mato 16:17–18]. Tokį pažinimą mes įgijome per kūną ir kraują, o ne per žmogaus liudijimą, ne skaitydami Bibliją ... ar Mormono Knygą; jį gavome per Šventąją Dvasią, kuri moko apie praeityje, dabartyje ir ateityje su Dievu susijusius dalykus ir kuri mums aiškiai perteikia tuos su Dievu susijusius dalykus. Šio pažinimo iš mūsų neatimsite nei įkalindami, nei kaip kitaip persekiodami. Už jį kovosime iki pat mirties.⁴ [Žr. 2 pasiūlymą 75 puslapyje.]

Kiekvienas pastarųjų dienų šventasis Šventąją Dvasią gali turėti kaip gerą draugą patarėją

Yra būdas, kaip asmuo savo sąžinę gali išlaikyti švarią prieš Dievą ir žmogų, – tai išsaugoti savyje Dievo Dvasią, kuri yra apreiškimo

„Mes turime teisę į Dvasios pasireiškimus kiekvieną mūsų gyvenimo dieną“

dvasia kiekvienam vyrui ir moteriai. Ji jiems apreikš, net ir pačiuose menkiausiuose dalykuose, ką jie turėtų daryti, ir tai darys pasiūlymų būdu. Turėtume pasistengti suvokti šios Dvasios prigimtį, kad galėtume suprasti Jos pasiūlymus, kad galiausiai visuomet gebėtume daryti kas teisu. Tai yra didžioji kiekvieno pastarųjų dienų šventojo privilegija. Mes žinome, kad turime teisę į Dvasios pasireiškimus kiekvieną mūsų gyvenimo dieną.

Pas mane ateina žmonės, labai nekantraujantys gauti atsakymą į vienokį ar kitokį klausimą. Jiems nebūtina visada eiti pas mane (nors, žinoma, kai kuriais atvejais tai būtų ypač tinkama), nes juose yra Dvasia, per kurią jie gali daryti gera ir vykdyti Dievo tikslus. ...

Kad gautų patarimų, jiems visai nebūtina eiti pas Bažnyčios Prezidentą ar pas Dvyliką, ar pas Izraelio vyresniuosius; jie patys gali gauti ko reikia; jie turi draugą, galintį jiems tiksliai patarti. Nuo pat to laiko, kai priimame Evangeliją, nužengiame į krikšto vandenį ir po to priimame rankų uždėjimą Šventosios Dvasios dovanai gauti, mes turime draugą ir turėsime, jei neišvysime jo savo blogais darbais. Tas draugas vadinamas Šventąja Dvasia, kuri paima su Dievu susijusius dalykus ir perteikia juos mums. Šiuo didžiu Viešpaties parūpintu būdu mes galime pažinti šviesą ir daugiau neklūpinėti tamsoje.⁵ [Žr. 5 pasiūlymą 76 puslapyje.]

Šventoji Dvasia mums gali suteikti laimę ir dvasios ramybę

Viešpats mūsų sielose patalpino tam tikrus kūniškus troškimus ir jausmus, taip Jis padarė visai žmonijai ir visai žmonijos šeimai. Į jų esybes yra įsodinti ir įpinti tam tikri mėgavimuisi skirti troškimai ir pajėgumai, tam tikrų dalykų troškimai, kurie savo prigimtimi yra skirti teikti ramybę ir gerą savijautą, kurie reaguoja į jų jausmus ir teikia jiems laimę; tačiau, kaip įgyti tų pajėgumų ir troškimų patenkinimą, pasaulis nei žino, nei supranta; tad Viešpats nusprendė su tais dalykais supažindinti mus ir juos parodyti per mūsų ištikimybę, per mūsų vadovavimąsi Šventosios Dvasios šviesa ir priimta tiesa.⁶

Pastarųjų dienų šventiesiems tenka privilegija gyventi pagal Evangeliją taip, kad jaustų Dievo palaikymą. Žinoma, kad, prisiminę kai kuriuos savo padarytus dalykus, pajuntame gėdą, bet širdyse dėl jų atgailaukime ir pasiryškime daugiau jų nebedaryti. Tai yra viskas, ko iš mūsų prašo Viešpats; ir visi vyrai bei moterys, kurie taip daro, gyvena be pasmerkimo. Jie gyvena teisiai ir džiūgauja Šventąja Dvasia.⁷

Jei savyje išlaikysime Dvasios šviesą, tai šiame pasaulyje Evangelija mums teks apsčiai ramybės ir laimės. Judėdami pirmyn, ieškodami ramybės ir laimės mūsų dabartiniame bei būsimame kelyje, turėsime tokią ramybę, kuria gali mėgautis tik tie, kurie yra pripildyti Šventosios Dvasios.⁸ [Žr. 3 pasiūlymą 75 puslapyje.]

**Mums reikalinga Šventosios Dvasios pagalba, kad
ištvertume išbandymus, atliktume savo pareigas
ir pasiruoštumėme celestialinei šlovei**

Turime nuveikti daug svarbių dalykų, daugumą kurių galėsime nuveikti į pagalbą pasikvietę Viešpaties Dvasią; kitaip atrodys, kad tų darbų beveik neįmanoma atlikti.⁹

Savo broliams ir seserims noriu priminti ... kad mūsų žinios ir sąmonė yra priklausomi nuo Dievo Dvasios, kuri gali būti mumyse, jei tik ją tinkamai savyje plėtosime, nuo įkvėpimo ir apreiškimo dvasios, kuri mūsų protams aiškiai perteikia Dievo mintis ir valią, kuri moko mus mūsų pareigų ir priedermių, ir ko iš mūsų reikalaujama. ... Mums reikia pagalbos. Esame linkę daryti tai, kas mus nuves į nemalonumus ir tamsą, ir į tuos dalykus, kurie mums ne į naudą; tačiau, padedami to Guodėjo, kurį Viešpats pažadėjo savo šventiesiems, ir rūpestingai įsiklausydami į Jo kuždesius, ir suvokdami Jo kalbos natūrą, galėsime išvengti daugelio nemalonumų ir sunkumų.¹⁰

Esame visiškai priklausomi nuo įkvėpimo dvasios, ir jei nuo Adomo apsigyvenimo Edeno Sode jau buvo toks laikas, kai Dievo Dvasios reikėjo labiau nei dabar, tai aš to laiko nežinau. Šių laikų ženklai byloja, kad sparčiai artėja tie įvykiai, kurių metu bus tiriamos pastarųjų dienų šventųjų širdys ir dorumas; todėl būtina, kad mes jau *dabar* nuoširdžiai siektume Dievo Dvasios, dieviškos pagalbos, kurios tikrai prireiks sparčiai artėjančių įvykių metu. Žinome, kad jos mums reikėjo praeityje. Galime nesunkiai pamatyti, kad, jei nebūtume turėję Dievo Dvasios, vedusios per daugelį mus ištikusių įvykių, tai dabar nesimėgautume dabartinėmis išaukštinimo ir šlovės perspektyvomis, mūsų padėtis būtų buvusi žymiai prastesnė. Jei Šventosios Dvasios mums reikėjo praeityje, tai tikrai suprantama, kad jos prireiks ir ateityje.¹¹

Turime suvokti – manau, kad dauguma tai jau suvokia, – kad šiame gyvenime savo darbų negalėsime nuveikti taip, kad jie šlovintų Dievą ar teiktų mums pasitenkinimą, jei tesiklausime savo pačių prigimtiniu protu. Esame priklausomi nuo Viešpaties Dvasios, kuri kartas nuo karto padėtų ir parodytų, ką reikia daryti ypatingomis aplinkybėmis.¹²

Tikrai būtų be galo kvaila tikėtis, kad pastarųjų dienų šventieji šiomis dienomis sugebės laikytis celestialinio įstatymo, kuris kyla iš Dievo ir yra skirtas pakylėti žmones iki Jo akivaizdos, jeigu jie nebus palaikomi atgamtinės [dieviškos] galios. Evangelija pažada tai. Ji pažada Šventąją Dvasią, kuri pati savyje yra dieviška, kuria nesimėgauja jokia kita žmonių klasė, kuri, pasak Gelbėtojo, turėtų vesti mus į tiesos pilnatvę ir įkvėpti Jos turinčiuosius, ir mokyti juos apie Jėzų, apie Tėvą ir apie su celestialiniu pasauliu susijusius dalykus; kuri Jos turintiesiems turėtų apreikšti būsimus ir buvusius dalykus; įkvėpti juos taip, kad jie galėtų mėgautis atgamtinėmis dovanomis – liežuvių ir apreiškimų dovana, uždėti rankas ant ligonių ir taip juos pagydyti.

Šios atgamtinės galios, dovanos ir asmeninis pažinimas buvo pažadėtos Evangeliją priėmusiems žmonėms, kad, kalbant apie jų priimtą religiją teisingumą, jie nebesikliautų jokia žmogumi ar žmonių grupe; kad jų pažinimas būtų iš Tėvo, iš kurio toji religija ir kilo, iš kurio toji Evangelija ir kilo, ir kad Jo tarnas turėjo teisę ir įgaliojimą atlikti tokias apeigas, po kurių joks mokymų vėjelis negalėtų jų sujudinti ar nuversti nuo kelio, kuriuo jie ėjo; kad jie galėtų būti paruošti tai šlovei, kuri bus apreikšta, ir kad jie taptų jos dalimi; kad bet kokią išbandymą ar prispaudimą jie galėtų išverti kaip jiems Dievo skirtą valią, kuri pilniau paruoš juos celestalinei šlovei; kad jie vaikščiotų ne tamsoje, o Dievo šviesoje ir galioje ir būtų pakylėti virš pasaulio dalykų, ir būtų pranašesni už juos supančius dalykus, ir taip galėtų nepriklausomai vaikščioti celestialinio pasaulio apačioje, Dievo ir dangaus akiratyje, kaip laisvi žmonės, vaikščioti tuo keliu, kurį jiems nubrėžė Šventoji Dvasia, tuo keliu, kuriuo eidami jie sustiprintų savo žinias ir galią ir taip pasiruoštų Dievo jiems pasiūlytai šlovei, ir užimtų tokią aukštą vietą, kurią jiems paruošė Dievas.¹³

Turėtume gyventi taip, kad žinotume, jog mūsų gyvenimo kelias yra priimtinas Dievui. Turėtume suprasti Šventosios Dvasios balsą ir Jos kuždesius. Dienai pragiedrėjus, mus supančius daiktus išvystame visu jų gražumu ir tikslingumu. Lygiai taip ir mes esame priklausomi nuo Dievo Dvasios, kuri mums tiekia tiesos ir išgelbėjimo principų šviesą. Joks save pastarųjų dienų šventuoju laikantis žmogus negalės mėgautis jokia didžiu laimės laipsniu tol, kol negyvens atitinkamai ir nesinaudos dieviška pagalba.¹⁴ [Žr. 4 pasiūlymą 76 puslapyje.]

Kai gyvename kukliai, tai Šventoji Dvasia padeda mūsų kelyje, vedančiame pirmyn

Apsispręskite savo gyvenimo būdą padaryti kuklų ir tokį, kad pelnytumėte nuolatinę Viešpaties Dvasios draugystę, kurios dėka kartas nuo karto sulauktumėte reikalingų pasiūlymų dėl jums susiklosčiusių specifinių aplinkybių. ...

... Kiek man dar liko gyventi, aš nežinau, ir dėl to visai nesijaudinu. Bet aš trokštu, to trokšti ir jūs turėtumėte, turėti tokį kuklumą, tokį nuolankumą ir paprastumą, kad mėgaučiausi apreiškimo dvasia. Jūs, kiekvienas iš jūsų, turite privilegiją įgyti tiek apreiškimo dvasios, kad tiksliai sužinotumėte, ką jums derėtų daryti. Tos privilegijos jūs turite tiek, kiek aš turiu privilegiją žinoti, ką reikės daryti atėjus rytojui, ir tai daryti geriausiai tenkinant Bažnyčios interesus.¹⁵

Turėtume stengtis, kiek tai įmanoma, pamiršti visus mus slegiančius ir ramybės neduodančius pasaulio dalykus ir savo mintis nukreipti į Viešpatį, kad taip gautume pakankamai Jo Šventos Dvasios, kurios dėka sugebėtume gauti tokį pažinimą ir sulaukti tokių patarimų, kurie padėtų mums kelyje, vedančiame pirmyn.¹⁶ [Žr. 5 pasiūlymą 76 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėdami 67–69 puslapiuose užrašytą pasakojimą, pamąstykite, kaip jūs buvote palaiminti dėl to, kad kažkas kitas pasekė Šventosios Dvasios kuždesiais. Taip pat prisiminkite, kaip jūs pasekėte kuždesiu ir kažkam padėjote.
2. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 69 puslapyje. Ką, jūsų manymu, reiškia būti „[kurdintiems] ... ant apreiškimo uolos“? (Kelis pavyzdžius rasite p. 69–70.) Kaip asmeninis apreiškimas gali mus sustiprinti, kad galėtume „atsilaikyti prieš visokias negandas“ ir „įveikti visokį priešišumą“?
3. Prezidentas Snou pasakė, kad Šventoji Dvasia gali mums padėti „šiam pasaulyje apščiai [teikti] ramybės ir laimės“ (p. 72).

Kada Šventoji Dvasia padėjo jums būti laimingiems ir jausti ramybę? Kaip dar Šventoji Dvasia gali mums padėti? (Kelis pavyzdžius rasite p. 73–74.)

4. Bestudijuodami 73 puslapyje prasidedantį skyrelį, pamąstykite, kaip išmokote atpažinti Šventosios Dvasios kuždesius? Kaip savo šeimos nariui ar draugui galite padėti atpažinti tos Dvasios kuždesius?
5. Šiame skyriuje Šventoji Dvasia du kartus minima kaip mūsų draugė (72 ir 75 puslapiai). Kodėl, jūsų manymu, Šventosios Dvasios draugystei mums reikalingas kuklumas ir paprastumas?

Susijusios Raštų ištraukos: Luko 12:12; Jono 14:26–27; Romiečiams 14:17; 1 Korintiečiams 12:4–11; Galatams 5:22–25; 1 Nefio 10:17–19; 2 Nefio 32:5

Pagalba mokytojui: „Diskusijai skatinti naudokitės kiekviename skyriuje esančiais klausimais. ... Jūs taip pat galite užduoti savo sugalvotus klausimus, skirtus konkrečiai jūsų mokiniams“ (iš šios knygos vi puslapio).

Išnašos

1. Iš Conference Report, 1898 m. spalio, p. 2.
2. Žr. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 276–279.
3. *Deseret News*, 1872 m. sausio 24 d., p. 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. gruodžio 2 d., p. 1.
5. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 52.
6. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.
7. *Deseret Weekly*, 1893 m. lapkričio 4 d., p. 609.
8. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.
9. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1878 m. liepos 16 d., p. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
12. Iš Conference Report, 1898 m. spalio, p. 2.
13. *Deseret News*, 1880 m. sausio 14 d., p. 786.
14. *Millennial Star*, 1895 m. spalio 31 d., p. 690–691; iš detalaus Lorencio Snou kalbos, pasakytos 1895 m. spalio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
15. Iš „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, 1899 m. balandžio 7 d., p. 9.
16. *Millennial Star*, 1889 m. lapkričio 25 d., p. 737; iš detalaus Lorencio Snou kalbos, pasakytos 1889 m. spalio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.

Didingas atlygis ištikimiesiems

„Nepaprastai malonu kalbėti apie tuos didingus dalykus, kuriuos Dievas siūlo suteikti Savo sūnams ir dukroms ir kuriuos galime gauti per savo ištikimybę.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1840-ųjų pavasarį Lorencas Snou buvo Navū mieste, Ilinojuje, kur ruošėsi kelionei į misiją Anglijoje. Lankydamasis savo draugo Henrio Dž. Šervūdo namuose, jis paprašė brolio Šervūdo paaiškinti vieną Raštų ištrauką. Prezidentas Snou vėliau prisiminė: „Atidžiai klausydamasis jo aiškinimų, pajutau stiprią Viešpaties Dvasią: atsi-vėrė mano supratimo akys ir aiškiai, lyg saulę vidurdienį, su nuostaba išvydau Dievo ir žmogaus kelią. Sukūriau šį kupletą, kuriame atsispindi man parodytas apreiškimas. ...

„Dievas irgi kadaise buvo žmogus.

Tad ir žmogus gali tapti Dievu.“¹

Jausdamas, kad gavo „šventą apreiškimą“, kurią turi rūpestingai saugoti, Lorencas Snou šios doktrinos viešai nemokė tol, kol nesužinojo, jog Pranašas Džozefas Smitas irgi jos mokė.² Kai tik sužinojo, jog ši doktrina yra viešai žinoma, jis pradėjo apie ją dažnai liudyti.

Šią temą jis ne tik lieté daugybėje savo kalbų, bet ir įtraukė ją į savo gyvenimą. Jo sūnus Lerojus pasakė: „Greičiausiai ši apreikšta tiesa Lorenčą Snou paveikė labiau nei bet kas kita; ji taip giliai įsigėrė jo sielon, kad ne tik tapo jo gyvenimo įkvėpimu, bet ir plačiai atvėrė viziją apie jo paties didingą ateitį ir galingą Bažnyčios misiją ir darbą.“³ Toji tiesa tapo „nuolatiniu jo šviesuliu ir vedliu“ bei „ryškia priešakyje žibančia žvaigžde – tiek širdyje, tiek sieloje, tiek ir visame jame“.⁴

Šiame skyriuje Prezidentas Snou moko apie tai, kad mes irgi galime tapti kaip mūsų Dangišškasis Tėvas. 6 skyriuje jis duoda

*„Nepaprastai malonu kalbėti apie tuos didingus dalykus,
kuriuos Dievas siūlo suteikti Savo sūnums ir dukroms“*

praktinių patarimų apie tai, kaip mes savo gyvenime galime pritaikyti šią doktriną.

Lorenzo Snou mokymai

Kadangi mumyse yra dieviškumo, tai ir mes galime tapti kaip mūsų Dangišskasis Tėvas

Mes už gimėme pagal mūsų Dievo Tėvo atvaizdą; mus Jis sukūrė pagal savo atvaizdą. Į mūsų dvasinį pradą yra įterptas dieviškumo elementas; kai už gimėme dvasiškai, mūsų Tėvas perdavė mums turimus sugebėjimus ir galias, lygiai taip pat kaip vaikas motinos įsčiose, kad ir būdamas nepakankamai išsivystęs, iš gimdytojo perima jo sugebėjimus, galias ir polinkius.⁵

Tikiu, kad esame Dievo sūnūs ir dukros, kad Jis suteikė mums sugebėjimą įgyti neribotą išmintį ir žinias ir kad taip yra, nes Jis atidavė dalelę Savęs. Sakoma, kad esame sukurti pagal Jo atvaizdą; taip pat išsiaiškinta, kad žmogaus siela yra nemirtinga. Žmoguje, t. y. fiziniame kūne, yra dvasinis pradas su dieviškumo elementu, kuris pats greičiausiai tėra vystymosi pradžioje; tačiau jis, panašiai kaip motinos maitinamas vaikas, irgi turi gebėjimą tobulėti ir vystytis. Nors kūdikis yra visiškai neišprusęs, tačiau vystymosi ir brandos metu jo pereiti įvairūs išbandymai suteikia jam tokio pranašumo, kuris, palyginti su jo kūdikišku neišprusimu, yra tobulai žavingas.⁶

Savyje turime dieviškumo; savyje turime nemirtingumą; mūsų dvasinis pradas yra nemirtingas; jo negalima sunaikinti; jo negalima sugriauti. Mes gyvensime nuo visos amžinybės iki visos amžinybės.⁷

Nepaprastai malonu kalbėti apie tuos didingus dalykus, kuriuos Dievas siūlo suteikti Savo sūnams ir dukroms ir kuriuos galime gauti per savo ištikimybę. ... Mūsų kelionė šiuo išaukštinimo keliu atves į Viešpaties Jėzaus Kristaus pilnatvę, atsidursime mūsų Tėvo akivaizdoje ir gausime Jo pilnatvės, bus malonu su savo palikuonimis kurti pasaulius be pabaigos, mėgautis šiame gyvenime turėtais maloniais tarpusavio santykiais; mūsų sūnūs ir dukros, mūsų vyrai ir žmonos patirs visus įmanomus dangaus džiaugsmus; mūsų kūnai bus pašlovinti kaip Kristus, nes jų nebepuls jokios ligos ir šio gyvenimo bėdos, nebepatirsime čia išstinkančio nusivylimo, apmaudo ir nemalonių pasiaukojimų.⁸

Studijuodami Raštus sužinome apie savo dieviškąją prigimtį

Mūsų Dangiškasis Tėvas išaukštinimą ir šlovę pasiekė nuolat tobulėdamas, tą patį Jis ragina daryti ir mus, ir kol Jis vilkės galia, įgaliojimu ir šlove, tol sakys: „ateikite ir įgykite tokią pat šlovę ir laimę, kokią turiu Aš pats“.⁹

Dievo žmonės yra brangūs Jo akyse; Jo meilė jiems visada išters, o Jo galioje, stiprybėje ir meilėje jie triumfuos labiau nei nugalėtojai. Jie yra Jo vaikai, sukurti pagal Jo atvaizdą, ir jiems lemta per paklusnumą Jo įsakymams tapti tokiems kaip Jis. ...

... Štai kokia yra aukštoji Dievo sūnų lemtis, t. y. tų, kurie nugali, kurie paklūsta Jo įsakymams ir kurie skauština save, kaip ir Jis yra skauštus. Jie taps kaip ir Jis; Jie matys Jį tokį, koks Jis yra; jie išvys Jo veidą ir drauge su Juo šlovingai valdys, iki smulkmenų tapdami panašūs į Jį.¹⁰ [Žr. 1 pasiūlymą 85 puslapyje.]

Raštai moko apie mūsų dieviškąjį potencialą

Viešpats mums parūpino didingiausio pobūdžio paskatas. Dievo mums suteiktuose apreiškimuose matome, ką gali pasiekti žmogus, kuris eina pažinimo keliu ir vadovaujasi Dievo Dvasia. Šioje

Bažnyčioje esu dar [nelabai seniai], bet man jau aiškiai parodyta, ką gali pasiekti žmogus, kuris nuolat paklūsta Dievo Sūnaus Evangelijai. Lyg negestanti žvaigždė mano priešaky, šis žinojimas yra kartu su manimi ir skatina mane stengtis daryti tai, kas yra teisu ir priimtina Dievui. ... Atrodo, kad po tiek mokymų apie celestalinės karalystės dalykus yra tokių pastarųjų dienų šventųjų, kuriuos visiškai tenkina paprasčiausias žinojimas apie šio darbo tikrumą, o kai pas juos ateinama kalbėtis apie didingą mūsų ateitį, jie atrodo nustebę ir mano, kad su jais tai neturi nieko bendro. Jonas Apreiškėjas savo pirmo laiško trečiame skyriuje sako:

„Mes dabar esame Dievo vaikai.“ [1 Jono 3:2.]

... Jis tęsia:

„Bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai jis pasirodys, būsime panašūs į jį, nes matysime jį tokį, koks jis yra.“

Kiekvienas, kas turi jame tokią viltį, skaistina pats save, nes ir jis yra skaistus.“ [Žr. 1 Jono 3:2–3.]

... Dievo Dvasia mums pasakė, kad tokiuose pasakymuose yra tvirtų ir šventų tiesų. Kalbėdamas filipiečiams Paulius pasiūlė ugdyti tokį siekį, kuris tuometiniams žmonėms pasirodė pernelyg keistas, bet ne pastarųjų dienų šventiesiems, ypač tiems, kurie nesitenkina kūdikišku Dievo dalykų išmanymu. Jis sako:

„Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus.“

Jis, turėdamas Dievo pavidalą, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu.“ [Filipiečiams 2:5–6.]

... Štai ko mokė Paulius, ir jis suprato apie ką kalbėjo. Jis pasakoja, kad buvo iškeltas iki trečiojo dangaus ir išgirdo tokių dalykų, kurių nevalia žmogui ištarti [žr. 2 Korintiečiams 12:1–7]. ... Ar būtų netinkama mums prašyti čia esančių žmonių ugdyti tokio pobūdžio siekį? Biblijoje, ypač Naujajame Testamente, yra tokių dalykų, kurie Viešpaties Dvasios neturintiems žmonėms skamba keistokai.

„Tai paveldės nugalėtojas.“ [Apreiškimo 21:7.]

Kas čia per pasakymas? Kas tuo tiki? Jeigu tėvas savo sūnui pasakytų: „Mano sūnau, būk ištikimas ir sek mano patarimais, o kai suaugsi, tai paveldėsi viską, ką aš turiu“. Juk tai suprantama, ar ne? Jei tėvas sakė tiesą, tai tas sūnus turi paskatą būti ištikimas. Ar Jėzus

norėjo mus apgauti, kai pasinaudojo tokiu pasakymu? Užtikrinu jus, kad tokiose kalbose nėra jokios apgavystės. Omenyje Jis turėjo būtent tai, ką ir sakė. Štai ir vėl Jėzus sako:

„Nugalėtojai aš leisiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, panašiai kaip aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo jo soste.“ [Apreiškimo 3:21.]

Nuostabiai pasakyta. Ar tame yra kiek nors tiesos? Visa tai yra tiesa. Pats Viešpats Visagalis tai pasakė. Raštuose Apaštalas Paulius mums sako:

„Mes juk žinome, kad, mūsų žemiškosios padangtės būstui suirus, mūsų laukia Dievo pastatas, ne rankomis statyti amžinieji namai danguje.“ [2 Korintiečiams 5:1.]

Aš tuo tikiu. O kai jis sako, kad Jėzus „pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną“ [Filipiečiams 3:21], tuo aš taip pat tikiu. Ar pastarųjų dienų šventieji tiki šiais mano pasakojamais dalykais? Jūs, žinoma, privalote jais tikėti. Ir vėl:

„Nes tas, kuris priima mano tarnus, priima mane;

o tas, kuris priima mane, priima mano Tėvą;

ir tas, kuris priima mano Tėvą, priima mano Tėvo karalystę; todėl viskas, ką turi mano Tėvas, bus atiduota jam.“ [DS 84:36–38.]

Ar begalima sugalvoti daugiau, ką būtų galima atiduoti? ... Paulius šiuos dalykus suvokė labai gerai, nes sakė: „Siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje.“ [Žr. Filipiečiams 3:14.]

Šiose mano išsakytose pastabose galime pastebėti tam tikrus dalykus apie šio aukšto pašaukimo Jėzuje Kristuje prigimtį. ...

... Nežinau, kiek iš čia esančiųjų savo širdyse turi tikrąjį šių dalykų pažinimą. Jei turite, tai pasakysiu, kas jūsų laukia. Jonas pasakė:

„Kiekvienas, kas turi jame tokią viltį, skaistina pats save, nes ir jis yra skaistus.“ [Žr. 1 Jono 3:3.]

... Dievas parodė, kas laukia tų, kurie keliaus link šlovės ir išaukštinimo, ir pažadai yra užtikrinti. Viešpats tiksliai žinojo, ką galės padaryti. Jis žinojo, su kokia medžiaga darbuojasi, ir žinojo, ką sako. Jei vykdysime Jo paskirtus darbus ir išlaikysime savo antrąjį būvį, tai šie pažadai užtikrintai išsipildys iki smulkmenų, net dar daugiau, ko nei aš, nei jūs negalime suvokti.¹¹ [Žr. 2 pasiūlymą 85 puslapyje.]

Savo laiškuose Apaštalas Paulius liudijo apie mūsų potencialą tapti panašiems į Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristu

Jei atminsime Viešpaties mums paruoštus palaiminimus, tai tarp šio gyvenimo rūpesčių ir nemalonumų atrasime džiaugsmą

Visi mane girdintys pastarųjų dienų šventieji turi galimybę pakilti pirmojo prisikėlimo aušroje, būti pašlovinti ir išaukštinti Dievo aki-vaizdoje ir gauti privilegiją kalbėtis su mūsų Tėvu taip, kaip kalbamės su savo žemiškuoju tėvu.¹²

Nebeįmanoma žmonėms pateikti šlovingesnių perspektyvų, nei yra pateiktos šventiesiems. Joks žmogus negali trokšti daugiau ar kažko, kas galiausiai teiktų didesnę pasitenkinimą. Viskas, kas siejasi su tobulą ramybę, laime, šlove ir išaukštinimu, jau yra pateikta pastarųjų dienų šventiesiems. Turėtume džiūgauti šita dvasia ir jokiū būdu nuo jos nenusigręžti. Neturime leisti, kad šią perspektyvą nors truputį užtemdytų tie mūsų daromi dalykai, kurie yra nepriimtini Viešpačiui.¹³

Mano viltys, kalbant apie būsimą gyvenimą, yra labai didingos ir šlovingos; tad stengiuosi šias perspektyvas išlaikyti nuolat švytinčias; tai daryti yra kiekvieno pastarųjų dienų šventojo privilegija ir pareiga.¹⁴

Ne visi pilnai suvokiame tas palaimas ir tas privilegijas, kurias Evangelija ruošiasi mums suteikti. Mes nepilnai suvokiame ir nematome tų dalykų, kurie mūsų laukia amžinuosiuose pasauliuose; nematome net tų dalykų, kurie laukia mūsų ir šiame gyvenime, kurie yra paruošti tam, kad neštų mums ramybę ir laimę ir pildytų mūsų širdžių troškimus. ...

Dažnai būname įsisukę į kasdienius rūpesčius ir pamirštame apie tai, ko nematome; dėl to nesuvokiame, kad Evangelija yra sukurta ir skirta tam, kad mums teiktų tuos dalykus, kurie atneš šlovę, garbę ir išaukštinimą, kurie atneš laimę, ramybę ir šlovę. Esame linkę pamiršti tokius dalykus, nes esme įsupti šio gyvenimo rūpesčių ir nemalonių ir nepilnai suvokiame, jog turime privilegiją siekti Viešpaties pateiktos Evangelijos, kuri mums teiks nuolatinę ramybę. ...

Ar begalime liūdėti? Ar šventieji begali vaikščioti paniurę? Ar begalime raudoti ar sielotis? Negalime; mūsų laukia arba gyvenimas, arba mirtis; mūsų laukia kunigaikštystės ir galios, jei tik būsime ištikimi; mūsų laukia sielvartas ir tremtis, jei tik nepaisysime Evangelijos.

Ar begalime trokšti daugiau už tai, ką apima mūsų religija? Jei būsime nepajudinami ant uolos ir seksime mūsų krūtinėse patalpinta Dvasia, tai teisingai vykdysime savo pareigas, būsime teisingi viršesniesiems ir elgsimės teisingai tiek šviesoje, tiek ir tamsoje.

Ar atsiras toks žmogus, kuris nususuks ir išmes tokias perspektyvas, kurios įsikūnijusios mūsų priimtoje Evangelijoje? Ji teikia pasitenkinimą, ji teikia džiaugsmą, ji teikia stabilumą, ji yra lyg koks ramstis, lyg koks tvirtas pagrindas, ant kurio būdami galime atnašauti tai, ko iš mūsų yra pareikalauta.¹⁵

Niekada neleiskime, kad šios mūsų perspektyvos būtų temdomos; tegul jos būna su mumis dieną ir naktį, o jei taip darysime, tai užtikrinu, kad mūsų augimas diena iš dienos ir metai iš metų bus nuostabus.¹⁶

Visi siekiame celestialinės šlovės, o prieš mus esančių perspektyvų didingumo negalima išreikšti jokia žmonių kalba. Jei ir toliau

ištikimai darysite tai, ką darote, tai pelnysite šitą šlovę ir amžinai džiūgausite būdami Dievo ir Avinėlio akivaizdoje. Dėl šito verta stengtis; dėl šito verta aukotis, tad tebūna palaimintas tas vyras ar ta moteris, kurie ištikimai to siekia.¹⁷ [Žr. 3 pasiūlymą, esantį žemiau.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Prezidentas Lorencas Snou dažnai mokė, kad esame Dievo vaikai (p. 79–80). Kaip ši tiesa gali paveikti mūsų požiūrį į save ir kitus? Kaip galime padėti vaikams ir jaunuoliams prisiminti, kad jie yra Dievo sūnūs ir dukterys?
2. Ką manote apie Prezidento Snou cituotas Raštų ištraukas apie mūsų dieviškąjį potencialą? (Žr. 80–82 p.)
3. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 83 puslapyje. Kaip „šio gyvenimo rūpesčiai ir nemalonumai“ verčia mus užmiršti amžinąsias Evangelijos palaimas? Ką galime daryti, kad visada atmintumėme savo potencialą? Kaip gali pasikeisti mūsų gyvenimo būdas, jei atminsime savo lemtį?
4. Ką, išstudijavę šį skyrių, sužinojote apie savo Dangiškąjį Tėvą? Ką sužinojote apie savo, kaip Dievo sūnaus ar dukters, lemtį?

Susijusios Raštų ištraukos: Romiečiams 8:16–17; 1 Korintiečiams 2:9–10; Almos 5:15–16; Moronio 7:48; DS 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Pagalba mokytojui: „Liudykite ne tik pamokos pabaigoje, bet ir tuomet, kai Dvasia skatins jus tai daryti. Suteikite mokiniams galimybių pasidalinti savo liudijimais.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 45.)

Išnašos

1. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 46; taip pat žr. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 20 d., p. 22.
2. Žr. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 46–47; „Glory Awaiting the Saints“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894 m. spalio 30 d., p. 1.
3. Lerojus K. Snou, „Devotion to a Divine Inspiration“, *Improvement Era*, 1919 m. birželis, p. 656.
4. Lerojus K. Snou, „Devotion to a Divine Inspiration“, p. 661.
5. *Deseret News*, 1872 m. sausio 24 d., p. 597.
6. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 63.
7. Straipsnyje „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, 1899 m. balandžio 7 d., p. 10.
8. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 24 d., p. 530.
9. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898 m. spalio 4 d., p. 1.
11. „Glory Awaiting the Saints“, p. 1.
12. Iš Conference Report, 1900 m. spalio, p. 4.
13. Iš Conference Report, 1898 m. spalio, p. 3.
14. Iš Conference Report, 1900 m. spalio, p. 4.
15. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.
16. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 2.
17. Straipsnyje „Prest. Snow to Relief Societies“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 9 d., p. 1.

Tapkime tobuli prieš Viešpatį, „kas dieną truputį geresni“

„Nesitikėkite akimirksniu tapti tobuli. Jei to tikėsitės, tai nusivilsite. Šiandien būkite geresni nei vakar, o rytoj būkite geresni nei šiandien.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Prezidentas Lorencas Snou lankėsi viename kunigijos susirinkime, kuriame kiekvieno vyresniųjų kvorumo atstovai atsistojo ir atsiskaitė už savo kvorumo nuveiktus darbus. Besiklausydamas šių jaunų vyrų Prezidentas Snou prisiminė save prieš daugelį metų. Pakilęs kalbėti, tarė:

„Norėčiau pasakyti tai, ko, jei įmanoma, niekuomet nepamirštumėte ir ko, tikėjimės, nepamiršiu aš pats.

Beveik visada drauge susirinkus jauniems vyresniesiems, taip pat ir pagyvenusiems vyresniesiems, matau tai, ką ir dabar matau – tam tikrą nenorą kalbėti prieš auditoriją. Tai matau čia šį rytą jaunuose vyruose, kurie kilo kalbėti ir pateikti informaciją apie konkrečius savo nuveiktus darbus.

Turbūt nepakenks, jei jums trumpai papasakosiu apie savo partiją, kaip dar net nebūdamas vyresniuoju pradėjau kalbėti viešumoje. Prisimenu, kaip mane pirmą kartą paprašė pasidalinti savo liudijimu. ... Tokių dalykų aš labai bijojau, bet kartu jutau, kad mano pareiga yra pakilti; tačiau vis delsiai. Paliudijo vienas žmogus, paliudijo antras žmogus, tada trečias, ir taip liudijo beveik visi, o aš vis bijojau atsistoti. Niekada nebuvau kalbėjęs prieš auditoriją. ... [Galiausiai] nusprendžiau, kad man jau laikas stotis. Taip ir padariau. Na, ir kiek laiko, jūsų manymu, aš kalbėjau? Spėju, kad kokią pusę minutės, tikrai ne ilgiau minutės. Tai buvo mano pirmasis bandymas; antrasis, mano manymu, irgi buvo panašus. Labai drovėjausi, ... bet tvirtai ir ryžtingai

Kalno pamoksle Gelbėtojas pasakė: „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.“ (Mato 5:48.)

apsisprendžiau, kad, kai mane pakvies padaryti kažką panašaus ar ką kitą, aš tai padarysiu negalvodamas apie savo darbo rezultatą. Tai yra mano, t. y. vyresniojo Izraelyje, sėkmės pamato dalis.“

Prezidentas Snou tiems jauniems vyrams pasakojo, kad netrukus po to įvykio, jau būdamas nuolatinis misionieriumi, jis surengė savo pirmąjį susirinkimą. Jis prisiminė: „Nieko gyvenime dar taip nebijojau, kaip to susirinkimo. Meldžiausi visą dieną, atsiskyriau ir šaukiausi Viešpaties. Dar niekada nekalbėjau [viešumoje], išskyrus tuose liudijimų susirinkimuose. Labai bijojau. Turbūt joks žmogus nebijojo šių dalykų labiau, nei tuomet bijojau aš. Susirinkimas prasidėjo, o kambarys buvo pilnas. ... Pradėjau kalbėti ir, mano manymu, užėmiau tris ketvirtadalius valandos.“¹ Kitame pasakojime apie tą susirinkimą jis užrašė: „Kai atsistojau prieš susirinkusiuosius, aš visiškai nežinojau, ką sakyti, bet, kai tik atvėriau burną kalbėti, Šventoji Dvasia galingai nusileido ant manęs, apšvietė mano protą ir patarė, kokius žodžius jiems turėčiau kalbėti. Žmonės buvo priblokšti ir prašė surengti kitą susirinkimą.“²

Prezidentas Snou norėjo, kad tie jauni vyrai iš jo patirties išmokyti tokią pamoką: „Mano jaunieji draugai, jūs turite galimybę tapti didūs – tokie didūs, kokie tik norite būti. Pradėdami savarankišką gyvenimą, širdimis galbūt trokštate to, kas yra labai sunkiai įgyjama, bet galbūt jums pasiekiamą. Pradžioje jums gali nepavykti įgyvendinti savo troškimų, o ir paskesni bandymai galbūt nepasižymės sėkme. Tačiau, jeigu bus nuoširdžiai stengiamasi, o tie jūsų troškimai bus grindžiami teisumu, tai patirtis, kurią jūs įgysite siekdami įgyvendinti savo širdžių troškimus, tikrai bus jums naudinga, o padarytos klaidos, jei tokių bus, išeis tik į naudą.“³

Tai buvo viena iš mėgstamiausių Prezidento Snou temų. Šventiesiems jis dažnai primindavo apie Viešpaties įsakymą būti tobuliems ir jis juos patikindavo, kad per savo stropumą ir su Viešpaties pagalba jie galėsį paklusti tam įsakymui. Jis mokė: „Savo širdimis turime jausti, kad Dievas yra mūsų Tėvas ir kad galbūt darysime klaidų ir būsime silpni, tačiau, jei gyvensime kaip įmanoma tobuliau, tai mums viskas bus gerai.“⁴

Loresco Snou mokymai

Būdami stropūs, kantrūs ir Dievui padedant galėsime įvykdyti Viešpaties įsakymą būti tobuliems

„Kai Abromas buvo devyniasdešimt devynerių metų, Viešpats pasirodė jam ir tarė: „Aš esu Dievas Visagalis. Eik mano keliu ir būk be priekaišto.“ [Pradžios 17:1.]

Pacituosiu su šia eilute susijusius Gelbėtojo žodžius, pasakytus Kalno pamoksle ir užrašytus paskutinėje Mato 5 skyriaus eilutėje.

„Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.“ [Mato 5:48.] ...

Žinome, kad pasirodęs Viešpats pažadėjo Abraomui didžių dalykų, o kad Abraomas būtų pasiruošęs tuos dalykus priimti, jam buvo iškelta tam tikra sąlyga – kad jis [Abraomas] taptų be priekaišto prieš Viešpatį. Tą pačią sąlygą savo mokiniams iškėlė ir Gelbėtojas – kad jie taptų tokie tobuli, koks tobulas yra Jis pats ir Jo Tėvas danguje. Kiek suprantu, ši tema turi būti aktuali pastarųjų dienų šventiesiems; ir aš noriu išsakyti keletą patariamojo pobūdžio minčių, kad jas apmąstytų tie žmonės, kuriems tai svarbu.

Viešpats siūlo išlieti didžiausius palaiminimus pastarųjų dienų šventiesiems; bet, kaip ir Abraomas, turime tiems palaiminimams pasiruošti; o pasiruošime laikydami to paties Viešpaties jam duoto įstatymo. Iš mūsų irgi prašoma tapti tobulais priešais Viešpatį; o šiuo atveju, kaip ir bet kuriuo kitu atveju, Viešpats nereikalauja to, ko neįmanoma padaryti; kitaip tariant, pastarųjų dienų šventiesiems Jis parūpino priemonių, kuriomis jie galės prisitaikyti prie Jo šventos tvarkos. Kai Viešpats to pareikalavo iš Abraomo, tai Jis parūpino jam priemonių, per kurias šis įgijo galimybę tam įstatymui paklusti ir pilnai įvykdyti tą reikalavimą. Jis turėjo privilegiją turėti Šventąją Dvasią, nes mums pasakyta, jog Abraomui buvo paskelbta Evangelija, per kurią jis galėjo sulaukti dieviškos pagalbos, per kurią jis galėjo suprasti Dievo dalykus ir be kurios joks žmogus to padaryti negalėtų; be kurios joks žmogus negalėtų tapti tobulas priešais Viešpatį.

Taigi, o kaip su pastarųjų dienų šventaisiais? Jie tikrai negalėtų laikytis tokių moralinių ir dvasinių standartų, jei neturėtų antgamtinės [dieviškos] pagalbos. Mes ir nesitikime, kad pastarųjų dienų

Viešpatis Abraomui įsakė: „Eik mano keliu ir būk be priekaišto.“ (Pradžios 17:1.)

šventieji staiga pradėtų ar galėtų laikytis šio įstatymo bet kuriomis aplinkybėmis. Tam reikia laiko; tam reikia daug kantrybės ir proto bei širdies disciplinos, tik taip galėsime paklusti šiam įsakymui. Ir nors pirmieji mūsų bandymai nepasisektų, tai neturėtų atgrasyti pastarųjų dienų šventųjų ir nebepuoselėti jų ryžto laikytis to didžiojo reikalavimo. Abraomas galbūt ir turėjo tikėjimo vaikščioti priešais Viešpatį pagal šį dievišką įstatymą, tačiau ir jo tikėjimas kartais būdavo skausmingai išbandomas; nepaisant visko, jis nepabijodavo, nes puoselėjo ryžtą laikytis Dievo valios.

Galime pagalvoti, kad nesugebame laikytis šio tobulo įstatymo, kad savęs tobulinimo darbas yra pernelyg sunkus. Iš dalies tai tiesa, bet faktas, kad tai yra Visagalio įsakymas mums ir negalime jo ignoruoti, išlieka. Būtent savo išbandymų metu turėtume pasinaudoti didinga privilegija šauktis Viešpaties dėl stiprybės ir supratimo, dėl proto ir malonės, nes tik taip galėsime įveikti savo kūniškas silpnybes, su kuriomis turime nuolatos kovoti.⁵ [Žr. 1 ir 2 pasiūlymus 98 puslapyje.]

Jei vykdome Viešpaties reikalavimą, tai šioje srityje jau esame tobuli

Abraomo buvo paprašyta palikti savo giminaičius ir savo šalį [žr. Abraomo 2:1–6]. Jeigu jis to nebūtų padaręs, Viešpats jam nebūtų buvęs palankus. Tačiau jis tai padarė ir, palikęs savo namus, be abejonės, paklusniai gyveno pagal šį dievišką tobulumo įstatymą. Jeigu jis to nebūtų padaręs, tai aišku, kad nebūtų galėjęs paklusti Visagalio reikalavimams. Ir kadangi jis paliko savo tėvo namus, kadangi perėjo išbandymus, tai tokiems jo veiksams pritarė jo paties sąžinė ir Dievo Dvasia; tad niekas nebūtų to geriau padaręs, jei tarsime, kad atlikdamas šį darbą jis nepadarė nieko blogo.

Kai tolimose pasaulio šalyse pastarųjų dienų šventieji priėmė Evangeliją, kai Visagalio balsas jiems sakė palikti savo tėvų žemes, palikti savo gimines, kaip tai padarė Abraomas, tai besilaikydami šio reikalavimo ir paklusniai vykdydami šį įstatymą, jie buvo tobuli žmonės, kiek tai leido jų aplinkybės ir socialinė aplinka; nesakau, kad jie viską tobulai žinojo ar turėjo tobulą galią ir pan.; kalbu apie jų jausmus, jų dorumą, jų motyvus ir ryžtą. Ir kol jie plaukė per vandenyną ir tai darė neburnodami ir nesiskųsdami, o paklusdami duotiems patarimams, ir visais atžvilgiais elgdavosi žmogiškai, tai jie buvo tobuli, kaip to iš jų reikalavo Dievas.

Viešpats planuoja atvesti mus į celestialinę karalystę. Per tiesioginį apreiškimą Jis davė mums žinoti, kad esame Jo palikuonys, sukurti amžinuosiuose pasauliuose, kad į šią žemę atėjome su ypatingu tikslu – pasiruošti ir sugrįžti Tėvo akivaizdon gauti Jo šlovės pilnatvę. Tad turime ieškoti galimybių laikytis šio įstatymo ir tyrumui bei šventumui pašvęsti savo motyvus, troškimus, jausmus ir prisirišimą, kad savo valia visuose dalykuose tarnautumėme Dievo valiai, kad išsižadėję savo valios vykdytume mūsų Tėvo valią. Taip darantis žmogus yra tobulas ir nusipelno Dievo palaimų visame tame, ką jis daro ir kur jis eina.

Tačiau pridarome kvailysčių, mūsų kūnai yra silpni, esame daugiau ar mažiau neišprusę, o dėl to ir linkę klysti. Taip, tačiau nėra jokios priežasties netrokšti laikytis šio Dievo įsakymo, ypač kai žinome, jog Jis yra mums parūpinęs ranka pasiekiamų priemonių

tokiam darbui atlikti. Štai kaip aš suvokiu žodį „tobulas“, kurį pavartojo mūsų Gelbėtojas ir Viešpats kalbėdamas Abraomui.

Žmogus gali būti tobulas vienuose dalykuose ir nebūti toks kituose. Ištikimais išminties žodžio besilaikantis žmogus yra tobulas tiek, kiek tai susiję su tuo įstatymu. Kai atgailavę už savo nuodėmes, mes pasikrikštijome tų nuodėmių atleidimui, tai tuo atžvilgiu buvome tobuli.⁶ [Žr. 3 pasiūlymą 98 puslapyje.]

Užuot nuleidę rankas dėl nesėkmės, atgailaukime ir melskime stiprybės iš Dievo, kad mums pasisektų

Apaštalas Jonas mums pasakė, kad „mes ... esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai jis pasirodys, būsime panašūs į jį, nes matysime jį tokį, koks jis yra. Kiekvienas, kas turi jame tokią viltį, skaistina pats save, nes ir jis yra skaistus.“ [Žr. 1 Jono 3:2–3.] Pastarųjų dienų šventieji tikisi pasiekti tokį tobulumo lygį; mes tikimės tapti panašūs į mūsų Tėvą ir Dievą, tinkami ir verti gyventi Jo akivaizdoje vaikai; mes tikimės, kad, pasirodžius Dievo Sūnui, mūsų kūnai bus atnaujinti ir pašlovinti ir kad Jis pakeis mūsų vargingus kūnus ir padarys juos panašius į savo garbingąjį kūną. [Žr. Filipiečiams 3:21.]

Štai kokie yra mūsų lūkesčiai. O dabar tegul visi čia esantys savęs paklausia: Ar šie mūsų lūkesčiai yra tinkamai pagrįsti? Kitaip tariant, ar siekiame save išskaistinti? Kaip pastarųjų dienų šventasis galės save pateisinti, jei nesistengs savęs išskaistinti taip, koks skaistus yra pats Dievas, jei kasdien prieš Dievą ir prieš žmones neturės švarios sąžinės? Nėra abejonių, kad dauguma mūsų diena iš dienos, savaitė po savaitės ir mėnuo po mėnesio vaikštome priešais Dievą ir nejuočiame jokio pasmerkimo, tinkamai elgiamės ir nuoširdžiai bei visu nuolankumu siekiame Dievo Dvasios, kad Ji kasdien nušviestų mūsų kelią; tačiau mūsų gyvenime ateina metas, kada esame smarkiai bandomi ir galbūt nugalimi; net jei taip ir nutinka, tai neturėtų būti priežastis nebandyti vėl, nebandyti dvigubai energingiau ir ryžtingiau siekti įvykdyti savo tikslus.⁷

Viešpats nori būti atlaidus Savo vaikams žemėje, tačiau Jis reikalauja, kad, prasižengę ar neatlikę savo pareigos, jie tinkamai atgailautų. Jis tikisi, kad jie bus paklusnūs ir sieks atsikratyti visokios

nuodėmės, sieks save išskaistinti ir tikrai taps Jo žmonėmis, Jo šventaisiais, ir taip bus pasiruošę ateiti Jo akivaizdon, tapti panašūs į Jį visuose dalykuose ir kartu su Juo valdyti Jo šlovėje. Kad tai įvykdytų, jie turi eiti ankštu ir siauru keliu, daryti savo gyvenimą šviesesnę ir geresnę, prisipildyti tikėjimo ir Meilės, kuri yra tyra Kristaus meilė, ir ištikimai vykdyti visas Evangelijos pareigas.⁸

Jei galėtumėme skaityti detalų Abraomo ar kitų didžiųjų ir šventų vyrų gyvenimų aprašymą, tai neabejotinai pamatytumėme, kad jų pastangas būti teisiems ne visada vainikuodavo sėkmė. Tad neturėtume nuleisti rankų tuomet, kai silpnumo akimirką esame nugalimi; anaiptol, turėtume tuojau pat atgailauti dėl klaidos ar padarytos neteisybės ir kiek įmanoma ją ištaisyti, o po to prašyti Dievą suteikti naujų jėgų eiti pirmyn ir būti geresniam.

Palikęs savo tėvo namus, Abraomas diena iš dienos vaikščiojo tobulas priešais Dievą ir net pademonstravo pranašesnę ir disciplinotesnę mąstymą, kai tarp jo ir jo sūnėno Loto piemenų išsilieskė vaidai [žr. Pradžios 13:1–9]. Tačiau Abraomo gyvenime buvo ir labai sunkių dienų; tiesą sakant, sunkesnių būtų nebeįmanoma įsivaizduoti; tai nutiko tada, kai Viešpats paprašė jo paaukoti savo mylimąjį sūnų, paaukoti tą, per kurį jis vylėsi Viešpaties jam duotų pažadų išsipildymo; bet, pademonstravęs tinkamą nusistatymą, jis sugebėjo atlaikyti išbandymą ir tuo įrodyti Dievui savo tikėjimą ir principingumą [žr. Pradžios 22:1–14]. Sunku būtų manyti, kad tokį mąstymo lygį jis paveldėjo iš savo stambmeldžių gimdytojų; tačiau protinga manyti, kad jis įgijo tai su Dievo palaima po to, kai perėjo per panašų karą su kūnu, panašiu į mūsų, ir, be abejonės, retkarčiais buvo nugalėtas ir vis nugalimas tol, kol sugebėjo atlaikyti tokį didelį išbandymą.

Apaštalas Paulius sako: „Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus. Jis, turėdamas Dievo pavidalą, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu.“ [Žr. Filipiečiams 2:5–6.] Tad kiekvienas tokį tikslą turintis žmogus skaistina save taip, koks skaistus yra Dievas, ir stengiasi vaikščioti tobulai priešais Jį. Pridarome visokių kvailysčių ir turime visokių silpnųbių; turime jų kuo greičiau atsikratyti; turime šį jausmą įdiegti į savo vaikų širdis, kad nuo pat vaikystės jie augtų dievobaimingi ir kad mokytųsi tinkamai elgtis prieš Jį bet kokiomis aplinkybėmis.

Kiekvieną dieną turėtumėme stengtis gerinti savo santykius su šeimos nariais

Jei vyras nors vieną dieną nugyventų nesusiginčijęs su savo žmona ar netinkamai su ja nepasielgęs, ar kaip kitaip nenuliūdinęs Dievo Dvasios, tai tam kartui yra gerai; tam kartui jis yra tobulas. Tegul jis bando toks išlikti ir kitą dieną. Bet jei, tarkim, kitą dieną jam nepavyks tokiam išlikti, tai nėra jokios priežasties, kodėl jam nepavyktų tokiam būti ateinančią dieną. ...

Šio tikslo, kurį aiškiai pateikė dar senųjų dienų apaštalai, pastarųjų dienų šventieji turi siekti nuolat. Turime kasdien stengtis elgtis taip, kad mūsų sąžinė priešais visus žmones būtų švari. Dievas per Bažnyčią mums parūpino tam tikras pagalbines priemones, t. y. apaštalus, pranašus, evangelistus ir t. t., kad „aprūpintų šventuosius tarnystės darbui“ ir t. t. [Žr. Efeziečiams 4:11–12.] Jis taip pat suteikė mums savo Šventąją Dvasią, neklystantį vedlį, kuris lyg Dievo angelas eina kartu mūsų pašonėje ir sako, ką daryti, teikia mums stiprybės ir paguodos, kai mūsų kelyje iškyla nepalankios aplinkybės. Neturime nuleisti rankų tuomet, kai pamatome savo silpnybę. Vargu, ar tarp visų šlovingų pavyzdžių, kuriuos mums parodė senovės ir dabartiniai pranašai, rasime tokių atvejų, kuriuose matytume, kaip dėl Piktojo darbų jie nuleido rankas; atvirkščiai, jie

nuolat stengėsi nugalėti, iškovoti apdovanojimą ir taip pasiruošti šlovės pilnatvei.⁹ [Žr. 4 pasiūlymą 98 puslapyje.]

Dieviškos pagalbos dėka galime pakilti aukščiau pasaulio kvailysčių ir tuštybių

Kai tik įsisąmonsime, kad priimtos Evangelijos dėka mes tikrai įgysime galios pažaboti savo aistras ir instinktus, kad visame kame savo valią galėsime pajungti mūsų Dangiškojo Tėvo valiai, kad užuot savo šeimos bei pažįstamų rate skleidę blogą nuotaiką, mes labiau stengsimės čia, žemėje, sukurti dalelę dangaus, tai tik tada galėsime sakyti, kad laimėjome pusę mūsų. Sunkumų dažniausiai kyla todėl, kad mes pernelyg dažnai užmirštame didįjį gyvenimo tikslą, užmirštame, kodėl mūsų Dangiškasis Tėvas atsiuntė mus čia, į mirtingumą, o taip pat užmirštame, kokiam šventam pašaukimui esame pašaukti; užuot pakilę aukščiau nereikšmingų laikinų dalykų, mes pernelyg dažnai nugrimztame į pasaulio lygį, net nepasinaudoję Dievo parūpinta dangiška pagalba, jau vien su kuria galėtume tuos dalykus įveikti. Nebūsime geresni už likusį pasaulį, jei neugdysime savyje noro būti tokie tobuli, koks tobulas yra mūsų Tėvas danguje.

Gelbėtojas tai ragino daryti ankstyvųjų dienų šventuosius, kurie irgi buvo žmonės su panašiomis aistromis ir pajungti tiems patiems gundymams, kaip ir mes patys, Jis žinojo, ar žmonės sugebės to laikytis ar ne; Viešpats niekada nereikalavo ir niekada nereikalaus iš Savo vaikų to, ko jie negalėtų padaryti. Tie Izraelio šventieji, kurie ruošiasi vykti į pasaulį ir ten nedorai bei iškrypusiai kartai, blogio ir sugedimo kupiniems žmonėms skelbti išgelbėjimo Evangeliją, turėtų ypač ugdyti šią dvasią. Ir ne tik jie, bet visi, visi šiai Bažnyčiai priklausantys vaikinai ir merginos, visi, kurie verti šventojo vardo, turėtų ugdyti troškimą gyventi pagal šį reikalavimą, kad jų sąžinė būtų švari priešais Dievą. Kaip gražu, kai tiek jauni, tiek ir pagyvenę nepameta šio tikslo; ypač malonu matyti jaunąją kartą, kuri savo veide siekia atspindėti Dievo šviesą ir protą, kuri nori teisingai suprasti gyvenimo prasmę ir gyventi aukščiau pasaulio kvailybių ir tuštybių bei žmonių klaidų ir nelabumo.¹⁰

Pastarųjų dienų šventiesiems nėra jokio reikalo nerimauti dėl šio pasaulio dalykų. Viskas praeis. Mūsų širdys turėtų būti susitelkusios į aukštesnius dalykus; į tobulumą, kuris yra Jėzuje Kristuje, kuris

visame kame buvo tobulai paklusnus Tėvui ir taip gavo Savo didįjį išaukštinimą, ir tapo pavyzdžiu Savo broliams. Kodėl turėtume nerimauti dėl šių laikinų dalykų, jei mūsų lemtis yra tokia didinga ir šlovinga? Jeigu glausimės prie Viešpaties, laikysimės Jo įsakymų, seksime Jo tobulumu ir sieksime amžinųjų Jo dangiškos karalystės dalykų, tai mums viskas bus gerai, ir galiausiai triumfosime ir iškovosime pergalę.¹¹

Visais savo darbais ir elgesiu visuomet atminkite, kad jau dabar ruošiatės būsimam amžinajam gyvenimui; nesielkite pagal tokį principą, pagal kurį gėdytumėtės arba nenorėtumėte elgtis danguje; nešvaistykite savo išteklių tokiems tikslams, kuriems prieštarautų celestialinės šviesos paveikta sąžinė. Nors veikti jus skatina jausmai ir aistros, tačiau tebūnie tie veiksmai visuomet grindžiami tyrumo, garbingumo, šventumo ir dorybingumo principais.¹²

Tobuli netapsime akimirksniu, tačiau po truputį galime tobulėti kasdien

Vaikas galiausiai tampa berniuku, berniukas galiausiai tampa vyru – tai vyksta nepertraukiamai ir stabiliai; bet pats jis negali pasakyti, kaip ar kada tas „tapimas“ galiausiai įvyksta. Jis nepastebi to pasikeitimo; bet, laikydamasis tam tikrų sveikatos taisyklių ir išmintingai eidamas pirmyn, jis galiausiai tampa vyru. Taip yra ir su mumis, pastarųjų dienų šventaisiais. Mes augame ir stiprėjame. To dabar nepastebime; tačiau po metų ar daugiau pastebėsime, kad, taip sakant, lipdami į kalną palypėjome aukštyrą ir dar labiau priartėjome prie kalno viršūnės. Jaučiame, kad turime tikėjimą Viešpačiu; kad Jo apvaizda visuomet yra naudinga; kad esame su Juo susiję; kad Jis tikrai yra mūsų Tėvas ir kad Jis veda mus šio gyvenimo keliu.¹³

Nesitikėkite akimirksniu tapti tobuli. Jei to tikėsitės, tai nusivilsite. Šiandien būkite geresni nei vakar, o rytoj būkite geresni nei šiandien. Galbūt gundymai šiandien mus šiek tiek paveiks, tačiau neleiskime jiems mūsų įveikti rytoj. Tokiu būdu kasdien būkite vis geresni ir neleiskite, kad jūsų gyvenimas praeitų be gerų darbų kitiems ir sau.¹⁴

Kiekviena praėjusi diena ir kiekviena praėjusi savaitė mums turėtų būti pati geriausia, kitaip sakant, kiekvieną dieną turėtume

po truputį tobulinti savo žinias, išmintį ir gebėjimą daryti gera. Bėgant metams, kiekvieną nugyventą dieną turėtume šiek tiek priartėti prie Viešpaties.¹⁵ [Žr. 5 pasiūlymą 98 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Prezidentas Snou pripažino, kad įsakymas būti tobuliems kai kuriems pastarųjų dienų šventiesiems sukelia sunkumų (p. 90–91). Studijuodami šį skyrių, ieškokite patarimų, galinčių paguosti tuos, kuriems įsakymas būti tobuliems sukelia sunkumų.
2. 90 puslapio pradžioje prasidedančiame skyrelyje frazė „antgamtinė pagalba“ reiškia pagalbą iš Viešpaties. Kokias būdais Viešpats padeda mums tapti tobuliems?
3. Išnagrinėkite 92 puslapyje pateiktus Prezidento Snou komentarus apie Abraomą ir ankstyvuosius pastarųjų dienų šventųjų pionierius. Ką, jūsų manymu, reiškia būti tobuliems „kiek tai [leidžia mūsų] socialinė aplinka“? Pamąstykite, ką galėtumėte padaryti, kad taptumėte tobulesni savo jausmais, dorumu, motyvais ir ryžtu.
4. Prezidentas Snou pasakė: „Neturime nuleisti rankų tuomet, kai pamatome savo silpnybę“ (p. 95). Kaip galime nepasiduoti ir nenuleisti rankų? (Kelis pavyzdžius rasite p. 93–95.)
5. Kaip jums padeda pasakymas „nesitikėkite akimirksniu tapti tobuli“? (Žr. p. 97.) Sugalvokite konkrečių būdų, kaip galite sekti Prezidento Snou raginimu „kasdien būti vis geresni“.
6. Šiame skyriuje suraskite vieną ar dvi citatas, kurios jus ypač įkvėpia. Kodėl šios citatos jums taip patinka?

Susijusios Raštų ištraukos: 1 Nefio 3:7; 3 Nefio 12:48; Etero 12:27; Moronio 10:32–33; DS 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Pagalba mokytojui: „Žmonėms patinka, kai jų indėlis yra įvertinamas. Galėtumėte labiau pasistengti reikšdami padėkas už kiekvieną

išsakytą komentarą, ir, jei įmanoma, tą komentarą įtraukdami į pamokos diskusiją.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 35–36.)

Išnašos

1. Iš straipsnio „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, 1899 m. balandžio 7 d., p. 9.
2. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 16.
3. Iš straipsnio „Anniversary Exercises“, p. 9.
4. Iš straipsnio „Impressive Funeral Services“, *Woman's Exponent*, 1901 m. spalio, p. 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. birželio 3 d., p. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. birželio 3 d., p. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. birželio 3 d., p. 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898 m. spalio 4 d., p. 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. birželio 3 d., p. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. birželio 3 d., p. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898 m. spalio 4 d., p. 1.
12. *Millennial Star*, 1851 m. gruodžio 1 d., p. 363.
13. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 2.
14. *Improvement Era*, 1901 m. liepa, p. 714.
15. *Improvement Era*, 1899 m. liepa, p. 709.

Po išvarymo iš savo namų, esančių Iliojaus valstijos Navū mieste, dauguma pastarųjų dienų šventųjų, nepaisant sunkumų, vis tiek rasdavo kuo džiaugtis

Tikėjimo tvirtumas išbandymų laikotarpiu: „Iš tamsos į šlovingą tiesą“

*„Kiekvienas Viešpačiui tarnaujantis vyras
ir moteris, nepriklausomai nuo jų tikėjimo
tvirtumo, patiria sunkių akimirku; bet jeigu
jie ir tuomet gyvena ištikimai, tai ant jų
praplūps šviesa ir bus parūpinta pagalba.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1846-ųjų vasario mėnesį pastarųjų dienų šventieji buvo priversti palikti savo namus Iliojaus valstijos Navū mieste. Besiruošdami kelionei į vakaruose esančią pažadėtąją žemę, jie sekė Prezidento Brigamo Jango patarimu kelionės metu kurti laikinas gyvenvietes. Jie statėsi laikinas pastoges ir apsėdavo laukus po jų atkeliausiantiems šventiesiems. Vienoje tokioje gyvenvietėje, įkurtoje Ajovos valstijoje ir pavadintoje Garden Grouvu, kurį laiką gyveno Lorencas Snou; vėliau jis su šeima persikėlė į gyvenvietę, šventųjų vadinamą Mount Pisga, taip pat Ajovos valstijoje. Ši gyvenvietė buvo pavadinta kalno, ant kurio pranašas Mozė regėjo viziją apie jo žmonėms skirtą pažadėtąją žemę, vardu.

Mount Pisgos gyvenvietėje Lorencas pragyveno kelis mėnesius, po kurių buvo pašauktas pirmininkauti tai gyvenvietei. Vėliau jis užrašė: „Šiuo metu Pisgos šventieji skursta, jiems trūksta ne tik maisto ir drabužių, bet ir galvijų, ir vežimų, kad galėtų tęsti kelionę. Kelioms šeimoms visiškai išseko atsargos ir jos priklauso nuo kaimynų labdaros, kurie patys dauguma atvejų irgi nebuvo pakankamai pasiruošę tokiam dorybingam gestui. Be viso to, gyvenvietę užpuolė greitai plintanti liga ir trūko sveikų žmonių, galinčių prižiūrėti pasiligojusius; toji liga atnešė mirtį, tad tėvai, motinos, vaikai, broliai, seserys ir

brangiausieji draugai buvo ištikti šito naikintojo ir palaidoti su kukliomis ceremonijomis, o kai kurie net neturėjo tinkamų laidojimo rūbų. Dėl viso to skurdą lydėjo širdgėla ir gedulas.“

Lorencas šiuos išbandymus matė savo akimis. Jis pats su savo šeima buvo ištiktas ligos, nusivylimų, sielvarto ir jo naujagimės Leonoros mirties. Jis užrašė: „Mažoji Leonora susirgo ir mirė, tad su gilia širdgėla palaidojome jos palaikus tylioje atilsio vietoje, palikome ją vieną toli nuo savo tėvo ir ją pagimdžiusios motinos.“

Tokiomis aplinkybėmis Lorencas padėjo šventiesiems su tikėjimu pasitikti išbandymus. Jo sesuo Eliza užrašė: „Su nepalenkiamu ryžtu ir praktiškumu, nepasiduodamas ryžtą atimančioms situacijoms, jis pasirodė esąs lygus ištikusioms bėdoms, kurios baugino vidutinių gebėjimų vyrus.“ Ji prisimena: „Visų pirma jis ėmėsi įkvėpti žmones.“ Vyrus suorganizavo į darbo grupes. Kai kurie jų vyko į gretimus miestus uždirbti pinigų atsargoms ir rūbams. Kiti liko stovyklavietėje ir rūpinosi ten likusiomis šeimomis, sėjo javus, meistravo ir taisė įvairius rakandus, kuriuos būtų galima panaudoti kaimyninėse gyvenvietėse.

Lorencas ne tik padėjo šventiesiems dirbti išvien, bet taip pat skatino juos maitintis dvasiškai ir džiaugtis visavertiškomis pramogomis. Jis sakė: „Ilkais žiemos mėnesiais aš stengiausi išlaikyti Pisgos šventųjų dvasią ir ryžtą, ne tik organizuodamas religinio garbinimo ir apeigų susirinkimus įvairiose gyvenvietės vietose, bet ir parūpindamas priemonių, ir ragindamas rengti įvairius deramus pasilinksminimus. ...

Kaip pavyzdį norėčiau prisiminti vieną tokį pasilinksminimą, per kurį improvizuodamas bandžiau pralinksinti kuo daugiau į kuklutį mano šeimos namelį sugūžėjusių žmonių. Namelis buvo vienaaukštis, maždaug penkiolikos pėdų pločio ir trisdešimties pėdų ilgio (maždaug keturiasdešimt dviejų kvadratų), suręstas iš rąstų, dengtas žemėmis, grindys – plūkta molio asla, vienoje pusėje nedidukas kaminas, padarytas iš Motinėlės Žemės iškastų durpių. Specialiai tai progai sukalmė grindis, jas padengėme plonu sluoksniu švarių šiaudų, sienas uždengėme mūsų baltomis paklodėmis nuo plunksnų nemačiusių lovų.

Teko gerokai pasukti galvą, kaip apšviesti artėjantį renginį, ir tai iš mūsų pareikalavo didelio išmoningumo. Bet mums pavyko. Nuėję

Vienas Mount Pisgos gyvenvietėje apsigyvenęs pastarųjų dienų šventasis savo dienoraštyje nupiešė šį eskizą.

į daržą, išrinkome didžiausias lysvėse augusias ropes, išskaptavome jų vidų ir ten įstatėme trumpas žvakes. Šviestuvus lygiais intervalais sukabinome aplink sienas ir lubose, padarytose iš žemių ir nendrių. Skleidžiama šviesa sukūrė labai ramią, tylią ... atmosferą, o pro žievę sklindanti šviesa ropėms teikė nepaprasto gyvybingumo.

Vakare vykusio renginio metu keli mano draugai be galo šiltai pagyrė mane ir mano šeimą už savitą skonį ir išmoningumą, pademonstruotą labai nebrangiai ir originaliai išpuošiant namus.“

Lorencas prisiminė, kad „tos valandos praėjo labai gyvai ir linksmai“. Jis ir jo draugai linksmino vieni kitus įvairiomis kalbomis, dainomis ir deklamacijomis. Jis sakė: „Pabaigoje visi atrodė visiškai patenkinti ir išsiskirstė jausdamiesi laimingi, lyg nebūtų benamiai.“¹ [Žr. 1 pasiūlymą 108 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Išbandymai ir suspaudimai padeda mums tobulėti dvasiškai ir paruošia celestialinei šlovei

Be išbandymų ir be aukojimosi neįmanoma darbuotis savo išganymui ir įgyvendinti Dievo tikslų.²

Pastarųjų dienų šventieji išgyveno išbandymus ir suspaudimus. Taip lėmė Dievas. Drįstu teigti, kad, kai [ikižemiškame] dvasių pasaulyje mums buvo pasiūlyta atlaikyti išbandymą – išgyventi tai, ką patiriame dabar, viskas neatrodė taip maloniai ir priimtina; perspektyvos visais atžvilgiais nebuvo tokios džiuginančios, kaip to galimai buvo trokštama. Tačiau nėra abejonių, kad ten mes aiškiai pamatėme ir supratome, kad, jei norime įgyti savo išganyką ir šlovę, turime visa tai patirti; kad ir kaip nepriimtina mums tai atrodė, mes atsidavėme Dievo valiai ir galiausiai atsidūrėme čia.³

Viešpats Savo širdyje nusprendė mus bandyti tol, kol žinos, ką su mumis daryti. Jis išbandė savo Sūnų Jėzų. ... Prieš Jam [Gelbėtoju] ateinant į Žemę, Tėvas stebėjo Jo gyvenimą ir suprato galįs Juo pasitikėti tuomet, kai pasauliams prireiks išganymo; ir Jis nebuvo apviltas. Taigi, o kaip su mumis? Jis bandys mus ir darys taip tam, kad galėtų suteikti mums aukščiausią gyvenimo statusą ir patikėti pačias švenčiausias pareigas.⁴

Jei sunkius išmėginimus sėkmingai atlaikome, nepamindami savo ištikimybės ir dorovės, tai galime tikėtis, kad mūsų išmėginimų pabaigoje sulauksime didingo ir galingo Dievo Dvasios ir galios išsiliejimo – didingo apdovanojimo visiems tiems, kurie liko ištikimi savo sandoroms. ...

Kai kurie broliai klausia, ar po šio gyvenimo jie jausis verti bendrauti su senovės pranašais ir šventaisiais, iškentusiais išbandymus ir persekiojimus; su šventaisiais ... kentėjusiais Kirtlande, Misūryje ir Ilinojuje. Tie broliai gailėjosi, kad negalėjo kartu su jais kentėti. Jei čia yra taip galvojančių, tai leiskite jus nuraminti ir pasakyti, kad luktelėtumėte ir tikrai užtektinai sulauksite panašių progų. Nei jūs, nei aš negalime tapti tobuli, jei nepereisime kančių: Jėzus negalėjo [žr. Hebrajams 2:10]. Savo maldos ir agonijos metu Getsemanės Sode Jis išpranašavo išskaistinimo procesą, kurį turi praeiti visi, siekiantys sau užsitikrinti šlovę celestialinėje karalystėje. Niekas neturėtų jo vengti imantis išsisukinėjimų.⁵

Nėra jokio kito kelio, kuriuo eidami šventieji galėtų dvasiškai tobulėti ir pasiruošti paveldui celestialinėje karalystėje – tik per suspaudimus. Šio proceso metu išauga pažinimas ir galiausiai visuotinai nusistovi taika. Yra pasakyta, kad jei mes dabar gyventumėme taikoje ir klestėtumėme, tai taptumėme abejingi. Tokias sąlygas sau siekia užsitikrinti daugelis žmonių; tačiau visa tai neparuoš jų amžinybei.⁶

Priimkite tai asmeniškai ar kolektyviai, bet mes kentėjome ir kentėsime vėl, – kodėl? Nes to iš mūsų pareikalavo Viešpats, kad galėtumėte mus pašvęsti.⁷ [Žr. 2 pasiūlymą 108 puslapyje.]

**Kai išbandymų ir suspaudimų metu
išliekame ištikimi, mes parodome, kad Dievą
mylime labiau, nei mylime pasaulį**

Tarp mūsų išbandymų yra ir gundymai, kurie padeda mums parodyti, ko verta mūsų religija. Jau žinote, ką, apie tai kalbant, patyrė Jobas. Jam buvo suteiktas pažinimas apie prisikėlimą ir apie Išpirkėją, tad jis žinojo, jog nors ir mirsiąs, vis tiek paskutiniosiomis dienomis Žemėje išvysiąs savo Išpirkėją [žr. Jobo 19:25–26]. Jį apnikusios pagundos parodė, kad dangiškuosius dalykus jis vertino labiau už viską. ...

... Nes Dievas yra mūsų Draugas, kurio neturime baimintis. Mes ir toliau patirsime daugybę įvairių nemalonumų. Per juos galime parodyti angelams, kad Dievo dalykus mylime labiau nei bet ką kitą pasaulyje.⁸ [Žr. 3 pasiūlymą 109 puslapyje.]

*Išbandymų metu galime kreiptis į Dangiškaį Tėvą,
kad suteiktų paguodos ir stiprybės*

**Jei liksime ištikimi, tai Viešpats mus sustiprins taip,
kad galėtume įveikti gundymus ir ištvirti išbandymus**

Daugelis iš jūsų galbūt patiriate sunkių išbandymų, kad taptų tobulėsnis jūsų tikėjimas, kad išaugtų jūsų pasitikėjimas savimi, kad išaugtų jūsų žinios apie dangaus galias; ir tai nutiktų dar prieš jūsų išpirkimą. Jei horizontą uždengs audros debesys ... ; jei jums bus pateikta karti kančios taurė, kurią būsite priversti išgerti; jei tarp jūsų visomis savo viliojančiomis galiomis ir apgaulingu bei saktu gudrumu įsisiautės Šėtonas; jei prieš jus bus pakelta stipri nepalanki persekiojimo ranka; – tai tuomet, *ta* valandą, pakelkite savo galvas ir džiūgaukite, kad esate laikomi verti kentėti tai su Jėzumi, su šventaisiais ir šventais pranašais; ir žinokite, kad prisiartinio jūsų išpirkimo metas.

Mano broliai ir seserys, noriu jus širdingai padrąsinti. Nenusimin-
kite, neliūdėkite; nes tikrai greitai ateis diena, kai jūsų ašaros bus
nušluostytos, jūsų širdis bus paguosta ir jūs valgysite savo darbų
vaisius. ...

Būkite sąžiningi, būkite dori, būkite garbingi, būkite romūs ir kuklūs, narsūs ir drąsūs, kultivuokite paprastumą, būkite panašūs į Viešpatį; laikykitės tiesos, jei reikėtų – per ugnį ar kardą, kankinimą ar mirtį.⁹

Nuo to laiko, kai gavome Evangeliją, iki dabar Viešpats mus išbando ir suspaudžia, jei galima tai taip pavadinti; kartais tie išbandymai būna tokie, kad mums be galo sunku juos pereiti be murmėjimo ir skundimosi. Tačiau tuomet Viešpats mus laimina ir suteikia pakankamai Savo Dvasios, kad įveiktume gundymus ir išvertume išbandymus.¹⁰

Kiekvienas Viešpačiui tarnaujantis vyras ir moteris, nepaisant jų ištikimybės, patiria sunkių akimirkų; bet jeigu jie ir tuomet gyvena ištikimai, tai juos nutviekis šviesa ir bus parūpinta pagalba.¹¹

Kad visokių negandų ar persekiojimų akivaizdoje išliktume visiškai saugūs, viskas, ko iš mūsų reikalaujama, tai vykdyti Dievo valią, būti sąžiningiems, ištikimiems ir išlikti pasišventusiems gautiems principams; atsilyginti geru už gerą; nepaminti kito žmogaus teisių; gyventi pagal kiekvieną iš Dievo burnos išeinantį žodį, ir Jo Šventoji Dvasia padės mums ir pagelbės visais atvejais, tada mes už visa tai būsime gausiai laiminami savo namuose, savo šeimose, savo kaimenėse, savo laukuose – Dievas mus laimins visokeriopai. Jis suteiks mums pažinimą po pažinimo, sąmonę po sąmonės, išmintį po išminties.

Te Dievas laimina šiuos žmones. Būkime ištikimi sau, ištikimi visiems gautiems principams, visa širdimi tarnaukime vieni kitų naujai, ir tada Dievas ant mūsų išlies savo Dvasios, ir galiausiai išeisime nugalėtojai.¹² [Žr. 3 pasiūlymą 109 puslapyje.]

Žvelgdami į praeities sunkumus matome, kad tie mūsų išbandymai priartino mus prie Dievo

Apmąstydami, ką Viešpats dėl mūsų padarė praeityje, daro dabar ir padarys ateityje, suprantame, kad esame gausiai palaiminti žmonės! Kartais galvoju, kad viena didingiausių pastarųjų dienų šventųjų turimų dorybių galėtų būti dėkingumas mūsų Dangiškajam Tėvui už tai, ką Jis mums suteikė, ir už kelią, kuriuo Jis mus vedė. Galbūt ėjimas tuo keliu ir nebuvo pats maloniausias; bet galiausiai supratome, kad tie nemalonumai galiausiai mums atnešė daugiausiai naudos.¹³

Jei kiekvieno išbandymo metu žmogus išlieka ištikimas, daro garbę Dievui ir pasirinktai religijai, tai to išbandymo ar suspaudimo pabaigoje tas žmogus priartėja prie Dievo, t. y. priartėja ta prasme, kad išauga tikėjimas, išmintis, pažinimas ir galia; dėl viso to padidėja jo ryžtas šauktis Viešpaties dėl trokštamų dalykų. Pažinojau tokių žmonių, kurie drebėjo vien nuo minties, kad perėję per tam tikrus išmėginimus ir gundymus, jie galės įgyti daugiau ryžto kreiptis į Viešpatį ir prašyti trokštamų dalykų. ...

Turime pagrindo džiaugtis ir tenkintis džiugesio bei pasitenkinimo pilnatve, kad ir kokie sunkumai mus besuptų. Kiek toli mes pažengėme, kiek žinių įgijome, kiek daugiau galime pakelti dabar nei prieš vienerius, dvejus ar penkerius metus? Ar dabar galėtume atlaikyti daugiau nei prieš kelerius metus? Viešpats sustiprino mus ir padėjo mums paaugti. Lyg kūdikis, kuris augdamas nežino, kaip palaipsniui sustiprėjo ir paūgėjo. Jis šiais metais yra didesnis nei pernai. Taip yra ir su mūsų dvasiniu augimu. Šiandien mes jaučiame stipresni nei prieš metus.¹⁴

Jūsų pasiaukojimas, išverti sunkumai bei nepritekliai galiausiai ... užsimirš, ir jūs džiūgausite dėl iš viso to įgytos patirties. ... Tam tikrus dalykus turime išmokti per kančią, o skausmingo proceso metu įgytos žinios mums labai pravers kitame gyvenime. ...

... Žinau, kad jūsų gyvenimas nebuvo vien rožėmis klotas; be abejo, patyrėte daug išbandymų ir greičiausiai perėjote per daugybę suspaudimų; tačiau tik būdami dori jūs netrukus pro šešėlius išnirsite į šlovingą celestialinio pasaulio šviesą.¹⁵ [Žr. 4 pasiūlymą 109 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Apmąstykite pasakojimą, esantį 101–104 puslapiuose. Kaip daugybė šiame pasakojime minimų šventųjų, nepaisant savo kentėjimų, galėjo būti laimingi? Ką galėtume padaryti, kad padrąsintume išbandymus patiriančius žmones?
2. Išstudijuokite Prezidento Snou mokymus apie tai, kodėl turime patirti išbandymus (p. 104–105). Ką, jūsų manymu, reiškia

„pasiruošti amžinybei“? Kodėl, jūsų manymu, dauguma žmonių negalės „pasiruošti amžinybei“, jei nepereis išbandymų?

3. Kaip turėtume reaguoti į išbandymus ir gundymus? (Kelis pavyzdžius rasite p. 105–107.) Kaip išbandymų metu mums padeda Viešpats?
4. Perskaitykite paskutinį šio skyriaus skyrelį. Ką naudingo gavote iš savo patirtų sunkumų?
5. Suraskite šiame skyriuje vieną ar dvi citatas, kurios jums suteikia vilties. Ką vertingo radote savo pasirinktose citatose? Pagalvokite, kaip šiomis tiesomis galėtumėte pasidalinti su savo šeimos nariu ar draugu, kuriam reikia padrąsinimo.

Susijusios Raštų ištraukos: PakĮst 4:29–31; Psalmių 46:1; Jono 16:33; Romiečiams 8:35–39; 2 Korintiečiams 4:17–18; Mozijo 23:21–22; 24:9–16; DS 58:2–4

Pagalba mokytojui: Pagalvokite, ar nevertėtų iš anksto susisiekti su konkrečiais pamokos dalyviais, galinčiais pasidalinti su pamokos tema susijusia asmenine patirtimi. Pavyzdžiui, prieš pradėdant mokyti šį skyrių, gali būti naudinga paprašyti kelis asmenis pakalbėti apie tai, ko jie išmoko iš savo išbandymų.

Išnašos

1. Žr. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 89–93.
2. *Millennial Star*, 1887 m. balandžio 18 d., p. 245.
3. *Deseret Weekly*, 1893 m. lapkričio 4 d., p. 609.
4. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 24 d., p. 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886 m. vasario 9 d., p. 1.
6. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200; iš detalaus Lorenzo Snou kalbos, pasakytos 1888 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
7. *Deseret News*, 1857 m. spalio 28 d., p. 270.
8. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200.
9. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, 1851 m. gruodžio 1 d., p. 364.
10. *Deseret Weekly*, 1893 m. lapkričio 4 d., p. 609.
11. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 24 d., p. 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. gruodžio 2 d., p. 1.
13. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 2.
14. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200.
15. Iš „Old Folks Are at Saltair Today“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 2 d., p. 1; ši žinia skirta grupei pagyvenusių Bažnyčios narių; būdamas 88-erių šią žinią paruošė Lorenčas Snou, o ją perskaitė jo sūnus Lerojus.

Prezidentas Franklinas D. Ričardasas

„Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį“

*Teisiai gyvenantys pastarųjų dienų šventieji stengiasi
„prieš Dievą tapti tokio būdo žmonėmis, kuriais
būtų galima pasikliauti išbandymo metu.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1899 m. gruodžio 15 d. Prezidentas Lorencas Snou, jau būdamas Bažnyčios Prezidentu, kalbėjo Prezidento Franklino D. Ričardso, buvusio Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidento, laidotuvsė. Savo kalbą Prezidentas Snou užbaigė taip: „Prašau Izraelio Viešpaties palaiminti pastarųjų dienų šventuosius, kad būtume pasirošę greit ateisiantiems įvykiams ir tai darytume su Viešpaties akyse teisiomis širdimis.“

Pailiustruodamas poreikį turėti „Viešpaties akyse teisiais širdis“, Prezidentas Snou papasakojo apie vieną nutikimą, kuris jam ir Prezidentui Ričardso nutiko XIX a. šeštajame dešimtmetyje, kai jiedu dar tebuvo naujai pašaukti apaštalai. Tuo metu Prezidentas Brigamas Jangas vykdė reformą Bažnyčioje, kvietė visur esančius pastarųjų dienų šventuosius atgailauti ir iš naujo pasišvęsti teisiam gyvenimui.

Prezidentas Snou prisiminė: „Kai Prezidentas Jangas pakilo kviesti žmones į atgailą ir pasitaisyti, jo žodžiai buvo labai stiprūs, ypač kai kalba ėjo apie kai kuriuos žmones – iš jų turėjo būti atimta jų turima kunigystė, nes jie jos neišaukštino taip, kaip turėjo tai padaryti. Tomis dienomis gyvenę broliai prisimins, kaip energingai jis apie tai kalbėjo. Taigi, tai labai paveikė Brolių Frankliną, paveikė ir mane; tai aptarėme tarpusavyje. Mes nusprendėme nueiti pas Prezidentą Jangą ir jam atiduoti savo kunigystę. Jeigu jis Viešpaties vardu jautė, kad mes neišaukštiname savo kunigystės, mes turėtume jos atsisakyti. Nuėjome pas jį ir asmeniškai jam apie tai pasakėme.“

Berods pamačiau ašaras jo akyse, kuomet jis tarė: „Broli Lorencai, Broli Franklinai, jūs savo kunigystę Viešpaties akyse išaukštinote pakankamai. Telaimina jus Dievas.”¹

Visą savo gyvenimą Prezidentas Snou norėjo, kad jo širdis Viešpaties akyse būtų teisi; taip pat jis ragino šventuosius išsirtinti savo pačių vertumą. Jis kalbėjo „su tokiu užsidegimu, kad tikrai suprato“ turį „prieš mūsų Dievą Tėvą tapti deramo būdo pastarųjų dienų šventaisiais“.² [Žr. 1 pasiūlymą 117 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Jeį tapome deramo būdo žmonėmis, tai ramia sąžine galime kviesti Dievą išsirtinti mūsų širdis

Esu visiškai įsitikinęs, kad, kai sugrįšime į dvasių pasaulį, pačios vertingiausios, o ir pačios naudingiausios pastarųjų dienų šventųjų savybės bus šioje bandomojoje būsenoje išugdytas deramas ir aiškiai apibrėžtas būdas, per kurį atsiskleis jų ištikimybė ir nuoseklumas.

Pavyzdžiui, kai nepažįstamas žmogus nori gauti darbą arba užimti pasitikėjimo reikalaujančias pareigas, dažnai jam reikia pateikti iš patikimų žmonių gautus jo vertumą liudijančius dokumentus, rekomendacijas ir gyvenimo aprašymą – labai vertingą informaciją, kurios pagalba galima įgyti tokią palankumą ir tokias privilegijas, kurias kitaip būtų sunku užsitikrinti. Tačiau tokią vadinamąją rašytinę charakteristiką yra palyginti lengva gauti ir net nešiotis savo kišenėje; tačiau turiu pastebėti, kad yra nemažai tokių žmonių, kurių charakteris skiriasi nuo to, kuris užrašytas jų rašytinėje charakteristikoje.

Tarp mūsų yra tokių Bažnyčios narių, kurie deda ypač daug pastangų gražindami savo viešą įvaizdį, bet kurių tikrasis charakteris, arba vadinamasis vidus, yra užslėptas arba paslėptas po kauke. ... Dabar ši malda, kurią [turiu omenyje] – „Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį, išmėgink mane ir perprask mano mintis. Pažiūrėk, ar neinu klystkeliu, ir vesk mane amžinuoju keliu“ [Psalmių 139:23–24] – yra be galo reikšminga; tokią maldą Dovydas svarbiausiu savo gyvenimo metu galėjo sąžiningai ir su tam tikru pasitikėjimu išsakyti Viešpačiui. Bet buvo ir tokių momentų, kai tokios maldos jis negalėjo išsakyti dėl apėmusio neryžtingo ir virpinančio silpnumo jausmo.

Turiu pagrindo tikėti, kad didelę savo gyvenimo dalį daugelis pastarųjų dienų šventųjų galėtų drąsiai kreiptis į Viešpatį ir sukalbėti tokią pačią maldą: „Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį, <...> Pažiūrėk, ar neinu klystkeliu“, tačiau jeigu mes, žmonės, galėtume gyventi taip, kad visuomet galėtume nusilenkti Viešpačiui ir sukalbėti panašią maldą, koks žavus tai būtų dalykas, kiek daug būtume pasiekę darydami teismo ir gerumo darbus! ... Rekomenduoju [kiekvienam asmeniui] įsisavinti šią Dovydo maldą ir pažiūrėti, kaip arti savo turimos šviesos jis gali gyventi, kad visu nuoširdumu gebėtų paversti ją savo atnašavimų Dievui dalimi. Dauguma nesugeba laikytis šio tobulumo standarto, nes slaptoje, kad nematytų jokia žmogaus akis, jie daro dalykus, tiesiogiai galinčius atskirti juos nuo Visagalio ir priversti atsitraukti nuliūdintą Dievo Dvasią. Tokie asmenys savo slaptavietėse neįstengtų sukalbėti tokios maldos; ir neįstengs tol, kol neatgailaus už savo nuodėmes ir neištaisys padaryto blogio, kol neapsispręs ateityje elgtis geriau, nei elgėsi praeityje, kol Dievo akyse jie netaps tokie patikimi, kad išbandymo valandą jais būtų galima pasikliauti, kad jiems perėjus į dvasių pasaulį jie būtų tinkami bendrauti su šventomis būtybėmis ir pačiu Tėvu.

... Turime tapti teisiais vyrais ir teisiomis moterimis; turime išsiugdyti didelį tikėjimą ir būti verti Šventosios Dvasios bendrystės, kad Ji visuomet padėtų mums daryti teismo darbus, įgalintų mus savo valią paaukoti Tėvo valiai, kovoti su savo puolusia būsena ir vardan gėrio daryti gerumo darbus ir tai daryti su akimi, pašvęsta vien tik Dievo šlovei. Kad tai padarytume, reikia vidumi jausti prisimintą atsakomybę, suvokti faktą, kad mus stebi Dievo akis ir kad už visus savo darbus ir padarytų darbų motyvus turėsime atsiskaityti; taip pat turime nuolatos būti *en rapport* [harmonijoje] su Viešpaties Dvasia.³ [Žr. 2 pasiūlymą 117 puslapyje.]

Raštuose esantys pavyzdžiai moko mus, kaip patobulinti savo charakterį

Yra daug pranašų charakterio savybių, kuriomis aš žaviuosi, ypačingai Mozės savybėmis. Žaviuosi jo ryžtingumu vykdyti Dievo žodį ir valią Izraeliui bei jo pasiruošimu daryti viską, ką su Visagalio pagalba sugeba padaryti žmogus; o labiausiai aš žaviuosi jo dorumu ir ištikimybe Viešpačiui. ...

Dievas žavisi tais šių dienų vyrais ir moterimis, kurie laikosi dorumo krypties ir kurie, nepaisydami į juos nutaikytų Šėtono galių, gali išstarti: „Eik šalin, šėtone“ [žr. Luko 4:8], ir kurie gyvena teisų bei pamaldų gyvenimą; tokie žmonės gali daryti įtaką Dievui, o jų maldos gali daug [žr. Jokūbo laiško 5:16]. Pavyzdžiui, Mozė turėjo tokią įtaką Visagaliui, kad galėdavo tam tikrais atvejais paveikti Jo [Dievo] tikslus. Prisiminkite, kad ant izraelitų supykęs Viešpats pareiškė Mozėi, kad Jis juos sunaikins ir pasiims Mozė, kad iš jo padarytų didžią tautą ir jam bei jo palikuonims perduotų viską, ką Jis yra pažadėjęs Izraeliui. Tačiau šis didis vadovas ir įstatymdavys liko ištikimas savo pareigai ir stojo į vidurį, kad permaldautų Viešpatį dėl savo tautos; pasinaudodamas turima galia jis tapo savo tautos išgelbėtoju nuo grėšiančio sunaikinimo. [Žr. Išėjimo 32:9–11; DžSV, Išėjimo 32:12.] Koks kilnus ir šlovingas po to Mozė atrodė Viešpaties akyse, ir kokį pasitenkinimą jis Jam suteikė; Jis žinojo, kad Jo išrinktai tautai, kad ir kokiai užsispyrusiai ir neišmanančiai, vadovavo toks žmogus.

Jona irgi turėjo įdomią charakterio savybę. Kai šėliojančioje jūroje jūreiviai pradėjo baimintis nesugebėsią suvaldyti laivo, Jonai pabudo sąžinė dėl to, kad pagal Viešpaties įsakymą jis nevyko į Ninevę; jis žengė į priekį ir prisipažino, kad nelaimė ištiks dėl jo kaltės; jis buvo pasiryžęs pasiaukoti dėl laivo įgulos išgelbėjimo. [Žr. Jonos 1:4–12.] Taip pat yra ir su kitais pranašais bei Dievo žmonėmis, nors retkarčiais jie, kaip ir Jona, parodydavo savo silpnumą; tačiau jų charakterio savybėse yra kažkas tikrai didingo ir žavingo.⁴ [Žr. 3 pasiūlymą 117 puslapyje.]

Teisiosios charakterio savybės mumyse vystosi palaipsniui, panaudojant tikėjimą ir atgailaujant už blogus darbus

Charakterio savybės, kuriomis pasižymėjo senovės garbingieji, nėra koks nors atsitiktinumas; tų savybių jie neįgijo per vieną dieną, savaite ar metus; jie jas vystė palaipsniui, išlikdami ištikimi Dievui ir tiesai, nepriklausomi nuo žmonių ovacijų ar kritikos.

... Mums, pastarųjų dienų šventiesiems, svarbu suprasti ir nepamiršti, kad išgelbėjimas ateina per Dievo malonę ir išsiugdant tuos principus, kuriais vadovavosi anksčiau paminėti žmonės. Svarbiausia, kad gėris būtų daromas ne dėl žmonių pagyrų, o dėl to, kad savyje vystytume dieviškumą ir per tai taptumėme dieviškumo

Nors Jona ir „parodė savo silpnybes“, bet mes vis tiek galime pasimokyti iš jo „didingo ir žavingo“ būdo

dalininkais, kurie tinkamu metu taps mūsų esybės dalimi ir lemtimi. ...

Ar kartais nepadarome tokių dalykų, dėl kurių paskui gailimės? Jei žinome, kad tai yra negerai, tai būtų labai gerai, kad to nedarytumėme; kai pamatome blogį ir po to pasitaisome, tai yra viskas, ką galime padaryti, ir tai yra viskas, ko iš žmogaus yra prašoma padaryti. Be abejonės yra ir tokių atvejų, kai žmogus savo blogų darbų paviešinimo bijo labiau nei paties blogio darymo; jie svarsto, ką pasakytų žmonės, jeigu apie tai išgirstų ir t. t. Žvelgiant iš kitos pusės, yra ir tokių atvejų, kai tam tikri dalykai yra daromi dėl draugų pritarimo, o kai tokie dalykai nesusilaukia teigiamų atsiliepimų ar pripažinimo, tai jie jaučiasi dirbę veltui ir kad jų geri darbai visiškai nepasiteisino.

Taigi, jei tikrai norime suartėti su Dievu; jei norime būti harmonijoje su gerosiomis dvasiomis iš amžinųjų pasaulių; jei norime išsiugdyti tokį tikėjimą, kurį, kaip skaitėme, turėdami senovės šventieji atliko tokius nuostabių darbų, tai privalome, įgyję Šventąją Dvasią, įsiklausyti į Jos kuždesius ir vykdyti Jos pasiūlymus, ir jokiais savo

gyvenimo poelgiais jos neatstumti. Tiesa, kad esame silpnos ir klystančios būtybės, galinčios bet kuriuo metu nuliūdinti Dievo Dvasią; bet jei savyje atrasime kalnę, tai iš karto atgailaukime už padarytą blogį ir kaip įmanydami bandykime atitaisyti tą blogį, kurį esame padarę. Tai darydami mes sustiprinsime savo charakterį, pasistūmėsime į priekį ir tapsime stipresni atsilaikant prieš pagundą; po kurio laiko mes pažengsime tiek, kad tikrai nustebsim dėl padarytos saviugdos ir tobulėjimo pažangos.⁵ [Žr. 4 pasiūlymą 117 puslapyje.]

Išlaikydami savo teisu charakterį, mes artinamės prie Viešpaties

Mūsų priimta Evangelija veikia nuostabiai: jei paklusime jos reikalavimams, tai sulauksime tokių ypatingų palaimų, kokių pasaulio istorijoje žmonijai dar niekada nebuvo pažadėta ar išlieta. Tačiau mes, lyg kokie vaikai su žaislais, pernelyg dažnai tenkinamės laikiniais dalykais ir pamirštame, kad turime progą savyje išvystyti didžius ir amžinus gyvenimo bei tiesos principus. Viešpats trokšta, kad tarp Jo ir mūsų atsirastų artimesnis ryšys; Jis nori, kad taptumėme tobulesni ir daugiau išmanantys žmonės; o tai pasiekti įmanoma tik per amžinosios Evangelijos tarpininkavimą, nes būtent tam ji ir skirta. Apaštalas Jonas sako: „Kiekvienas, kas turi jame tokią viltį, skaitina pats save, nes ir jis (Kristus) yra skaitus.“ [1 Jono 3:3.] Ar pastarųjų dienų šventieji savo gyvenimuose taiko Evangelijos principus ir tokiu būdu vykdo Dievo tikslus?

... Ką tokiomis aplinkybėmis galime padaryti, kad dar aukščiau pakiltume mūsų Dievo teisume? Kokią naudą, palaimas ir privilegijas toks išgelbėjimas, kuriam paklusome, duos, ir kokių imsime priemonių, kad visą tai gautume? Kada bus pareikalauta aukos, tai visiems tiems, kurie nori perprasti savo religiją ir kurie, kasdien pagal ją gyvendami, stengiasi laikytis jos reikalavimų, bus tinkamas laikas parodyti savo norą nusilenkti Jehovos valiai ir pripažinti Jo ranką tiek suspaudimų, tiek ir klestėjimo laikotarpiams.

... Būtų gerai, jei save pažintume, slaptoje bendrautume su savimi ir pamatytume, kur ... Viešpaties akyse mes stovime; ir, jei prireiktų, atnaujintumėme savo stropumą ir tvirtą tikėjimą ir darytumėme daugiau gerų darbų.

Nėra jokių abejonių, kalbant apie žmones bendrai, kad mes tobulėjame Dievo akyse. Nors neabejotinai taip ir yra, bet esu įsitikinęs, kad tarp mūsų yra ir tokių asmenų, kurie yra apdovanoti dvasinėmis dovanomis ir jomis naudojami, tačiau jie galėtų jas panaudoti, jei taip patys nuspręstų, daug platesniu mastu, nei panaudoja dabar, ir kurie galėtų daug greičiau tapti šventesni ir labiau suartėti su Viešpačiu. Bet šio pasaulio dalykų dvasia juos paveikia taip smarkiai, kad jie nebetobulina savo dvasinių galių ir palaimų; jie nebesiekia to artimo ryšio su Viešpačiu, nors tokią privilegiją turi.⁶

Mūsų, pastarųjų dienų šventųjų, charakteris turi būti išlaikytas nesuterštas, kad ir kokios aukos tam beprireiktų. Verta išsiugdyti Dievo palankumą pelnysiantį charakterį, nors tam prireiktų visą gyvenimą nuolatos savęs išsižadėti.

Taip gyvendami galėsime žvelgti pirmyn ... ir būti užtikrinti, kad ... būsime karūnuoti kartu su Dievo sūnumis ir dukromis ir paveldėsime Celestialinės karalystės turtus bei šlovę.⁷ [Žr. 5 pasiūlymą 118 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Ko išmokote iš vyresniojo Lorenzo Snou ir vyresniojo Franklino D. Ričardso veiksmų, perskaitę 111–112 puslapyje pateiktą pasakojimą? Pagalvokite, kaip šiais principais galėtumėte pasidalinti su šeimos nariais ir kitais žmonėmis.
2. Prezidentas Snou pasakė, kad „turime tapti teisiais vyrais ir teisiomis moterimis“ (p. 113). Ką, jūsų manymu, reiškia būti ištikimu vyru arba ištikima moterimi?
3. Apgalvokite Prezidento Snou pastebėjimus apie Mozės ir Jonos pavyzdžius (p. 113–114). Kas tuose pasakojimuose galėtų mums padėti tobulinti savo charakterį?
4. Apgalvokite visą antrąją pastraipą, esančią 115 puslapyje. Kodėl, jūsų manymu, stiprindami savo charakterį pirmiausia turime žinoti savo trūkumus? Kaip galėtume nenusiminti, pamatę savo pačių trūkumus?

5. Peržvelkite Prezidento Snou patarimą, pateiktą paskutiniame šio skyriaus skyrelyje (p. 116–117). Pasvarstykite, ar jums nevertėtų paskirti šiek tiek laiko savęs pažinimui ir pažiūrėti, kaip atrodo Viešpaties akyse.

Susijusios Raštų ištraukos: Psalmių 24:3–5; 2 Petro 1:2–11; Mozijo 3:19; Almos 48:11–13, 17; Etero 12:25–28; DS 11:12–14; 88:63–68

Pagalba mokytojui: Paprašykite pamokos dalyvių pasirinkti vieną šio skyriaus skyrelį ir jį perskaityti. Pakvieskite juos susiskirstyti į grupes iš dviejų–trijų dalyvių, pasirinkusių tuos pačius skyrelius, ir jose aptarti sužinotus dalykus.

Išnašos

1. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. gruodžio 19 d., p. 5.
2. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886 m. vasario 9 d., p. 1.

Šventi šeimyniniai ryšiai

„Jei būsime ištikimi, tai nemirtingoje ir šlovingoje būsenoje bendrausime vieni su kitais. ... Čia susiformavę patys patvariausi ryšiai egzistuos ir amžinybėje.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Ruošdamasis savo 70-mečio jubiliejui, Lorencas Snou susikvietė visus savo vaikus ir jų šeimas į Brigam Sitį, Jutos valstijoje, kur turėjo įvykti „didysis giminės susitikimas ir jubiliejaus šventimas“. Jis pasirūpino jų apgyvendinimu, maitinimu ir visiems, įskaitant mažus vaikus, skirtomis smagiomis programomis. Jis rašė: „Kuo daugiau mąstau apie tai [apie šeimos susitikimą], tuo labiau pradėdau nerimauti ir trokšti jo, kad galėčiau jus visus pamatyti ir suteikti jums savo tėvišką palaiminimą.“ Jis ragino juos nepaisyti jokių trukdymų ir atvykti į susitikimą, „nebent iškiltų labai rimtos ir neįveikiamos kliūtys“.¹

Snou šeimos susitikimas vyko 1884 m. gegužės 7–9 dienomis, per kurias grojo smagi muzika, vyko vaidinimai, buvo sakomos kalbos, skaitoma poezija, žaidžiama, valgoma ir draugiškai kalbama.² Prezidento Snou sesuo Eliza Snou pranešė, kad viso renginio metu jis lankėsi „įvairiuose šeimos susirinkimuose ir, kaip patriarchas, ... užsiėmė palaiminimų suteikimu nariams“ bei „gausiais tėviškais patarimais, pamokymais ir pastebėjimais“. Susitikimo pabaigoje visa šeima susirinko pasiklausyti jo kalbos. Pasak Elizos užrašų, jis išreiškė „Dievui savo pasitenkinimą ir dėkingumą už patirtos laimės džiaugsmą išvysti mielus ir besišypsančius savo didelės šeimos narių veidus, o taip pat ir už laukiamus teigiamus šio šeimos susitikimo rezultatus“. Žvelgdamas į savo šeimą Prezidentas Snou sušuko: „Mano širdis perpildyta pačių šilčiausių dėkingumo mano Dangiškajam Tėvui jausmų. ... Neįmanoma apsakyti gilių mano širdies jausmų už tai,

Vaikai yra „brangus palikimas iš Viešpaties“

kad šią šventą progą, per mano septyniiasdešimtmečio jubiliejų, galiu čia stovėti ir stebėti šį šlovingą ir dangaus įkvėptą reginį.“

Prezidentas Snou tęsė: „Tikėtina, kad šioje dvasių pasaulio pusėje tai yra mūsų paskutinis šeimos susitikimas. Meldžiu, kad mūsų protėvių Dievas padėtų mums laikytis Jo įsakymų, nugyventi garbingus gyvenimus, išsaugoti nesuterštą dorumą ir sąžinę, klausytis Šventosios Dvasios kuždesių, stropiai siekti ištyrinti save – kad nei vienas šios šeimos narys nepasimestų, nuklydęs nuo ankšto ir siauro kelio; ir kad mes visi būtume verti išeiti pirmojo prisikėlimo aušroje, būti apvainikuoti šlove, vėl susitikti kaip šeima ir toliau kartu tobulėti per nesibaigiančią amžinybę.“³ [Žr. 1 pasiūlymą 126 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Šeimyniniai ryšiai yra šventi ir gali stiprėti amžinybėje

Skatinkite santuoką, ... ir skiepykite [žmonėms] supratimą apie tokio ryšio šventumą ir įsipareigojimą laikytis didžiojo įsakymo, kurį Dievas pateikė mūsų pirmiesiems gimdytojams – daugintis ir pripildyti žemę [žr. Pradžios 1:28]. Tai daryti yra labai svarbu, ypač jei atkreipsime dėmesį į dabartinę pasaulinę tendenciją nesilaikyti šio įsakymo ir laužyti santuokos sandorą. Liūdna matyti mūsų žemėje vis dažnėjančias ištuokas ir vis augantį polinkį vaikus laikyti našta, o ne brangiu palikimu iš Viešpaties.⁴

[Viešpats] mums parodė, kad, jei būsime ištikimi, tai nemirtingoje ir šlovingoje būsenoje bendrausime vieni su kitais; kad čia susiformavę patys patvariausi ryšiai egzistuos ir amžinybėje.⁵

Čia suformuoti ryšiai su mumis tęsis ir amžinuosiuose pasauliuose. Tėvai, motinos, seserys, broliai – taip, motinos, kurių akyse užgęsta mylimo žmogaus gyvybė, žino, kad tas mylimas žmogus dvasių pasaulyje bus su jomis ir kad tas žmogus bus toks pat, koks buvo prieš palikdamas šį pasaulį. Blėstančią savo vyro gyvybę maitanti žmona žino, kad ji vėl jį turės, ir tai ją guodžia, ramina ir teikia džiaugsmą, nes per Visagalio apreiškimus jai duota žinoti, kad amžinuosiuose pasauliuose ji vėl turės savo vyrą. Čia esantys ryšiai egzistuos ir už uždangos; čia susiformavę saitai kitame, būsimame, gyvenime sustiprės dar labiau. Pastarųjų dienų šventieji

jaučia šį patikinimą, nes jis jiems duotas Dievo.⁶ [Žr. 2 pasiūlymą 126 puslapyje.]

Ištikimi pastarųjų dienų šventieji, kurie šiame gyvenime neturėjo galimybių susituokti ar auginti vaikų, ateinančiame gyvenime galės gauti visus išaukštinimo palaiminimus

Į mūsų kabinetą kartą užėjo viena ponija ir paprašė manęs asmeniškai su ja pasikalbėti. Ji mane informavo, kad jaučiasi labai blogai, nes niekaip nepavyksta susirasti sau vyro. ... Ji norėjo sužinoti, kas su ja bus kitame gyvenime, jei šiame jai nepavyks susirasti vyro. Manau, kad toks klausimas iškyla ir mūsų jaunuolių širdyse. ... Noriu truputį paaiškinti, kad paguosčiau ir nuraminčiau tuos, kuriems tai aktualu. Nėra tokio pastarųjų dienų šventojo, kuris numirtų, nugyvenęs ištikimą gyvenimą, ir viską prarastų dėl to, kad nepadarė tų dalykų, kurie iš tikrųjų susiklostė ne pagal jo ar jos galimybes. Kitais žodžiais tariant, jei vaikinai ar merginos neturi galimybės susituokti, tačiau iki pat savo mirties gyvena ištikimą gyvenimą, tai jie turės visus tuos palaiminimus, išaukštinimą ir šlovę, kuriuos turi bet kuris, tokią galimybę turėjęs ir ja pasinaudojęs vyras ar moteris. Esu dėl to visiškai tikras. ...

Tiems žmonėms, kurie šiame gyvenime neturėjo progos susituokti, tačiau miršta Viešpatyje, bus sudarytos tinkamos galimybės užsitikrinti visus tuos palaiminimus, kurie reikalingi susituokusiems žmonėms. Viešpats yra gailėstingas ir malonus, Jis nėra neteisingas. Jame nėra jokios neteisybės; mums sunkiai pavyktų įžiūrėti teisingumą tuomet, jei mirtų galimybės susituokti neturėjusi moteris ar vyras ir tokia padėtis nebūtų ištaisyta kitame gyvenime. Tai būtų neteisybė, bet žinome, kad Viešpats nėra neteisinga Esybė. Tikiu, kad mano sesuo Eliza R. Snou buvo tokia pat gera moteris, kaip ir bet kuri kadaise gyvenusi pastarųjų dienų šventųjų moteris; tačiau ji liko vieniša iki pat to laiko, kai jau nebegalėjo auginti šeimos. ... Negaliu įsivaizduoti, kad dėl to ji praras galimybę auginti šeimą. Kitame gyvenime jai bus už tai atlyginta, ir ji turės tokią pat didžią karalystę, kurią ji būtų įgijusi šiame gyvenime, jei tik būtų turėjusi galimybę auginti šeimą.⁷

Jei vyras ir žmona mėgaujasi vienybės jausmu, tai tu jie skatina, kad namuose būtų meilė ir gerumas

Žiūrėkite, kad maži, menkaverčiai būtiniai nesusipratimai neužnuodytų jūsų laimės.⁸

Žmonos, būkite ištikimos savo vyrams. Žinau, kad jums tenka spręsti daugybę nemalonių dalykų, tačiau jūsų vyrai irgi turi savų sunkumų. Neabejotina, kad kartais jūsų išmėginimai ateina per jūsų vyrus, galbūt dėl jų abejingumo, tačiau kartais jie ateina ir dėl jūsų pačių abejingumo. ...

... Nesakau, kad jūsų vyrai yra blogi – kaip ir jūs pačios; galbūt kai kurie iš jų yra blogesni; bet tiek to: bandykite išverti kartais nutinkančius nemalonumus, o kai vienas kitą sutiksime kitame gyvenime, tai džiaugsitės, kad tuos dalykus išsprendėte.

O vyrams sakau: dauguma jūsų nevertinate savo žmonių taip, kaip turėtumėte. ... Būkite joms malonūs. Kai jos eina į susirinkimą, bent pusę laiko paneškite kūdikį. Kai jį reikia pasūpuoti, ir nesate labai užimti, pasūpuokite jį. Būkite malonūs, net jei tam reikės truputį pasiaukoti; būkite malonūs, kad ir kokios aukos tam prireiktų.⁹

Namuose vyrai turėtų būti labiau tėviški, būti geresni savo žmonoms ir vaikams, kaimynams ir draugams, būti malonesni ir panašesni į Dievą. Kai lankausi šeimoje, man žavu matyti šeimos galvą, kuri su savo šeima elgiasi kaip Dievo vyras, malonus ir švelnus, pripildytas Šventosios Dvasios bei Dangaus išminties ir supratimo.¹⁰

Jei kurioje nors Sionės šeimoje norima įtvirtinti vienybę, jei norima įtvirtinti tokią dangišką vienybę, kuri yra būtina tai šeimai egzistuoti ten, tai tokią šeimą būtina surišti į viena, o tos šeimos galva turi turėti Viešpaties Dvasios bei tokios šviesos ir tokio proto, kad kasdieninis šeimos narių gyvenimas ir elgesys užtikrintų tos šeimos išgelbėjimą, nes jų išgelbėjimas jo rankose.

Jis kiek pajėgdamas stengiasi savo jausmus ir prieraišumą susieti su savo šeima ir užtikrinti tai, kas būtina jos patogumui ir gerovei, o šeima savo ruožtu išreiškia tokius pačius jausmus, tokį patį gerumą ir tokį patį nusiteikimą ir iš visų jėgų parodo dėkingumo jausmus už visus gautus palaiminimus.

Viso to reikia tam, kad būtų vienybės jausmas, arba vieningas požiūris ir su tuo susijęs prierašumas, nes tik būdami vieningi jie galės drauge susisaistyti.¹¹

Kai [vyrai] atsiklaupia savo žmonių ir vaikų akivaizdoje, jie turėtų būti įkvėpti Šventosios Dvasios dovanos ir galios tam, kad vyras galėtų būti toks vyras, kurį gerbtų jo geroji žmona, ir kad su jais nuolat būtų Dievo dovana ir galia. Jie turėtų būti vieningi savo šeimoje, idant ant jų galėtų nusileisti Šventoji Dvasia; jie turėtų gyventi taip, kad per maldą žmona galėtų būti pašventinta, kad ji matytų būtinybę pasišvęsti savo vyro ir savo vaikų akivaizdoje ir susivienyti tam, kad su vyru pasiektų visišką vienybę; nes būdami tokie jie bus tinkami užimti vietą kuriamoje ir statomoje Dievo karalystėje, nes būdami tokie jie galės savo vaikams ir tų vaikų vaikams įkvėpti tyrą dvasią bei pamokymus.¹² [Žr. 3 pasiūlymą 126 puslapyje.]

Vaikai Evangelijos geriausiai išmoksta tuomet, kai jų tėvai ieško įkvėpimo ir rodo gerą pavyzdį

Darbas, kurį mes dirbame, nėra mūsų, – tai Dievo darbas. Mūsų veiksmams vadovauja aukštesnis protas. ... Šios karalystės ateitis priklauso nuo mūsų palikuonių; o jos galia ir galiausiai pasiekta pergalė priklauso nuo jų išsilavinimo ir tinkamo ugdymo. Jei norime savo šeimoms daryti tinkamą įtaką, jos nariams turime rodyti gerus pavyzdžius ir mokyti gerų principų. Turėtume sugebėti pasakyti: „daryk, kaip darau aš“, o ne vien: „daryk, kaip liepiu aš“.¹³

Stenkitės savo vaikus per pavyzdį ir per principą mokyti taip, kad jie nesidrovėtų sekti jūsų pėdomis ir tapti tokiais šauniais tiesos skleidėjais, kokie buvote jūs.¹⁴

Vyrai, kurie turėdami šventą kunigystę nori išsilaikyti verti priešais Dievą, turi turėti pranašystės dvasią ir būti pasiruošę dirbti žmonių gyvenimo bei išgelbėjimo labui; ir [net] jei negalės to padaryti pasaulyje, jie tai turi daryti savo namuose, šeimoje, parduotuvėje ir gatvėje, ir tai tam, kad jų širdys būtų įkvėptos gyvenimo žodžiais, kuriais galėtų pasidalinti sėdėdami prie židinio, mokydami Evangelijos savo vaikus ir savo kaimynus arba kreipdamiesi į savo brolius nuo šios sakyklos. Nepriimtina, jei su kuo nors pasidalinę Dvasia, vėliau atidedate Ją į šalį. Kai kurie vyrai pakalba su žmonėmis ir

Tėvai turėtų stengtis „surišti [savo] šeimą į viena“

nueina namo ... ir, užuot pasiėmę gyvenimo žodžius su savimi, jie tampa visiškai sausi ir mirę, bet to daugiau neturi būti.

Būtina, kad tėvai Izraelyje pabustų ir imtų vykdyti savo pareigą būti žmonių gelbėtojai ir vaikščioti priešais Viešpatį su tokiu tikėjimo stiprumu ir tokia nepalenkiama energija, kuri užtikrintų jiems Visagallo įkvėpimą apie tai, kaip savo šeimą mokyti gyvenimo žodžių. ...

Taip pamatysime pasiryžimo dvasią, kurios dėka galėsime tapti vieningi, kurios dėka išmoksime vienas kitą mylėti; tad meldžiu Viešpaties, kad Jis į visų jūsų širdis įdėtų tos meilės, kurios Jis įdėjo Savo Sūnui Jėzui, ir kad Jis nesiliautų tiekęs pažinimą apie tai, kas yra gera.¹⁵

Tėvo pareiga yra žinoti, kaip ugdyti savo vaikus ir mokyti tų principų, kurių laikydamiesi jie būtų patys laimingiausi vaikai vaikystėje; tuo pačiu metu jie turi mokytis ir tokių principų, kurių laikymasis jiems, jau suaugus, atneš daug laimės ir džiaugsmo.¹⁶

Jei mes stropiai laikysimės tyrųjų gyvenimo ir išgelbėjimo principų, tai mūsų vaikai augs šių dalykų pažinime ir labiau nei mes patys gebės prisidėti prie dangaus tvarkos ir laimės bei ramybės įtvirtinimo aplink save.¹⁷ [Žr. 4 ir 5 pasiūlymus žemiau.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Apžvelkite Prezidento Snou jausmus apie visos savo šeimos suvienijimą (p. 119 ir 121). Kokių gerų rezultatų galima pasiekti, kai suvienijame savo šeimas? Kaip galime padėti savo šeimoms išlikti vieningoms?
2. Kaip su mūsų dienomis susijęs 121 puslapyje prasidedantis skyrelis? Kaip galime padėti Bažnyčios jaunimui suprasti santuokos sandoros šventumą? Kaip galime jiems padėti, kad jie noriai lauktų santuokos ir tėvystės ar motinystės?
3. Prezidentas Snou pasakė, kad „maži, menkaverčiai nesusipratimai“ gali „užnuodyti [mūsų] laimę“ namuose (p. 123). Kaip konkrečiai galėtume išvengti tokių „nuodų“? (Kelis pavyzdžius rasite p. 123–124.)
4. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 124 puslapyje. Kodėl, jūsų manymu, tėvai turėtų sakyti „daryk, kaip darau aš“, o ne „daryk, kaip liepiu aš“? Kokiais būdais tėvai gali mokyti pavyzdžiu? Kokių principų išmokote iš savo tėvų rodomų gerų pavyzdžių?
5. Prezidentas Snou išreiškė susirūpinimą tais tėvais, kurie galingai moko bažnyčioje, bet ne namuose (p. 124–125). Pagalvokite, kaip savo šeimoje galėtumėte dalintis „gyvenimo žodžiais“?

Susijusios Raštų ištraukos: 1 Nefio 8:10–12; Helamano 5:12; DS 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Pagalba mokytojui: „Turėtumėte būti atsargūs, kad nekalbėtumėte daugiau nei reikia arba nereikštumėte savo nuomonės per dažnai. Dėl tokių mūsų veiksmų klausytojai gali prarasti susidomėjimą... Jūs

pagrindinis rūpestis turėtų būti padėti mokiniams mokytis Evangelijos, o ne pateikti išpūdingą prezentaciją. Taip suteiksime galimybių mokiniams mokytis vieniems kitus.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Žr. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 453–454.
2. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 461–483.
3. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 484–486.
4. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 9 d., p. 1; ši kalba buvo pasakyta tiesiogiai Paramos Bendrijos moterims.
5. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200; iš detalaus Lorenco Snou kalbos, pasakytos 1888 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 1887 m. spalio 11 d., p. 2.
7. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 31 d., p. 547–548.
8. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.
9. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 20 d., p. 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868 m. kovo 31 d., p. 2.
11. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 3; pradiniam šaltinyje, p. 3 yra neteisingai nurodytas kaip p. 419.
12. *Deseret News*, 1857 m. sausio 14 d., p. 355.
13. *Deseret News*, 1865 m. liepos 26 d., p. 338.
14. Iš „Scandinavians at Saltair“, *Deseret Evening News*, 1901 m. rugpjūčio 17 d., p. 8.
15. *Deseret News*, 1857 m. sausio 14 d., p. 355.
16. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
17. *Deseret News*, 1857 m. spalio 21 d., p. 259.

1892 m. balandžio 6 d. tūkstančiai žmonių susirinko stebėti viršutinio akmens pritvirtinimą prie aukščiausiosios Solt Leiko šventyklos smailės

„Ateikite į šventyklas“

„Dievo mums atvertos perspektyvos yra nuostabios ir didingos; mūsų vaizduotė neįstengia jų aprėpti. Ateikite į šventyklas, ir mes jums tai parodysime.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Netrukus po savo krikšto ir patvirtinimo Lorencas Snou pradėjo lankytis Kirtlando šventykloje vykstančiuose susirinkimuose. Ten kartu su Pranašu Džozefu Smitu ir kitais Bažnyčios vadovais jis gavo didžiųjų dvasinių palaiminimų. Savo dienoraštyje jis užrašė: „Ten mes patyrėme pranašystės dovaną, liežuvių dovaną, liežuvių interpretavimo dovaną, regėjome vizijas ir nuostabius sapnus, girdėjome giedančius dangiškus chorus ir tapome nuostabių išgijimo galios pasireiškimų per vyresniųjų patarnavimą liudininkais. Daugybę kartų ten buvo pagydyti ligoniai: kurtieji pradėjo girdėti, aklieji pradėjo matyti, o luošieji pradėjo vaikščioti. Buvo visiškai aišku, kad ši šventą statinį buvo persmelkusi šventa ir dieviška galia – dvasinė atmosfera.“¹

Lorencas Snou mylėjo Kirtlando šventyklą, nes žinojo, kad „Dievo Sūnus visa savo šlove pagerbė ją Savo karališku apsilankymu“. Dėl to, atsistojęs mokytis iš ten esančios sakyklos, jis buvo apimtas pagarbios baimės. Jis sakė: „Nėra tokios kalbos, kuria būtų įmanoma apibūdinti mano jausmus tuomet, kai kreipdamasis į auditoriją pirmą kartą atsistočiau prie vienos iš ten esančių sakyklų, prie parapete esančios sakyklos, kur dar ne taip seniai stovėjo ši šventa Esybė – *„kurios plaukai buvo balti tarsi tyras sniegas, o akys buvo tarsi ugnies liepsna“* – kur taip pat Mozė, Elisas ir Elija Džozefui Smitui perdavė savo Evangelijos laikotarpių raktus.“ [Žr. DS 110.]²

Po daugybės metų, 1892 m. balandžio 6 d., Prezidentas Lorencas Snou stovėjo priešais kitą auditoriją, šį kartą beveik baigtoje Solt Leiko šventykloje. Beveik 40 tūkstančių pastarųjų dienų šventųjų sugūžėjo į aplink Šventyklos Aikštę esančią teritoriją, o dar apie

10 tūkstančių „įsitaisė ant netoliese esančių namų stogų, nuo kurių galėtų gerai matyti“.³ Minia susirinko į ceremoniją, kurios metu ant šventyklos aukščiausiosios smailės buvo pritvirtintas viršutinis akmuo. Vėliau tą dieną ant šio akmens buvo užkelta angelo Moronio statula. Pirmoji Prezidentūra paskyrė Prezidentą Snou, kuris tuo metu buvo Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas, vadovauti šventųjų Osanos šūksniui. Aiškindamas miniai apie Osanos šūksnį jis išreiškė savo meilę ir entuziazmą dėl šventyklos darbo.

Jis sakė: „Osanos šūksnio žodžius, kuriuos šiandien išstارسime viršutinio akmens įtvirtinimo metu arba po jo, Prezidentas Džozefas Smitas pirmą kartą pateikė ir ištarė Kirtlando šventykloje, kuomet į iškilmingą sueigą susirinkusiems broliams pasireiškė Dievo galia ir atsivėrė Visagalio vizijos. Tai nėra koks nereikšmingas pareiškimas, ir norime, kad mes gerai suprastume, jog tai yra šventas šūksnis ypatingiems atvejams, tokiems kaip šis, kuris vyksta mums prieš akis. Taip pat norime, jog gerai suprastume, kad broliai ir seserys turėtų ne tik sakyti žodžius, bet kad jų širdys būtų kupinos dėkingumo dangaus Dievui, kuris per mus atliko šį galingą ir nepaprastą darbą. Prieš trisdešimt devynerius metus šią dieną buvo padėtas šios šventyklos pamatinis akmuo – kertinis akmuo, tad prisimindami ir apmąstydami tuos nuostabius palaiminimus, kuriuos per visus nuo to meto praėjusius metus Dievas išliejo ant mūsų, Jo žmonių, norime, kad šventieji, sušukdami šūksnio žodžius, jaustų, jog tie žodžiai eina iš jų širdžių. Tebūna jūsų širdys pripildytos dėkingumo.“ Jis pademonstravo Osanos šūksnį ir tada tarė: „Dabar, kai atsisuksime į šventyklą ir sušuksime šūksnio žodžius, norime, kad kiekvienas vyras ir kiekviena moteris tuos šūksnio žodžius sušuktų kiek įmanoma garsiau, kad net sudrebėtų visi šio miesto namai, žmonės jį išgirstų kiekviename šio miesto kampelyje ir tie žodžiai pasiektų amžinuosius pasaulius.“⁴

Toliau pateikiamame pasakojime iliustruojamas šventųjų pagarbumas ir džiugesys viršutinio akmens įtvirtinimo ceremonijos metu:

„Vidurdienio valandai atėjus, į platformos priekį išėjo Prezidentas Vilfordas Vudrafas, kad jį gerai matytų susirinkusi minia, kurioje vyravo iškilminga tyła. Per žmonių širdis nuėjo virpulys, kada jis tarė:

„Dėmesio, visi Izraelio namai ir visos žemės tautos! Dabar pritvirtinsime viršutinį akmenį prie mūsų Dievo šventyklos, kurios

pamatus padėjo ir pašventino pranašas, regėtojas ir apreiškėjas Brigamas Jangas.“

Tada Prezidentas Vudrafas paspaudė elektros mygtuką, ir šventyklos viršutinis akmuo buvo įtvirtintas į savo vietą. Kas nutiko po to, neįmanoma žodžiais apsaityti. Garbusis Dvylikos prezidentas Apaštalas Lorenčas Snou išėjo į priekį ir vadovavo keturiasdešimties tūkstančių šventųjų šūksnio koncertui:

„Osana! osana! osana! Dievui ir Avinėliui. Amen, amen ir amen!

Osana! osana! osana! Dievui ir Avinėliui. Amen, amen ir amen!

Osana! osana! osana! Dievui ir Avinėliui. Amen, amen ir amen!“

Kiekvieną tokį šūksnį palydėjo mojavimas nosinaitėmis. ... Tūkstančių žmonių akys sudrėko nuo džiaugsmo pilnatvės ašarų. Rodės, kad visa žemė sudrebėjo nuo nuvilnijusio garso stiprumo, nuaidėjusio iki pat aplinkinių kalvų. Istorijoje dar nebuvo paminėto didingesnio ar išpūdingesnio reginio nei ši šventyklos viršutinio akmens pritvirtinimo ceremonija. Vos tik buvo baigti Osanos šūksniai, minia pratrūko šlovingai giedoti įkvėpimo kupiną giesmę „Šventoji Dvasia tartum Saulė liepsnoja“.“⁵

Prezidentas Vudrafas Solt Leiko šventyklą pašventino lygiai po vienerių metų, 1893 m. balandžio 6-ąją, praėjus 40 metų nuo to laiko, kai šventieji pradėjo ją statyti. Prezidentas Lorenčas Snou buvo pašauktas tarnauti pirmuoju tos šventyklos prezidentu ir tame pašaukime išbuvo iki tol, kol 1898 m. rugsėjis tapo Bažnyčios prezidentu. Šiandien Solt Leiko šventykloje kabo Prezidento Snou portretas, primenantis apie jo pasišventimą jo vadintam „galingam darbui, kurį mes atliekame“ Viešpaties namuose.⁶ [Žr. 1 pasiūlymą 136 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Šventykloje mes sužinome apie nuostabius palaiminimus, kuriuos Dievas paruošė ištikimiesiems

Dievo mums atvertos perspektyvos yra nuostabios ir didingos; mūsų vaizduotė neįstengia jų aprėpti. Ateikite į šventyklas, ir mes jums tai parodysime. Darau prielaidą, kad dauguma jūsų ten jau buvote ir išgirdote apie tuos nuostabius dalykus, kuriuos Dievas paruošė tiems, kurie Jį myli ir lieka ištikimi iki galo. ...

... Pastarųjų dienų šventiesiems Jis yra paruošęs visa, ko jie begali norėti ar įsivaizduoti savo laimės įgyvendinimui plačiosiose amžinybėse.⁷ [Žr. 2 pasiūlymą 136 puslapyje.]

**Šventyklos apeigų metu yra suformuojami
šventi saitai, kuriais šeimos yra sujungiamos
draugėn laikui ir amžinybei**

Pagalvokite apie tuos pažadus, kurie jums yra išsakomi nuostabioje ir šlovingoje santuokos sandoros sudarymo ceremonijoje, kuri vyksta šventykloje. Kai du pastarųjų dienų šventieji yra sujungiami santuokoje, jiems yra išsakomi pažadai apie jų palikuonis, kurie nusidrieks nuo amžinybės iki amžinybės.⁸

Mes gavome daug išminties ir pažinimo apie tokius dalykus, apie kuriuos išgirdęs pasaulis būna priblokštas. Sužinome, kad šventykloje galime sudaryti tokius saitus, kurie mirties metu ne išnyksta, o nusidriekia į amžinybę; tokius šventus saitus, kurie šeimas susaisto laikui ir amžinybei.⁹ [Žr. 3 pasiūlymą 136 puslapyje.]

**Šventyklose atliekame išaukštinimo apeigas
už mūsų mirusius giminaičius**

Kiekvienam Dievo sūnui ir dukrai bus suteikta galimybė gauti išaukštinimą ir šlovę. ... Tam išaukštinimui ir tai šlovei užsitikrinti tėra tik vienas kelias. Turime pasikrikštyti nuodėmių atleidimui ir, kad gautume Šventąją Dvasią, ant mūsų turi būti uždėtos rankos. Šios ir kitos apeigos yra vienareikšmiškai būtinos išaukštinimui ir šlovei gauti; o jei asmuo gyveno tuomet, kai dar nebuvo Evangelijos, tai šiais dalykais gali pasirūpinti jo draugai. Į pasaulį atėjome šiuo metu, kad atliktume šiuos dalykus, – tai yra viena iš svarbiausių mūsų atėjimo priežasčių. Mums neįmanoma per daug akcentuoti šio darbo svarbos.¹⁰

Į šį pasaulį atėjome ne atsitiktinai. Atėjome dėl ypatingos priežasties, ir tai, be abejonės, nutiko dėl to, kad aname gyvenime, kur gyvenome, taip buvo nuspręsta. Taigi, šventyklose mes atliekame didį darbą už savo mirusius giminaičius. Kartas nuo karto iš Dievo sulaukėme svarbių ženklų, bylojančių apie Jo pritarimą mūsų šventyklose vykdomiems darbams. Už savo protėvius besidarbuojantys

asmenys yra patyrę pačius neįprasčiausius pasireiškimus. Mūsų vykdomas darbas yra galingas darbas. Dėl mūsų vykdomo darbo šventyklose jau tūkstančiai žmonių pasikrikštijo už savo mirusiuosius. ...

Taigi, į mūsų šventyklas įleidžiame asmenis, ištyrusius savo protėvių liniją, nesvarbu kiek toli, kad jie pasikrikštytų už savo mirusį tėvą, senelį, prosenelį ir t. t., iki pat toliausiai atrasto protėvio. Tada leidžiame žmonas sujungti su jų vyrais, ir tai daryti iki tos protėvių kartos, kokią tik buvo įmanoma atsekti. Paimkime pavyzdį apie dorą jaunuolį, kuris gyveno dar iki tada, kai žmonių vaikams buvo pristatyta Evangelija. ... Jis vedė žmoną ir užaugino šeimą; bet niekada neturėjo privilegijos priimti Evangelijos, kaip kad ją esame priėmę mes. Tačiau savo šeimą jis mokė moralės principų, buvo mylintis ir geras savo žmonai ir vaikams. Ką dar jis galėjo padaryti? Jis negalėtų būtų pasmerktas dėl to, kad nepriėmė Evangelijos, juk dar nebuvo įmanoma jos priimti. Jis neturėtų prarasti savo žmonos todėl, kad negalėjo nueiti į šventyklą ir kartu su ja užsiantspauduoti laikui ir amžinybei. Jis veikė pagal geriausias savo turimas žinias ir pagal savo šalies paprotį ją vedė laikui. Mes gerbiame tokią santuoką, per kurią jis buvo sutuoktas pagal savo šalies įstatymus. ... Mes užantspauduojame vaikus su jų tėvais, o žmonas su jų vyrais – visus pagal eilę.¹¹

Kartą Gelbėtojas pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateis valanda – ir dabar jau yra, – kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą“, ir tęsdamas Jis pasakė tokį nepaprastą dalyką: „ir kurie bus išgirdę, tie bus gyvi“ [Jono 5:25]. Tikiu, kad labai nedaug žmonių nepriims tiesos. Jie išgirs Dievo Sūnaus balsą; jie išgirs Dievo Sūnaus kunigystės balsą, priims tiesą ir bus gyvi. Uoliai šventyklose besidarbuojantys broliai ir seserys turės garbę tapti lyg savo giminės ir draugų, kurių labui jie atliks šias apeigas, gelbėtojai.¹² [Žr. 4 pasiūlymą 136 puslapyje.]

Turėtume uoliai dirbti šventyklos ir šeimos istorijos darbą, net jei tai iš mūsų pareikalaus aukos

Taigi, kiekvieno vyro ir moters galvoje turėtų būti tikslas vyksti į mūsų šventyklas ir atlikti šį darbą. Tai yra didis darbas ir taip pat svarbus darbas. Kai sugrįšime į ankstesnį gyvenimą ir sutiksime ten gyvenančius savo mirusius draugus, ir nebūsime už juos atlikę jų

Tėvai gali padėti savo vaikams pasiruošti priimti kvietimą ateiti į šventyklą

išaukštinimui ir šlovei būtinų apeigų, tai nesijausime laimingi ir tai nebus labai malonus susitikimas.

Neturėtume laukti, kol pasitaikys gera proga ar bus tinkamesnės sąlygos; tačiau turėtume stengtis, net jei tai iš mūsų pareikalautų nedidelės aukos, padaryti viską, kad galėtume atlikti šį darbą. ... Mes be galo trokštame, kad broliai ir seserys neignoruoūt šio svarbaus darbo. Ar žinote, koks bus pagrindinis darbas per tūkstantį poilsio metų [t. y. per tūkstantmetį]? Tai bus tas darbas, kurį mes raginame pastarųjų dienų šventuosius atlikti šiuo metu. Šventyklos pasklis po visą šią žemę, broliai ir seserys vyks į jas ir darbuosis ten turbūt dieną ir naktį, kad paspartintų šį darbą ir atliktų tuos darbus, kuriuos būtina atlikti iki tol, kol Žmogaus Sūnus Savo karalystę galės perduoti Savo Tėvui. Šis darbas turi būti atliktas dar iki Žmogaus Sūnaus sugrįžimo, kuomet Jis perims Savo karalystę ir perduos ją Savo Tėvui.¹³ [Žr. 5 pasiūlymą 136 puslapyje.]

Kai į šventyklą atvykstame tyra širdimi, tai Viešpats mus laimina tiek, kiek Jo žiniomis mus reikia laiminti

Nuvykę į šias šventyklas, mes jaučiame, kad jose Viešpaties Dvasia galime džiaugtis labiau nei kur nors kitur. Tai yra Viešpaties pastatai, tarp kurių sienų vyksta svarbiausieji Jo darbai. ...

... Jaučiu pasitenkinimą, kad iš šių šventyklų išėję asmenys jaučiasi geriau ir yra pasiryžę nuveikti kiek daugiau, nei jau yra nuveikę. Norime, kad šventieji patirtų tą patį jausmą. ...

... Broliai ir seserys, būkite ištikimi ir atkaklūs; vykite į šventyklą ir atlikite joje savo darbą, ir jūs džiaugsitės savimi ir būsite geriau pasiruošę pasipriešinti pasaulio nemalonumams.¹⁴

Tie, kurie į šventyklą [įžengia] su tyra širdimi ir atgailaujančia dvasia, iš jos [neišeis] negavę ypatingų palaiminimų; nors kai kuriais atvejais, o galbūt ir daugumoje atvejų, tie palaiminimai skirsis nuo tų palaiminimų, kurių kai kurie tikisi. ... Kai kurie šventieji galbūt tikėsis išvysti patarnaujančius angelus ... arba tikėsis pamatyti Dievo veidą. Jums gali būti nenaudinga dalintis tokiais pasireiškimais. Viešpats geriausiai žino, kas kiekvienam asmeniui yra geriausia, tad Savo dovanas Jis pritaikys taip, kad jų gavėjams jos atneštų daugiausiai naudos. Galima užtikrintai tikėtis, kad kiekvienas į tuos

Namus įėjęs ištikimas šventasis gaus tokių palaiminimų, kurie jų gavėjui suteiks daug pasitenkinimo. Į šventyklą įėję ir dar iš jos [neišeję] asmenys savo širdimis pajus ir supras tai, kas labai pravėrs jų ateičiai. Į tai, kaip tikri pastarųjų dienų šventieji, jie [turi] teisę.¹⁵ [Žr. 6 pasiūlymą žemiau.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

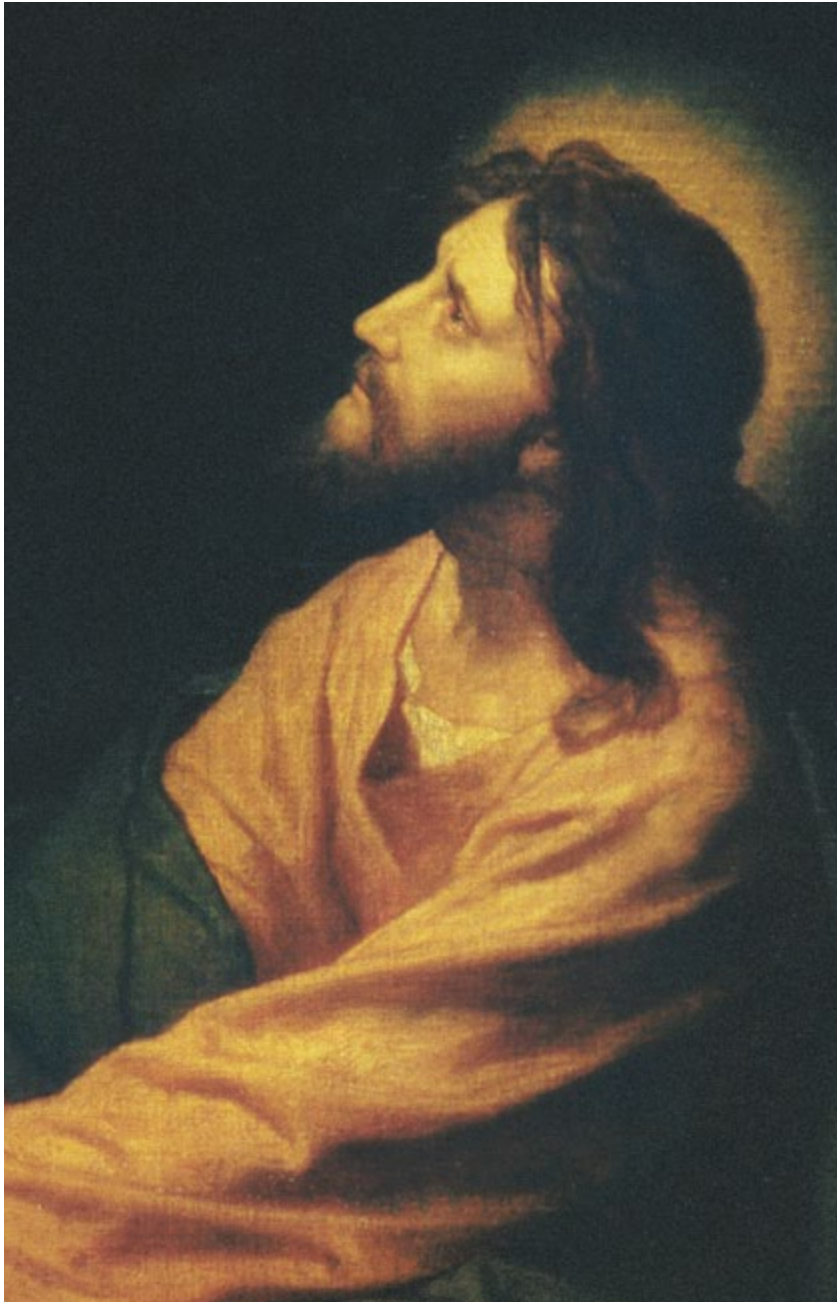
1. Perskaitykite pasakojimą apie Solt Leiko šventyklos viršutinio akmens pritvirtinimo ceremoniją (p. 129–131). Jei esate dalyvavę šventyklos pašventinime, prisiminkite, ką tuomet jautėte. Ką mes reiškiamo Viešpačiui, kai dalyvaujame Osanos šūksnyje?
2. Apžvelkite Prezidento Snou kvietimą „ateikite į šventyklas“ (p. 131–132). Pamąstykite, kaip galite atsiliepti į šį kvietimą ir kaip šį kvietimą galėtumėte pateikti savo šeimos nariams ir draugams.
3. Studijuodami 132 puslapyje esantį antrąjį skyrelį pasvarstykite, kokios palaimos ateina per šventyklos apeigų priėmimą ir šventyklos sandorų sudarymą. Kaip tos palaimos įtakojo jus ir jūsų šeimą?
4. Perskaitykite 132 puslapio apačioje prasidedantį skyrelį. Kokias būdais, atlikdami šį darbą, mes esame „[savo] giminės ir draugų gelbėtojai“? Kokių pagalbinių priemonių mums yra parūpinusi Bažnyčia?
5. Ką galime padaryti, kad šventyklos ir šeimos istorijos darbu skirtume pelnytą dėmesį? (Apžvelkite 133 puslapio apačioje prasidedantį skyrelį.)
6. Kokių asmeninių ir dvasinių palaiminimų galime gauti, jei dalyvaujame šventyklos darbe? (Kelis pavyzdžius rasite p. 135–136.)

Susijusios Raštų ištraukos: DS 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Pagalba mokytojui: „Diskusijų metu mokiniams padėsite jaustis užtikrinčiau, jei kiekvieną jų išsakytą komentarą palydėsite savo pozityvia reakcija. Pavyzdžiui, galėtumėte pasakyti: „Ačiū už atsakymą. Tai buvo labai įžvalgu“ ... arba „Tai geras pavyzdys“, arba „Dėkoju už visas jūsų šiandien išsakytas mintis“.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 11.
2. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 11–12.
3. Žr. J. H. A., *Millennial Star*, 1892 m. gegužės 2 d., p. 281.
4. *Millennial Star*, 1892 m. liepos 4 d., p. 418.
5. *Millennial Star*, 1892 m. gegužės 2 d., p. 281–282.
6. *Millennial Star*, 1895 m. birželio 27 d., p. 403.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897 m. kovo 30 d., p. 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897 m. kovo 30 d., p. 1.
9. Iš „Funeral Services of Apostle Erastus Snow“, *Millennial Star*, 1888 m. liepos 2 d., p. 418.
10. *Millennial Star*, 1895 m. birželio 27 d., p. 405.
11. *Millennial Star*, 1895 m. birželio 27 d., p. 403–404; taip pat žr. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 177.
12. *Deseret Weekly*, 1893 m. lapkričio 4 d., p. 609.
13. *Millennial Star*, 1895 m. birželio 27 d., p. 404–405.
14. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897 m. kovo 30 d., p. 1.
15. Adaptuota iš detalaus Prezidento Snou kalbos atpasakojimo, išspausdinto *Deseret Weekly*, 1893 m. balandžio 8 d., p. 495.

*Getsemanēs Sode Gelbētojas tarē: „Tebūna ne
mano, bet tavo valia.“ (Luko 22:42.)*

„Aš ieškau ne savo valios, bet valios to, kuris mane yra siuntęs“

*„Turėtume pajungti savo valią Tėvo valiai ir įkvėptai
ištarti: „Kokia yra mūsų Tėvo valia, kuriam į šį pasaulį
tarnauti atėjome?“ Tuomet visi mūsų darbai neš sėkmę.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1899 m. kovo 31 d. Prezidentas Lorencas Snou keliavo į Brigamo Jango akademiją (dabartinį Brigamo Jango universitetą), kur paminėti jo 85-ojo gimtadienio susirinko didelė pastarųjų dienų šventųjų grupė. Rytinės dvasinės valandėlės metu jis pasakė kalbą susirinkusiems vyrams. Tuo pačiu metu moterys turėjo savo susirinkimą, kuriam pirmininkavo Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalo Kvorumo narių žmonos. Po pietų susirinko visi drauge.

Popietiniame susirinkime 23 vaikai „atžingsniavo iki tribūnos ir, atsisukę į Prezidentą Snou, sugiedojo dvi giesmes ... , po kurių kiekvienas vaikas Prezidentui įteikė po gėlių puokštę“. Prezidentas Snou išsakė padėką vaikams ir juos palaimino. Prie pakylės paeiliui priėjo aštuoni Brigamo Jango akademijos studentai. Kiekvienas iš jų, atstovaudamas savo akademinei grupei, pranašui įteikė po kruopščiai paruoštą dovaną. Atsakydamas į tuos meilės ir žavėjimosi žodžius Prezidentas Snou pasakė:

„Taigi, broliai ir seserys, nežinau, net ką pasakyti dėl viso šito. Turėčiau sugrįžti namo ir pagalvoti apie tai, bet manau, kad iš manęs tikimasi kelių žodžių, kad turėčiau kažką pasakyti, bet tikrai nežinau, ką pasakyti. Tačiau pasakysiu štai ką. Labai aiškiai suprantu, kad pagarbą reiškiate ne man, Lorencui Snou, o motyvui, kuriam aš atstovauju kartu su savo broliais, savo patarėjais ir Dvylikos Kvorumo nariais. ... Ką nors atlikęs, aš visuomet jaučiu, kad tai atlikau ne kaip

Lorencas Snou; ir Bažnyčios Prezidentu tapau ne dėl savo patirties, o dėl Viešpaties sprendimo. Būdamas žemėje Jėzus pasakė tokius nepaprastus žodžius, ... apie juos visada mąstau dirbdamas: „Iš savęs aš nieko negaliu daryti. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas.“ Taigi, kodėl Jis pasakė, kad Jo teismas yra teisingas? Jis atsako: „nes aš ieškau ne savo valios, bet valios to, kuris mane yra siuntęs.“ [Žr. Jono 5:30.] Broliai ir seserys, būtent šio principo aš stengiausi laikytis nuo tada, kai man buvo apreikšta, kad mano Tėvas Danguje ir jūsų Tėvas Danguje tikrai egzistuoja. Aš stengiausi vykdyti Jo valią. ...

Tai Viešpatį jūs pagerbiate, kai pagerbiate mane, mano patarėjus ir Dvylikos Kvorumą. Jau seniai supratome, kad mes visi patys nieko negalėtumėme padaryti. Kai tik vadovavomės šiuo principu, kuriuo dar būdamas pasaulyje vadovavosi Jėzus, tai mūsų darbus lydėjo sėkmė; taip bus ir su jumis.“¹

Lorenzo Snou mokymai

Kai sekame Dievo valia, mes einame tokiu keliu, kuris nenuves mūsų į nesėkmę

Yra toks kelias, kuriuo keliaudami vyrai ir moterys nepatirs nesėkmės. Kad ir kokie nusivylimai apniks ar ištiks vadinamosios nesėkmės, iš tikrųjų, jei pažiūrėsime bendrai, tai nebus nesėkmės. ... Buvo metas, kai rodėsi, kad keliaujame į priešingą pusę; taip bent atrodė tiems, kurie gerai nepažinojo Dievo sumanymo ir valios. Bažnyčia patyrė labai keistų nutikimų, o žmonės didžiai aukojosi. ... Bet mes ištvėrėme tuos pasiaukojimus ir bendrai, kaip žmonės, nepatyrėme nesėkmės. Kodėl nepatyrėme nesėkmės? Todėl kad žmonės, bendrai paėmus, buvo įsisąmoninę tikruosius gyvenimo principus ir paklusniai vykdė savo pareigas. ... Žmonės, bendrai paėmus, turėjo Viešpaties Dvasią ir Ja sekė. Štai kodėl nebuvo nesėkmės. Taip gali nutikti kiekvienam. Kiekvienas asmuo gali keliauti tokiu keliu, kuris nenuves į nesėkmę. Tai taikoma tiek materialiams dalykams, tiek dvasiniams. Viešpats mus davė tokį raktinį žodį, kurį perskaičiau šiose Doktrinos ir Sandorų knygos eilutėse:

„Jeigu jūsų akis bus pašvęsta vien mano šlovei, jūsų visas kūnas bus pripildytas šviesos, ir jumyse nebus tamsos; ir kūnas, kuris

prিপildytas šviesos, suvokia viską. Todėl šventinkite save, kad jūsų protai taptų pašvęsti vien Dievui.“ [DS 88:67–68.]

Tai ir yra tas raktas, kurį turėdamas žmogus visada galės patirti sėkmę. Paulius sako:

„Siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje.“ [Filipiečiams 3:14.]

Didysis tikslas, kurio nuolat turi siekti kiekvienas pastarųjų dienų šventasis. Koks apdovanojimas? ... „Viskas, ką turi mano Tėvas, bus atiduota jam.“ [DS 84:38.]

Kartą Gelbėtojas pasakė nepaprastus žodžius. Jie yra Šv. Jono 5-ame skyriuje, kur užrašyta:

„Iš savęs aš nieko negaliu daryti.“ [Jono 5:30.]

Kaip nepaprasta, kad Dievas, kuris sutvėrė pasaulius, kuris čia nužengė apsilvilkęs kūnu, darė galingus stebuklus ir ant Kalvarijos kalvos paaukojo Savo gyvybę dėl žmonių šeimos išgelbėjimo, galėjo pasakyti: „Iš savęs aš nieko negaliu daryti.“ Jis tęsia:

„Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas, nes aš ieškau ne savo valios, bet valios to, kuris mane yra siuntęs.“ [Jono 5:30.]

Tai nuostabūs, daug reiškiantys žodžiai. Taigi, reikia, kad toji dvasia būtų su mumis visuose mūsų gyvenimo darbuose ir žingsniuose, tiek materialiuose, tiek dvasiniuose, ir mes negalvotumėme apie save. Turėtume nuspręsti, kaip panaudoti Dievo mums duotus pinigus bei informaciją. Atsakymas yra paprastas – Dievo šlovei. Mūsų akis turėtų būti pašvęsta vien Dievo šlovei. Štai kodėl mes palikome aną gyvenimą ir [atėjome] į šį. Turėtume siekti palaikyti Aukščiausiojo Dievo interesus ir jaustis taip, kaip jautėsi Jėzus: „Iš savęs aš nieko negaliu daryti.“ Jei šiandien, rytoj, šią savaitę ir kitą savaitę darbuosimės Dievo labai su vien Jo šlovei pašvęsta akimi, nesėkmės nepatirsime.² [Žr. 1 pasiūlymą 145 puslapyje.]

Kai paklūstame Dievo valiai, Jis suteikia mums galios sėkmingai darbuotis Jo darbe

Iš savęs mes negalime nieko padaryti, kaip pasakė Jėzus: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą, nes ką jisai daro, lygiai daro ir Sūnus.“

[Jono 5:19.] Į šį gyvenimą Jis atėjo vykdyti savo Tėvo valią, o ne savo paties valios. Mūsų troškimas ir pasiryžimas turėtų būti toks pat. Atėjus tokiam metui, kai reikia šiek tiek pasistengti, turėtume pajungti savo valią Tėvo valiai ir įkvėptai ištarti: kokia yra valia mūsų Tėvo, kuriam tarnauti atėjome į šį pasaulį? Tuomet visi mūsų darbai neš sėkmę. Galbūt šiandien ir rytoj tos sėkmės ir nepastebėsime, tačiau galiausiai tai atneš sėkmę.³

„Bet Mozė atsakė Dievui: „Kas aš toks, kad galėčiau eiti pas faraoną ir net išvesčiau izraelitus iš Egipto?“ [Žr. Išėjimo 3:11.] ...

„Bet Mozė tarė Viešpačiui: „Ak, mano Viešpatie, aš niekada nebuvau iškalbus – nei praeityje, nei dabar, kai tu prakalbinai savo tarną. Aš lėtas praverti lūpas, ir mano liežuvis nerangus.“ [Žr. Išėjimo 4:10.] ...

Iš šių mano perskaitytų eilučių matome, kad Dievas pašaukė Mozę atlikti tam tikrus darbus; Mozė pasijuto netinkamas atlikti tai, ką buvo paprašytas atlikti. Darbas atrodė pernelyg didelis. Darbas, kuriam atlikti Mozė pasijuto neturįs tinkamos galios ir sugebėjimų, kuris savo užmoju ir pobūdžiu buvo pernelyg sudėtingas; tad jis pasijuto silpnas ir paprašė Dievo paieškoti kito. ... Jis jautė prieštaringus jausmus, todėl kreipėsi į Viešpatį tardamas: „Kas aš toks, kad būčiau pasiūstas atlikti tokį didelį darbą, nes neįmanoma jo atlikti su tokiais gebėjimais, kokius turiu aš.“ ...

Šitai jautėsi ir mąstė Mozė, ir jis norėjo, kad Dievas tai žinotų. Taip buvo nuo pat pradžių; kuomet Viešpats pašaukdavo žmones, jie pasijusdavo silpni; taip nutinka ir su vyresniaisiais, kurie yra pašaukiami kreiptis į jus. Taip nutinka ir su vyresniaisiais, kurie yra pašaukiami būti Evangelijos pasiuntiniais ir vykti pas žemės tautas. Jie jaučiasi netinkami. Jie jaučiasi turį trūkumų. ...

Taigi, savo pašaukimo metu Jeremijas jautėsi kaip Mozė. Jis pasakė, kad Viešpats pašaukė jį būti pranašu ne tik Izraelio namams, bet ir visoms aplinkinėms tautoms. Jis dar tebuvo vaikas, kaip Džozefas Smitas, kai jam pirmą kartą pasirodė Dievas. Džozefui tebuvo 14 metų – vis dar vaikiško mąstymo – neišprusęs pasaulio išmintimi ir žiniomis; taip buvo ir su Jeremiju, kuomet Dievas jį pirmą kartą pasiūkė; jis tarė: „Esu tik vaikas! Kaip galiu atlikti tokį didelį darbą, kurio iš manęs prašai, kaip galiu panešti tokią didelę atsakomybę,

kurią ketini uždėti ant mano pečių?“ Širdimi ir jausmais jis nusiteikė prieš šį didelį darbą. Bet Dievas ... norėdamas jį paguosti, tarė: „Dar prieš sukurdamas įsčiose, aš tave pažinau.“ Jis pasakė, kad pažinojo jį [ikimirtiniame] dvasių pasaulyje ir kad jis atliks tai, ko Viešpats iš jo pareikalavo: „Dar prieš tau gimstant, tave pašventinau, pranašu tau-toms tave paskyriau.“ [Žr. Jeremijo 1:5–6.] Jis nuėjo, ir per Visagalio galią Jeremijas atliko tai, ko Viešpats iš jo pareikalavo. ...

Taigi, Viešpats darbuojasi visiškai kitaip, nei darbuojasi žmonės. Jis dirba skirtingai. Apaštalas Paulius apie tai kalbėjo. Jis pasakė: „Pašauktieji esate. Pašaukiami ne išmintingieji, bet Dievas pasirinko, kas pasauliui kvaila, kad sugėdintų išminčius.“ [Žr. 1 Korintiečiams 1:25–27.] Apaštalai, kuriuos pasiškė Dievas, kuriuos pasiškė Jėzus, Dievo Sūnus, ir uždėjo ant jų rankas, kad suteiktų jiems savo kunigystę ir savo įgaliojimą darbuotis Jo darbe, nebuvo išsilavinę; jie nepažinojo mokslo, Judėjoje jie neužėmė aukštų postų – jie buvo vargšai ir beraščiai; jie kukliai vertėsi. ... Štai jums ir Viešpaties veiksmų išskirtinumas. Jis renkasi ne taip, kaip renkasi žmonės. Žmonės dažniausiai [pasimeta] nesuprasdami, kaip veikia Dievas, pašaukdamas žmones; dažnai [pasimeta] net geriausieji, išmintingiausieji žmonės. Mozė [pasimetė] nesupratęs, kaip Viešpats leis jam daryti tai, ką Jis pareikalavo, tačiau vėliau jam tai buvo paaiškinta. Viešpats jam padėjo nuostabiu būdu: aplankęs jo brolius, Izraelį, didysis Jehova juos įtikino. Jis pasitarė su jais ir papasakojo jiems apie jo misiją, taigi šie sutiko. Jie priėmė jį ir klausėsi jo patarimo bei jo vadovavimo, ir jis išvedė juos iš vergijos žemės Egipte. Jam sekėsi ir sekėsi ne dėl jo paties išminties; visą savo sėkmę jis priskyrė jį pašaukusiam Visagaliui Dievui. Taip turėtume daryti ir mes. ...

Taigi, užtektų tik pasakyti, kad mus pašaukė Dievas. Mes nepamokslaujame, [jei] to nepareikalauja Dievas. Beveik visi Izraelio vyresniųjų vyrai pašaukimo skelbti Evangeliją metu jautėsi netinkami, nepasiruošę vykdyti tų pareigų ir įsipareigojimų, kurie buvo jiems pavesti. Pastebėjau, kad net patys geriausi kalbėtojai, kurie kada bekalbėjo nuo šios pakylos, kvietimo metu jaučia baimę ir prašo susirinkusiųjų tikėjimo bei palaikymo. Tada jie stovėjo su Jehovos galia, ir su baimė bei virpuliu skelbė Jo valią; bet į pastarųjų dienų šventuosius jie taip kreipėsi ne dėl savo stiprybės ir išminties. Nors jie niekada neturėjo universitetinio išsilavinimo privalumų, tačiau

*Mozė „visą savo sėkmę ... priskyřė jį pašaukusiam
Visagaliui Dievui. Taip turėtume daryti ir mes“*

vis tiek pakildavo kalbėti, priklausomi ne nuo savo pačių stiprybės, o nuo Evangelijos stiprybės ir galios.⁴

Ne visada galime padaryti tai, ko norime; tačiau turėsime galią padaryti tai, ką turėtume padaryti. Pats Viešpats mums suteiks galios tai padaryti.⁵ [Žr. 2 pasiūlymą 146 puslapyje.]

Esame pašaukti veikti Dievo vardu ir pripažįstame Jo ranką visuose geruose darbuose, kuriuos darome

Tai ką darome, mes darome Viešpaties Izraelio Dievo vardu ir noriai pripažįstame Visagalio ranką visame tame, ką darome. Kai Mozė tapo Izraelio vaikų išvaduotoju iš egiptiečių nelaisvės, jis nelaikė savęs paprastu išvaduotoju; jis tai darė Viešpaties Izraelio Dievo vardu įsakytas atlikti jų išvadavimą ir tai atlikti su iš Dievo gauta galia ir įgaliojimu. Ir nuo pat to momento, kai jiems prisistatė esąs jų išvaduotojas, iki pat savo darbo pabaigos jis veikė Viešpaties

vardu, o ne savo paties išmintimi ar sumanumu ir ne dėl to, kad turėtų už likusią žmoniją didesnę išmintį. Viešpats jam pasirodė degančiame krūme ir įsakė eiti ir atlikti tam tikrą darbą, susijusį su didžios tautos taika, laime ir išgelbėjimu; o tos tautos sėkmė ir klestėjimas priklausė nuo to, kaip buvo laikomasi Dangaus Dievo jam apreiškėtų dalykų tvarkos. Jo sėkmė ir klestėjimas tapo tobulai aiškus dėl to fakto, kad darbas, kurį atlikti jis buvo paskirtas, buvo ne jo paties sumanymas, o atėjo iš Jehovos. ...

Taip yra ir su mumis. Dabar atliekamas didis darbas – žmonių surinkimas iš visų žemės tautų – sumanytas buvo ne žmogaus ar grupelės žmonių protuose; jis atėjo iš paties Visagalio Viešpaties.⁶

Esame priklausomi nuo Dievo; tad kai darome visokius darbus ir kai tuos mūsų darbus lydi sėkmė, mes jaučiame, kad ją nulėmė Dievas.⁷

Į šį pasaulį atėjome didžiam tikslui, tam pačiam tikslui, dėl ko atėjo Jėzus, mūsų vyresnysis brolis, – vykdyti Tėvo valią ir darbus; juos vykdydami atrasime ramybę, džiaugsmą ir laimę, įgysime daugiau išminties, supratimo ir Dievo galios; jei darysime kitokius darbus, palaimos mums nėra pažadėtos. Tad pasišvėskime teisumui, padėkite vieni kitiems būti geresniems ir laimingesniems; darykite gerą visiems, o blogo nedarykite niekam; gerbkite Dievą ir pakluskite Jo kunigystei; ugdykite ir išsaugokite apšviestąją sąmonę ir sekite Šventąja Dvasia; nenusilpkite, tvirtai laikykitės už gėrio, ištvėrkite iki galo – taip jūsų džiaugsmo taurė bus pripildyta tiek, kad net bėgs per kraštus, ir didis bus jūsų atlygis už per gundymus, ugingus išmėginimus, širdies lūkesčius ir ašaras patirtus išbandymus ir kančias; taip, Dievas jums uždės neblėstančios šlovės karūną.⁸ [Žr. 3 pasiūlymą 146 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 140 puslapyje. Kaip galite sužinoti, ar jūsų akis yra pašvęsta vien Dievo šlovei? Kadangi pasaulyje yra tiek daug dėmesį blaškančių dalykų, kaip tėvai

gali padėti savo vaikams išlaikyti savo akį pašvęstą vien Dievo šlovei?

2. Peržiūrėkite Prezidento Snou komentarus apie Mozę ir Jeremiją (p. 142–143). Kaip šie pasakojimai gali padėti mums, kai stengiamės tarnauti kunigystės kvorumuose, Paramos bendrijoje ar kitoje Bažnyčios organizacijoje?
3. Prezidentas Snou mokė, kad turėtume tarnauti „Viešpaties vardu“ (p. 144–145). Kaip apibūdintumėte žmogų, kuris veikia Viešpaties vardu? Pamąstykite apie tai, kokių turite galimybių tarnauti Viešpaties vardu.
4. Prezidentas Snou šiame skyriuje kelis kartus pavartojo žodžius *sėkmė* ir *sėkmingai*. Kuo Dievo sėkmės apibrėžimas skiriasi nuo pasaulietinio apibrėžimo? Kodėl galime būti tikri sėkme tuomet, kai sekame Dievo valia?

Susijusios Raštų ištraukos: Filipiečiams 4:13; 2 Nefio 10:24; Mozijo 3:19; Helamano 3:35; 10:4–5; 3 Nefio 11:10–11; 13:19–24; DS 20:77, 79; Mozės 4:2

Pagalba mokytojui: „Nebijokite tylos. Žmonėms dažnai reikia laiko, kad pamąstytų ir atsakytų į klausimus arba išsakytų savo jausmus. Pauzę galėtumėte daryti po užduoto klausimo, po pasidalinimo dvasiniu patyrimu arba, kai asmeniui yra sunku reikšti savo mintis.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 67.)

Išnašos

1. Iš „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, 1899 m. balandžio 7 d., p. 9–10.
2. „The Object of This Probation“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894 m. gegužės 4 d., p. 7.
3. Iš Conference Report, 1899 m. spalio, p. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 1887 m. spalio 11 d., p. 2.
5. *Deseret News*, 1861 m. gegužės 15 d., p. 82.
6. *Deseret News*, 1869 m. gruodžio 8 d., p. 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 1887 m. spalio 11 d., p. 2.
8. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 487.

Dešimtinė – mūsų apsaugos ir pažangos įstatymas

*„Dešimtinės įstatymas yra pats svarbiausias,
koks tik buvo apreiškintas žmogui. ... Jei šventieji
paklus šiam įstatymui, tai jiems bus suteikti
klestėjimo ir sėkmės palaiminimai.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Ankstyvą 1899 m. gegužę Prezidentas Lorenčas Snou panorą aplankyti Sent Džordžą ir kitas gyvenvietes pietinėje Jutos valstijos dalyje. Jis nedelsiant pradėjo rinkti grupelę žmonių, įskaitant kelis visuotinius įgaliotinius, kad kartu su juo vyktų į ilgą kelionę.

Besirengdamas kelionei Prezidentas Snou niekam nesakė, kodėl jie išvyksta – jis net pats nežinojo priežasties. Vėliau jis pasakė: „Išvykę iš Solt Leiko, mes vis dar nežinojome, kodėl vykstame lankyti tų pietinių gyvenviečių.“¹ Tačiau gegužės 17d., keliautojams tik atvykus į Sent Džordžą, Viešpaties valia buvo „aiškiai apreiškta“ Jo pranašui.² 1899 m. gegužės 18 d. vykusiam susirinkime Prezidentas Snou pareiškė:

„Tai yra Viešpaties žodis jums, mano broliai ir seserys, kad laikytumėtės to, ko yra reikalaujama iš jūsų, šlovingą išaukštinimo perspektyvą ir šlovę priešais save turinčių žmonių. Ko būtent? O būtent to, kas jums jau kartas nuo karto buvo kalama į galvą ir turbūt jau atsibodo apie tai klausytis. ... Šis Viešpaties žodis jums nėra nieko naujo; jis paprasčiausiai yra toks: JAU ATĖJO METAS KIEKVIENAM PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTAJAM, TURINČIAM VILTĮ PASIRUOŠTI ATEIČIAI IR ĮSITVIRTINTI ANT PATIKIMO PAMATO, VYKDYTI VIEŠPATIES VALIĄ IR MOKĖTI VISĄ DEŠIMTINĘ. Tai Viešpaties žodis jums, ir toks bus Viešpaties žodis kiekvienai Sionės žemėje esančiai gyvenvietei. Kai paliksiu jus ir jūs pradėsite apie tai mąstyti, patys pamatysite, kad jau atėjo metas kiekvienam žmogui pakilti ir susimokėti visą dešimtinę. Viešpats praecityje mus laimino

Sent Džordžo Tabernakulis. Šiame pastate Prezidentas Lorencas Snou pasakė pirmąją iš daugybės savo kalbų apie dešimtinės įstatymą

ir pasigailėjo; bet ateina laikai, kai Viešpats reikalauja mūsų pakilti ir vykdyti tai, ką Jis įsakė, ir daugiau to nebepalikti. Tai, ką jums sakau šiame Sionės kuole, sakau visiems jau suorganizuotiems Sionės kuolams. Nėra tokio vyro ar moters, kuris girdi, ką dabar sakau, ir kuris jausis patenkintas nemokėdamas visos dešimtinės.“³

Per ankstesnius 50 apaštalystės metų Prezidentas Snou savo pamoksluose retai užsimindavo apie dešimtinės įstatymą. Visa tai pasikeitė Sent Džordže, Jutos valstijoje, nes ten jis gavo apreiškimą. Vėliau jis pasakė: „Dar nesu gavęs tobulesnio apreiškimo nei [apreiškimas] dešimtinės tema.“⁴ Išvykęs iš Sent Džordžo jis, grįždamas į Solt Leik Sitį kartu su savo pakeleiviais, dar aplankė kelis pietinės Jutos miestelius, kuriuose surengė 24 susirinkimus. Prezidentas Snou pasakė 26 pamokslus. Kiekvieną kartą kalbėdamas jis mokė šventuosius paklusti dešimtinės įstatymui.

Grupė į Solt Leik Sitį sugrįžo gegužės 27 dieną. Laikraščio reporteris užrašė tokią pastabą: „Prezidentas šiandien atrodo stipresnis ir daug aktyvesnis nei tą dieną, kai išvyko iš Solt Leiko.“ Atsakydamas į komentarą, kad „kelionę jis atlaikė neįprastai gerai“, 85-erių metų amžiaus pranašas pasakė: „Taip, jie visi taip sako. ... Kelionė man išėjo į naudą. Gyvenime dar nesijaučiau geriau. Jaučiu, kad Viešpats stiprina mane atsakydamas į šventųjų maldas.“⁵

Jis ne tik pakomentavo savo gerą savijautą, bet ir pasidalino savo nuomone apie pietinės Jutos šventųjų tikėjimą ir teisumą. Jis pasakė, kad juos su grupe pasitiko „su pačiu šilčiausiu džiaugsmu ir dėkingumu“.⁶ Jis pranešė, kad, kai mokė šventuosius paklusti dešimtinės įstatymui, „ant tų žmonių nusileido Šventoji Dvasia ir jie didžiai džiūgavo, savo širdyse pareikšdami, kad laikysis šio principo tiek pagal įstatymo raidę, tiek pagal įstatymo dvasią“.⁷ Atsakydamas į klausimą dėl bendrų tų žmonių gyvenimo sąlygų, jis pasakė: „Jie gyvena patogiuose namuose, yra labai neblogai apsirengę ir, atrodo, kad turi daug gėrybių iš žemės: turi ką valgyti ir ką gerti. Sent Džordžo kuole žmonės kenčia nuo didelės sausros, pačios didžiausios iš kada nors tą kraštą ištikusių sausrų, bet jie tiki greitai sulauksią lietaus.“⁸

Gegužės 29 ir 30 dienomis Prezidentas Snou pasakė du pamokslus apie dešimtinės įstatymą: pirmąjį pamokslą pasakė Merginų savitarpio tobulinimosi draugijos tarnautojoms, o vėliau – Vaikinų

savitarpio tobulinimosi draugijai.⁹ Antrojo pamokslo pabaigoje vyresnysis B. H. Robertas iš Septyniadešimties pateikė tokią visų susirinkusiųjų vieningai palaikytą rezoliuciją: „Nuspręsta, kad mes priimame Prezidento Snou mums dabar pristatytą dešimtinės doktriną kaip mums šiuo metu skirtą Viešpaties žodį ir valią ir priimame ją iš visos širdies; mes patys jos laikysimės ir darysime viską, kas yra mūsų galioje, kad pastarųjų dienų šventieji irgi taip darytų.“¹⁰ Liepos antrąją į Solt Leiko šventykloje vykusią iškilmingą sueigą suvažiavo visi visuotiniai įgaliotiniai ir atstovai iš visų Bažnyčios kuolų ir apylinkių, o ruošdamiesi tai sueigai jie pasninkavo ir meldėsi. Ten jie vieningai priėmė tą pačią rezoliuciją.¹¹ Pats Prezidentas Snou buvo ištikimas šiai rezoliucijai, daugybėje kuolų mokė apie dešimtinės įstatymą ir taip pat prižiūrėjo, kaip tai daro kiti Bažnyčios vadovai.

Praėjus keliems mėnesiams po apsilankymo pietinėje Jutoje, Prezidentas Snou sužinojo apie atsinaujinusį tenykščių pastarųjų dienų šventųjų pasišventimą paklusti dešimtinės įstatymui. Tai jam suteikė „didžiausią malonumą ir pasitenkinimą“¹², nes jis žinojo, kad per nepertraukiamą paklusnumą šiam įstatymui „šiemis žmonėms bus išlieti Visagalio palaiminimai, o Bažnyčia augs dar galingiau ir greičiau nei kada nors anksčiau“.¹³

Prezidentas Snou nuolat patikindavo šventuosius, kad, jei šie paklus dešimtinės įstatymui, tai bus asmeniškai palaiminti tiek materialiai, tiek ir dvasiškai.¹⁴ Šis pažadas dalinai išsipildė 1899 m. rugpjūtį, kuomet Sent Džordžo žmonės kurį laiką galėjo džiaugtis išsivadavę iš sausros; jų tikėjimas buvo apdovanotas 74,4 mm kritulių – gerokai gausesniais nei per paskutinius 13 mėnesių kartu sudėjus.¹⁵ Prezidentas Snou taip pat pažadėjo, kad paklusnumas dešimtinės įstatymui atneš palaiminimų visai Bažnyčiai. Jis buvo tikras, kad ištikimųjų dešimtinės padės Bažnyčiai išsivaduoti iš skolų, į kurias didele dalimi ji įklimpo dėl ją lydėjusių persekiojimų.¹⁶ Šis pažadas išsipildė 1906-iais metais, praėjus penkeriems metams po jo mirties. 1907 m. balandžio mėnesio visuotinėje konferencijoje Prezidentas Džozefas F. Smitas pranešė:

„Esu įsitikinęs, kad Bažnyčios istorijoje dar nebuvo tokio meto, kada dešimtinės įstatymo buvo laikomasi taip visuotinai ir taip sąžiningai, kaip pastaruosiu metu tai darė pastarųjų dienų šventieji. 1906 metais žmonių sumokėtos dešimtinės viršijo visų prieš tai

buvusių metų dešimtinės. Tai yra geras ženklas, rodantis, kad pastarųjų dienų šventieji vykdo savo pareigą, kad jie tiki Evangelija, kad jie yra pasiryžę laikytis Dievo įsakymų ir kad pagal dešimtinės įstatymą jie gyvena galbūt daug ištikimiau nei kada nors anksčiau. Noriu jums dar ką pasakyti ir pasakyti tai kaip pasveikinimą, tai yra, kad dėl Viešpaties palaimos ir šventųjų ištikimybės mokant dešimtinę, mes sugebėjome išsimokėti mus kausčiusias skolas. Šiandien Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia nėra skolinga nei dolerio, kurio negalėtų tuojau pat sumokėti. Pagaliau mes jau galime mokėti iš savo pinigų. Mums jau nebereikia skolintis ir neberekės to daryti, jei pastarųjų dienų šventieji ir toliau gyvens pagal savo religiją ir laikysis dešimtinės įstatymo.¹⁷ [Žr. 1 pasiūlymą 155 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Dešimtinės įstatymą suprasti nėra sunku, ir jo laikytis gali visi

Meldžiu jus Viešpaties vardu, kad visi vyrai, moterys ir vaikai ... kaip dešimtinę sumokėtumėte vieną dešimtąją savo pajamų.¹⁸

[Dešimtinė] nėra sunkus įstatymas. ... Jei žmogus gauna dešimt dolerių, jo dešimtinė yra vienas doleris; jei jis gauna šimtą, tai jo dešimtinė yra dešimt dolerių. ... Tai labai paprasta suprasti.¹⁹

[Žmogus gali savęs paklausti:] Kiek iš viso šito man reikia duoti dešimtinės? Ar negalėčiau dalelės atsidėti sau? Viešpats yra turtingas ir abejoju, kad Jis apskritai sunerims, jei dalelę pasilaikysiu sau, – ir taip ta dalelė yra pasilaikoma sau. Bet ta neatiduota dalalėlė žmogui neduos ramybės, jeigu jo sąžinė yra tokia, kokia yra daugumos pastarųjų dienų šventųjų. Dėl to jis daugiau ar mažiau neturės ramybės nei dieną, nei naktį, kai apie tai prisimins. Jis neturi tos laimės, kuria džiaugtis yra privilegija, – ji palieka jį.²⁰

Dalinė dešimtinė nėra jokia dešimtinė, tai lyg žmogaus dalinis panardinimas krikšto metu.²¹

Nėra tokio vyro ar tokios moteris, kurie negalėtų sumokėti vienos dešimtosios nuo to, ką gauna.²²

*Prezidentas Snou patarė tėvams ir mokytojams
mokyti vaikus mokėti dešimtinę*

Broliai ir seserys, norime, kad ši tema būtų jūsų maldose. ... Nepaisydami kai kurių žmonių išsakytų nevertų pamąstymų apie pinigų panaudojimą, mes turėtume mokėti dešimtinę. ... Viešpats iš mūsų reikalauja mokėti dešimtinę dabar. Jis taip pat tikisi, kad kiekvienas asmuo ateityje irgi mokės dešimtinę. Mes žinome, kas yra dešimtadalis; tad mokėkime jį Viešpačiui. Tuomet pas vyskupą galime eiti su atvira sąžine ir paprašyti iš jo rekomendacijos kelionei į šventyklą.²³

Viešpaties Izraelio Dievo vardu sakau jums, kad, jeigu jūs nuo dabar pradėsite mokėti dešimtinę, Viešpats jums atleis už dar [nesumokėtą dešimtinę] ir Visagalis palaimos išsilies ant jūsų galvų.²⁴

Noriu, kad šis principas taip įsišaknytų mūsų širdyse, kad jo niekada neužmirštumėme. Kaip jau ne kartą esu sakęs, žinau, kad Viešpats atleis pastarųjų dienų šventiesiems už jų nesumokėtą dešimtinę, jeigu jie dabar atgailaus ir nuo dabar pradės sąžiningai mokėti dešimtinę.²⁵ [Žr. 2 pasiūlymą 155 puslapyje.]

Mokėdami dešimtinę mes prisidedame prie Bažnyčios darbo

Ši Bažnyčia negalėtų plėstis, jei neturėtų pajamų, tad Dievas pajamų jai parūpino [per dešimtinės įstatymą]. Mūsų šventyklos, kuriose gauname pačius aukščiausius palaiminimus, kokius tik yra gavęs mirtingasis žmogus, yra statomos iš pajamų. Mes niekada negalėtume išsiųsti ... vyresniųjų į pasaulį skelbti Evangelijos, kaip dabar darome, jei tam neturėtume pajamų. ... Yra dar tūkstantis dalykų, kuriems atlikti reikia tam tikrų išteklių. ...

Jei kuri nors pastarųjų dienų šventųjų dalis nebūtų mokėjusi dešimtinės, tai mūsų keturios dabar čia [1899 m.] stovinčios šventyklos nebūtų pastatytos ir su išaukštinimu ir šlove susiję Dievo nuostatai ir potvarkiai nebūtų niekad išpildyti. Pirmieji veikimo principai pastarųjų dienų šventiesiems – tai šio dešimtinės įstatymo laikymusi pašvęsti žemę ir priimti su mūsų mirusiųjų išaukštinimu ir šlove susijusias apeigas.²⁶ [Žr. 3 pasiūlymą 155 puslapyje.]

Jei paklusime dešimtinės įstatymui, tai Viešpats mus laimins tiek materialiai, tiek ir dvasiškai

Dešimtinės įstatymas yra pats svarbiausias, koks tik buvo apreiškintas žmogui. ... Jei šventieji paklus šiam įstatymui, tai jiems bus suteikti klestėjimo ir sėkmės palaiminimai.²⁷

Jei mes laikysimės to įstatymo, ... bus pašvęsta žemė ir būsime priskaičiuoti prie vertų gauti Viešpaties palaiminimus, būsime sustiprinti ir palaikomi savo finansiniuose reikaluose ir visame, ką darome, tiek materialiai, tiek ir dvasiškai.²⁸

Materialus šios Bažnyčios išgelbėjimas ... priklauso nuo paklusnumo šiam įstatymui.²⁹

Tarp pastarųjų dienų šventųjų egzistuoja skurdas, ir jis egzistuos tol, kol nepaklusime bent šiam dešimtinės įstatymui.³⁰

Aš tikrai tikiu, kad, jei pastarųjų dienų šventieji laikysis šio įstatymo, tai galėsime išsivaduoti iš visų mus apniksiančių blogybių.³¹

Yra apreiškintas įstatymas, skirtas konkrečiai mūsų apsaugai ir saugumui, o taip pat mūsų pažangai teismo ir šventumo kelyje; yra įstatymas, pagal kurį mūsų apgyvendinta žemė gali būti pašventinta;

Dešimtinės lėšomis padedama statyti šventyklas ir jas išlaikyti

yra įstatymas, pagal kurį Sionė gali būti pastatyta taip, kad nelabi ir bedieviai žmonės jos daugiau nebesugriautų ar nebenuverstų iš jos vietos.³²

Mes turime šventyklas ir gauname su jomis susijusias palaimas: aukščiausias apeigas, kokios kada nors buvo atliktos žemės žmogui, – visa tai dėl mūsų paklusnumo šiam įstatymui.³³

Niekada nebūsime pasiruošę išvysti Dievo veido, jei sąžiningai nemokėsime dešimtinių ir kitų prievolių.³⁴

Kalbu aiškiai ir sakau, kad tai, ką sakiau apie dešimtinę, ateina iš Viešpaties. Dabar jūs veikite pagal Viešpaties Dvasią, ir jūsų akys bus atvertos.³⁵ [Žr. 4 pasiūlymą 156 puslapyje.]

Gimdytojai ir mokytojai turi pareigą mokėti dešimtinę ir tada to paties mokyti vaikus

Mokykite [vaikus] mokėti dešimtinę, kol jie dar yra jauni. Mamos, mokykite savo vaikus, kad, gavę šiek tiek pinigų, jie sumokėtų Viešpačiui vieną dešimtąją dalį nuo jų, ir nesvarbu, kad tai bus labai nedaug. Auklėkite juos mokėti visą dešimtinę.³⁶

Yra tinkama ir derama ..., kad [Bažnyčioje] tarnaujantys pareigūnai ir mokytojai į savo širdis ir sielų gelmes įsileistų šio įstatymo dvasią ir tokiu būdu taptų pilnai pasiruošę apie tai mokyti ir augančiai kartai skiepyti šio įstatymo svarbą ir šventumą. Mano broliai ir seserys, iš jūsų yra reikalaujama ne tik paklusti šiam įstatymui, bet ir mokyti apie jį kitus, net ir augančią kartą, ... kiek šio įstatymo dvasios gausite, tiek jos galėsite ir suteikti, tiek jos galėsite ir mokyti. ...

... Iš jūsų reikalauju, kad ne tik paklustumėte, bet ir mokytumėte to pastarųjų dienų šventųjų vaikus, skiepytumėte tai jų protuose, kad jiems sulaukus atsakingumo amžiaus, apie juos būtų galima pasakyti, jog jie buvo to mokomi ir nuo pat vaikystės tam pakluso.³⁷ [Žr. 5 pasiūlymą 156 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį, mokyti atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimą apie tai, kaip Prezidentas Snou gavo apreiškimą apie dešimtinę (p. 147, 149–151). Pamažtykite apie jo pasiryžimą keliauti į Sent Džordžą ir apie žmonių pasiruošimą paklusti dešimtinės įstatymui. Ko galime pasimokyti iš šio pasakojimo?
2. Kaip dešimtinė „nėra sunkus įstatymas“? (Kelis pavyzdžius rasite p. 151–152.) Kodėl kai kurie žmonės galvoja, kad paklusti dešimtinės įstatymui yra sunku? Kaip Prezidento Snou mokymai gali kam nors padėti įgyti liudijimą apie dešimtinės mokėjimą?
3. Perskaitykite pirmąjį skyrelį, kuris prasideda 153 puslapyje. Kokių palaiminimų jūs ir jūsų mylimieji yra gavę dėl

iš dešimtinės lėšų finansuojamų pastatų ir programų? Kodėl mokėti dešimtinę yra privilegija?

4. Prezidentas Snou liudijo, kad, jei paklusime dešimtinės įstatymui, būsime palaiminti (p. 153–154). Kokių palaiminimų dešimtinės įstatymas įnešė į jūsų gyvenimą? Į jūsų šeimos narių ir draugų gyvenimą?
5. Apmąstykite Prezidento Snou patarimą gimdytojams ir mokytojams 155 puslapyje. Kodėl, jūsų manymu, vaikams svarbu mokėti dešimtinę, nors „tai bus labai nedaug“? Kaip galime mokyti vaikus mokėti dešimtinę ir atnašas?

Susijusios Raštų ištraukos: Malachijo 3:8–10; DS 64:23; 119:1–7

Pagalba mokytojui: „Būkite atsargūs, kad norėdami pristatyti visą paruoštą medžiagą, per greitai nenutrauktumėte geros diskusijos. Nors svarbu pateikti medžiagą, bet daug svarbiau yra padėti mokiniam jausti Dvasios įtaką, rasti atsakymus į klausimus, didinti jų supratimą apie Evangeliją ir gilinti jų įsipareigojimą laikytis įsakymų.“ (*Teaching, No Greater Call*, 64.)

Išnašos

1. Iš „In Juab and Millard Stakes“, *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 29 d., p. 5.
2. Iš „In Juab and Millard Stakes“, p. 5.
3. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 24 d., p. 532–533; taip pat žr. *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 17 d., p. 2; *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 18 d., p. 2. Laikraštyje *Millennial Star* rašoma, kad šį pamokslą Prezidentas Snou pasakė gegužės 8 d., bet kiti to meto šaltiniai teigia, kad pamokslas buvo pasakytas gegužės 18 d. Prezidentas Snou apie dešimtinę taip pat kalbėjo gegužės 17 d.
4. Iš „President Snow in Cache Valley“, *Deseret Evening News*, 1899 m. rugpjūčio 7 d., p. 1.
5. Iš „Pres. Snow Is Home Again“, *Deseret Evening News*, 1899 m. gegužės 27 d., p. 1. Bažnyčioje tuo metu buvo 40 kuolų.
6. Iš „Pres. Snow Is Home Again“, p. 1.
7. *Deseret Evening News*, 1899 m. birželio 24 d., p. 3.
8. Iš „Pres. Snow Is Home Again“, p. 1.
9. Žr. „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, *Improvement Era*, 1899 m. rugpjūtis, p. 792–795; taip pat žr. Ann M. Cannon straipsnį „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing“ leidinyje *Young Woman’s Journal*, 1924 m. balandis, p. 184–186.
10. B. H. Roberts citata iš „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, p. 795.
11. Žr. B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. Iš Conference Report, 1933 m. spalio, p. 27–28.
13. Iš „President Snow in Cache Valley“, *Deseret Evening News*, 1899 m. rugpjūčio 7 d., p. 2.
14. Pavyzdžiui, žr. *Deseret Evening News*, 1899 m. birželio 24 d., p. 3. Tuometiniai Prezidento Snou kalbų nuorašai ir tuometiniai laikraščių straipsniai apie jo

- keliones rodo, kad nors šventiesiems jis žadėjo materialinius ir dvasinius palaiminimus už jų paklusnumą dešimtinės įstatymui, jis nežadėjo konkrečiai, kad sausra pietinėje Jutoje pasibaigs.
15. Žr. Vakarų regiono klimato centras (angl. Western Regional Climate Center), <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
 16. Pavyzdžiui, žr. „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, p. 793.
 17. Iš Conference Report, 1907 m. balandis, p. 7.
 18. Iš Conference Report, 1933 m. spalio, p. 28.
 19. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. liepos 28 d., p. 10.
 20. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 51.
 21. *Deseret Evening News*, 1899 m. birželio 24 d., p. 3.
 22. Iš „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing“, p. 185; iš 1899 m. gegužės 29 d. Susirinkimų salėje vykusio susirinkimo protokolo.
 23. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. liepos 28 d., p. 10.
 24. Iš „President Snow in Cache Valley“, p. 2.
 25. Iš Conference Report, 1899 m. spalio, p. 28.
 26. Iš Conference Report, 1899 m. spalio, p. 27–28.
 27. Iš „In Juab and Millard Stakes“, p. 5.
 28. *Deseret Evening News*, 1899 m. birželio 24 d., p. 3.
 29. Iš „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, p. 794.
 30. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. liepos 28 d., p. 10.
 31. Iš „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing“, p. 185.
 32. „Tithing“, *Juvenile Instructor*, 1901 m. balandis, p. 216.
 33. „Tithing“, p. 215.
 34. Iš „Conference of Granite Stake“, *Deseret Evening News*, 1900 m. gegužės 21 d., p. 2; iš detalaus Prezidento Snou kalbos, pasakytos 1900 m. gegužės 20 d. Grenit kuolo konferencijoje, atpasakojimo.
 35. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. liepos 28 d., p. 10.
 36. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 31 d., p. 546.
 37. „Tithing“, p. 215–216.

*Nuo pat ankstyvųjų Bažnyčios dienų Paramos bendrijos seserys darbavosi
išvien ir stiprino viena kitą tiek materialiai, tiek ir dvasiškai*

Paramos bendrija – tikroji Meilė ir tyra religija

*„Dar jokia institucija nebuvo įkurta
kilnesniu tikslu. Jos pagrindas yra tikroji
meilė, kas reiškia tyrą Kristaus meilę.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1901 metų vasarą visuotinė Paramos bendrijos prezidentūra surengė dienos ilgumo veiklą Paramos bendrijos seserims iš Solt Leiko slėnio. Prezidentas Lorencas Snou priėmė kvietimą dalyvauti ir pasakyti grupei kalbą. Savo kreipimąsi jis pradėjo sakydamas: „Esu dėkingas už privilegiją šią popietę praleisti valandą ar dvi jūsų draugijoje ir tikiu, kad šiandien jūs visos linksmai leidžiate laiką. Tinkamas laisvalaikio leidimas ir pasilinksminimas yra geras dalykas, ir džiaugiuosi matydamas, kad jūs, seserys, skyrėte sau laiko atsipūsti ir papramogauti; jūs, kurios dieną iš dienos taip sunkiai dirbate savo namuose ir Paramos bendrijoje, tikrai nusipelnote kaip reikiant pasilinksminti.“

Prezidentas Snou, kurio sesuo Eliza R. Snou tarnavo antrąją Paramos bendrijos visuotinę prezidentę, išreiškė padėką už Paramos bendrijos darbą. Kalbėdamas apie moteris Bažnyčioje, jis pasakė: „Sunku įsivaizduoti ką būtume nuveikę, arba kokią pažangą padarę Viešpaties darbe, jeigu nebūtų jų.“ Kaip pavyzdį jis pateikė tuometinę Bažnyčios misionierių programą, pagal kurią vedę vyrai dažnai buvo šaukiami tarnauti nuolatiniuose misijose: „Kai mes būdavome išvykę į misijas užsienyje, jų misijos namuose paprastai būdavo ne ką lengvesnės nei mūsų užsienyje; apniktos išbandymų ir nepriekšlių, jos demonstruodavo kantrumą, tvirtumą ir savitarpio pagalbą, kuri iš tikrųjų kėlė įkvėpimą. Dėkui Dievui už šios Bažnyčios moteris! Štai kaip jaučiuosi šiandien, prisijungęs prie šio susirinkimo.“¹
[Žr. 1 pasiūlymą 163 puslapyje.]

Loresco Snou mokymai

Paramos bendrijos narės yra tikros meilės ir tyros religijos pavyzdžiai

Paramos bendriją įkūrė ... Pranašas Džozefas Smitas, kuris gavo įkvėpimą iš Viešpaties. ... Šiandien Bažnyčioje ji laikoma viena iš galingiausių gėrio jėgų. ...

Paramos bendrijos misija yra pagelbėti vargšams, patarnauti ligoniams ir paliegėliams, pamaitinti varguolius, aprenkti nuogus ir laiminti visus Dievo sūnus ir dukras. Dar jokia institucija nebuvo įkurta kilnesniu tikslu. Jos pagrindas yra tikroji meilė, kas reiškia tyrą Kristaus meilę [žr. Moronio 7:47], ir toji dvasia pasireiškė visuose Bendrijos patarnavimuose žmonėms. Apaštalas Jokūbas sakė, kad „tyras ir nesuteptas pamaldumas Dievo, mūsų Tėvo, akyse yra rūpintis našlaičiais ir našlėmis jų sielvarte ir sergėti save nesuterštą šiuo pasauliu“ [Jokūbo laiško 1:27]. Priimdamos tai kaip tiesą, Paramos bendrijos narės savo gyvenimais kuo tikriausiai pademonstravo tyrą ir nesuteptą pamaldumą; nes jos patarnavo prislėgtiesiems, jos meiliai globojo našlaičius ir našles ir sergėjosi, kad nesusiterštų šiuo pasauliu. Galiu paliudyti, kad pasaulyje nėra tyresnių ir dievobaimingesnių moterų, nei yra Paramos bendrijos gretose.² [Žr. 2 pasiūlymą 163 puslapyje.]

Paramos bendrijos seserys kartu su kunigija darbuojasi Dievo karalystės plėtimosi labui

Man visada malonu matyti, kaip jūs, Paramos bendrijos seserys, visomis aplinkybėmis ištikimai darbuojatės šalia Viešpaties tarnų. Jūs visada esate šalia kunigijos, pasiruošusios sustiprinti jų rankas ir įnešti savo indėlį į Dievo karalystės plėtimąsi; o kadangi prisidedate prie tų darbų, jūs tikrai būsite šio darbo sėkmingos baigties, išaukštinoimo ir šlovės, kurią Viešpats suteiks Savo ištikimiesiems vaikams, dalininkės.

... Joks išmintingas vyskupas neliks abejingas savo apylinkės Paramos bendrijos seserų darbams. Ką vyskupas darytų be Paramos bendrijos? Noriu visiems Bažnyčios vyskupams pasakyti, kad skatintumėte Paramos bendrijos seseris ir palaikytumėte jas tikrosios

meilės bei labdaringuose darbuose, kad taip jos taptų palaiminimu jums ir jūsų žmonėms.³ [Žr. 3 pasiūlymą 163 puslapyje.]

Gera kiekvienuose namuose jausti Paramos bendrijos įtaką

Noriu broliams patarti, kad jie ragintų savo žmonas [dalyvauti] bendrijoje ... ; nes gerai, kai kiekvienuose namuose jaučiama šios organizacijos įtaka. Mano sesės, prašau jūsų, kad, kai lankysitės pastarųjų dienų šventųjų namuose, skleistumėte šią įtaką, kad ir kur beeitumėte. Viešpats jums aiškiai parodė jūsų ryšio su Juo prigimtį ir ko Jis tikisi iš jūsų, kaip iš žmonių ir motinų. Mokykite šių dalykų savo lankomus žmones, ypač jaunas merginas. ...

Jūs, mano seserys, būdamos Paramos bendrijos narės ir motinos Izraelyje, visą savo įtaką turėtumėte panaudoti ... tyros motinystės jausmo ir ištikimybės santuokos sandorai ugdymui.⁴ [Žr. 4 pasiūlymą 163 puslapyje.]

Bažnyčiai augant, Paramos bendrijos seserys turės daugiau galimybių tarnauti

Man nebūtina konkretizuoti, ką praeityje nuveikė Paramos bendrija; jos nuostabus darbas yra žinomas visoje Sionėje ir daugybėje pasaulio šalių. Užtektų tik paminėti, kad ji buvo ištikima savo misijai, o jos didžiųjų darbų sąrašas yra ilgesnis už bet kurios kitos labdaros organizacijos sąrašą. Pastarųjų dienų šventieji didžiuojasi ja ir jos pasiekimais ir yra dėkingi mūsų Tėvui Danguje, kad įkvėpė Savo tarną Pranašą įkurti šią organizaciją. Šios Bendrijos ateitis yra daug žadanti. Bažnyčiai augant, jos naudingumas atitinkamai išsiplės, ir tokiu būdu ji taps dar stipresnė jėga gėriui, nei buvo praeityje. Jei visos seserys susivienys šios Bendrijos palaikymui, tai ji atliks galingą darbą ir taps nuolatiniu palaiminimu Bažnyčiai. Būtų malonu, jei vidutinio amžiaus moterys šia organizacija domėtusi taip pat, kaip ir senyvo amžiaus moterys, nes jeigu jos taip darys, tai pamatys, kad ji stiprina jų tikėjimą, praplečia jų pasaulėžiūrą ir pareigas gyvenime, iš pagrindų tobulina jas pažangos ir tobulėjimo kelyje.⁵

Nuo pat jų darbų pradžios Dievas [Bažnyčios moterims] liejo palaiminimus, ir aš su didžiausiu pasitenkinimu ir malonumu, ir

„Savo gyvenimu Paramos bendrijos narės be jokios abejonės yra tyro ir nesutepto pamaldumo pavyzdžiai“

susidomėjimu stebėjau jų daromą pažangą. ... Jų sėkmė yra pribloškianti, ir nepaprasta yra matyti, kaip Dievas jas laimino ir išliejo ant jų Savo Dvasios. Su visa pagarba galiu pasakyti, kad jos tapo kaip angelai, stovintys pasaulio žmonių akivaizdoje.⁶ [Žr. 5 pasiūlymą 163 puslapyje.]

**Dievu pasitikinčios ir Jam tarnaujančios
Paramos bendrijos seserys bus palaimintos
tiek šiame gyvenime, tiek ir amžinybėse**

Štai ką trokštame įskiepyti į seserų širdis: būti naudingoms savo paskyrimo ir, kelyje iškilus sunkumams, nenuleisti rankų, o kliautis Dievu ir žvelgti į Jį; ir tada Jo nepakartojami palaiminimai, pažadu jums, bus išlieti ant jūsų. Visa tai nutiks jums. ... Leiskite man dar kartą pakartoti: nenuleiskite rankų, eikite ir darykite gerus darbus, panaudokite tikėjimą ir pasimokykite iš kiekvienos pasitaikančios progos. Norime, kad išnaudotumėte visus Dievo jums suteiktus talentus. Štai ką pasakysiu apie jūsų sėkmės perspektyvas. Kai žmogus pradeda keliauti Viešpaties nustatytu keliu ir, juo keliaujant, Jo naudai atliekami geri darbai, jį be abejonės lydi sėkmė. Jis yra

būtent ten, kur jį nori matyti Dievas; ir ten yra vieta, kurioje su visu deramumu galite Dievo prašyti Jo palaiminimo.⁷

Noriu pasakyti, kad Dievas laimina Paramos Bendrijos pareigūnes ir nares. Jūs atliekate didžią misiją, ir noriu jus paraginti, kad nepailstumėte daryti gera [žr. DS 64:33]. Mes visi siekiame celestialinės šlovės, o mūsų laukiančių perspektyvų didingumo žmonių kalba neįmanoma apsaakyti. Jeigu jūs ir toliau darbuositės darbe, kuriame dabar esate, tai sulauksite šios šlovės ir amžinai džiūgausite būdamas Dievo ir Avinėlio akivaizdoje. Dėl to verta stengtis; dėl to verta aukotis, ir koks palaimintas yra tas vyras ar ta moteris, kurie siekia ją pelnyti. Telaimina jus visas Dievas.⁸ [Žr. 6 pasiūlymą 164 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Prezidentas Snou pareiškė, kad būtų sunku įsivaizduoti Viešpaties darbo pažangą be Bažnyčios moterų (p. 159). Kokiais būdais šiomis dienomis moteris prisideda prie Viešpaties darbo?
2. Apmąstykite Prezidento Snou žodžius apie Paramos bendrijos misiją 160 puslapyje. Prisiminkite, kada Paramos bendrijos seserys vykdė šią misiją, padėdamos jums ar jūsų šeimai. Kaip tokie darbai paveikė jūsų gyvenimą?
3. Apžvelkite 160 puslapio apačioje prasidedantį skyrelį. Kokiais būdais Paramos bendrijos seserys darbuojasi „Dievo karalystės plėtimosi labui“? Kokių pavyzdžių žinote apie bendrą Paramos bendrijos seserų ir kunigijos darbą?
4. Apmąstykite Prezidento Snou prašymą Paramos bendrijos seserims, kad jos savo įtaką panaudotų „tyros motinystės jausmo ir ištikimybės santuokos sandorai ugdymui“ (p. 161). Kodėl šiomis dienomis pasauliui reikia tokios įtakos? Kokiais būdais Paramos bendrijos seserys galėtų padėti merginoms pasiruošti santuokai šventykloje ir motinystei?
5. Prezidentas Snou pasakė: „Bažnyčiai augant, [Paramos bendrijos] naudingumo sfera bus atitinkamai išplėsta, ir tokiu būdu ji taps dar stipresnė jėga gėriui, nei buvo praeityje“ (p. 161).

Ką šių dienų pasaulyje galėtų padaryti Paramos bendrijos seserys, kad taptų stipresne gėrio jėga?

6. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 162 puslapyje. Pamažytėkite apie tai, kaip jūs buvote vedami ten, „kur [jus] nori matyti Dievas“. Kaip Dievas jums padėjo tai padaryti?

Susijusios Raštų ištraukos: Izaijo 1:17; Mato 25:34–40; Mozijo 4:26–27; Almos 1:29–30; Moronio 7:44–48

Pagalba mokytojui: „Ruošdamiesi mokyti, nepamirškite pamokose naudoti skirtingus mokymo metodus. Tai galėtų reikšti, kad vienai pamokai galėtumėte paruošti kažką tokio nesudėtingo kaip ant sienos pakabinamą lentelę arba spalvotą plakatą, o kitai pamokai – klausimų sąrašėli.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 89.)

Išnašos

1. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 9 d., p. 1.
2. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, p. 1.
3. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, p. 1.
4. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, p. 1.
5. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, p. 1.
6. *Young Woman's Journal*, 1895 m. rugsėjis, p. 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, 1895 m. rugsėjis, p. 578.
8. Iš „Prest. Snow to Relief Societies“, p. 1.

„Su Dievu viskas yra įmanoma“

*„Mūsų poreikiai yra tokie, kad joks žmogus be
Visagallo pagalbos neįstengtų jų patenkinti.
... Tokią pagalbą Jis yra pažadėjęs.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Prezidentas Lorencas Snou darbuodavosi vadovaudamasis tokiu dažnai kartojamu patarimu: „Turime stengtis. ... Vien dykinėjimas, nieko neveikimas yra bevertis.“¹ Tačiau jis pripažino, kad vien jo troškimas statyti Dievo karalystę, vien jo pastangų niekada neužtektų be Dievo malonės, arba be „antgamtinės pagalbos“², kaip jis tai dažnai įvardindavo. Taigi, ragindamas Bažnyčios narius uoliai „vystyti [teisius] principus“, jis pridurdamas pareiškėdavo, kad „mes, pastarųjų dienų šventieji, turėtume suvokti ir atminti, jog išgelbėjimas ateina per Dievo malonę“³. Jis liudydavo, kad, jei stengsimės, Dievas suteiks mums Savo stiprybės: „Kur Viešpats mus pasėja, ten turėtume ir būti; jei jis reikalauja iš mūsų stengtis palaikyti šiuos šventus principus, taip ir turėtume daryti; tai yra viskas, kuo turėtume rūpintis; visu kitu pasirūpins mūsų Dangiškasis Tėvas.“⁴

Prezidento Snou sesuo Eliza pastebėjo, kad jis ištikimai laikėsi šio mokymo. Ji apibūdino jį kaip vyrą, kuris „tvirtai kliovėsi [Dievo] gelbėjančia galia ir malone“. Ji sakė, kad jis „žinojo, kuo kliaunasi“, tad sugebėjo išverti „visus sunkumus, visokį priešiškungą“ ir „įveikti visas kliūtis“⁵.

Lorencas Snou kliovėsi gelbėjančia Dievo galia, 1840 m. keliaudamas į Angliją tarnauti misijoje. 42-jų dienų kelionėje Atlanto vandenynu jis kartu su savo pakeleiviais ištvėrė tris dideles audras. Vėliau jis pranešė, kad tai buvo „baisios audros, tokios baisios, kad prie vandenyno pripratę žmonės jas pavadino labai pavojingomis“. Jis atkreipė dėmesį į tai, kaip į audras reagavo jis ir kaip į jas reagavo kai kurie kiti keleiviai: „Buvo tokių atvejų, kai vaizdas buvo

Prieš pagydydamas neregį, Gelbėtojas pasakė: „Man reikia dirbti darbus to, kuris mane siuntė.“ (Jono 9:4.)

bauginančiai siaubingas. Tad visai nesistebėjau, kai vyrai, moterys ir vaikai, nežinoję, kaip kliautis Dievu, baimės agonijos apimti gražiojo rankas ir verkė. Aš klioiviausi Tuo, kuris sukūrė jūras ir apibrėžė jų ribas. Aš vykau vykdyti Jo pavedimo; žinojau, kad į misiją buvau pasiųstas Jo pripažįstamu įgaliojimu; ir nors stichijos išismarkavo ir laivas šniokšiančių bangų buvo siūbuojamas ir blaškomas, prie šturvalo stovėjo Jis ir Jo priežiūroje mano gyvybė buvo saugi.“⁶

Kai po daugelio metų tapo Bažnyčios Prezidentu, nusiraminią Lorencas Snou rasdavo žinodamas, kad prie šturvalo stovi Viešpats. 1898 m. rugsėjo 13 d. vykusiame susirinkime Dvylikos Apaštalų Kvorumas vienbalsiai išreiškė savo įsipareigojimą palaikyti jį kaip Bažnyčios Prezidentą. Susirinkimo užrašai byloja, kad po to jis atsistojo ir pasakė, kad, „priimant daugybę su tomis pareigomis susijusių atsakomybių, nėra jokios prasmės teisintis dėl savo nesugebėjimo ir t. t. ... Jis jautė, kad turi daryti viską, ką tik sugeba, ir kliautis Viešpačiu.“⁷ [Žr. 1 pasiūlymą 171 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Su Dievo pagalba sugebėsime padaryti viską, ko iš mūsų yra reikalaujama

Norėčiau pakalbėti apie tai, kas pamokytų mus ir patobulintų tarpusavio supratimą apie dalykus, susijusius su mūsų išgelbėjimu. Todėl trokštu, kad visi, kurie tiki ir laukia iš Viešpaties nurodymų bei supratimo, tikėtumėte ir melstumėtės.

Turėtume suvokti savo ryšį su Viešpačiu, mūsų Dievu, ir savo užimamą neeilinę padėtį. Kad galėtume tinkamai atlikti mums patikėtas užduotis, prireiks antgamtinės pagalbos. ...

... Kai pas Jėzų atėjo jaunuolis, norėjęs sužinoti, kaip įgyti amžinąjį gyvenimą, Jis pasakė jam „laikytis įsakymų“. Jaunuolis atsakė, kad minėtųjų įsakymų jis laikosi nuo pat savo vaikystės. Žvelgdamas į jį Gelbėtojas pamatė, kad jam vis tiek kažko trūksta. Jaunuolis laikėsi moralės įstatymo, Mozės duoto įstatymo, ir už tai Jėzus jį mylėjo; tačiau pamatė, kad jaunuoliui vis tiek trūksta vieno dalyko. Jaunuolis buvo turtingas ir dėl savo turtų pasaulyje turėjo tam tikrą įtaką. Jėzus žinojo, kad prieš pakylėjęs jį, kaip ir bet kurį kitą žmogų, iki celestalinio pasaulio, būtina, kad jaunuolis taptų visame kame nuolankus

ir į celestialinį įstatymą žiūrėtų kaip į svarbiausią dalyką. Jėzus žinojo, ko reikalaujama iš kiekvieno žmogaus, norinčio pelnyti celestialinę karūną, – niekas jam neturėtų būti brangiau už paklusnumą dangaus reikalavimams. Gelbėtojas pamatė, kad jaunuolis šliejasi prie kažko, kas nesiderino su celestialinės karalystės įstatymu. Galbūt Jėzus pamatė, kad, jeigu jaunuolis jausmais prisiriš prie kenksmingo dalyko, jam bus nepatogu arba neįmanoma paklusti Evangelijos įsakymams; tad Jėzus pasakė jaunuoliui eiti ir parduoti visą savo turtą, o pinigus „išdalinti vargšams, ir tada sekti juo“.

Dėl tokio įsakymo jaunuolis nuliūdo ir pradėjo sielotis. Turtus jaunuolis laikė svarbiu dalyku gyvenime, nes pasaulyje jie suteikia jam įtakos ir visko, ko jis trokšta; turta jo gyvenimui teikė palaimos ir džiaugsmo, pakylėjo jį į visuomenės aukštuomenę. Jis nepajėgė suprasti, kaip žmogus be turto galėtų pelnyti palaimų, mėgautis gyvenimo teikiamais džiaugsmais ir kitais prigimtinais troškimais. Tačiau Evangelija turi galią žmogui suteikti viską, ko jis trokšta ar ko jo laimei reikia. Turta to nesuteiks; tad Viešpats troško, kad jis atsisaikytų tokio mąstymo ir išmestų tokias mintis iš savo proto ir širdies, kad galėtų jį padaryti visaverčiu savo tarnu. Jis troško, kad jaunuolis visiškai pasišvęstų Jo tarnystei ir darbuotųsi Jo darbe su tikru širdies ketinimu, ir vadovautųsi Šventosios Dvasios raginimais, ir tokiu būdu pasiruoštų celestialinei šlovei. Tačiau šis jaunuolis to daryti nenorėjo; jam tai buvo per didelė auka. Dėl to Gelbėtojas pasakė: „Turtuoliui nelengva patekti į dangaus karalystę. Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę.“

Tai išgirdę mokiniai „labai sumišo ir klausė: „Tai kas galės būti išgelbėtas?“. Jie manė, kad joks turtų turintis žmogus negalės būti išgelbėtas Dievo karalystėje. Tokią nuomonę jie susidarė klausydami Gelbėtojo pastabų. Bet Jėzus atsakė: „Žmonėms tai negalimas daiktas, o Dievui viskas galima.“ [Žr. Mato 19:16–26; taip pat žr. Džozefo Smito vertimą Mato 19:26, išnaša *a* ir Morkaus 10:27, išnaša *a*.]⁸ [Žr. 2 pasiūlymą 171 puslapyje.]

Dievas pažadėjo prisidėti prie mūsų asmeninių pastangų gyventi pagal Evangeliją

Mes patys turbūt nesugebėtumėme laikytis visų mums Dievo duotų įsakymų. Pats Jėzus be dieviškos Savo Tėvo pagalbos nebūtų

„Šis darbas, kuriame jūs ir aš darbuojamės, gali klestėti ir plėstis tik su Dievo palaiminimu už mūsų ištikimas ir sąžiningas pastangas“

galėjęs atlikti Jo darbo. Kartą Jis pasakė: „Iš savęs aš nieko negaliu daryti. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas, nes aš ieškau ne savo valios, bet valios to, kuris mane yra siuntęs.“ Jono 5:30.] Tad, jeigu jau Jam, mūsų Viešpačiui, prireikė dieviškos pagalbos, tai ir mums turėtų būti be galo svarbi Jo pagalba. Pastarųjų dienų šventieji, kad ir kokioje padėtyje jie bebūtų, atlikdami savo pareigas, turi teisę į antgamtinę Šventosios Dvasios pagalbą, padėsiančią jiems įvairiomis aplinkybėmis, ir atliekant reikiamas pareigas.

... Negaliu įsivaizduoti nieko gyvybiškai svarbesnio už darbą, per kurį įgyjamas asmeninis išaukštinimas ir šlovė. Tai, be abejonės, yra vienas iš tų didžiųjų tikslų, kurį pasiekti atėjome į šį pasaulį. ... Joks vyras ar moteris neturėtų nuleisti rankų tuomet, kai pajunta, kad nepajėgia atlikti to, ką nori; mes visi turėtumėme daryti tai, ką galime, kad atliktumėme tą didįjį darbą, dėl kurio čia ir esame.⁹

Mūsų išpažįstama religija reikalauja tokio elgesio, kokio, mūsų žiniomis, iš savo pasekėjų nereikalauja jokia kita religija; o mūsų poreikiai yra tokie, kad joks žmogus be Visagalio pagalbos neįstengtų jų patenkinti. Būtina suvokti, bent iš dalies, tuos didžius ir svarbius palaiminimus, kuriuos galiausiai pelnysime už tai, kad laikomės

savo religijos ar gautos Evangelijos reikalavimų. Iš mūsų yra reikalaujama tokių aukų, kurias atlikti neįstengtų joks vyras ar moteris, nebent su antgamtinė pagalba; o Viešpats, kuris pasiūlė tokias sąlygas, niekada iš savo žmonių neketino reikalauti joms paklusti be antgamtinės pagalbos, be tokios pagalbos, apie kurią nekalba jokia kita žmonių grupė ar religija. Jis pažadėjo tokią pagalbą. ...

Šie reikalavimai ... buvo keliami visais amžiais ir visais laikais, kuomet Dievas šaukdavo žmones tarnauti Jam ir laikytis Jo įsakymų. Tokie reikalavimai buvo keliami Izraelio dienomis Izraelio tautos pradžioje. Tokie reikalavimai buvo keliami Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Buvo keliami Mozei ir iš egiptiečių vergovės išvaduotiems žmonėms. Tokius reikalavimus kėlė visi pranašai nuo pat Adomo laikų iki šių dienų. Tokius reikalavimus kėlė apaštalai, kurie savo pavidimą rankų uždėjimu gavo iš Jėzaus Kristaus, gyvojo Dievo Sūnaus, o taip pat ir pasekėjai tos religijos, kurią savo dienomis žmonėms skelbė ir mokė apaštalai; ir joks žmogus, žmonių grupė ar sluoksnis nuo pat Adomo dienų iki šių laikų negalėjo laikytis šių reikalavimų, išskyrus tik Dievo žmones, kadangi jie buvo apdovanojami galia iš aukštybių, galia, kuri tegalėjo ateiti iš Viešpaties, mūsų Dievo.¹⁰ [Žr. 3 pasiūlymą 171 puslapyje.]

Kai dalyvaujame Dievo darbe, mums reikalinga Dievo pagalba

Kad ir kokio darbo besiiimtumėte Sionės labui, turite pasikliauti, kad darbo sėkmė priklausys nuo Viešpaties valios.¹¹

Kad ir ką žmogus besiiimtų daryti, jo protas turi būti pašvęstas vien Dievo šlovei. Turime suprasti, kad patys iš savęs negalime nieko padaryti. Mes esame Dievo vaikai. Esame tamsoje, [kol] Dievas neapšviečia mūsų supratimo. Esame bejėgiai, [kol] Dievas mums nepadedą. Darbas, kurį čia turime atlikti, yra toks, kad be Visagalio pagalbos patys jo negalėtume atlikti. ... Pasaulio žmonės lydi vargas, o dažnai ir Izraelio vyresniuosius; mes pamirštame, kad darbuojamės Dievui; mes pamirštame, kad čia esame tam, kad įvykdytume tuos tikslus, kuriuos įvykdyti esame pažadėję Viešpačiui. Darbas, kuriame darbuojamės, yra šlovingas. Tai yra Visagalio darbas; Jis atsirinko tuos vyrus ir moteris, kurios Jis pažinojo iš praeities ir kurie galės įvykdyti Jo tikslus.¹²

Šis darbas, kuriame jūs ir aš darbuojamės, gali klestėti ir plėstis tik su Dievo palaiminimu už mūsų ištikimas ir sąžiningas pastangas ir už mūsų pasiryžimą atlikti tuos darbus, dėl kurių ir atėjome į šią egzistenciją. Žvelgdami į savo patyrimus praeityje, galime nesunkiai pamatyti, kad mūsų klestėjimas priklausė nuo mūsų pastangų atlikti Dievo darbą, nuo mūsų pastangų darbuotis žmonių labui ir nuo to, kaip toli paliekame savo savanaudiškumą. Kadangi šitaip buvo praeityje, tai galime tikėti, kad mūsų būsimas progresas taip pat priklausys nuo mūsų pasiryžimo vykdyti Dievo valią – bet kojomis aplinkybėmis ir su visa Jo mums suteiksima pagalba.¹³ [Žr. 4 pasiūlymą 171 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Apmąstykite pasakojimą, esantį 165 ir 167 puslapiuose. Kodėl, jūsų manymu, Dievu pasikliaujantys ir Dievu nepasikliaujantys žmonės į išbandymus reaguoja taip skirtingai?
2. Apmąstykite pasakojimą apie Gelbėtoją ir turtingą jaunuolį (p. 167–168). Prie kokių dalykų žmonės prisiriša širdimis, o vėliau gali dėl to pradėti „sielotis“? Kodėl, prieš pelnydami didžiausias Viešpaties palaimas, iš savo gyvenimo turime „išmesti“ tokius dalykus?
3. Prezidentas Snou mokė, kad net Gelbėtojui reikėjo „dieviškos pagalbos“, kad „įvykdytų Jo darbą“ (p. 168–169). Kaip, panaudodami Prezidento Snou žodžius, galėtumėte padėti žmogui, kuris nesijaučia vertas gyventi pagal Evangelijos reikalavimus?
4. Patyrinėkite paskutinį šio skyriaus skyrelį (p. 170–171). Kaip manote, kodėl kartais neprašome iš Dievo Jo pagalbos? Pamaštykite, ką galėtumėte padaryti, kad gyvenime dažniau sulauktumėte pagalbos iš Jo.

Susijusios Raštų ištraukos: Filipiečiams 4:13; 2 Nefio 10:23–24; 25:23; Jokūbo knygos 4:6–7; Mozijo 24:8–22; Tikėjimo Teiginiai 1:3

Pagalba mokytojui. „Pamokos dalyviams paskirkite perskaityti parinktus klausimus, esančius šio skyriaus pabaigoje (individualiai arba mažomis grupelėmis). Paprašykite, kad šiame skyriuje jie surastų su tais klausimais susijusius mokymus. Po to pakvieskite juos pasidalinti savo mintimis ir įžvalgomis su likusia grupe“ (šios knygos vii puslapis).

Išnašos

1. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
2. *Deseret News*, 1880 m. sausio 14 d., p. 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
4. *Deseret News*, 1857 m. spalio 28 d., p. 270.
5. Eliza R. Snow Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 116–117.
6. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 49.
7. Iš *Journal History*, 1898 m. rugsėjo 13 d., p. 4.
8. *Deseret News*, 1880 m. sausio 14 d., p. 786.
9. Iš *Conference Report*, 1898 m. balandis, p. 12.
10. *Deseret News*, 1880 m. sausio 14 d., p. 786.
11. *Improvement Era*, 1899 m. liepa, p. 708.
12. *Deseret Weekly*, 1894 m. gegužės 12 d., p. 638.
13. Iš *Conference Report*, Apr. 1901 m. balandis, p. 1.

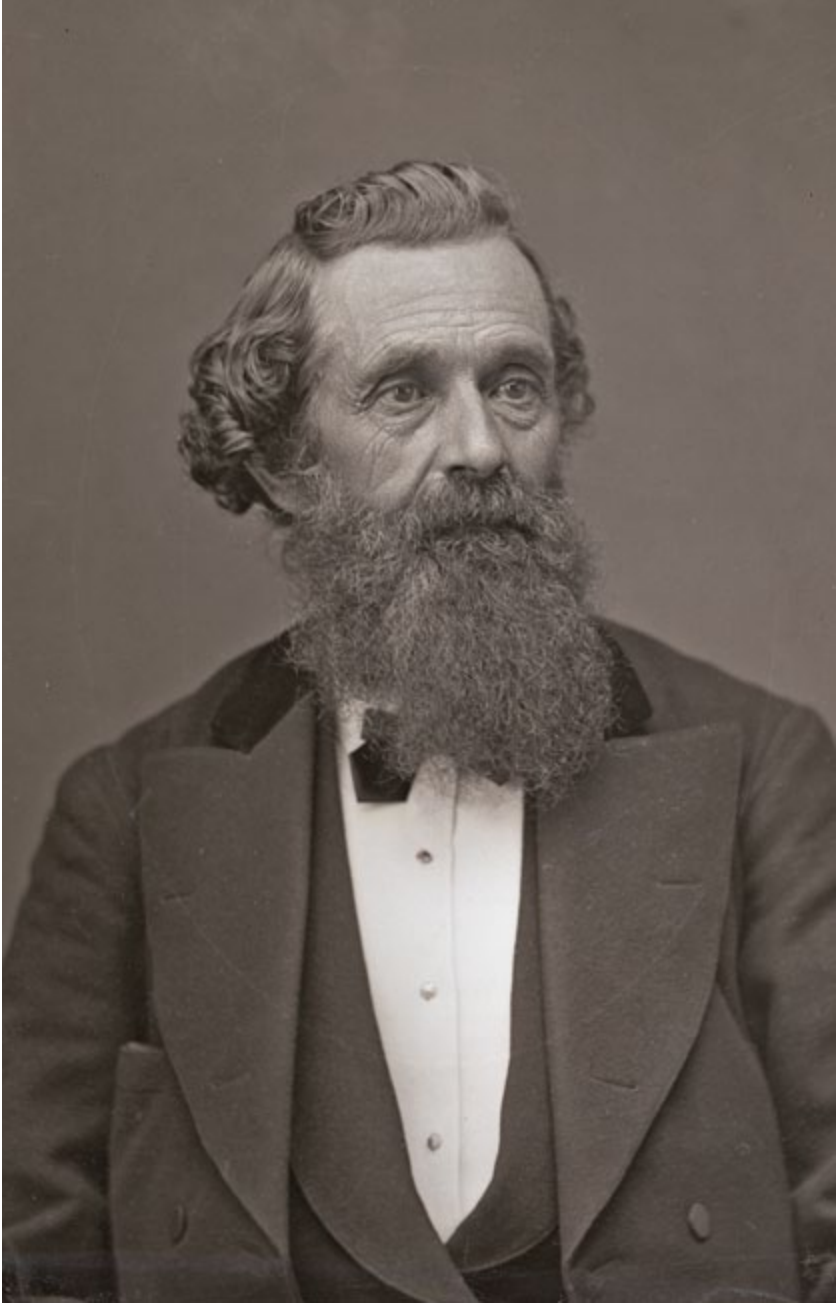
Ištikima, aktyvi tarnystė Dievo karalystėje

*„Kadangi žinome apie mūsų priimto
tikėjimo tikrumą, tai turėtume būti patys
ištikimiausi žmonės ant žemės veido.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1851 metų pabaigoje Pirmoji Prezidentūra išleido raštą, kuriame Dvylikos Apaštalo Kvorumo narius paprašė „užbaigti įvairių savo misijų reikalus“ ir iki 1853 m. balandžio mėnesio sugrįžti į Solt Leik Sitį.¹ Taip vyresniojo Lorenzo Snou misija Italijoje pradėjo eiti į pabaigą. Vadovauti tenykščiam darbui 1852 m. vasario mėnesį jis patikėjo neseniai atsivertusiam Broliui Džonui Danieliui Malanui ir kartu su vyresniuoju Chabezu Vūdardu išplaukė į Maltos salą. Maltoje vyresnysis Snou tikėjosi įsėsti į laivą, plaukusį į Indiją. Toje žemėje darbavosi jo vadovaujami pirmieji misionieriai, ir jis labai troško prie jų prisijungti. Nuo ten jis planavo „baigti apiplaukti žemės rutulį“ ir per Ramųjį Vandenyką grįžti namo į vakarų Jungtines Valstijas.²

Vyresniojo Snou planai pasikeitė, kai jiedu su vyresniuoju Vūdardu atplaukė į Maltą. Jis sužinojo, kad dėl Raudonojoje Jūroje sugedusio garlaivio saloje teks užsibūti dar kelias savaites. Užuoat skundęsis dėl tokio vėlavimo, jis nusprendė kibtį į darbą. 1852 m. kovo 10 dienos laiške jis rašė: „Jaučiu, kad dėl Viešpaties man suteikto papildomo laiko įvyks daug gerų dalykų; mane supa įdomūs žmonės, o šiame ypač svarbiame darbo lauke bus atliktas didis darbas, kuris palies kaimynines tautas.“ Jis pranešė, kad pakvietė vyresnįjį Tomą Obrėjų, Italijoje dirbusį misionierių, „nedelsiant atvykti ir kartu pasiimti daug brošiūrų ir knygų“. Nors vyresnysis Snou tiksliai nežinojo, ką su savo porininkais darys Maltoje, tačiau pareiškė norą ten įkurti Bažnyčios skyrių. Pasak jo, šis veiksmas

Vyresnysis Lorencas Snou

„atlaisvins daugelio tautų dvasinius pančius, kadangi dėl savo komercinių ryšių maltiečiai yra plačiai išsibarstę palei Europos, Azijos ir Afrikos krantus“³.

1852 m. gegužės 1 d. vyresnysis Snou pasiuntė laišką, kuriame aprašė savo darbo Maltoje pažangą. Jis rašė: „Dabar į mus dažnai kreipiasi žmonės, norintys pasiteirauti apie šį „keistą tikėjimą“; prieš kelis vakarus mūsų namuose viešėjo ponai iš aštuonių skirtingų tautų, jie atvyko iš įvairių miesto rajonų ir diskutavo apie mūsų doktrinas; tarp jų buvo žmonių iš Lenkijos ir Graikijos – jie visi dabar su dideliu susidomėjimu skaito mūsų literatūrą. Du protingi ir sumanūs jaunuoliai, pirmieji mūsų tarnystės šioje žemėje vaisiai, labai prisidėjo prie mūsų vykdomo darbo; vieną jų mes išventinome į vyresnius; jis laisvai kalba keliomis kalbomis.“³

Vyresniajam Snou taip ir nepavyko įgyvendinti savo svajonės tarnauti Indijoje ir apiplaukti žemės rutulį. Užtat, užsilaikęs Maltoje, jis stropiai sekė Viešpaties valia ir klojo joje misionieriško darbo pamatus. Kai 1852 m. gegužę jam galiausiai pavyko įsėsti į laivą, jis jau plaukė ne į rytus, o į vakarus, taip sekdamas savo vadovų iš Solt Leik Sičio nurodymais sugrįžti. Maždaug po dviejų mėnesių vyresnieji Vūdardas ir Obrėjus Maltoje įkūrė Bažnyčios skyrių.⁵ [Žr. 1 pasiūlymą 182 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Kadangi gavome Evangelijos pilnatvę, mes tarnaujame kaip Kristaus pasiuntiniai

Visam pasauliui liudijame, kad per dievišką apreiškimą, net per Šventosios Dvasios apsireiškimus, žinome, kad Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, ir kad Jis apsireiškė Džozefui Smitui taip pat asmeniškai, kaip, prisikėlęs iš kapo, Jis apsireiškė ir senovės apaštalams, ir kad Jis atskleidė jam tokias dangiškas tiesas, per kurias ir tik per kurias žmonija galės būti išgelbėta. Taip ... prisiimame labai svarbią atsakomybę, nes tikrai žinome, jog Viešpats laikys mus atsakingus už tai, kaip išnaudojame Jo mums patiktą šventą atsakomybę.

Esame lyg tie senovės apaštalai, kurie iš prisikėlusio Išpirkėjo priėmė pavidimą visoms tautoms skelbti karalystės Evangeliją ir visiems, tikėjusiems jų žodžiais, žadėjo rankų uždėjimu suteikti

Šventąją Dvasią. Esame kaip jie, kurie savo pavedimo vardan ir su visu įsitikinimu, nepaisydami persekiojimų bei pasipriešinimo, skelbė, kad Evangelija yra Dievo galia išgelbėti visus tuos, kurie įtikės ir paklus. Esame kaip jie, kurie skelbė tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi, krikštą nuodėmėms atleisti ir deramai įgaliotų asmenų rankų uždėjimą Šventajai Dvasiai suteikti, nes visa tai yra būtina išgelbėjimui. Kaip jie, kurie Šventosios Dvasios galia tapo Viešpaties Jėzaus Kristaus liudytojais ir ištikimai nešė Jo Evangelijos žinią visiems pasaulio kitatikiams, taip ir mes per tą pačią Šventąją Dvasią tapome Jo liudytojais, ir kadangi esame pašaukti tuo pačiu dievišku ir šventu pašaukimu, mes irgi prisiimame tą pačią atsakomybę.

O kadangi prisiimame šią atsakomybę, tai prisiimame ir visas Kristaus pasiuntiniams skirtas pareigas, tampame atsakingi už savo asmeninius darbus ir už tai, kaip panaudojame tuos savo talentus ir sugebėjimus, kuriuos mums suteikė Viešpats.⁶ [Žr. 2 pasiūlymą 182 puslapyje.]

Narystė Bažnyčioje yra kvietimas padėti kitiems žmonėms gauti išgelbėjimą

Kai Viešpats iš pasaulio pasišaukia tam tikrą asmenį ar asmenų grupę, Jis ne visada tai daro norėdamas tą asmenį ar asmenų grupę apdovanoti. Viešpaties tikslas nėra tik kelių žmonių, pasivadusių pastarųjų dienų šventaisiais, išgelbėjimas ... , Jo tikslas yra išgelbėti visus žmones, tiek gyvus, tiek mirusius. Pašaukdamas Abraomą Viešpats jam pažadėjo tam tikrus šlovės dalykus, kurią pelnys jis ir jo ainija; tuose pažaduose atrandame šitokią nepaprastą teiginį: per jį ir jo sėklą bus palaimintos visos žemės tautos [žr. Pradžios 22:15–18; Abraomo 2:9–11]. ... Viešpats ketino palaiminti ne tik jį ir jo ainiją, bet ir visas žemės šeimas. ...

... Kai atėjo Jėzus, Jis pasiaukojo ne tik Izraelio labui ar tik Abraomo, Izaoko ir Jokūbo ainijos labui, bet visos žmonijos šeimos labui, nes per Jį visi žmonės gali būti palaiminti, nes per Jį visi žmonės gali būti išgelbėti; Jo misija buvo paruošti visą žmonijos šeimą priimti amžinosios Evangelijos teikiamą naudą, o ne, kaip sakiau, paruošti tik Izraelį, bet paruošti visą žmonijos rasę; ir ne tik gyvenančius žemėje, bet taip pat ir tuos, kurie yra dvasių pasaulyje. ...

... Turime tą pačią kunigystę, kurią turėjo Jėzus, tad turime daryti tai, ką darė Jis: paaukoti savo asmeninius troškimus ir jausmus, kaip tai padarė Jis, ir galbūt netapti tokiais kankiniais, koks buvo Jis, tačiau vis tiek aukotis tam, kad galėtume vykdyti Dievo tikslus; nes kitaip nebūsime verti šios šventos kunigystės, nebūsime verti būti pasaulio gelbėtojai. Dievas nori, kad išgelbėtume ne tik daugybę žemės gyventojų, bet ir daugybę dvasių pasaulio gyventojų: Jis ne tik suteiks mums galimybę išsigelbėti patiems, bet ir padarys mus tinkamus padėti išpirkti daugybę Visagalio palikuonių.⁷ [Žr. 3 pasiūlymą 182 puslapyje.]

Viešpaties darbe svarbus kiekvienas pašaukimas ir kiekviena pareiga

Taigi, klausimas toks: ar mes suvokiame savo atsakomybę, ar pilnai suprantame mūsų apsiimto darbo prigimtį? Aš kartais pradėdau galvoti, kad kai kurie mūsų broliai, Izraelio vyresnieji, pernelyg dažnai vengia sandorų sudarymo metu prisiimtos atsakomybės, o jų kadaise turėtas tikėjimas, atrodo, beveik išseko, ir jie pradeda tyliai tenkintis simboline naryste Bažnyčioje.

Yra ir tokių, kurie mano, kad visai nesvarbu, kaip jie elgiasi arba kokį pavyzdį rodo kitiems savo broliams, kadangi jie nėra plačiai žinomi ir galbūt ... nėra labai įtakingi. O jeigu jie užimtų tokias atsakingas pareigas, kaip Bažnyčios Prezidento arba Pirmosios Prezidentūros patarėjo, arba jei priklausytų Dvylikos Kvorumui, arba jei būtų Aukštosios Tarybos prezidentu arba Aukštuoju kunigu ar Septyniasdešimčių nariu, tai tik tada manytų, kad svarbu elgtis tinkamai. Taip manydami, jie rodo didį silpnumą arba didį neišmanymą, jų žibintai arba gęsta, arba jie niekada nesuprato, kokias pareigas užsikrauna priimdami Evangeliją.

Gelbėtojo palyginime pasakojama, kad dangaus karalystė yra panaši į šeimininką, kuris iškeliaudamas į tolimą šalį tarnams pavedė savo turtą. Vienam iš jų Jis davė penkis talentus, kitam davė du, o trečiam – vieną. Penkis talentus gavęs tarnas nuėjo ir ėmė verstis, taip pelnydamas kitus penkis ir padvigubindamas jam patikėtą turtą, du talentus gavęs tarnas taip pat pelnė kitus du talentus. Tačiau tas, kuris gavo vieną talentą, užkasė jį į žemę ir paslėpė šeimininko pinigų. Jis greičiausiai manė, kad jo atsakomybė yra tokia nežymi,

„Jei vykdysi savo pareigą, tuomet įgysi tai, ko pasaulis tau negalės nei suteikti, nei atimti“

jog jis negalės daug ką nuveikti, tad nusprendė nepasinaudoti tokiu menku talentu. [Žr. Mato 25:14–30.] Ar tai netaikytina kai kuriems mūsų vyresniesiems? Vienas jų sako: „Aš tik stalius arba jūreivis ar galbūt tik plytnešys, tad nėra labai svarbu, kaip elgiuosi ir ar labai sąžiningai atlieku savo kuklaus pavedimo pareigas. Tačiau elgčiausi *visai kitaip*, jei eičiau kiek atsakingesnes ir svarbesnes pareigas.“

Sustok, mano broli; nesileisk suvedžiojamas tokių minčių. Galbūt tu ir tesi plytnešys, tačiau atmink, kad esi vyresnysis Izraelyje, kad esi Viešpaties Jėzaus Kristaus pasiuntinys, ir jei vykdysi savo pareigą, tuomet įgysi tai, ko pasaulis tau negalės nei suteikti, nei atimti; tu esi atskaitingas Dievui už tai, kaip išnaudosi tą talentą, kurio prievaizdu Jis tave paskyrė – ar tai būtų didelis ar mažas talentas.

Ir dar kartą sakau, kad jūs turite tam tikrą įtakos laipsnį, galbūt tik konkrečiam asmeniui ar asmenų grupei; tad būsite daugiau ar

mažiau atskaitingi už tai, kaip tą įtaką išnaudojate. Tokiu būdu, pripažįstate tai ar ne, Dievo ir žmonių akyse jūs prisiėmėte tokią padėtį, kurios negalima nei ignoruoti, nei išsižadėti, jei norite išlaikyti savo turimą vardą.

O kokia ateitis laukia tokio žmogaus? Sakau, jeigu jis gerbs savo pašaukimą ir ištikimai vykdys jam patikėtą pavedimą, tai jo išgelbėjimo ir išaukštinimo Dievo karalystėje perspektyvos bus tokios pat geros, kaip ir bet kurio kito žmogaus. Jeigu jis suvokia savo padėtį ir gyvena atitinkamai, tai jo perspektyvos yra lygiai tokios pat geros, kaip ir bet kurio kito žmogaus, gyvenusio nuo pat mūsų Tėvo Adomo laikų iki šio momento; ir svarbu, kad jam pavestame darbe jis lygiai taip pat tinkamai darbuotųsi, kaip darbuojasi ir tas asmuo, kuris galbūt yra pašauktas į aukštesnes pareigas; arba, kitaip sakant, kuris tapo didesnio talentų kiekio prievaizdu. ...

... Viešpats iš vieną talentą turinčio žmogaus nereikalauja tiek pat, kiek reikalauja iš daugiau nei vieną talentą turinčio žmogaus; pagal tai, kiek jis turi, tiek iš jo ir bus pareikalauta. Tad raginu jus tobulinti tuos talentus, kuriuos jūs kiekvienas turite po kelis; o vieną talentą tegavęs žmogus tegul nekasa jo žemėn, bet panaudoja; t. y. tegul mažesniu gebėjimu apdovanotas žmogus pasitaiso ir nesiskundžia, kad gamta jam nebuvo tokia maloninga, kaip buvo maloninga jo laimingesniam broliui. Tenkinkimės gyvenime tuo, ką turime; ir nors tai nebus mūsų didžiausias troškimas, tačiau turėtume siekti stropiai jį tobulinti, būti nuolat dėkingi už savo žemišką gyvenimą ir ypač už Dievo Dvasią, gautą per mūsų paklusnumą Evangelijai. ...

Prisimenu vieną perskaitytą istoriją ... apie žmogų, kuris dėl savo išminties ir patriotiškumo tapo labai žinomas; pavyduoliai paskyrė jį eiti žeminančias pareigas. Kalbama, kad pradėdamas eiti tas pareigas jis ištarė tokią reikšmingą repliką: „Jei pareigos nedaro man garbės, tai padarysiu garbę pareigoms.“ Išvengsime daug sunkumų, mūsų sąlygos ir situacija teiks daugiau vilčių, jei mes visi gerbsime tas pareigas, kurias eiti esame pašaukti. Mums yra pasakojama, kad pats Viešpats mūsų pirmiesiems gimdytojams padarė drabužių, arba, kitaip tariant, tuo metu pabuvo siuvėju; taip pat pasakojama, kad Jėzus Kristus buvo stalius. Jeigu Gelbėtojas nebūtų buvęs garbingas ir sąžiningas stalius, tai Jis niekada nebūtų pelnęs vėliau užsitarauto statuso. Jei mums pavyktų pasiekti, kad mūsų broliai ir

seserys pamatytų savo sąžiningos ir ištikimos tarnystės svarbą, tai išvengtume daugelio dabartinių nemalonumų ir bėdų, Dievo darbas plėstųsi dvigubai greičiau, o visi Jo tikslai būtų pasiekti daug greičiau; be to, mes, žmonės, būtume geriau nei bet kada pasiruošę Jo valios apreiškimui. ...

Telaimina jus Dievas, mano broliai ir seserys, ir visuomet teduoda jums išminties einant jums patikėtas prievaizdo pareigas.⁸ [Žr. 4 pasiūlymą 182 puslapyje.]

Jei Dievui tarnausime su tikėjimu, aktyviai ir linksmi, tai Jis mus sustiprins ir padės pasiekti tikslą

Tetarnauja žmonės Dievui ištikimai ir aktyviai, ir tebūnie jie geros nuotaikos. ... Būna taip, kad žmonės patenka į tokias sąlygas, kuriomis labai sunku ar net neįmanoma išlaikyti gerą nuotaiką. Bet taip būna labai retai.⁹

Kadangi žinome apie mūsų priimto tikėjimo tikrumą, tai turėtume būti patys ištikimiausi žmonės ant žemės veido. Kadangi žinome, arba turėtume žinoti, jog mūsų priimta Evangelija, jei tik būsime jai ištikimi, žada išpildyti visus mūsų širdies norus ir troškimus, tai turėtume būti labai ištikimi, atsidavę, aktyvūs ir ambicingi, vykdydami Viešpaties planus ir norus, kuriuos Jis kartas nuo karto apreiškia per Savo tarnus. Vykdydami savo pareigas neturėtume būti abejingi ar aplaidūs, turėtume visa savo galia, stiprybe ir siela suprasti savo pašaukimo dvasią ir savo atliekamo darbo prigimtį.

Jėzus, būdamas žemėje, Savo mokiniams įsakė eiti ir skelbti Evangeliją, ir tai daryti su savimi nepasiimant nei krepšio, nei variokų dirže, per daug nesirūpinant, ką valgys ar gers, ar kuo vilkės – paprasčiausiai eiti ir liudyti apie jiems apreikštus dalykus. Taip darydami jie užsitikrino sau Visagalio palaimas, o visas jų pastangas lydėjo sėkmė. Taip jie užsitikrino sau sėkmę; jokia galia negalėjo pastoti jiems kelio į pačią didžiausią sėkmę, kadangi Visagalio pastiprinti jie ėjo ir vykdė Jo valią, o Jo darbas buvo jiems padėti ir pasirūpinti jų sėkme. Per paklusnumą Viešpaties įsakymams jie sau užsitikrino ne tik gyvenimo palaimas bei išėjimo pirmojo prikėlimo aušroje privilegiją, bet ir patikinimą, kad jų darbams nepajėgs sukliudyti jokia žemiška jėga. Jei būčiau buvęs jų ar bet kieno kito

vietoje, tai tokios perspektyvos mane būtų visai tenkinusios, nes mąstančiam protui turėtų imponuoti garantuotos sėkmės perspektyva, siekiant bet kokio tikslo.

Jeigu apaštalai būtų manę, kad veikdami ne pagal įsakymą jie būtų pasiekę tokį patį rezultatą, tai nei darbai jiems būtų taip gerai ejęsi, nei būtų turėję tokį patį sėkmės patikinimą, kuris, be abejonės, visų juos apnikusių išbandymų bei persekiojimų metu teikė jiems nuolatinį pasitenkinimą ir malonumą.

... Jeigu Jėzaus laikų apaštalai ir Septyniasdešimčių nariai būtų įsivaizdavę, kad savo misiją jie būtų įvykdę pastatydami Nojaus laivą ar Juozapo grūdų aruodus, tai jie būtų smarkiai klydę.

Juozapai Egipto žemėje buvo pavesta atlikti tam tikrus darbus, ir juos atlikti jis privalėjo. Jo neprašė skelbti Evangeliją nepasiimant nei krepšio, nei variokų diržo; bet jo paprašė pastatyti grūdų aruodus ir panaudoti visą savo turimą įtaką karaliui, kilmingiesiems ir Egipto žmonėms, kad dėl ateinančios sausros šie aruodus pripildytų grūdų. [...] O jei Juozapas būtų pastatęs laivą, tai jo nebūtų priėmęs Viešpats, jis nebūtų išgelbėjęs nei Egipto žmonių, nei savo tėvo namų. Kai Nojui buvo įsakyta pastatyti laivą ir, tarkime, vietoj jo jis būtų pastatęs aruodus, tai nebūtų išsigelbėjęs nei jis, nei jo namai. Panašiai ir su mumis: jei iš mūsų pareikalaujama veikti ... padaryti ką nors Visagalio karalystės ribose, tai turėtume darbuotis to pareikalavimo dvasioje, turėtume darbuotis taip, lyg būtume įgiję galią ir įtaką mūsų Dieviui.¹⁰ [Žr. 5 pasiūlymą 182 puslapyje.]

Viešpaties darbas kartais yra sunkus, bet jis teikia daug džiaugsmo

Kai kurie su šiuo darbu susiję dalykai nėra malonūs, bet tam tikras su šiuo darbu susijęs dalykas teikia daug malonumo. Kai prisimename savo pasiryžimą pasišvęsti tiesos labui ir laikytis savo sandorų, mes pajuntame didį džiaugsmą, ir taip būna todėl, kad ant mūsų galingai nužengia vykdomų pašaukimų dvasia, be kurios negalėtume suspėti kartu su Dievo karalyste.¹¹

Turėtumėme atnaujinti savo sandoras prieš Dievą ir šventuosius angelus, kad mes, su Dievo pagalba, ateinančiais metais tarnausime jam ištikimiau nei praėjusiais metais, kad mūsų viešasis ir asmeninis

gyvenimas, mūsų veiksmai ir mūsų skleidžiama dvasia ir įtaka atitiktų šitokį devizą: „Dievo karalystė arba nieko“. Tikiu ... kad galime visiškai pasišvęsti Dievo tarnystei ir taip žemėje kurti Sionę; su užsidegimu darbuotis vardan tiesos ir teismo žemėje tol, kol toks mūsų darbas pradės mums teikti džiaugsmą, kol mūsų tarnystė Dievui, Jo įsakymų ir celesialinio įstatymo laikymasis taps mūsų antrąja prigimtimi, kol džiūgausime dėl širdyje turimos Šventosios Dvasios ir taip įveiksime pasaulį, ir savo protuose ir veiksmuose įtvirtinsime celesialinį įstatymą; tikiu, kad save ir savo privilegijas galime suvokti taip, jog didelę dalį su celesialiniu įstatymu susijusių palaiminimų užsitikrintume tiek šiame gyvenime, tiek ir celesialinėje šlovėje.¹² [Žr. 6 pasiūlymą žemiau.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimą, esantį 173 ir 175 puslapiuose. Kokiais žodžiais apibūdintumėte Lorencio Snou požiūrį į tarnavimą Viešpačiui? Pamąstykite, kaip jūs galėtumėte sekti jo pavyzdžiu.
2. Apmąstykite skyrelį, kuris prasideda 175 puslapyje. Kodėl, jūsų manymu, narystė Bažnyčioje yra tokia didelė atsakomybė? Ką jums reiškia būti Kristaus pasiuntiniu?
3. Prezidentas Snou mokė, kad mūsų pašaukimas Bažnyčioje yra galimybė „padėti išpirkti“ Dievo vaikus (p. 176–177). Kaip toks suvokimas galėtų paveikti mūsų tarnavimą Bažnyčioje?
4. Prezidentas Snou pasakė, kad turėtume tarnauti stropiai, kad ir kokios nereikšmingos gali atrodyti mūsų pareigos (p. 177–180). Ar kada matėte, kaip kas nors gerbia iš pažiūros mažą pašaukimą ar pavedimą?
5. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 180 puslapyje. Kokiais būdais tikėjimas, aktyvumas ir linksmumas veikia mūsų tarnavimą?
6. Perskaitykite paskutinę šio skyriaus dalį (p. 181–182). Kada jūs patyrėte tarnavimo Viešpaties karalystėje džiaugsmą? Kaip

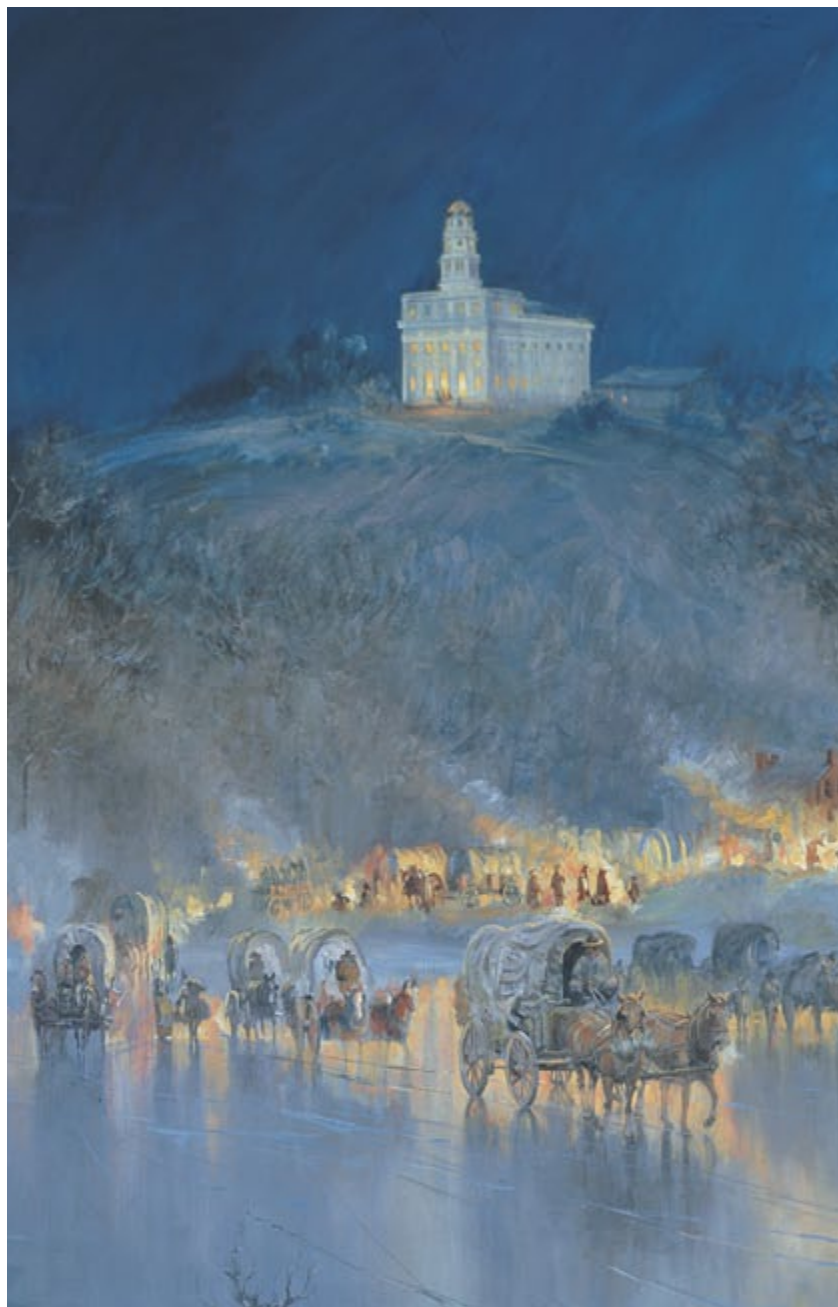
tarnaujant, net tada, kai užduotys nėra malonios, galime jausti pasitenkinimą? Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui ištikimai tarnauti Viešpačiui?

Susijusios Raštų ištraukos: Psalmių 100:2; 1 Korintiečiams 12:12–31; Jokūbo knygos 1:6–7; 2:3; Mozijo 4:26–27; DS 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Pagalba mokytojui: „Nuoširdžiai išklauskite mokinio nuomonę. Jūsų pavyzdys paskatins juos atidžiai vienas kito klausytis. Jeigu nesuprantate išreikštos nuomonės, užduokite klausimą. Pavyzdžiui, galėtumėte pasakyti: „Nelabai supratau, ką pasakėte. Ar galėtumėte dar kartą paaiškinti?“ arba „Ar galėtumėte savo nuomonę pailiustruoti koku nors pavyzdžiu?“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Žr. Brigham Young, Heber C. Kimball, and Willard Richards, „Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints“, *Millennial Star*, 1852 m. sausio 15 d., p. 25.
2. Žr. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, 1851 m. gruodžio 1 d., p. 365.
3. „The Gospel in Malta“, *Millennial Star*, 1852 m. balandžio 24 d., p. 141–142.
4. „The Malta Mission“, *Millennial Star*, 1852 m. birželio 5 d., p. 236.
5. Žr. Jabez Woodard, „Italian Correspondence“, *Millennial Star*, 1852 m. rugsėjo 18 d., p. 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877 m. sausio 23 d., p. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1883 m. sausio 23 d., p. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877 m. sausio 23 d., p. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897 m. kovo 30 d., p. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868 m. kovo 31 d., p. 2.
11. *Millennial Star*, 1888 m. spalio 29 d., p. 690.
12. Iš Conference Report, 1949 m. balandis, p. 81.

Prieš šventiesiems paliekant Navū miestā, kunigijas vadovai sudarē sandorā padēti visiems emigruoti norintiems šventiesiems

„Kad mes galėtume būti viena“

*„Visagalio balsas pašaukė mus iš sumaišties vidurio
... kad sujungtų mus į grupę ir į mielą broliją, kurioje
vienas kitą mylėtume taip, kaip mylime save.“*

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Kol šventieji dar nebuvo išvaryti iš Navū miesto, tenykštėje šventykloje susirinko Bažnyčios vadovai. Jie sudarė sandorą „nesiliauti stengtis ir išnaudoti visą turimą įtaką ir priemones tol, kol iš Navū priversti išvykti šventieji nebus atvesti į kokią nors šventųjų surinkimo vietą“¹. Pasiryžęs laikytis savosios sandoros dalies, Prezidentas Brigamas Jangas 1849 metais įsteigė Nuolatinį Emigracijos Fondą. Pagal šią programą Bažnyčia skolindavo pinigų emigruojantiems šventiesiems su sąlyga, kad, tik atvykę į Jutą ir ten susiradę darbą, jie tą skolą grąžins.

Prezidentas Jangas vyresnįjį Lorenčą Snou ir kitus pašaukė tam tikslui rinkti pinigus. Vyresniajam Snou buvo sunku iš šventųjų prašyti paaaukojimų – juk jie patys buvo skurdžiai, varinėjami iš vienos vietos į kitą, kol galiausiai apsistojo Solt Leiko slėnyje. Savo dienoraštyje jis rašė: „Atlikdamas šią prašinėjimo misiją pas šventuosius, kurie buvo apiplėšti ir apvogti, nukeliovę daugiau nei tūkstančio mylių kelionę ir visai neseniai apsistoję nedrėkinamoje, apleistoje didžiosios „Amerikos dykumos“ plynėje, supratau, kad ėmiausi sunkaus reikalo. Išskyrus kelis atvejus, žmonės turėjo arba labai nedaug, arba neturėjo nieko, ką galėtų paaukoti.“ Tačiau kur tik vyresnysis Snou lankėsi, ten žmonės aukojo viską, ką turėjo. Jis pasakojo: „Tas noras ir dedamos pastangos, kurios reikėsi visur, atsekėjant dalelę iš savo menko turto, tas dosnumas ir sielos platumas, kurį sutikau pas visus vargšus, tie man skirti šilti sveikinimai iš lūpų tų, kurie taip vargingai vertėsi, mano širdį užpildė neapsakomai dideliu džiaugsmu. Vienas žmogus reikalavo, kad paimčiau jo

vienintelę karvutę, sakydamas, jog Viešpats jį išlaisvino ir laimino paliekant gimtąją šalį ir atvykstant į ramybės žemę; jis manė, kad savo vienintelę karvutę atiduoda skatinamas pareigos, ir, pasak jo, jei susiklostytų panaši situacija, taip turėtų daryti ir kiti.“

Po aukojimų rinkimo Šiaurės Jutoje vyresnysis Snou pareiškė: „Šventųjų širdys buvo atviros, ir, atsižvelgiant į jų padėtį, jie aukojo dosniai, gausiai ir, nereikia net sakyti, džiaugsmingai nusiteikę.“²

Nors žmonės asmeniškai aukojo po nedaug, jų bendros pastangos palaimino daugelio gyvenimus. Nuolatinis Emigravimo Fondas vėliau padėjo ne tik Navū mieste gyvenusiems nariams, bet ir kitur gyvenusiems Bažnyčios nariams. Fondas veikė 38 metus, per kuriuos dešimtims tūkstančių atsivertusiųjų iš daugybės šalių buvo padėta susirinkti draugėn su kitais šventaisiais. [Žr. 1 pasiūlymą 192 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Kai esame suvienijami Evangelijos, tuomet Viešpats pasauliui per mus parodo Savo būdą

Jėzus meldė Savo Tėvą, kad Jam duoti pasaulio žmonės galėtų būti viena, kaip Jis su Tėvu yra viena, ir, sako Jis, meldžiu, kad suteiktumei jiems tokią pat meilę, kokią Tu suteiki Man, kad Aš būčiau juose ir Tu būtum manyje, kad visi būtų viena. Čia yra pasakyta kažkas labai svarbaus, tad praktikuokime tai patys iki tol, kol tapsime kaip Tėvas ir Sūnus – vieningi visame kame.³

Mano perskaitytose eilutėse [Jono 17:19–21] parodyta, kokia svarbi apaštalams buvo vienybė, siekiant pasaulyje įtvirtinti Viešpaties tikslus. O jei apaštalai ir jais patikėjusieji nebūtų vieningi, tai pasaulis netikėtų Gelbėtojo misija ir tikslais. Tad Jėzus meldė Tėvo, kad Jam Tėvo duoti žmonės galėtų būti viena, kaip Jis su Tėvu yra viena, kad pasaulis įtikėtų, jog Jį atsiuntė pats Tėvas. Tiesą sakant, tokį planą Viešpats norėjo įgyvendinti su iš egiptiečių vergovės išlaisvintais izraelitais; Jis norėjo padaryti iš jų vieningą tautą, ypatingą tautą, tokią tautą, kurią Dievas galėtų gerbti ir dėl to pasaulis galėtų įtikėti, ir gauti tuos palaiminimus, kuriuos Jis norėjo jiems suteikti, nes visa žmonių rasė yra Dievo palikuonys; ir jei izraelitai būtų vykdę Jo reikalavimus, tai pasaulis, be abejonės, būtų buvęs

didžiai palaimintas, o Dievo tikslai būtų buvę įvykdyti daug pilniau. Viešpats troško parodyti tiek Savo būdą, tiek ir dangaus būdą; Jis norėjo per izraelitus visai žmonių šeimai išlieti Savo meilę ir palaimas; tačiau izraelitai nebuvo paklusnūs ir nesiklausė Jo balso. ...

Jei tarp mūsų bus susiskaldymas, jei mes būsime susiskaldę tiek dvasiškai, tiek materialiai, tai niekada netapsime nei tokiais žmonėmis, kokiais Dievas planavo mus padaryti, nei būsime įrankiai Jo rankose pasauliui įtikinti, kad buvo sugrąžinta šventoji Kunigystė ir kad turime amžinąją Evangeliją. Jei norime įvykdyti Dievo tikslus, tai turime elgtis, kaip elgėsi Jėzus, – savo asmeninę valią pajungti Dievo valiai ne tik viename dalyke, bet visame kame, ir gyventi taip, kad Dievo valia būtų mumyse.⁴ [Žr. 2 pasiūlymą 192 puslapyje.]

Vienybė būtina tiek Bažnyčioje, tiek ir mūsų šeimose

Šiandien mūsų tarpe turėtų būti didesnė vienybė. Dvylikos Kvorume yra tobula vienybė. Ar tame Kvorume neturėtų būti tobulos vienybės? Be jokios abejonės, visi sakytų, kad taip – Dvylikos Kvorume turi būti tobula vienybė. ... Pirmojoje Prezidentūroje taip pat turi būti tobula vienybė, ar ne? Visi sakys, kad tikrai ten taip turi būti. ... O tarp septynių Septyniasdešimčių prezidentų ar turėtų būti tobula vienybė? Mes visi atsakytume, kad taip, tarp jų tikrai turėtų. Ar tarp įvairių Sionės kuolų aukštųjų tarėjų neturėtų būti tobulos vienybės? Žinoma, kad turėtų taip būti, ir yra būdas tokiai vienybei pasiekti. Taip turėtų būti ir su kitomis organizacijomis bei kvorumais. Ar kuolų prezidentūrose neturėtų būti tobulos vienybės? Žinoma, kad turi, ir jeigu aš būčiau kuolo prezidentas, tai tol nesilsėčiau nei dieną, nei naktį, kol su savo patarėjais netapsime vieningi. Ar tarp vyskupo ir jo patarėjų neturėtų būti vienybės? Tikrų tikriausiai taip turėtų būti.

Taigi, kas svarbiau? Ar šeimoje neturėtų būti vienybės? ... Tikrų tikriausiai taip. Kodėl kuris nors vyras turėtų būti patenkintas, kodėl kuris nors šeimos vyras ir tėvas turėtų būti patenkintas tol, kol neįgyvendino tobulos vienybės, tokios tobulos, kokią bebūtų įmanoma pasiekti? O kad tai pasiektų, tai šiame gyvenime tėvui reikės tapti tokiu tobulu vyru, kiek beįmanoma būti tobulam savo šeimoje. Taip pat ir žmona turi tapti tokia tobula moterimi, kokia tik

įmanoma tapti šiame gyvenime. O tuomet jie bus pasiruošę savo vaikus išugdyti tokius tobulus, kokie jie benorės ir beįstengs būti tobuli. O tėvas ir motina turėtų būti labai atsargūs. Žmona savo vaikų akivaizdoje niekada neturėtų nepagarbiai kalbėti apie savo vyrą. Jeigu, jos manymu, jos vyras pasielgė (ar galimai pasielgė) netinkamai, tai ji apie tai niekada neturėtų kalbėti vaikų akivaizdoje. Ji turėtų pasivesti jį atokiau nuo vaikų ir tik tada jam išsakyti jo klaidas, maloniai – bet jokia būdu apie tėvą ji neturėtų nepagarbiai kalbėti vaikų akivaizdoje. Su tėvais tas pats. Jis neturi jokios teisės apie savo žmoną kalbėti nepagarbiai jos vaikų akivaizdoje. Aš meldžiu Dievo, kad vyrams ir žmonoms Jis suteiktų tokią dvasią ir supratimą, kad šiuo klausimu jie galėtų pasitaisyti. Žinau, kad didelė dauguma dabar kylančių problemų ir tarp jaunimo paplitusios nepagarbos kunigijai atsirado todėl, kad tų jaunuolių namuose yra problemų, jų akivaizdoje buvo rodomas nepagarbumas – motina tai rodė tėvui arba tėvas – motinai. Žinau, kad taip yra.⁵ [Žr. 3 pasiūlymą 192 puslapyje.]

Vieningais tampame tada, kai vienas kitam padedame įgyti ramybę ir laimę

Mes daug kalbame apie principą mylėti savo artimą kaip save patį; mes apie tai kalbame ir kartais apie tai pamąstome, tačiau kiek tokių dalykų dvasios mes įsisaviname ir pamatomė, kad problema slypi mumyse? Turime suvokti, kad jei norime susivienyti kaip žmonės, jei norime susivienyti jausmais ir taip tapti viena, tai turime veikti pagal tam tikrus principus; to niekada nepasieksime, jei nedarysime tam tikrų dalykų ir jei patys asmeniškai dėl to nesistengsime.

Ką darysite, kad susijungtumėte kartu? Ką žmogus turėtų padaryti, kad susijungtų su savo artimu? Jei du žmonės, anksčiau vienas kito nepažinoję, imtų bendrauti, ką jie darytų, kad užsitikrintų vienas kito draugystę, prierašumą ir atsidavimą? Reikėtų kažką daryti, tik ne pavieniui, o kartu. Nebūtų gerai veikti pavieniui; nebūtų naudos, jei tik viena pusė veiktų ir reikštų jausmus, nes, kad būtų abipusis prierašumas ir sentimentalumas, yra būtinas abipusis veikimas. ...

... [Abi] pusės turi ką nors daryti – tik taip jos susidraugaus, tik taip mūsų bendruomenė taps vieninga. ...

„Ar šeimoje neturėtų būti vienybės? ... Tikrų tikriausiai taip, turėtų būti“

... Praplėskite savo mintis, kad suprastumėte ir siektumėte savo aplinkinių draugų gerovės, ir, jei tik turėsite tokių galimybių, padėkite jiems, nes taip darydami suprasite, kad tai, ko jums reikia, jūsų rankose atsidsurs daug greičiau, nei tai galėtumėte įgyti vien tik savo pastangomis ir negalvodami apie savo draugų gerovę. Žinau, kad tai yra geras ir svarbus principas. ...

... Turime žinoti, kad mūsų pareiga yra užtikrinti aplinkinių ramybę ir laimę ir niekada nepaminti savo artimo jausmų ir teisių. Jei žmogus pamintų savo brolio teises, kiek laiko prireiktų sunaikinti tarp jų iki tol egzistavusį abipusį pasitikėjimą? O kai tai sunaikinama, kiek laiko prireiktų susigrąžinti kadaise tarp jų egzistavusį abipusį pasitikėjimą? Prireiktų nemažai laiko. Štai į ką turėtume žvelgti; aš taip manau; visu savo protu, visais savo veiksmais ir savo slaptose meditacijose turime mąstyti apie aplinkinių gerovę; galvoti, kad jie turi tokias pat teises ir privilegijas, kokias turime ir mes; visa tai turime tvirtai įtvirtinti savo mąstyme.

Paimkime tokį žmogų, kuris nuolatos siekia aplinkinių gerovės ir trokšta, kad jie būtų palaiminti viskuo, ką turi jo broliai, – taip jis pelnys asmeninę laimę ir suteiks laimės aplinkiniams. Paimkime tokį žmogų, kuris elgtųsi priešingai ir, užuot laiminęs ir darbavęsis kitų labui, ieškotų priekabių ir juos žemintų, – ar toks žmogus pasiektų tokį patį rezultatą? Tikrai ne.

... Jei manome, kad turime pareigą darbuotis dar ambicingiau, nei darbavomės iki šiol, kad užsitikrintumėme pasitikėjimą, tuomet turime iš visų jėgų pradėti darbuotis ir atsisakyti materialių palaimų bei malonių tam, kad užsitikrintumėme aplinkinių draugystę. Tik taip, o ne kitaip, mes galime susivienyti ir parodyti savo gerus ir broliškus jausmus. Tuos jausmus turime išreikšti darbais ... nevalia, paspaudus žmogui ranką, linkėti draugužiui Dievo palaimos, o kitą dieną, pamiršus tokį linkėjimą, sutrypti jo šilčiausius jausmus.⁶

Jei žmogus nenori aukotis savo brolių labui ir jeigu jis žino, kad pamina savo brolių jausmus, ... toks žmogus nėra teisus Viešpaties akyse. Kur gi yra to asmens meilė savo broliui?

Jei vienas brolis nenori kentėti už savo brolių, kaip tuomet jis sugebės tam broliui parodyti savo meilę? Sakau jums, kad tik dėl savo kvailumo ir silpnumo mes neiškenčiame kartu su savo broliais, jiems pamynus mūsų teises, mes tuojau atsilyginame, jiems užmynus mums ant kojos, mes nedelsiant šokame ant kojų jiems. ... Matydamas, kai užgautas brolis apsisukęs puolą užgavėją, klausiu savęs, kaip toli tas brolis nusigrėžė nuo savo pareigos; tuomet jam sakau, kad jis turi išmokti valdyti save, nes kitaip niekada nebus išgelbėtas Dievo karalystėje.⁷

Perskaitysiu kelias pastraipas iš Doktrinos ir Sandorų knygos:

„Mano mokiniai senovės dienomis ieškodavo dingsties vienas prieš kitą ir neatleisdavo vienas kitam savo širdyse; ir dėl šio blogio jie būdavo spaudžiami ir skaudžiai drausminami.

Todėl sakau jums, kad jūs turite vienas kitam atleisti; nes tas, kuris neatleidžia savo broliui jo prasižengimų, stovi pasmerktas priešais Viešpatį; nes jame pasilieka didesnė nuodėmė.“[DS 64:8–9.] ...

Iš to matome, kad Gelbėtojo mokiniai nepasiekė vieno tikslo – jiems nepavyko pasiekti tokios dvasios ir jausmų vienybės, kokią jie turėjo pasiekti, ir už tai Viešpats juos drausmino. Viešpats reikalauja,

kad žmonės vieni kitiems atleistų net septynis kart po septyniasdešimt. Net jei kita pusė neprašo atleidimo, mes vis tiek turime atleisti. ... Nes tas, kuris neatleidžia savo broliui, mums pasakyta, savyje turi didesnę nuodėmę, t. y. jis bus padaręs didesnę nuodėmę už tą, kuris jam nusikalto. Viešpats reikalauja, kad savo artimą mylėtume taip, kaip mylime save – daugumoje atvejų tai labai sunku padaryti; bet mes turėsime pasiekti tokį tobulumo laipsnį, ir mes jį tikrai pasiekime.⁸ [Žr. 4 pasiūlymą 192 puslapyje.]

Vienydamiesi Evangelijoje mes gauname daugiau šviesos ir sąmonės ir ruošiamės gyventi Dievo akivaizdoje

Mes turėtumėme prisirišti vienas prie kito ir būti lyg Dovydas su Jehonatanu – vienos širdies [žr. 1 Samuelio 18:1]; jau geriau tegul mums nukerta ranką, nei įžeidinėtume vieni kitus. Kokia galinga tauta mes būtume, jei taip elgtumėmės; mes turime taip elgtis, kad ir kaip mažai draugiškumo mumyse būtų šiuo metu. Galiu pasakyti tik tiek, kad ateina diena, kuomet Dievo akivaizdon pateksime tik tapę vieningi. Turėsime išmokti savo artimą mylėti taip, kaip mylime save. Turime tokie tapti, ir visai nesvarbu, kaip toli nuo to dabar esame, šių principų turime mokytis ir diegti juos į savo širdis. Visus šiuos dalykus aš aiškiai matau ir būtent todėl apie juos kalbu tokiu tonu; aš tenoriu įskiepyti tai į šventųjų protus, kad jie kiekvieną dieną tai jaustų.⁹

Visagalio balsas pašaukė mus iš sumaišties vidurio, kas yra Babilonė, kad sujungtų mus į grupę ir į mielą broliją, kurioje vienas kitą mylėtume taip, kaip mylime save. Kuo toliau tolstame nuo šio tikslo, tuo toliau nuo mūsų tolsta ir Dievo Dvasia. Bet jeigu mes darbuojamės sulig savo sandoromis, kurias sudarėme, priėmę Evangeliją, tai tiek augame šviesa ir sąmone ir tokiu būdu galingai ruošiamės tam, kas ateis. O dėl mūsų ištikimybės ir sudarytų sandorų laiky-mosi, tai pagrindas, ant kurio stovime, tampa lyg dangaus kolonos – nepajudinamas.¹⁰ [Žr. 5 pasiūlymą 192 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokytis, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimą apie Loreną Snou ir Nuolatinį Emigravimo Fondą (p. 185–186). Kaip šiandien Bažnyčioje galime aukoti pinigus ar produktus, kad padėtume kitiems? Kaip mums tai gali padėti tapti viena?
2. Apmąstykite Prezidento Snou mokymus apie tai, kodėl Viešpats nori mūsų vienybės (p. 186–187). Kodėl, jūsų manymu, kiti žmonės greičiau įgys liudijimą apie Viešpatį ir Jo atstatytąją Bažnyčią, kai matys mus vieningus? Kaip keisis jų nuostatos, jei matys mus susiskaldžiusius?
3. Išnagrinėkite 187 puslapyje prasidedantį skyrelį. Kaip šis patarimas taikomas mūsų namams? Apmąstykite, ką galėtumėte padaryti dėl to, kad jūsų šeimos santykiuose būtų daugiau vienybės.
4. Kaip Paramos Bendrijoje ir kunigijos kvorume jausti vienybę tuomet, kai turime skirtingus tikslus ir skirtingas nuomones? (Kelis pavyzdžius rasite p. 188–191.) Kaip jums padėjo vienybė jūsų šeimoje? Bažnyčioje? Bendruomenėje?
5. Kodėl, jūsų manymu, meilė vienas kitam gali padaryti mus „galinga tauta“? Kaip mūsų meilė kitiems formuoja mūsų pačių gyvenimą? Apmąstydami ar diskutuodami šiais klausimais, peržiūrėkite dvi paskutines šio skyriaus pastraipas (p. 191).

Susijusios Raštų ištraukos: Psalmių 133; Jono 13:34–35; Romiečiams 12:5; Mozio 18:21; 4 Nefio 1:15–17; DS 51:9; Mozės 7:18

Pagalba mokytojui: „Vainikuojančią, įtikinamiausią, didžiausią atvertimo galią Evangelijos mokyme turi šie įkvėpti mokytojo žodžiai: „Šventosios Dvasios galia, Šventosios Dvasios apreiškimų mano sielai dėka, žinau, kad mano mokomos doktrinos yra tikros.“ (Bruce R. McConkie citata iš *Teaching, No Greater Call*, p. 43.)

Išnašos

1. Cituota iš Brigham Young, Heber C. Kimball, and Willard Richards, „Important from Salt Lake City“, *Millennial Star*, 1850 m. balandžio 15 d., p. 120; taip pat žr. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 107.
2. Iš *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 108.
3. *Deseret News*, 1857 m. sausio 14 d., p. 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1883 m. sausio 23 d., p. 1.
5. Iš Conference Report, 1897 m. spalio, p. 32–33.
6. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 3–4; pradiniame šaltinyje p. 3 yra neteisingai nurodytas kaip p. 419.
7. *Deseret News*, 1857 m. sausio 14 d., p. 355.
8. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 61, 63.
9. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.

*Šių dienų Pjemonto regionas Italijoje. Prezidentas Lorenčas Snou
XIX a. šešto dešimtmečio pradžioje čia tarnavo misijoje*

Kunigystė – „žmonijos šeimos išgelbėjimui“

„Mūsų turima kunigystė buvo apreiškta žmonijos šeimos išgelbėjimo labui. Turime aktyviai mąstyti, kaip galėtume ją panaudoti gelbėjant kitus.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Lorenčas Snou į apaštalus buvo įšventintas 1849 m. vasario 12 dieną. Po aštuonių mėnesių jis buvo pašauktas įkurti misiją Italijoje. Su kitais tarnystėn pašauktais broliais į šią misiją jis išvyko 1849 m. spalio 19 d. Kartu su savo porininkais jis nukeliavo ilgą kelionę – pėsčiomis, raitomis ir valtimi.

1850 m. birželį atvykęs į Italiją, jis su savo porininkais pamatė, kad didžiųjų Italijos miestų gyventojai dar nebuvo pasiruošę priimti Evangelijos. Tačiau jo dėmesį patraukė valdensų (kitaip vadinamų valdiečiais) bendruomenė, ir jis pajuto įkvėpimą dirbuotis su jais. Valdensų bendruomenė jau šimtmečius gyveno nuošaliame Pjemonto regione – kalnų slėnyje, esančiame į pietus netoli Italijos ir Šveicarijos sienos ir į rytus nuo Italijos ir Prancūzijos sienos. Jų bendruomenė atsirado dėl religinės reformos troškimo, o jos žmonės buvo pasišventę Biblijos studijoms ir ėmė pavyzdį iš Gelbėtojo apaštalu.

Vyresnysis Snou sakė, kad mąstydamas apie Evangelijos skelbimą tarp valdensų „jis pajuto, lyg jo mintis būtų užliejęs šviesos pliūpsnis“¹. Bet nepaisydamas tokio patikrinimo jis jautė, kad dar neprotinga tuojau pat pradėti aktyvų misionierišką darbą, nes Bažnyčios priešai bendruomenėje išplatino brošiūrėles, pilnas melagysčių apie Bažnyčią.² Vyresnysis Snou sakė: „Kai tik pajutau, kad pagal Dvasios valią iš pradžių turiu pradėti lėtai ir atsargiai žingsniai, tai tada ir atsidaviau dangaus valiai.“³

Nors misionieriai nepradėjo evangelizacijos iš karto, tačiau vyresnysis Snou jau ėmė rūpintis brošiūrų italų ir prancūzų kalbomis spausdinimu. Be to, jis ir jo porininkai su aplinkiniais žmonėmis palaikė draugiškus santykius. Jis sakė: „Stengėmės pakloti pamatą būsimai naudai: tyliai ruošėme žmonių protus Evangelijos priėmimui ir taip darėme, būdami širdingai draugiški su tais žmonėmis, kurie mus supo. Tačiau man tai atrodė kiek neįprasta ir didžiai bandė mano kantrybę, juk, būnant tarp šių įdomių žmonių, man reikėjo laukti savaites ir mėnesius ir niekaip negalėjau aktyviai ir viešai kalbėti apie tuos didingus principus, kurių skleisti aš ir atvykau.“⁴

Valdensų požiūris į Bažnyčią pradėjo ženkliai kisti po to, kai vyresnysis Snou vienam sunkiai susirgusiam berniukui suteikė kunigystės palaiminimą. Savo dienoraštyje vyresnysis Snou rašė taip:

„Rugsėjo 6 diena. Šį rytą mano dėmesį patraukė Džozefas Gajus, trejų metų berniukas, kuris buvo pats jauniausias mūsų šeimininko vaikas. Vaiką lankė daugybė draugų, nes pagal jo išvaizdą matėsi, jog artėja jo paskutinioji. Po pietų nuėjau jo aplankyti; mirtis buvo išsekinusi jo kūnelį; jo kadaise buvęs sveikas kūnas dabar buvo panašus į skeletą, ir, tik atidžiai įsižiūrėjus, buvo galima suprasti, kad jis dar gyvas.“

Sunerimęs dėl priešinimosi skelbti Evangeliją ir susirūpinęs mažuoju Džozefu Gajumi, vyresnysis Snou tą vakarą kreipėsi į Viešpatį. Vėliau jis prisiminė: „Likus kelioms valandoms iki miego, šaukiausi Viešpaties, kad Jis mums dabar padėtų. Tai, ką tuomet jaučiau, nebus lengva ištrinti iš savo atminties.

Rugsėjo 7 diena. Šį rytą pasiūliau, ... kad mes pasninkautume, eitume į kalnus ir melstumėmės. Prieš išvykdami aplankėme vaiką; jo akys žiūrėjo į viršų, akių vokai užkrito ir jis užsimerkė, veidas ir ausys buvo subliūškusios, blyškios marmuro spalvos, kas rodė artėjančią baigtį. Jo kūną dengė šaltas mirties prakaitas, o gyvybė buvo beveik visa atsitraukusi. Madam Gaj su kitomis moterėlėmis kūkčiojo, o mesjė Gajus nuleido galvą.“ Pašnibždomis vyresniajam Snou ir kitiems misionieriams mesjė Gajus pasakė: „Jis miršta. Jis miršta.“

Vyresnysis Snou tęsė: „Kiek pailsėję kalnuose, toliau nuo bet kokių trukdžių, mes iškilmingoje maldoje šaukėmės Viešpaties, kad Jis išgelbėtų vaikelio gyvybę. Mąstydamas apie mūsų siekiamus tikslus

ir netrukus pasauliui paskelbsimas tiesas, maniau, kad ši situacija yra be galo svarbi. Nemanau, kad buvo tokia auka, kurios nebuvau pasiryžęs paaukoti už tai, kad Viešpats išpildytų mūsų prašymą.“

Tos dienos popietę jiems sugrįžus pas Gajaus šeimą, vyresnysis Snou suteikė Džozefui kunigystės palaiminimą. Kai po kelių valandų jie sugrįžo aplankyti šeimos, Džozefo tėvas „su dėkingumo šypsena“ jiems pasakė, kad berniukas jaučiasi daug geriau.

Rugsėjo 8 diena. Berniukas jaučiasi taip gerai, kad jo tėvai gali kiek pailsėti, nes to jie nedarė jau kurį laiką. Šiandien jie galėjo jį palikti vieną ir eiti tvarkyti savo reikalų. Dėl berniuko sveikimo besidžiaugiančiai mamai vyresnysis Snou tarė: „Tai jums padarė Dievas iš Dangaus.“

Vyresnysis Snou prisimena: „Nuo tos valandos jis pradėjo taisyti, ir su dėkingumo Dangiškajam Tėvui kupina širdimi džiaugsmingai galiu pasakyti, kad po kelių dienų jis paliko savo lovą ir prisijungė prie savo bendraamžių.“⁵

Po šito įvykio vyresnysis Snou pajuto, kad susiklostė „pakankamai palankios sąlygos“ Viešpaties darbui tarp šių žmonių pasistūmėti pirmyn. 1850 m. rugsėjo 19 d., praėjus lygiai 11 mėnesių nuo jo išvykimo iš namų tarnauti Italijoje, savo porininkams jis pasakė, kad jie gali „pradėti viešai imtis [savo] veiklos“. Po to jie vėl pakilo į kalną, kur vyresnysis Snou pašventino žemę sugrąžintosios Evangelijos skelbimui.⁶

Vyresniojo Snou žodžiai madam Gaj – „Tai jums padarė Dievas iš Dangaus“ – atspindi visą jo gyvenimą trukusius mokymus apie kunigystę. Šventiesiems jis primindavo, kad per kunigijos darbą kitų labai „reiškiasi Dievo šlovė ir galia“.⁷ [Žr. 1 pasiūlymą 202 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Kunigija yra Visagalio pasiuntiniai, dangaus pavedimu įgalioti atlikinėti šventas apeigas

Mes, pastarųjų dienų šventieji, teigiame, kad iš Dievo gavome amžinosios Evangelijos pilnatvę; mes teigiame, kad turime šventąją kunigystę – Dievo deleguotą įgaliojimą žmogui, per kurį Jam tinkamu būdu mes atliekame jos apeigas.⁸

Kiekvienas žmogus, kuris nusižemina prieš Dievą ir po atgailos nuodėmėms atleisti panirsta po vandeniu, rankų uždėjimu gaus Šventosios Dvasios dovaną. Ar aš pats galiu jam tai suteikti? Ne, nes aš esu tik Visagalio pasiuntinys, turintis deleguotą įgaliojimą atlikti panardinimą nuodėmėms atleisti; aš tegaliu panardinti žmogų vandenin, nes toks yra mano įgaliojimas. Aš tegaliu uždėti ant jo savo rankas Šventosios Dvasios suteikimui, o tuomet Dievas iš savo buveinės, pripažindamas mano įgaliojimą, pripažindamas mane kaip savo pasiuntinį, tam žmogui suteikia Šventąją Dvasią.⁹

Kai aš krikštijau žmones ir atlikdavau šios šventos kunigystės apeigas, Dievas visa tai patvirtino atsiųsdamas Šventąją Dvasią, kad per mane apeigas gavusiems žmonėms suteiktų žinojimą ir įsitikinimą, jog mano įgaliojimas yra atėjęs iš dangaus. Ir kiekvienas vyresnysis, kuris skelbia amžinąją Evangeliją ir veikia sulig savo pašaukimo dvasia, gali taip pat paliudyti apie tai, kad dėl jų atliekamų šventų apeigų jas gavusiems žmonėms įtikinamu būdu būna apreiškiamą Dievo šlovė ir galia. Toks yra mūsų liudijimas; tokį liudijimą [1830-aisiais] turėjo dar vienas asmuo, kuris pakilo ir pareiškė turįs įgaliojimą iš Dievo krikštyti žmones nuodėmių atleidimui, uždėti ant jų rankas ir suteikti Šventąją Dvasią, kuri iš amžinųjų pasaulių jiems atsiuntė patikinimą apie tai, kad jis tikrai turėjo tokį įgaliojimą. Tas asmuo buvo Džozefas Smitas; šį įgaliojimą, kurį jam suteikė šventi angelai, jis suteikė ir kitiems žmonėms, pasiūstiems liudyti pasauliui, kad šventas apeigas gavę žmonės per Visagalį įgytų liudijimą apie jų turimą tinkamą įgaliojimą jas atlikti. Toks yra ir mūsų liudijimas; toks yra ir mano liudijimas šiems žmonėms ir visam pasauliui.¹⁰

Kur dar visame pasaulyje galėtumėte rasti tokią dvasininkų grupę, kuri išdrįstų užimti tą pačią padėtį, kokią užima mūsų vyresnieji? Kur dar yra žmogus ar žmonių grupė, turinti drąsos pasauliui pasakyti, jog jie turį Dievo įgaliojimą atlikti tokias apeigas žmonėms, per kurias šie galėtų gauti apreiškimą iš Dievo. Jei koks nors žmogus skelbtų tokią doktriną, tai netrukus išaiškėtų, jog jis yra apsišaukėlis, – jis atsidurtų labai pavojingoje padėtyje, ir labai greitai išaiškėtų, kad jis neturi tokio įgaliojimo. Tačiau mūsų vyresnieji drįsta taip teigti. ... Dievas iš dangaus pasiuntė Savo šventus angelus ir sugražino žmogui įgaliojimą atlikti Evangelijos apeigas.¹¹ [Žr. 2 pasiūlymą 202 puslapyje.]

*Visi ištikimi Bažnyčios nariai yra laiminami
per kunigystės apeigas ir sandoras*

Kunigystė mums padeda atrasti laimę šiam gyvenime ir visoje amžinybėje

Kunigystė yra sugrąžinta; žmogui ji suteikta tam, kad per ją visi, norintys būti geri ir laimingi, galėtų turėti privilegiją ją gauti. Evangelija pasako mums, kaip būti didiems, geriems ir laimingiems. Kristaus Evangelijos Dvasia moko visa, kas būtina mūsų dabartinei ir būsimai gerovei.

Turime šiuos tikslus šiandien, turime juos prieš save išlaikyti ir toliau. Prisiminkite, kaip buvo prieš dvidešimt penkerius metus arba tik prieš dešimt metų, juk nemažai jūsų Bažnyčioje esate jau tiek laiko, ir atkreipkite dėmesį į tai, kiek daug mes nuveikėme. Mes matome toliau, tam tikri dalykai yra aiškesni, ir todėl dabar esame geriau pasiruošę žemėn ateinantiems dalykams, ir geriau žinome, kaip būti naudingiems ir kaip tinkamai veikti, nei buvome prieš dešimt, penkiolika, dvidešimt ar dvidešimt penkerius metus. ...

... Kunigystės paskirtis yra padaryti visus [žmones] laimingus, paskleisti apie tai informaciją ir taip padaryti visus žmones tų pačių palaimų dalininkais.¹²

Šventoji Kunigystė šiomis dienomis buvo suteikta todėl, kad per ją čia esantys Dievo šventieji būtų vedami ir tobulinami; kiek sąmonės, dorumo ir ištikimybės įgysime šiame pasaulyje ... , tiek išaukštinti būsime už uždangos.¹³

Viešpats pasakė, kad Jis duos mums viską, ką Jis pats turi, – ir tai pagal kunigystės priesaiką ir sandorą [žr. DS 84:33–44]. Niekas neturėtų abejoti tuo, ką sako Jėzus, o Jis pareiškia, kaip tai užrašyta Šv. Jono Apreiškimo knygoje: „Nugalėtojai aš leisiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, panašiai kaip aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo jo soste.“ [Apreiškimo 3:21.] Ar begalima pasakyti ką didingesnio už tai? Ar tai neapima visko?¹⁴

Mūsų priimta Evangelija yra apreikšta iš dangaus, o mūsų turima kunigystė buvo apreikšta žmonijos šeimos išgelbėjimo labui. Turime aktyviai mąstyti, kaip galėtume ją panaudoti gelbėjant kitus.¹⁵ [Žr. 3 pasiūlymą 202 puslapyje.]

Teisioji kunigija stropiai ir energingai siekia dvasinių dovanų tam, kad padėtų tarnaujant kitiems

Meldžiu, kad mane išklausytų mano broliai kunigai, nes noriu jiems duoti kelis patarimus, nurodymus ir paraginimus. Ant savo pečių turite aukštas ir šventas pareigas, kurios susijusios ne tik su šios kartos išgelbėjimu, bet ir su daugybės buvusių ir būsimų kartų išgelbėjimu. Pasaulyje atkurtos Emanuelio karalystės šlovingoji vėliava turi būti išskleista visose tautose, karalystėse ir imperijose; įspėjimo balsas ... turi nuskambėti visiems žmonėms; jūs esate tie, kuriuos Viešpats išsirinko visa tai daryti, esate lyg vyriausiasis Juozapo sūnus, surinkęs visus žmones [žr. Pakartoto Įstatymo 33:13–17]. Tikrai neįmanoma persistengti nekantriai ir uoliai ieškant būdų, naudingiausių tiek jums, tiek žmonijai, kaip išaukštinti savo šventas pareigybes.¹⁶

Šioje Bažnyčioje yra vyrų, kurių širdys ir jausmai yra tokie geri, kiek tai įmanoma vyrams, tačiau jiems trūksta tikėjimo ir energijos, ir jie tikrai negauna tų privilegijų, kurios jiems priklauso. Jeigu jų tikėjimas, energija ir ryžtas būtų tolygus jų geriems jausmams,

Senovės apaštalai Petras, Jokūbas ir Jonas Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui suteikia Melchizedeko kunigystę

troškimams, sąžinei ir gerumui, tai jie tikrai būtų galingi vyrai Izraelyje; visos ligos, negalavimai ir pats piktasis šalintūsi jų lyg pelai, papūtus vėjui. Tačiau sakome, kad esame geri žmonės ir kad ne tik esame lygūs su kitais, bet ir žymiai labiau pažengę teisumu Dievo akyse; be abejo, taip ir yra. Mano broliai ir seserys, noriu pabrėžti, kad tarp mūsų yra dvasinėmis dovanomis apdovanotų vyresniųjų, o tų dovanų panaudojimas gali būti iššaukiamas Šventosios Dvasios pagalba. Evangelijos dovanos turi būti naudojamos stropiai ir atkakliai. Kai senovės pranašai trokšdavo gauti kokių nors palaimų ar svarbių žinių, apreiškimų ar regėjimų, kartais jie pasninkaudavo ir meldavosi po kelias dienas ar net savaites.¹⁷

Mano jaunieji broliai, kai jums nesusiklosto aplinkybės ir viskas aptemsta, – vykdykite savo pareigą, ir taip tapsite stiprūs žmonės; jūsų tarnystės dėka išgys ligonis; nuo jūsų bėgs velniai; iš mirties kils negyvieji; ir visa tai, kas buvo padaryta nuo Adomo dienų, jūs galėsite padaryti su Dievo galia ir tinkamu nusistatymu.¹⁸

Tad ambicingai siekite tyrumo, dorumo, atsidavimo ir dievotumo, nes kitaip karūnos nelaimėsite. Šie principai turi tapti mūsų savastimi, turi būti jausti į mūsų kūnus, turi tapti mūsų dalimi ir padaryti mus tiesos, lygybės, teisingumo ir gailestingumo, viso gero ir didingo centru ir šaltiniu, kad iš mūsų galėtų pasklisti šviesa, gyvybė, galia ir įstatymas nukreipti, valdyti ir padėti išgelbėti klajojantį pasaulį; ir tai turime daryti kaip Dievo sūnūs už ir vardan mūsų Tėvo Danguje. Tikimės ir prisikėlę naudoti savo turimos kunigystės galias, o jas galime panaudoti tik tiek, kiek siekiame būti verti jos teisumo ir tobulumo; šias savybes galime įgyti tik jų siekdami, tad prisikėlimo aušroje mes turėsime tik tai, ką užgyvenome šiame pasaulyje! Dievotumo negalima *suteikti*, jis yra *igijamas*; keista ir liūdna, kad tikintieji šito fakto visai nesuvokia. Ieškokite naudos kitiems, o jie sieks naudos jums; kas panorės būti didis, tebūna geras, siekdamas naudos visiems ir tapdamas tarnu visiems.¹⁹

Kadangi esame Dievo šventieji, Izraelio vyresnieji, tai turėtume trokšti skirti tiek laiko, pastangų ir pasiaukojimo, kad įgytume tas dvasines savybes, kurios didžiai pasitarnautų įvairiuose mūsų pasaulimuose. Tegul Viešpats visoms širdims įkvėpia viso šito svarbumą bei gebėjimą mums stropiai ir energingai siekti tų dovanų ir galių, kurias žada mūsų priimta Evangelija.²⁰ [Žr. pasiūlymą 203 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokytis, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimą, esantį 195–197 puslapiuose. Kaip Melchizedeko kunigija galėtų paruošti save teikti kunigystės palaiminimus? Ką mes visi galėtume padaryti, kad pasiruoštume priimti tuos kunigystės palaiminimus?
2. Perskaitykite 197 puslapio apačioje prasidedantį skyrelį. Kokiais būdais per kunigystės apeigas mūsų gyvenime pasireiškia Dievo galia?
3. Kokiais būdais kunigystės apeigos ir palaiminimai mums visiems padeda atrasti laimę šiame gyvenime? Kaip tai padeda užsitikrinti amžinąją laimę? Galvodami apie šiuos klausimus

atsižvelkite į 199–200 puslapiuose esančius Prezidento Snou mokymus.

4. Išstudijuokite 200–202 puslapiuose minimas dvasines dovanas, kurias, pasak Prezidento Snou, turėtų ugdytis kunigija. Kaip manote, ką reiškia ugdytis dvasinę dovaną? Kaip visa tai susiję su visais kitais Bažnyčios nariais?

Susijusios Raštų ištraukos: Jokūbo laiško 5:14–15; Almos 13:2–16; DS 84:19–22; 128:8–14; Tikėjimo Teiginiai 1:3, 5

Pagalba mokytojui: „Kad padėtumėte mokiniams pasiruošti atsakyti į klausimus, prieš pradėdami ką nors skaityti ar rodyti, galėtumėte perspėti, kad teirausitės jų atsakymų. ... Pavyzdžiui, galėtumėte pasakyti: „Pasiklausykite šios ištraukos ir po to pasakykite, kas joje jums pasirodė įdomiausia“ arba „Kai skaitysiu šią Raštų eilutę, atkreipkite dėmesį į tai, ką apie tikėjimą mums sako Viešpats“.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 69.)

Išnašos

1. Žr. laišką Brigamui Jangui, išspausdintą *The Italian Mission* (1851), p. 11.
2. Žr. „Organization of the Church in Italy“, *Millennial Star*, 1850 m. gruodžio 15 d., p. 371.
3. Laiškas Brigamui Jangui, išspausdintas *The Italian Mission*, p. 14.
4. Laiškas Brigamui Jangui, išspausdintas *The Italian Mission*, p. 14.
5. Citata iš „Organization of the Church in Italy“, p. 371.
6. Žr. laišką Brigamui Jangui, išspausdintą *The Italian Mission*, p. 15.
7. Iš Conference Report, 1880 m. balandis, p. 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877 m. sausio 23 d., p. 1.
9. *Deseret News*, 1872 m. sausio 24 d., p. 598.
10. Iš Conference Report, 1880 m. balandis, p. 81–82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879 m. gruodžio 2 d., p. 1.
12. *Deseret News*, 1861 m. gegužės 15 d., p. 81–82.
13. *Deseret Evening News*, 1888 m. spalio 6 d., p. 2; iš detalaus Lorenzo Snou kalbos, pasakytos 1880 m. spalio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
14. „The Object of This Probation“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894 m. gegužės 4 d., p. 7.
15. Iš Journal History, 1865 m. liepos 11 d., p. 2.
16. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, 1851 m. gruodžio 1 d., p. 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.
18. Straipsnis „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, 1899 m. balandžio 7 d., p. 9.
19. „Address to the Saints in Great Britain“, p. 362–363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. rugpjūčio 15 d., p. 1.

*Ištikimieji vadovai Bažnyčioje seka Viešpaties patarimu
Petriui: „Ganyk mano aveles“ (Jono 21:16–17)*

Vadovavimas Bažnyčioje ir nesavanaudiškas tarnavimas

„Viešpaties karalystėje esame jūsų tarnai ir trokštame palaimų jums ir visai žmonijai.“

Iš Lorencio Snou gyvenimo

Nuo 1840 m. spalio iki 1843 sausio Lorencas Snou Anglijoje pirminkavo Bažnyčiai Londone ir aplinkiniuose rajonuose. Jis rūpinosi tenykšte kunigija, mokydamas ją tiek asmeniškai, tiek rašydamas pamokančio turinio laiškus. Besibaigiant misijai Anglijoje, jis parašė „Dviems Londono skyrių pirmininkaujantiems vyresniesiems“, kurie ėjo pareigas, panašias kaip dabartiniai skyrių prezidentai. Tame laiške jis papasakojo apie kitą skyriaus vadovą tame krašte.

Vyresnysis Snou tą vadovą apibūdino kaip neturintį „jokių išoriškai matomų ydų“. Tas vyras „ambicingai propagavo mūsų darbą“ ir gebėjo užtikrinti, „kad visi būtų savo vietose ir atliktų savo pareigas“. Jis „stropiai darbavosi mūsų darbe, netgi uoliau už juos visus“. Tačiau nepaisant to vyro išorinių ištikimybės požymių, jo skyrius visada turėjo problemų, kurios, rodos, kildavo dėl jo. Vyresnysis Snou stengėsi atrasti tų problemų šaltinį, net švelniai pabarė to skyriaus narius už tai, kad nepalaiko savo vadovo. Paskui jis pradėjo mąstyti, ar tas vadovas „kartais neturi kokios nors savo viduje užsislėpusios dvasios, apie kurią net pats nesuvokė todėl, kad ji atvirai nepasireiškė“, bet kuri kažkaip galėjo kelti neramumus tame skyriuje. Štai ką prisiminė vyresnysis Snou:

„Dėl to pasimeldžiau Viešpačiui, kad gaučiau išvalgumo dovaną suprasti šią problemą. Į mano maldą buvo atsakyta; supratau, kad tas brolis turėjo pusiau užslėptą, pridengtą savęs aukštinimo dvasią, kuri darė įtaką daugeliui jo veiksmų. Jeigu jis pasiūsdavo kokį brolių atlikti darbelį, tai slapta troško gauti už tai garbę; o jei tas darbas nebūdavo

atliktas, tai prasižengėlj jis paauklėdavo ne todėl, kad dėl jo prasižengimo būtų kažkiek sutrikdytas Viešpaties darbas ar tas brolis netektų palaiminimo, o todėl, kad tokiu nepaklusnumu jam pačiam buvo parodyta nepagarba. O jei dėl jo darbų būdavo pakrikštijama daug žmonių, tai jo širdis džiūgaudavo ne todėl, kad pasikrikštiję žmonės tapdavo sandoros dalininkais, o todėl, kad tai nutikdavo dėl jo vadovavimo; jis slapta trokšdavo, kad joks žmogus negautų garbės tol, kol tam tikras nuopelnas nebus priskirtas ir jam.“

Vyresnysis Snou pastebėjo, kad jeigu skyriaus narys sėkmingai atlikdavo kokį nors pavedimą, bet jį atlikdamas sekė ne visais savo vadovo nurodymais, tai tame vadove „slapta reikšdavosi pavydo dvasia ... slėpdamasi už pareikšto dėkingumo“. Jis tęsė: „Toji dvasia būdavo prisidengusi; jos vaisių atvirai nesimatydavo, bet pasimatydavo, jei kokia klaida nebūdavo ištaisyta; toks vidinis blogis galiausiai galėjo jį padaryti nebenaudingą. Jo paskyrimo dėl jos prasidėjo bereikalingi nesklandumai; be to, ji tapo dažnų nesutarimų šaltiniu. Jis stropiai propagavo Dievo darbą, bet visuomet tokiu būdu, kad visame kame aiškiai matytųsi jo nuopelnai. Jis žarstėsi gerais patarimais, bet ir nepamiršdavo po jais aiškiai prirašyti pilno savo vardo.“

Šiuo laišku vyresnysis Snou neketino pasmerkti to vietinio vadovo. Jis tiesiog norėjo padėti kitiems vadovams, kad šie „pamatytų, pažintų ir vengtų“ tokios išdidumo dvasios. Jis perspėjo, kad yra daug žmonių, „kurie nuoširdžiai tiki, kad neturi tokios dvasios, bet, ištyrūs jų elgesį įkvepiančius motyvus, netikėtai paaiškėja, kad būtent toji dvasia ir paskatino daugelį jų veiksmų“.

Pasidalinęs šiuo perspėjimu, jis patarė: „Jei norime būti priimtini Dievui, turime įprasti džiaugtis ne tik savo sėkme, bet ir kitų; turime įprasti džiaugtis Sionės darbo suklestėjimu, kurį pelnė Dievo paskirtų žmonių rankos; turime užtrenkti duris į mus besibeldžiančiam pavydai tuomet, kai už mus silpnesniam žmogui paskiriamas garbingesnis darbas; stropiai išaukštinkite mažesnę pavedimą tol, kol gausite aukštesnę; ieškokite pasitenkinimo mažuose darbuose ir nesigvieškite garbės už didelių darbų nuveikimą.“ Sulyginęs Bažnyčią su dideliu pastatu, pastatytu iš atskirų šventųjų, jis pridūrė, kad „niekada neturėtume būti pernelyg išdidūs, kada prireikia mus šiek tiek pagenėti, palyginti, paraižyti ir patašyti – ir tai tam, kad kuo geriau derėtume prie dvasinio pastato“.

Savo laišką vyresnysis Snou užbaigė tokiais žodžiais: „Jeigu pirmininkaujantis vyresnysis tesieks būti tokiu žmogumi, koku galėtų ir turėtų būti, ir tai darys nesavanaudiškai, visada siekdamas savo žmonių gerovės, išlikdamas nuolankus, nesistengdamas per trumpą laiką nuveikti daug darbų arba nesiaukštindamas tol, kol nesuaugs, tai jis visada žinos, ką turi daryti, kad tinkamai išaukštintų savo pareigybę, ir jis niekada nestokos Dievo galios įgyvendinti Jo išminčius tikslus.“¹ [Žr. 1 pasiūlymą 210 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Vadovams Savo Bažnyčioje Viešpats davė dievišką įpareigojimą: „Ganyk mano aveles“

Tegul kiekvienas vadovaujančias pareigas einantis vyras, kuriam Dievas suteikė Savo šventą ir dievišką kunigystę, apmąsto šiuos Gelbėtojo žodžius, Dvylikai Apaštalų ištartus prieš pat iškeliavimą Savo Tėvo akivaizdon: „Ganyk mano aveles.“ [Jono 21:16–17.] Ir Jis tai kartojo jiems tol, kol apaštalai pradėjo liūdėti dėl tokio Jo elgesio. O jis vis sakė: „Ganyk mano aveles.“ Kitaip sakant: „Eikite su kupinomis širdimis ir visiškai pasišvęskite mano darbui. Šie pasaulio žmonės yra mano broliai ir seserys. Man jie labai rūpi. Pasirūpinkite mano žmonėmis. Maitinkite manąją kaimenę. Eikite ir skelbkite Evangeliją. Atsilyginsiu jums už viską, ką dėl to paaukojote. Negalvokite, kad, darydami šį darbą, jūs galite pernelyg daug paaukoti.“ Visu širdies karštumu Jis kvietė juos vykdyti šį darbą. Taigi, dabar kreipiuosi į visus šią kunigystę turinčiuosius, pirmininkaujančius kuolo pareigūnus, vyskopus ir aukštąją tarybą – eikite ir maitinkite kaimenę. Pasirūpinkite ja. ... Dirbkite jiems ir neapribokite savo minčių bei jausmų vient tik asmeniniam susireikšminimui. Tuomet Dievas duos jums apreiškimą po apreiškimo, įkvėpimą po įkvėpimo ir pamokys, kaip užtikrinti šventųjų materialinį ir dvasinį gerbūvį.² [Žr. 2 pasiūlymą 210 puslapyje.]

Vadovai ir mokytojai kviečiami sekti Gelbėtojo pavyzdžiu ir tarnauti su meile, o ne susireikšminti

Kodėl žmogus pašaukiamas būti žmonių vadovu? Ar dėl to, kad jis įgytų įtakos ir po to ją panaudotų tiesioginiam savęs sureikšminimui?

Ne, priešingai, į tokias pareigas jis pašaukiamas tam, kad veiktų pagal tą patį principą, pagal kurį Dievo Sūnui buvo duota kunigystė – aukotis. Aukotis dėl savęs? Ne dėl savęs, o dėl tų žmonių, kuriems jis vadovauja. Ar ir jam reikės pasiaukoti ant kryžiaus, kaip tai padarė Gelbėtojas? Nereikės, bet jam reikės tapti savo brolių tarnu, o ne šeimininku, ir darbuotis jų labai bei gerovei. Įgytą įtaką jis naudos ne savo naudai, ne šeimos, giminių ar artimų draugų naudai, bet savo broliais laikys visus žmones, kurie turi tokias pačias teises, kokias turi ir jis, ir todėl sieks laiminti ir padėti visiems vienodai pagal jų turimus talentus ir vertumą; o jeigu jis taip darys, tai galiausiai išsivystis tokį tėviškumo jausmą, koks visuomet glūdėjo Tėvo širdyje. ...

... Tegul šventųjų mokytojai nepamiršta, kodėl jiems buvo suteikta kunigystė; tegul jie aiškiai supranta ir jaučia, kodėl jiems buvo suteiktos atitinkamos pareigybės: kad jie galėtų veikti sulig Mokytojo, visų tarno, Dvasia; kad kitų žmonių reikmėmis jie rūpintųsi su tokia pačia meile, kokia pasirūpina savo reikmėmis. ... Ir tada jie supras du didžiausius įsakymus, kuriais, pasak Gelbėtojo, „remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“: mylėti Viešpatį „visa širdimi, visa siela ir visu protu“ ir mylėti „savo artimą kaip save patį“ [žr. Mato 22:37–40]³.

Prieš [mokydami] melskite tokių dalykų: Prašykite Viešpaties, kad galėtumėte pasakyti tai, kas būtų naudinga jūsų klausytojams. Ir negalvokite, ar tai atneš jums šlovės ar ne, tiesiog nepamirškite, kad esate pakviestas tiesiog kreiptis į auditoriją ir kad toji auditorija trokšta išgirsti kažką naudingo. Ir tai ateina tik per Viešpatį. Nesijaudinkite dėl to, ar ... klausytojai jūsų kalbą pavadins nuostabia. Tiesiog pamirškite visa tai, atsikratykite bet kokio savanaudiškumo, ir tada Viešpats galės jums padiktuoti tai, kas tiems žmonėms bus naudingiausia.⁴ [Žr. 3 pasiūlymą 210 puslapyje.]

Išmintingi vadovai vertina kitų žmonių talentus ir suteikia žmonėms progų tarnauti

O kai vadovas užsitarnauja žmonių prieraišumą, tampa žinomas dėl savo dorumo, sąžiningumo, nuolatinio atsidavimo Dievo darbo ir žmonių labai ir dėl aukojimosi, tai dėl viso to jis pelno jų pasitikėjimą. O kai jis įgija šį šventą pasitikėjimą, ką jis gali padaryti, kad patenkintų žmonių norą daugiau ar mažiau aktyviau tobulėti? Tegul toks žmogus sau į pagalbą pasikviečia tokius brolius, kurie

„Todėl suprasite kaip taisyklė, kad talentas yra išsiskaidęs tarp kelių asmenų ir retai jis glūdi tik viename asmenyje“

būtų pajėgiausi perimti dalį jo pareigų. Todėl suprasite kaip taisyklė, kad talentas yra išsiskaidęs tarp kelių asmenų ir retai jis glūdi tik viename asmenyje; o talentui išvystyti tereikia suteikti progą. Toks žmogus kitam žmogui galėtų pasakyti: „Broli toks ir toks, jums geriau, nei man sektųsi daryti tai ir tai“ arba „Jūs esate tinkamiausias žmogus šioms pareigoms“; taip jis darytų tol, kol išryškėtų visi jų talentai; tokiu būdu pasitikėjimas juo ne nukentėtų, o dar labiau sustiprėtų.⁵ [Žr. 4 pasiūlymą 211 puslapyje.]

Tinkamiausias būdas vadovauti – nuolankumas, geras pavyzdys ir pasišventimas kitų žmonių gerovei

Autoritarinis vadovavimas nėra pats geriausias būdas vadovauti šventiesiems; geriau yra tarnauti nuolankumo, išminties ir gerumo dvasioje; mokyti ne tiek teoriškai, kiek praktiškai. Nors asmuo ir gali mokyti angeliška iškalba, tačiau jo teigiami įpročiai, geras pavyzdys, veiksmai, nuolatinis visapusiškas atsidavimas žmonėms moko dar iškalbingiau, dar efektyviau.⁶

Jei būsite tokie ištikimi ir tokie vieningi, kokia yra Pirmoji Prezidentūra ir Dvylika, ir Kristumi seksite taip, kaip sekame mes, tai su

jumis bus viskas gerai. Esame apsisprendę vykdyti savo pareigą ir tarnauti Viešpačiui, darbuotis Jo žmonių labui ir Jo darbo sėkmei. Viešpaties karalystėje esame jūsų tarnai ir trokštame palaimų jums ir visai žmonijai.

Savo darbui žemėje atlikti Viešpats nesirenka pasaulio mokytojų ir iškiliųjų. Savo Bažnyčios reikalus tvarkyti Jis pasirinko ne universitetus ir seminarias baigusiuosius, o nuolankius žmones, pasišventusius Jo tikslui, trokštančius Šventosios Dvasios vadovavimo, pasiryžusius prireikus šlovę atiduoti Jam, ir žinančius, kad iš savęs jie negali padaryti nieko. Broliai ir seserys, užtikrinu jus, kad niekada nesiekiau užimti dabar einamų pareigų. Jei būčiau galėjęs garbingai jų išvengti, tai niekada nebūčiau ten, kur dabar esu. Niekada šių pareigų neprašiau ir neprašiau savo brolių pagalbos padėti jas užimti; Viešpats man ir mano broliams apreiškė, jog tai yra Jo valia, tad neketinu kratytis jokių pareigų ar atsisakyti užimti tas pareigas, kurias eiti pareikalaus Viešpats.⁷

Stengisiuosi pasišvęsti tiek jūsų, tiek ir Dievo karalystės interesams. Pagal savo turimas žinias bei supratimą jums ir jūsų labai tarnausiu tiek, kiek visa tai derės su Visagalio tikslais. O kol taip darysiu, Viešpats man padės.⁸ [Žr. 5 pasiūlymą 211 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Kaip Lorenzo Snou laiškas vadovams Anglijoje (p. 205–207) galėtų būti pritaikytas mums? Pavyzdžiui, kas nutiks su mūsų pašaukimais, jei turėsime „savęs aukštinimo dvasią“? Kaip galime išaukštinti savo pašaukimus, neišaukštindami savęs?
2. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 207 puslapyje. Kokiais būdais vadovai gali maitinti Kristaus kaimenę? Kaip vadovai Bažnyčioje „maitino“ jus? Kokie tų vadovų charakterio bruožai jums labiausiai patinka?
3. Perskaitykite Prezidento Snou perspėjimus apie savęs sureikšminimą (p. 207–208). Tada peržiūrėkite visą antrąją pastraipą, esančią p. 205. Kodėl tarnaudami turime išnagrinėti savo

motyvus? Pamaldžiai apgalvokite savo tarnystės Bažnyčioje motyvus.

4. Apmąstykite 208 puslapio apačioje prasidedantį skyrelį. Kaip paveikiama apylinkė arba skyrius, kurios vadovai su kitais nariais dalinasi tam tikromis atsakomybėmis? Ar kada matėte, kokių rezultatų atneša jungtinis skirtingus talentus ir patirtį turinčių Bažnyčios narių darbas bendram tikslui pasiekti?
5. Prezidentas Snou patarė: „Autoritarinis vadovavimas nėra pats geriausias būdas vadovauti šventiesiems“ (p. 209). Kas galėtų nutikti, jei autoritarinis valdymas vyrautų Bažnyčioje? šeimoje? Kas galėtų nutikti, jei vyrautų nuolankus vadovavimas?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 6:24; 20:25–28; 23:5; Morkaus 10:42–45; Jono 13:13–17; 2 Nefio 26:29; 28:30–31; Mozijo 2:11–19; 3 Nefio 27:27; DS 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Pagalba mokytojui: „Ant lentos priešais klasę užrašyti klausimai padės mokiniams galvoti apie temą dar prieš prasidedant pamokai.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 93.)

Išnašos

1. Lorenzo Snou laiškas Viljamui Liūziui ir Viljamui Meidžorui, 1842 m. lapkritis, išspausdinta leidinyje Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Church History Library.
2. *Deseret News*, 1880 m. sausio 14 d., p. 787.
3. *Deseret News*, 1877 m. birželio 13 d., p. 290–291.
4. *Improvement Era*, 1899 m. liepa, p. 709.
5. *Deseret News*, 1877 m. birželio 13 d., p. 290.
6. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, 1851 m. gruodžio 1 d., p. 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898 m. spalio 4 d., p. 1.
8. Iš Conference Report, 1898 m. spalio, p. 54.

„Kai žmogus ką nors sužino, jis nori tuo pasidalinti su kitais; kai žmogus tampa laimingas, jį supanti dvasia moko stengtis laimingus padaryti ir kitus žmones“

Misionieriškas darbas – „Pasiiekti kiekvieną širdį“

„Pasiiekti kiekvieną širdį yra įmanoma, tad jūsų užduotis yra surasti būdą, kaip patekti į širdis tų žmonių, kuriems pašaukti jūs esate.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Lorenecas Snou buvo pakrikštytas Ohajo valstijos Kirtlando miestelyje, kuriame kartu su Pranašu Džozefu Smitu ir kitais Bažnyčios vadovais jis mokėsi hebrajų kalbos. Jis vylėsi, kad vieną dieną kuriame nors rytinių Jungtinių Valstijų universitete studijuos klasikos mokslus.¹ Tačiau, besiekdamas šio tikslo, jis pajuto trauką kitam tikslui. Vėliau jis prisimindavo:

„[Evangelijos tiesas] priėmiau atvira širdimi ir nusprendžiau nepadėti tam taško. ... Mintyse pradėjau nerimauti, ar gavus šį nuostabų pažinimą būtų tinkama apie jį neliudyti. Į misijas išsiųsti ir iš jų sugrįžę vaikinai liudijo apie sulauktus palaiminimus ... , tad pradėjau svarstyti, ar, užuot ruošsis studijoms kažkokiam rytų universitete, neturėčiau pradėti liudyti apie tai, su kuo Viešpats mane taip gausiai supažindino. Tačiau tuo pačiu metu nenorėjau palaidoti galimybės studijuoti, apie ką jau ne tik seniai galvojau, bet ir turėjau santaupų tai įgyvendinti.“

Pasimetęs jis kreipėsi patarimo į patikimą savo draugą: „Viską jam išdėščiau, o jis atsakė: „Broli Snou, niekam kitam tokio patarimo neduočiau, kokį atsižvelgdamas į situaciją duosiu tau. Jeigu aš būčiau tavo vietoje, tai siekčiau savo tikslo ir važiuočiau mokytis.“ Būtent tai man ir buvo maloniausia išgirsti. Kurį laiką dėl to nusiraminau; tačiau žiemą, klausydamasis tų jaunų vyresniųjų, liudijančių apie sėkmingą Evangelijos skelbimą, dar labiau apie tai susimąščiau. Viešpats man pasakė, kad Jis ateinąs į žemę ir kad būtina pradėti

tam ruoštis: man Jis davė viską, ko prašiau, net ir daugiau; nes krikščtas, kurį gavau iš Šventosios Dvasios, ir po to man suteiktas tobulas pažinimas buvo daug tikresnis ir įtikinamesnis, nei manęs panardinimas į šaltą vandenį; dėl to jutau, kad turiu tam tikrą pareigą. Taigi, užverčiau visas knygas [ir] atidėjau savo lotynų ir graikų studijas.“²

Po tokio sprendimo Lorenčas Snou 1837 metais tarnavo misijoje Ohajo valstijoje. Vėliau jis tarnavo kitose misijose: pirmiausia Misūrio, Ilinojaus, Kentukio ir Ohajaus valstijose, po to Anglijoje, Italijoje, Havajuose, šiaurės vakarinėje Jungtinių Valstijų dalyje ir Vajomingo valstijoje. Būdamas Anglijoje savo tetai jis parašė laišką, kuriame paaiškino, kodėl paliko namus ir išvyko tarnauti misionieriumi: „Pats faktas, kad esu maždaug už septynių tūkstančių kilometrų nuo savo vaikystės namų ir brangių žmonių, natūraliai kelia klausimą: *kodėl esu čia?* ... Esu čia todėl, kad Dievas prakalbo ir išugdė Pranašą, per kurį Jis sugrąžino amžinosios Evangelijos pilnatvę su visomis jos dovanomis, galiomis, apeigomis ir palaimomis; su pareiškimu visiems žmonėms: „*Atgalaukite, nes dangaus karalystė jau arti.*“ Dievo Apvaizdos dėka esu pašauktas būti ambasadoriumi, nešti šią žinią į žemės tautas; tai yra didelė atsakomybė, kurios be Visagalio pagalbos aš negalėčiau pakelti.“³

Prezidentas Snou visuomet jautėsi dėkingas Viešpačiui už savo sprendimą tarnauti kaip misionierius. 1901 m. rugsėjį, būdamas 87-erių, jis pasakė: „Net ir dabar su džiaugsmu prisimenu savo misionierišką tarnavimą. Šių ypatingų potyrių sužadinti jausmai tapo neatsiejama mano esybės dalimi.“⁴ [Žr. 1 pasiūlymą 221 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Gavę Evangelijos pilnatvę, mes trokštame padėti kitiems pasidžiaugti tomis pačiomis palaimomis

Kai žmogus ką nors sužino, jis nori tuo pasidalinti su kitais; kai žmogus tampa laimingas, jį supanti dvasia moko stengtis laimingus padaryti ir kitus žmones. ... Ar nežinant Kristaus Evangelijos žmogui įmanoma tapti laimingam? ... [Žmonės] pasaulyje bando tapti laimingi, bet jiems nelabai sekasi tokiems tapti. Laimingi jie taps tik vienu būdu – priimdami Evangelijos pilnatvę, mokinančią,

kad laimei patirti neturime laukti amžinybės, kad jau čia visi kartu galime džiūgauti Visagalio palaimomis.

Štai koks turėtų būti mūsų siekis ir tikslas: mokytis būti naudingiems; tapti savo artimojo gelbėtoju; mokytis juos gelbėti; mokytis juos tokių principų, kurie yra būtini, norint jų supratimo lygį pakelti iki mūsų lygio.⁵

Eikite ir susidraugaukite su savo aplinkiniais arba, apsisotę ties vienu žmogumi, įkvėpkite jį taip, kad jis pradėtų jausti, tikėti ir suprasti savo situaciją bei mintis, stenkitės apšviesti nuodėmiautojus, siekite išvaduoti juos iš nuodėmių ir vergovės joms ir atvesti juos į tą šviesą bei laisvę, kurioje esate jūs; tokiu būdu dėl Viešpaties jums suteiktos informacijos jūs galėsite nuveikti gera.⁶ [Žr. 2 pasiūlymą 221 puslapyje.]

Misionieriai pasiryžę aukotis tam, kad padėtų kitiems pažinti tiesą

Vos tik šventieji spėjo įsikurti šiuose [Jutos] slėniuose, Viešpaties tarnai vėl susitelkė į didįjį misionierišką darbą, kurį Bažnyčia turėjo atlikti.

Nors kentėme skurdą ir iš paskutiniųjų stengėmes paversti žemę gyvenama, negalėjome ignoruoti turimos pareigos skelbti Evangeliją kitur; juk Viešpats davė įsakymą paskelbti ją visam pasauliui. Tai yra vienas iš šio darbo dieviškumo įrodymų, kadangi visų savo gainiojimų ir persekiojimų apsuptyje pastarųjų dienų šventieji ištikimai siekė vykdyti šį Viešpaties įsakymą.

1849 m. spalio visuotinėje konferencijoje, vykusioje praėjus vos porai metų po pionierių įžengimo į [Solt Leiko] slėnį, keli vyresnieji buvo pašaukti atidaryti misijas skirtingose pasaulio dalyse. Tam vadovauti buvo paskirti keturi iš Dvylikos apaštalų. Apaštalas Erastas Snou buvo pašauktas vykti į Skandinaviją, Apaštalas Džonas Teiloras – į Prancūziją, aš – į Italiją, o Apaštalas Franklinas D. Ričardsas – į Angliją, kurioje misija jau buvo pradėta. Dėl tuomet mums nepalankių aplinkybių, dėl mūsų beveik nuskurdusių šeimų, visa tai mums buvo milžiniškas įsipareigojimas; tačiau Viešpats pašaukė ir pajutome, kad turime į pašaukimą reaguoti, nepaisydami aukos dydžio.⁷

Mes pašvenčiame savo mums nebrangius gyvenimus tam, kad pasaulis suprastų, jog amžinuosiuose pasauliuose yra Dievas; kad

jie galėtų suprasti, jog Dievas šiuo metu įsitraukęs į žmonių reikalus. Pasaulis vis labiau toleruoja netikėjimą, bedievybę. Dalis krikščioniškosios šeimos, net tūkstančiai ir dešimtys tūkstančių jų, netiki, kad Dievas kažkaip susijęs su žmonių vaikais. Jie tai slepia, nes bijo prarasti populiarumą. Turime pakilti ir aukotis tam, kad toks tikėjimas ir toks žinojimas galėtų pasiekti žmonių vaikus.⁸

Kai misionierius pašaukiame vykti į žemės tautas, jie tai gerai apsvarsto, išklauso iš pasaulio sugrįžusių misionierių patyrimus ir pajunta, kad jų laukia ne patys maloniausi patyrimai, jie mato turėsią pereiti daug išbandymų ir sunkumų. Bet gera jų savybė yra ta, kad jie ryžtasi tai pradėti ir paklusti reikalavimams.⁹

Misijoje yra tam tikrų dalykų, kurie jauniems vyresniesiems nėra patys maloniausi. Jie supranta, kad turi atsisakyti namų jaukumo, kad vyksta pas tokius žmones, kurie ne visada reikš dėkingumą už jiems išsakomas jų mintis; tačiau, pažvelgus iš kitos pusės, jie jaučia turį gyvybės sėklų, ir kad, jeigu jie suras dorą vyrą ar moterį, tai Viešpaties Dvasia paveiks jų širdis taip, kad galbūt jie priims šią vyresniųjų pateikiamą šlovingą žinią. Tai jiems teikia malonumo ir pasitenkinimo. Taip pat jie mato, kad tokia patirtis jiems padės užsitikrinti tai, kas ateityje labai pravers. Keista, bet iš tūkstančių laiškų, kuriuos man atsiuntė į misijas pašaukti žmonės – daugiausia vaikinai – neprisimenu, kad nors viename būtų parašytas atsisakymas tarnauti. Kodėl? Todėl, kad su šiais jaunais vyresniaisiais yra meilės ir nemirtingumo dvasia, Visagalio Dvasia, jie gavo tokius apreiškimus, kurie labiau nei bet koks kitas akstinas įkvėpė juos tai padaryti.¹⁰ [Žr. 3 pasiūlymą 221 puslapyje.]

**Misionieriai niekada neturėtų pamiršti,
kad jie yra dangaus pasiuntiniai, gerosios
ir džiugiosios žinios nešėjai**

Mūsų vyresnieji išsiunčiami skelbti Evangelijos. Kas juos išsiunčia? ... Juos išsiunčia Izraelio Dievas. Tai yra Jo darbas. Joks mirtingasis taip nesidomi vyresniojo sėkme skelbiant Evangeliją, kaip tuo domisi pas žmones jį išsiuntęs Viešpats, juk žmonės yra Viešpaties vaikai. Jis pradėjo juos aname pasaulyje, ir į šį pasaulį jie atėjo todėl, kad to norėjo Viešpats.¹¹

„Jei neieškosite sau naudos, tai jūsų sėkmė bus didi ir šlovinga, ir visa Bažnyčia jaus jūsų darbų vaisius“

Jaučiame, kad jums, [misionieriams], puikiai seksis, nes suvokiame ir žinome, jog esate pašaukti iš Dievo. Jokia žmogaus išmintis nesugalvotų tokio darbo kaip šis. Stebiuosi galvodamas apie jo didingumą. Galiu pasakyti, kad šis darbas yra būtent tas darbas, kurio šiuo metu labai reikia: man atrodo, kad į jį kibsite iš visos širdies. Ugdykite Jėzaus Dvasią, nes iš savęs Jis negalėjo nieko atlikti, išskyrus tai, ką jam pavesdavo Jo Tėvas [žr. Jono 5:30].

Nekreipkite dėmesio į sunkumus ir į akivaizdžias netektis; jei neieškosite sau naudos, tai jūsų sėkmė bus didi ir šlovinga, ir visa Bažnyčia jaus jūsų darbų vaisius.

Nekreipkite dėmesio į tai, kad kai kurie žmonės abejingai žiūrės į jūsų darbą; nekreipkite dėmesio ir į mažus jus aplankysiančius nusivylimus; su jumis bus Viešpaties Dvasia, ir jūs pakylėsite dvasias tų žmonių, kuriems tarnausite, ir taip įveiksite jų abejingumą; ... būsite patenkinti, atlikę tą darbą, kurį atlikti buvote išsiųsti. ...

Jums yra suteiktas visas įmanomas įgaliojimas, tačiau jums visai nebūtina apie tai kalbėti. Galiausiai suprasite, kad nėra reikalo apie

tai kalbėti; tai patvirtins Viešpaties Dvasia, o žmonės pajus, kad jūs tai turite, tad tas patvirtinimas ir jausmas bus jūsų įgaliojimas.

Sutiksime manančių, kad žino daugiau už jus, bet jei deramai atliksite savo pareigą, tai dar prieš jums atsisveikinant jie pajus, kad už juos žinote truputį daugiau ir kad juos palaiminsite ir jiems padėjote. ...

Stenkitės būti malonūs tiems žmonėms, pas kuriuos esate išsiunčiami. Jūsų rodomas nuolankumas ir turima Viešpaties Dvasia parodys, kad esate tinkami būti tais, kuo būti esate pašaukti. Stenkitės suvokti žmogiškąją prigimtį ir veikti atitinkamai, kad visi būtų laimingi ir sutartų. ...

Pasiekti kiekvieną širdį yra įmanoma, tad jūsų užduotis yra surasti būdą, kaip patekti į širdis tų žmonių, kuriems pašaukti jūs esate. ...

Iš visos širdies noriu pasakyti: telaimina jus Dievas. Prieš išvykdamai jūs būsite paskirti, o mes melsimės už jus ir labai jums domėsime. Būkite romios širdies ir nuolankūs. Žvelgiant į auditoriją, jus turbūt įkvėps šie du motyvai: pirmasis, auditorijai reikėtų kalbėti gerai, kad sudarytumėte gero oratoriaus įspūdį; antrasis, iškilus klausimas – dėl ko čia esu? Kad auditorijoje esančių žmonių širdyse pasėtumėte gyvybės sėklas; savo širdyse turėtumėte melstis: „O Viešpatie, tebūnie taip; suteiki man galios, kad tavosios Dvasios dėka galėčiau prisiliesti prie šių tavųjų žmonių širdžių.“ Ši trumpa malda yra viskas, ką vyresnysis turėtų sukalbėti. Jums to visiškai pakaks. „Ar galėčiau kai ką pasakyti, kad išgelbėčiau šias sielas?“ Tai yra viskas, ką Pirmoji Prezidentūra ... ir visi jūsų broliai nori, kad jūs darytumėte.¹²

Sutelkite dėmesį į savo dvasinės šarvuotės spindesį. Aš atidedu visus savo materialius reikalus į šalį ir žvelgiu vien dvasiniams reikalams pašvęsta akimi. Broliai, melskitės ir nepamirškite pasninko naudos. ... Per daug nejuokaukite [ir] žiūrėkite, kad nenuviltumėte Dvasios. Kai pats tarnavau misijoje, tai jau po savaitės ar dviejų pamiršau namus, o Dievo Dvasia man kėlė nuotaiką. Dvasia veda į laisvę ir džiaugsmą, tačiau nepersistenkite su tokio džiaugsmu. ... Visuomet melskitės, kad Dievo Dvasia būtų su jums nuo pat jūsų pakaušio iki pat kojų pėdų.¹³

Vynuogyne besidarbuojantys vyresnieji neturėtų užmiršti, kad jie yra dangaus pasiuntiniai, gerosios ir džiaugsmingosios žinios nešėjai Viešpaties nepažįstantiems žmonėms. ...

Kai Pranašas Džozefas Smitas į tolimas žemes išsiuntė pirmuosius vyresniusius, jis numatė, kaip jie bus sutikti, tad jiems pasakė, jog palyginti nedaug žmonių juos palaikys Dievo tarnais, o ištisos minios net nekreips dėmesio į jų žinią. Nuo pat laikų pradžios tokia buvo visų Dievo tarnų dalia, tad turime tenkintis savo ištikimo darbo vaisiais, net tuomet, kai į tiesos pažinimą atvedame tik kelis žmones. ...

Tikrai viliuosi ir meldžiuosi, kad nė vienas vyresnysis ... besidarbuodamas visiškai neužsimirš ir nepasiduos pasaulio kerams. Vienintelis saugiausias būdas to išvengti yra vengti blogio, taip, net paties blogio pasireiškimo. Jiems kils vienokia ar kitokia pagunda. Taip darbuojasi mūsų išgelbėjimo priešas; tačiau Izraelio vyresniųjų darbas yra pakilti virš pagundų, o kad tai jiems sektųsi, jie turi stengtis nesusitepti pasauliu. ... Kol jie ugdys ir brangins savo misijos dvasią, kol jie suvoks savo aukšto pašaukimo Jėzuje Kristuje svarbą ir pagal tai gyvens, tol jie bus žmonių vedliai ir gelbėtojai, tol jie atspindės jiems dangaus šviesą ir nebus panašūs į kitus žmones; tačiau jei jie įžengs į priešų teritoriją ir paragaus pasaulio dvasios, jie nebeteks savosios stiprybės ir taps panašūs į kitus žmones, jiems beliks tik sugrįžti namo, ragauti ten puolusiojo skausmo ir dėl savo veiksmų nuvilti mylimuosius. ... Jei per savo nuolankumą jie be perstojo sieks Viešpaties valios, jų akis bus pašvęsta vien Jo garbei ir šlovei, širdimis trokš žmonių sielų išgelbėjimo ir dėl jų išgelbėjimo darys viską, ką gali, tai jie patirs neapsakomą džiaugsmą dėl savo žemiškų darbų ir galiausiai kartu su Tėvu ir Sūnumi ragaus to, ko mirtingasis negali nei suvokti, nei suprasti.¹⁴ [Žr. 4 ir 5 pasiūlymus 221 puslapyje.]

Kai padedame kitiems priimti Evangelijos pilnatvę, mūsų širdys džiūgauja

Manome, kad šiam darbui atlikti reikia daug kantrybės, tikėjimo, stropumo ir atkaklumo; kai kuriuose miestuose, kurių gyventojai jau yra priėmę Evangeliją, mums rodėsi, jog bergždžiai darbuojamės jau daug mėnesių, tačiau gyventojai galiausiai atkreipė dėmesį ir pradėjo laikytis tų principų. ... Kai kuriais [atvejais] mums prireiks ne tik mėnesių, bet galbūt ir metų; tačiau mes jaučiame patikinimą, kad

su tikėjimu, malda, darbais ir Viešpaties palaiminimu mes galiausiai viską įveiksime ir nugalėsime visus tuos sunkumus Dievo garbės ir šlovės labui; o be to, mes taip pat jausime pasitenkinimą, kad *atlikome savo pareigą* ir nuo savo apdarų nusivalėme žmonių kraują.¹⁵

Kartą, prieš išvykdamas į Italiją, aplankiau Mančesterį, Meklsfeldą, Birmingemą, Čeltenhamą, Londoną, Southemptoną ir Pietų Konferencijas [Anglijoje]. ... Turėjau malonią progą susitikti su daugeliu žmonių, kurie mano dėka [prieš aštuonerius metus] atėjo į Bažnyčią; neverta jums net sakyti, kad susitikimas su tais žmonėmis man suteikė daug džiaugsmo, ir aš su pasigerėjimu apie tai prisimenu. Dar būdamas gyvas, Apaštalas Jonas pasakė: „Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius.“ [1 Jono 3:14.] Mūsų Bažnyčios misionierių širdyse glūdinti meilė svetimų tautų gyventojams ir Evangelijos žinią priėmusių žmonių širdyse glūdinti meilė vyresniesiems yra liudijimas, pakankamas įtikinti nuoširdžius žmones, kad liudijimas yra iš Dievo ir kad Dievas yra su mumis. Šis Šventosios Dvasios sužadintas šventas jausmas mus, kaip bendruomenę, jau išskyrė iš visos žmonijos šeimos; ir būtent šis jausmas dar sukels perversmą visame pasaulyje, netikintį žmogų įtikindamas, kad Dievas yra ne tik mūsų visų Tėvas, bet ir kad mes esame Jo draugai ir tarnai.¹⁶

Savo gyvenimą pašvenčiau Viešpaties tarnystei; ant atnašų aukuro padėjau *visą* savo gyvenimą, kad galėčiau Jį pagerbti, noriai vykdyti Jo valią ir tarp žmonių vaikų skleisti gyvenimo principus. Kai mąstau apie praeitį ir atseku Viešpaties ranką, kuri stebuklingai atverdavo man kelią ir visų šių misijų metu palaikydavo mane daug labiau, nei galėdavau įsivaizduoti, aš dvigubai entuziastingiau noriu veržtis pirmyn į ateitį; tikrai jokia kalba neįmanoma apsaityti šio gilaus mano širdies dėkingumo už Jo palaimas. Tegul taip pat dosniai Aukščiausiasis išlieja palaimų tiems broliams ir šventiesiems, kurių dosniosios sielos ir dosnus dėmesys Dievo darbui buvo ypač pastebimas šiose misijose; o kada po daugelio metų jie išgirs malonų tūkstančių, dešimčių tūkstančių tų tautų žmonių balsus, šlovinančius Visagalį už apreiškimo šviesą, tuomet jų širdys irgi džiūgaus dėl to, kad prisidėjo prie šio šlovingojo išpirkimo įgyvendinimo.¹⁷ [Žr. 6 pasiūlymą 221 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Perskaitykite 213–214 puslapius ir apgalvokite Lorenzo Snou atsakymus ir klausimą „Kodėl esu čia?“ Kaip šis klausimas gali paveikti visus Bažnyčios narius, besistengiančius pasidalinti Evangelija?
2. Apgalvokite Prezidento Snou patarimą, pateiktą 214 puslapio apačioje prasidedančiame skyrelyje. Pamažytkite, kaip galėtumėte vadovautis šiuo patarimu padėdami kitiems būti tikrai laimingiems.
3. Prezidentas Snou pasakojo apie savo ir kitų žmonių pasiaukojimą dėl galimybės dalintis Evangelija (p. 215–216). Kokių aukojimosi dėl galimybės dalintis Evangelija pavyzdžių esate matę? Kodėl, jūsų manymu, žmonės noriai dėl to aukojasi?
4. Kaip 216–219 puslapiuose esantys patikinimai gali padėti nuolatiniam misionieriui? Kaip jie kiekvienam iš mūsų gali padėti dalinantis Evangelija? Kokiais būdais, pasinaudodami šiais mokymais, galime padėti žmogui, nedrįstančiam tarnauti misijoje?
5. Peržiūrėdami 216–219 puslapiuose esančius Prezidento Snou patarimus pamažytkite, kaip juos gali pritaikyti visi Bažnyčios nariai. Pavyzdžiui, Ką, jūsų manymu, reiškia „neieškoti sau naudos“? Kokiais būdais galime „pasiekti kiekvieną širdį“?
6. Perskaitykite paskutinę skyriaus pastraipą, kurioje Prezidentas Sou pasakoja apie ilgalaikį džiaugsmą misionierišku darbu. Kada esate patyrę misionieriško darbo džiaugsmą? Kodėl prieš pilnai patirdami tokį džiaugsmą kartais turime būti kantrūs?

Susijusios Raštų ištraukos: Almos 26:1–8, 35–37; DS 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Pagalba mokytojui: „Paprasykite pamokos dalyvių pasirinkti vieną šio skyriaus skyrelį ir tyliai jį persiskaityti. Pasirinkusius tuos pačius skyrelius pakvieskite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir jose aptarti sužinotus dalykus“ vii šios knygos puslapio).

Išnašos

1. Journal and Letterbook, 1836–1845, Church History Library, p. 33; taip pat žr. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 20 d., p. 22.
2. „The Grand Destiny of Man“, p. 22.
3. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 48.
4. „Letter from President Snow“, *Millennial Star*, 1901 m. rugsėjo 12 d., p. 595.
5. *Deseret News*, 1861 m. gegužės 15 d., p. 82.
6. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 3; pradiniam šaltinyje p. 3 yra neteisingai nurodytas kaip p. 419.
7. Straipsnyje „Scandinavians at Saltair“, *Deseret Evening News*, 1901 m. rugpjūčio 17 d., p. 8.
8. Straipsnyje „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, *Millennial Star*, 1887 m. rugpjūčio 29 d., p. 549.
9. Straipsnyje „Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant“, *Millennial Star*, 1895 m. birželio 20 d., p. 386.
10. Iš Conference Report, 1901 m. balandis, p. 2–3.
11. *Deseret Weekly*, 1894 m. gegužės 12 d., p. 637.
12. „Instructions to Missionaries“, *Improvement Era*, 1899 m. gruodis, p. 126–129; Lorenčas Snou šiais patarimais dalinosi su broliais, kurie buvo neseniai pašaukti tarnauti Savitarpio Tobulinimo Draugijos misionieriais. Šis pamokslas su paaiškinimu, kad jame yra „daug naudingų patarimų visiems, kurie darbuojasi šiame darbe“ buvo išspausdintas leidinyje *Improvement Era*.
13. Iš Journal History, 1862 m. balandžio 9 d., p. 4.
14. „Letter from President Snow“, p. 595–596.
15. „The Malta Mission“, *Millennial Star*, 1852 m. birželio 5 d., p. 237.
16. „Letter from President Snow“, p. 595.
17. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, 1851 m. gruodžio 1 d., p. 365.

Dievo Karalystė žengia pirmyn

„Tie, kas sakosi dirbą [Dievo] darbą, turi judėti toliau, turi žengti pirmyn. ... Jei dar liks nors vienas žingsnis, kurį reikės žengti, tai tas žingsnis turi būti žengiamas.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1844 metais, vykdydamas pavedimą rytinėse Jungtinėse Valstijose, Lorenčas Snou sužinojo, kad Pranašas Džozefas Smitas ir jo brolis Hairumas nužudyti. Jis pasakė: „Ši žinia, aišku, atėjo labai netikėtai, ji smarkiai pribloškė ir nuliūdino mane – neįmanoma to net apsaakyti.“ Pakludamas nurodymams iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo jis susiruošė grįžti į namus Ilinojaus valstijos Navū mieste.¹

Vėliau jis prisimena: „Dar Džozefui gyvam esant, kai kurie žmonės sakydavo, jog Bažnyčia klesti tik Džozefo dėka; tad kai atėjo laikas jam kankinio mirtimi pasitraukti iš šio į dvasių pasaulį, Dievo Karalystės šventieji pradėjo labai nerimauti. Jie visiškai to nesitikėjo. Jie nesuvokė, kaip dabar viskas bus. [Bažnyčios valdymą] tuomet perėmė Dvylikos Apaštalų Kvorumas; su Dievo palaima ir jų krūtinėse gludėjusia įkvėpimo dvasia bei su Visagalio vadovavimu Karalystė žengė pirmyn.“²

Antrasis Bažnyčios Prezidentas Brigamas Jangas mirė 1877 metais; Bažnyčiai jis vadovavo 33 metus. Vyresnysis Snou, tuomet tarnavęs Dvylikos Kvorume, dar kartą matė, kaip kečiasi žemiškoji Bažnyčios vadovybė. Vėliau jis sakė, kad Prezidentas Jangas „mirė beveik netikėtai. Šventieji tam nebuvo pasiruošę. Ir visgi Dievo Karalystė žengė pirmyn“³.

Kai 1887 metais mirė trečiasis Bažnyčios Prezidentas Džonas Teiloras, vyresnysis Snou šventuosius patikino: „Viešpats nusprendė pas save pasišaukti mūsų mylimąjį brolių Prezidentą Teilorą, kad jis

*Prezidentas Lorencas Snou liudijo apie per Pranašą
Džozefą Smitą sugrąžintą Evangeliją*

daugiau čia nebesikankintų ir nebevargtų; o Bažnyčia vis dar žengia pirmyn.“⁴

1898 metais, praėjus maždaug 11 metų nuo to laiko, kai Prezidento Teiloro laidotuvėse ramino šventuosius, Lorencui Snou pačiam prireikė tokio raminimo. Tuo metu jis tarnavo Dvylikos Kvorumo prezidentu. Prezidentas Vilfordas Vudrafas tarnavo Bažnyčios Prezidentu, jo sveikata blogėjo. Prezidentas Snou žinojo, kad, jei Prezidentas Vudrafas mirtų, tai pagal eiliškumo tvarką Bažnyčiai pirmininkauti tektų jam. Vieną vakarą tokia perspektyva jį labai slėgė. Jausdamas visišką netinkamumą perimti vadovavimą Bažnyčiai, jis vienas nuėjo pasimelsti į Solt Leiko šventyklos kambarį. Jis prašė Dievo palikti Prezidentą Vudrafą gyvą, tačiau taip pat pažadėjo, kad darys viską, ko iš jo paprašys Dievas.

Prezidentas Vudrafas mirė 1898 m. rugsėjo 2 dieną, netrukus po Prezidento Snou karštos maldos šventykloje. Šią žinią Prezidentas Snou sužinojo būdamas Brigam Sityje, esančiame už 100 kilometrų į šiaurę nuo Solt Leik Sičio. Tą patį vakarą jis traukiniu atvažiavo į Solt Leik Sitį. Vos tik atvažiavęs, jis vėl nuėjo melstis į nuošalų šventyklos kambarėlį. Jis pripažino savo netinkamumą, bet tuo pačiu išreiškė norą vykdyti Viešpaties valią. Jis paprašė patarimo ir laukė atsakymo, bet jo taip ir nesulaukė. Taigi, jis išėjo iš kambarėlio.

Vos įėjęs į platų koridorių, jis gavo trokštamą atsakymą ir patikinimą. Prieš jį stovėjo prisikėlęs Gelbėtojas, sakantis, ką jam reikės padaryti. Prezidentas Snou apie šį nutikimą vėliau papasakojo savo anūkei Alisai Pond. Alisa užrašė savo pokalbį su seneliu Solt Leiko šventykloje:

„Į celestialinį kambarį vedančiu plačiuoju koridoriumi ašėjau keiliais žingsniais pirmiau savo senelio, kai jis mane susistabdė ir tarė: „Luktelėk, Alisa, noriu tau kai ką papasakoti. Kai mirė Prezidentas Vudrafas, būtent čia man pasirodė Viešpats Jėzus Kristus. Jis nurodė man tuojau pat imtis skubaus Pirmosios Prezidentūros reorganizavimo ir nelaukti, kaip tai buvo daroma, mirus ankstesniems prezidentams, ir kad aš turiu užimti Prezidento Vudrafo eitas pareigas.“

Senelis tuomet priėjo arčiau ir ištiesė savo kairę ranką, sakydamas: „Jis stovėjo va čia, nuo grindų pakilęs maždaug metrą. Atrodė, kad Jis stovi ant gryno aukso plokštės.“

Senelis pasakojo apie tai, kokia šlovinga asmenybė yra Gelbėtojas, kaip atrodė Jo rankos, kojos, veidas ir gražioji baltoji mantija – viskas buvo tokio šlovingo baltumo ir skaistumo, kad net akino.

Senelis tuomet priėjo dar arčiau, savo dešinę ranką uždėjo man ant galvos, ir tarė: „Mano anūkėle, noriu, kad atmintumei šį savo senelio liudijimą, kad savo lūpomis jis tau kalbėjo apie čia, šventykloje, regėtą Gelbėtoją ir kad jis kalbėjo su Juo veidas į veidą.“⁵

Prezidento Snou patirtas Gelbėtojo regėjimas tapo šventu paliudijimu apie tą tiesą, kurią jis jau žinojo daugelį metų, – kad Jėzus Kristus yra Bažnyčios vadovas. Semdamasis įkvėpimo iš šios tiesos Prezidentas Snou dažnai liudydavo, kad nepaisant viso priešiško Bažnyčia plėsis ir toliau. Jis reikšdavo dėkingumą už privilegiją dalyvauti Viešpaties darbo plėtime pastarosiomis dienomis. 1898 m. spalio visuotinėje konferencijoje, kurioje jis buvo palaikytas kaip Bažnyčios Prezidentas, jis pasakė: „Visa širdimi ir visa savo esybe paliudykime Viešpačiui, kad kitos konferencijos metu būsime gesresni ir vieningesni žmonės, nei esame šiandien. To turėtų troškiti ir siekti visi šiame išskilmingame susirinkime dalyvaujantys vyrai ir moterys. Iš visos širdies, labiau nei anksčiau stengsiuosi būti atsida- vęs Dievo Karalystės labui ir Jo tikslų vykdymui.“⁶ [Žr. 1 pasiūlymą 232 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Išpildydamas pranašystę Viešpats žemėje atstatė Savo Bažnyčią

Kaip Dievo tarnas, aš liudiju apie Jo valios apreiškimą devynioliktame amžiuje. Iš dangaus jis atėjo Jo paties balsu, asmeniniu Jo Sūnaus ir šventųjų angelų pasirodymu. Jis įsako visur esantiems visiems žmonėms atgailauti, nusigręžti nuo blogio ir neteisių troškimų, pasikrikštyti savo nuodėmių atleidimui ir taip gauti Šventąją Dvasią, ir tapti Jo žmonėmis. Jis pradėjo išpirkimo darbą, apie kurį jau nuo praamžių kalbėjo visų žmonijos rasių šventieji pranašai, išminčiai ir regėtojai.⁷

Mormonizmas, t. y. vadinamoji Pastarųjų Dienų Šventųjų religija, nesako, kad visa tai yra nauja, nebent tik šiai kartai. Ji skelbia apie dar prieš šį pasaulį danguose paruoštą išgelbėjimo planą, kuris

įvairiais amžiais žmogui buvo apreiškiamas Dievo. Apie tai, kad Adomas, Henochas, Nojus, Abraomas, Mozė ir kiti verti senovės žmonės ištus Evangelijos laikotarpius paeiliui praktikavo šią religiją, kurią mes, žmonės, dabar ir išpažįstame. ... Trumpai šnekant, mormonizmas yra sugrąžintas ankstyvasis krikščioniškasis tikėjimas, besiremiantis sugrąžinta senovine Evangelija – sugrąžintas tam, kad skelbtų paskutinį Evangelijos laikotarpį, paruoštų Tūkstantmečiui ir užbaigtų šios planetos išpirkimo darbą.⁸

Mes matome, kaip prie karalystės statymo prisideda Visagalio ranka; prieš daugelį amžių apie šią karalystę Pranašas Danielius kalbėjo: ši karalystė didės ir plėsis tol, kol užpildys visą žemę [žr. Danieliaus 2:44]; kol šviesa ir žinios bus taip dosniai išlietos, kad jokiai žmogui nebereikės savo artimui sakyti: „Pažinkite Viepšatį, visi, maži ir dideli, pažins jį“ [žr. Jeremijo 31:34]; kol ant visų žmonių bus išlieta tiek Viešpaties Dvasios, kad jų sūnūs ir dukros pranašaus, kad jų seneliai sapnuos sapnus, o jų jaunuoliai turės regėjimų [žr. Joelio 3:1]; kol visame šventajame Viešpaties kalne nebeliks vietos jokiai skriaudai nė jokiai niekšybei [žr. Izaijo 11:9].⁹ [Žr. 2 pasiūlymą 232 puslapyje.]

**Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
yra pastatyta ant patikimo pamato, tad ji ir toliau
žengs pirmyn, nepaisydama pasipriešinimo**

Broliai ir seserys, Dievas Savo Bažnyčią ir Karalystę žemėje sukūrė tam, kad žmonijos šeimai teiktų naudos ir palaimų, kad vestų ją tiesos keliu, kad paruoštų ją išaukštinimui Jo akivaizoje, šlovingam Jo atėjimui ir Jo šlovingai karalystei žemėje. Jo tikslai bus pasiekti, nepaisant viso pasipriešinimo, nelabų žmonių ir tamsybių jėgų išlieto prieš juos. Visos šio darbo kliūtys bus pašalintos. Niekas negalės pasipriešinti Jo galiiai, viskas, ką Jis paskelbė, bus pilnai ir tobulai įvykdyta. Dievo meilė Savo žmonėms ir toliau liks su jais, tad Jo galios dėka jie taps nugalėtojai.¹⁰

O jei kas sugalvotų šią karalystę sunaikinti?! ... Na, tegul jie pabando išrauti žvaigždes iš dangaus skliauto arba mėnulį ar saulę iš jų orbitos! To jie niekada nesugebės padaryti, nes tai yra Visagalio darbas.¹¹

*„Broliai ir seserys, Dievas Savo Bažnyčią ir Karalystę žemėje
sukūrė tam, kad žmonijos šeimai teiktų naudos ir palaimų“*

Dievo Karalystė pirmyn žengia su jėga ir galia, o tuos žingsnius lydi didinga ir šlovinga sėkmė.¹²

Šis darbas turi tvirtą pagrindą, jis remiasi į praamžių uolą. ... Nors nuo kelio žmonės klys, savo tikėjimą į šipulius daužys, bet ši Bažnyčia veršis pirmyn.¹³

Ši Bažnyčia atsilaikys, nes ji stovi ant tvirto pagrindo. Ji yra ne iš žmogaus; ji atėjo ne dėl Naujojo Testamento ar Senojo Testamento studijų; ji atėjo ne dėl universitetuose ar seminarijose įgyto išsimokslinimo; ji atėjo tiesiai iš Viešpaties. Viešpats mums ją apreiškė Šventosios Dvasios šviesos principu, o tą pačią Dvasią gali gauti kiekvienas žmogus.

... Jis supažindina mus su tuo, ką turėtume daryti, ir taip daro tol, kol noriai aukojame savo gyvenimus ir nesieliame priešingai tam pažinimui. Jis mums atskleidžia celestialinės karalystės paslaptis, Jis nuolat apreiškia mums tai, ko niekada anksčiau nežinojome. Toks pažinimas ir išmintis liejasi ant mūsų nuolatos.

... Gavome per daug pažinimo, tad neliko nieko kito, kaip veikti pagal jį. Jei kas nori persekioti ir nuversti mormonus, tegul jie tai daro. ... O mes aukime Dievo pažinime, laikykimės Dievo įsakymų, būkime ištikimi bei stiprūs, kol, bėgant metams, galiausiai tapsime vis labiau ir labiau tobuli.¹⁴ [Žr. 3 pasiūlymą 232 puslapyje.]

Esame Dievo tauta, tad jei žengsime pirmyn ir vykdysime Jo valią, Jis apsaugos mus

Buvo daug atvejų ... kada Dievo tautai grėsdavo neišvengiamas sunaikinimas ir jai nebelikdavo kur trauktis, ... bet staiga nutikdavo kažkas, kas lyg pagal kokį planą ateidavo jos išgelbėti iš to gresiančio sunaikinimo. Manome, kad taip nutiko ir su Mozės vedamais izraelitais. Kai, jiems priešus Raudonąją jūrą, egiptiečių armija atsekė juos iš paskos, rodė, kad nebėra kur trauktis, bet tuo metu, kai labai reikėjo išsigelbėjimo, štai išsigelbėjimas atėjo ir izraelitai buvo išvesti [žr. Išėjimo 14:10–25].

Taip nutiko ir taip visada bus su mumis. Kad ir kokie dideli beatrodytų mūsų sunkumai, mums visuomet bus parūpintas būdas, kaip iš jų išsivaduoti, jei tik mes vykdysime savo, kaip Dievo vaikų, pareigas. Gali būti, kad ateityje – leiskite man tai pabrėžti – kai

kuriems šventiesiems prireiks atlikti karalienės Esteros vaidmenį, t. y. paaukoti viską, ko iš jų bus pareikalauta, ir tai tam, kad būtų išgelbėti visi likusieji pastarųjų dienų šventieji.

Pirmiausia turėtume žinoti, kad esame Dievo tauta. ... Tad mes turime žengti pirmyn, kaip tai padarė Estera, ir rizikuoti viskuo, kad išgelbėtume savo tautą. Imdamasi tokio darbo Estera tepasakė: „Jeigu turėsiu žūti, žūsiu!“ [Žr. Esteros 4:3–16.] ... Tačiau Dievo tauta nežus. Tankmėje visuomet atsiras avinas, skirtas jos išvadavimui [žr. Pradžios 22:13]. ...

... Viešpats yra pasakęs: „Aš nutariau savo širdyje, ... kad išbandysiu jus visame kame – ar jūs pasiliksite mano sandoroje, net ligi mirties, idant būtumėte pripažinti vertais. Nes jei nepasiliksite mano sandoroje, jūs manęs neverti.“ [Žr. DS 98:14–15.] Yra pakankamai priežasčių, kodėl turėtume gyventi, bet yra dar daugiau priežasčių, kodėl turėtume Viešpačiui atiduoti savo gyvybę. Visame šiame reikale mirties nėra. Yra išgelbėjimas ir gyvenimas, jei tik Dievo tauta, t. y. tie, kurie prisiėmė Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą, laikysis Jo įsakymų ir darys tai, kas Jam priimtina. Visagalio planas nenumato, kad Jo tauta bus sunaikinta. Jei darysime gera ir laikysimės Jo įsakymų, tai Jis tikrai išvaduos mus iš visų sunkumų.¹⁵ [Žr. 4 pasiūlymą 232 puslapyje.]

Mums jau laikas nusizeminti prieš Dievą ir vykdyti darbą, kurį Jis patikėjo mums

Tie, kas sakosi dirbą Jo darbą, turi judėti toliau, turi žengti pirmyn, ... nemurmėdami ir neraginami; jei dar liks nors vienas žingsnis, kurį reikės žengti, tai tas žingsnis turi būti žengiamas.¹⁶

Atėjo laikas, kad Pastarųjų Dienų Šventieji nusizemintų priešais Visagalį. ... Atėjo laikas Pastarųjų Dienų Šventiesiems apsispręsti, kam jie pasišvęs; atėjo laikas Pastarųjų Dienų Šventiesiems atgailauti už savo nuodėmes ir kvailystes ir šauktis Visagalio pagalbos; ... pagalbos žengiant pirmyn ir atliekant mums patikėtą didį darbą.¹⁷

Darbuojamės Dievo darbe. Mūsų laukia šlovinga ateitis, bet nepamirškime, kad taip besidarbuodami esame Dievo tarnai ir vykdomė Jo valią. Būkime dori ir visą likusį gyvenimą stiprinkime savo tikėjimą. Mane tenkins darbas ten, kur Apvaizda mane paskirs, ir aš

klausiu Viešpaties, ką turėčiau ten daryti, kad padėčiau statyti Dievo Karalystę, ir prašysiu padėti man išlaikyti savo šeimą.¹⁸

Gali išaugti mūsų pažinimas, mūsų galia ir mūsų sugebėjimas žemėje statyti Dievo Karalystę, ir visa tai galėsime padaryti savo stropumo, savo nuolankumo ir savo ištikimybės sudarytoms sandoroms dėka.¹⁹

Gali būti, kad dėl nevisiško Viešpaties būdo bei Jo tikslų išmanymo mes galime pamanyti, kad vykdydami mums patikėtą programą mes galime kuriam laikui tą vykdymą pristabdyti; tačiau toks pristabdymas programoje nenumatytas, ir jo negali būti tol, kol kliaudamiesi Dievo pažadais žmonės tęs savo darbus. ...

... Būkime ištikimi ir kuo stropiau laikykimės Dievo įsakymų, puoselėkime troškimą daryti gerą savo aplinkiniams; o jei žvelgdami į praeitį pamatysime, jog nepilnai įsiklausydavome į savo sąžinės balsą ar nepilnai įvykdėme savo pareigą, tai pasitaisykime prieš Dievą ir žmogų, kad pasiruoštumėme visiems įvykiams, kurie mus galbūt ištiks. Tegul klesti šventyklų ir garbinimo namų statybos; nepaliaukime mokę [savo] vaikus, skiepykime juose pagarbų dievobaimiškumą ir nepaliaukime į tolimiausias tautas nešę Evangelijos žodį. ...

Tai yra Dievo darbas, Jis jam vadovauja ir seka jo pažangą, tad šį darbą turėtume laikyti pačiu svarbiausiu darbu; kiek vykdysime savo pareigą, tiek tikrai būsime tvirti, nepajudinami ir pasiryžę siekti tikslo, o tai pasauliui parodys mūsų tikėjimą ir pasišventimą Dievo apreiškietms tiesos principams. ...

Visiškai tikėtina, kad Viešpats mums uždės nelengvą naštą, tokią, kad ją pakelti Jo žmonės galės tik per didelį pasiaukojimą. Tad belieka paklausti, ar mes tam aukosimės? Tai yra Visagalio darbas, o pažadėtosis palaimos mums atiteks tik tuomet, kai įrodysime savo vertumą ir atlaikysime išbandymą. Čia esantiems žmonėms nesakau, kad jų laukia ar nelaukia konkretus sunkus išbandymas, kurį jie turės įveikti; tenoriu paklausti, ar esate pasiruošę gauti ir geram bei tinkamam tikslui panaudoti Viešpaties skirtus palaiminimus; arba, kitaip tariant, ar esate pasiruošę paaukoti viską, ko Jis iš jūsų prašys? Asmeniškai aš nepaaukočiau net menkiausio grūdo tokiais religijai, dėl kurios nebūtų verta gyventi arba dėl kurios nebūtų

verta paaukoti savo gyvybės; aš nesiaukočiau dėl tokio žmogaus, kuris nebūtų pasiryžęs aukotis savo religijos vardan.

Taigi, [kviečiu] visus – eikime pirmyn! Eikime ir pamatykime išgelbėjimą Viešpatyje, tik nestovėkime.²⁰ [Žr. 5 pasiūlymą žemiau.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimus, esančius 223 ir 225–226 puslapiuose. Ką, jūsų manymu, reiškia pasakymas, kad Dievo Karalystė žengia pirmyn? Kas jums padėjo pamatyti, kad Dievo Karalystė žengia pirmyn?
2. 225 puslapio antroje pastraipoje Prezidentas Snou mini keturias Senojo Testamento pranašystes. Kaip šios pranašystės pildosi šiomis dienomis?
3. Išnagrinėkite Prezidento Snou mokymus apie Bažnyčios žengimą pirmyn, nepaisant pasipriešinimo (p. 227 ir 229). Kai žmonės persekioja mus dėl mūsų tikėjimo, kuo šie mokymai gali mums padėti? Kaip įveikėte pasipriešinimą jūsų liudijimui?
4. Išnagrinėkite 230 puslapyje esančias pirmą ir antrą pastraipas. Ko galime pasimokyti iš Esteros pavyzdžio, kai mūsų prašo pasiaukoti? Kaip tokiomis situacijomis „žinojimas, kad esame Dievo tauta“, gali mums padėti?
5. Paskutiniame šio skyriaus skyrelyje Prezidentas Snou pataria nariams Dievo Karalystę statyti ten, kur Viešpats juos apgyvendino. Kaip gimdytojų pastangos namuose padeda statyti Dievo Karalystę visoje žemėje? Kaip namų mokytojai ir lankančios seserys stato Dievo Karalystę?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 24:14; Etero 12:27; Moronio 7:33; DS 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Pagalba mokytojui: „Labai naudinga apie būsimą pamoką pradėti galvoti, ką tik užbaigus mokyti ankstesnę pamoką. Apie mokinių poreikius ir pomėgius geriausiai žinosite iš karto po to, kai būsite su jais pabuvē.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 97.)

Išnašos

1. Žr. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 79–82.
2. Straipsnyje „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, *Millennial Star*, 1887 m. rugpjūčio 29 d., p. 549.
3. Straipsnyje „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, p. 549.
4. Straipsnyje „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, p. 549.
5. Alisos Pond žodžiai LeRoi C. Snow straipsnyje „An Experience of My Father's“, *Improvement Era*, 1933 m. rugsėjis, p. 677; taip pat žr. susirašinėjimą tarp vyresniojo John A. Widtsoe ir Noah S. Pond, Alisos Armedos Snou Pond vyro, 1945 m. spalio 30 d. ir 1946 m. lapkričio 12d., Bažnyčios istorijos biblioteka. Kai Prezidentas Snou Alisai papasakojo šią istoriją, ji buvo pradėjusi eiti savo trečią dešimtmetį, buvo gavusi šventyklos apdovanojimą ir užantspauduota su savo vyru.
6. Iš Conference Report, 1898 m. spalio, p. 55.
7. „Greeting to the World by President Lorenzo Snow“, *Deseret Evening News*, 1901 m. sausio 1 d., p. 5.
8. „Mormonism' by Its Head“, *Land of Sunshine*, 1901 m. spalio, p. 252.
9. *Deseret News*, 1872 m. sausio 24 d., p. 597.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898 m. spalio 4 d., p. 1.
11. *Deseret News*, 1872 m. sausio 24 d., p. 598.
12. *Deseret Weekly*, 1893 m. lapkričio 4 d., p. 609.
13. *Millennial Star*, 1890 m. gegužės 12 d., p. 293; iš detalaus Lorencio Snou kalbos, pasakytos 1890 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
14. Iš Conference Report, 1900 m. balandis, p. 3–4.
15. *Deseret News*, 1882 m. lapkričio 22 d., p. 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. birželio 27 d., p. 1.
17. *Deseret News*, 1882 m. lapkričio 22 d., p. 690.
18. *Journal History*, 1865 m. liepos 11 d., p. 2.
19. *Deseret News*, 1861 m. gegužės 15 d., p. 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. birželio 27 d., p. 1.

*Net ir po didžiū apsirėiškėmų Kirtlando Šventykloje
atsimetė daug Kirtlando šventujų*

Dievą mylėkime labiau už pasaulį

*„Turime pasiekti ... aukštesnį lygį – Dievą
turime mylėti labiau už pasaulį.“*

Iš Lorencio Snou gyvenimo

Netrukus po Lorencio Snou krikšto ir patvirtinimo Ohajo valstijos Kirtlando mieste, nuo Pranašo Džozefo Smito nusisuko grupelė Pastarųjų Dienų Šventųjų, įskaitant kelis Bažnyčios vadovus. Pasak Lorencio Snou, šis atsimetimas įvyko dėl spekuliacijų, arba, kitaip tariant, dėl keisto noro greitai praturtėti. Apakinti pasaulietišku turty troškimo, žmonės nusisuko nuo amžinųjų Evangelijos palaimų.

Po 50 metų Prezidentas Snou, tuomet tarnavęs Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu, Jutos valstijos Logano mieste kreipėsi į grupelę Pastarųjų Dienų Šventųjų. Grupelei jis papasakojo apie Kirtlande matytą bėdą ir perspėjo, kad netrukus ir jie susidurs su panašiais išbandymais. Jis tarė: „Jau greitai jums nutiks tai, kas išbandys jus galbūt labiau nei bet kada anksčiau. Viskas, ką mums dabar būtina padaryti, tai sužinoti, kokių turime silpnybių ir ydų, jei tokių apskritai turime. Jei iki šiol buvome nelabai ištikimi, tai atnaujinkime savo sandoras su Dievu ir pasiryžkime per pasninką ir maldą gauti savo nuodėmių atleidimą, kad Visagalio Dvasia galėtų būti su mumis, kad galėtume išvengti tų galingų pagundų, kurios artinasi prie mūsų. Horizontas jau tamsėja. Jūs žinote, kokių rezultatų davė panašios spekuliacijos Kirtlando mieste. Tad neignoruokite šio įspėjimo.“¹

Kadangi šis Prezidento Snou įspėjimas tinka ir mūsų dienų Pastarųjų Dienų Šventiesiems, tai šiame skyriuje pateikiame nemažai ištraukų iš jo pamokslo Logano šventiesiems. Jis pasakė: „Galbūt keli žodžiai apie mūsų patirtį tuometiniame [Kirtlande] galės mums

kažkaip pasitarnauti ir ateityje, galbūt išmokys naudingų pamokų.“²
[Žr. 1 pasiūlymą 240 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Kai žmonių protus ir širdis persmelkia pasaulietiškus, tai jie nusigręžia nuo amžinųjų principų

Labai gerai prisimenu Kirtlande išgyventus sunkius laikus ... ; ten gyveno Dievo pranašas, ten visu šlovingumu pasirodė pats Dievas, pats Jėzus, Dievo Sūnus. Jis stovėjo ant sakyklos šventykloje turėklo; šventyklos, kuri buvo pastatyta pagal įsakymą. Po Jo kojomis buvo į gintarą panašios spalvos gryno aukso grindinys. Jo plaukai buvo tyro sniego baltumo. Jo veidas spindėjo lyg skaisti saulė. Jo balsas buvo panašus į šniokščiančius vandenį. [Žr. DS 110.] Šis nepakartojamas apsišaukimas įvyko šventykloje, kuri buvo pastatyta Jo garbei. Kirtlande tuomet buvau ir aš, išgyvenau ten tuos įvykius, kurie, kaip dabar manau, dabar vėl pradeda kartotis. Tuometinės Pastarųjų Dienų Šventųjų sąlygos buvo kiek neįprastos; žmonės ištikusios pasekmės buvo neįprasto pobūdžio. ... Tais laikais šios tautos žmonių mintis buvo pervėrusi spekuliacijų dvasia. Vyko spekuliacijos pinigais, bankais, žemių sklypais, miestų plotais ir daugybe kitokių dalykų. Toji iš pasaulio kilusi spekuliacijų dvasia lyg kokia galinga banga užliejo Šventųjų širdis, tad daugelis jų atkritė ir atsimetė.³

Kai kurie [Šventieji Kirtlande] pradėjo spekuliuoti; jie užmiršo savo religiją, jie užmiršo jiems apreiškštus principus, tad dauguma jų atpuolė į tuometinę dvasią ir paniro į spekuliacijas. Atsirado sunkumų – pavydas ir nesantaika – ir Viešpats, nusivylęs jais, pradėjo jų naikinimą, tad jų vieninga bendruomenė sudužo į šipulius.⁴

Dar visai neseniai tai atsimetusiai bendruomenei Viešpats išliejo nuostabių palaimų. Nepaprastai gausiai buvo išlietos Evangelijos dovanos – amžinybės turtai. Juos aplankė angelai. Pats Dievo Sūnus, kaip jau anksčiau minėjau, ten kalbėjosi su Savo tarnais. Šventyklos pašventinimo metu žmonės patyrė nepakartojamų palaimų. Tais Dievo malonių metais aš pats lankiausi įvairiuose Šventykloje vykusiuose susirinkimuose. Ten vyko maldos susirinkimai, liudijimų susirinkimai, broliai ir seserys ten išsakė nuostabių liudijimų. Jie pranašavo, kalbėjo liežuviais ir tuos liežuvius stulbinančiai vertė. Tas

palaimas patyrė beveik visi Kirtlando gyventojai. Jų širdys tuomet buvo pasišventusios; jie buvo pasiruošę paaukoti viską, ką turėjo. Jie jautėsi, lyg gyventų labai arti Dievo, ir galima suprasti, kodėl tokiomis nepaprastomis aplinkybėmis jie taip jautėsi.

Neturiu net laiko suminėti visų kitų palaimų, kuriomis mėgavosi Pastarųjų Dienų Šventieji tol, kol į jų širdis pradėjo smelktis spekuliacijų dvasia. Galima pamanyti, kad po tokių nuostabių apsireiškimų jokia pagunda negalėjo nugalėti tų Šventųjų. Tačiau jie buvo nugalėti, jie buvo išblaškyti į visas įmanomas puses.

Keista, bet toji spekuliacijų dvasia prasiskverbė ir į Dvylikos Apaštalų Kvorumą bei į septynių Septyniasdešimčių prezidentų kvorumą; tikrai Bažnyčioje neliko nė vieno kvorumo, kurio nebūtų palietusi toji spekuliacijų dvasia. Tai dvasiai plečiantis, plėtėsi ir nesantaika. Broliai ir seserys pradėjo vieni kitus šmeižti ir ginčytis vieni su kitais – viskas todėl, kad jų interesai nebuvo harmoningi.

Ar taip nutiks ir su tais šventaisiais, į kuriuos dabar kreipiuosi? Bijau, kad taip ir nutiks, tik negaliu pasakyti, koku mastu tai jus palies. Tačiau jūs tai patirsite; o galbūt ir būtina, kad tai patirtumėte.

... Kirtlando laikais toms blogio jėgoms pasidavė net pusė Apaštalų Kvorumo. Būtent toji spekuliacija, toji meilė auksui – pasaulio dievui – nulėmė šią graudžią baigtį. O jei tokia baigtis ištiko net aukščiausią kunigystę žemėje turinčius žmones, kas nutiks su tais, kurie neturi tokio proto, neturi tiek informacijos ir tiek patirties, kiek turėjo jie? ...

Taigi, jūs esate geri žmonės. ... Dievas jus myli. Jis mėgaujasi jūsų gerumu ir Jis visai nenori, kad pasikartotų tie įvykiai, kurie įvyko Kirtlande. To visai nereikia. Savo rankose turime galią atsilaikyti prieš tai, kas suskaldė šventuosius Kirtlande ir paveikė net pusę Dvylikos narių. Viešpats visai nenori, kad šiomis paskutiniosiomis dienomis pasikartotų tie patys įvykiai.⁵

Pastarųjų Dienų Šventieji turi būti daug išmintingesni ir protingesni, kad nepakliūtų į tokio pobūdžio žabangas. Tai nenaudinga. Žmogui neapsimoka nosisukti nuo šių šlovingų principų ir nuo iš amžinybės pasaulių gautų dalykų; mums nenaudinga nusigręžti nuo šių dalykų, pradėti blaškytis ir pasišvęsti beverčiams pasaulio dalykams. Mums tai nenaudinga. Kokios pagundos beateitų, kad

ir dabartinės, mes turėtumėme žvelgti į praeities istoriją ir joms nepasiduoti, nes kitaip mes labaiigailėsime.⁶ [Žr. 2 pasiūlymą 241 puslapyje.]

Mes esame sudarę sandorą atsiskirti nuo pasaulietiško ir pasišvęsti Dievo Karalystei

Pasaulio dievas yra auksas ir sidabras. Pasaulis garbina šį dievą. Jiems jis yra visagalis, nors to jie nenori pripažinti. Taigi, pagal Dievo apvaizdos planą Pastarųjų Dienų Šventieji turi parodyti, ar jų žinios, išmintis ir galia Dieve yra tiek pažengusios, kad nepasiduotų pasaulio dievui. Mes turime tokie tapti. Mes taip pat turime pasiekti kitą standartą, aukštesnį lygį: Dievą turime mylėti labiau už pasaulį, labiau už auksą ar sidabrą, o savo artimą mylėti kaip save patį.⁷

Jeigu ... nesilaikysime sudarytų sandorų, t. y. jeigu savo laiko, talento ir pastangų nenaudosime Dievo Karalystės statymui žemėje, kaip galime tikėtis pakilti pirmojo prisikėlimo aušroje, būti pripažinti didžiojo išpirkimo darbo vykdytojais? Jeigu savo elgesiu, įpročiais ir veiksmais imituojame ... pasaulį, t. y. susitapatiname su pasauliu, tai nejaugi manote, mano broliai, kad Dievas mums suteiks trokštamų palaimų? Sakau jums, kad ne, Jis to nedarys! ... Turime savyje ugdyti dangišką teisumą, o savo širdyse sodinti Dievo teisumą. Per pranašą Jeremiją Viešpats pasakė: „Įdiegsiu jiems savo Įstatymą, įrašysiu jį jiems į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.“ [Jeremijo 31:33.] Štai ko siekia Viešpats, Jis tai padarys su mumis, jei tik paklusime Jo valiai.⁸

Dėkoju Dievui, kad šiais korupcijos ir nelabumo pasaulyje laikais dar turime šventų ir teisių vyrų bei moterų, kurie Jo garbei ir šlovei pašvenčia Dievo jiems suteiktus nepaprastus talentus. Dar galiu pridurti, kad turime tūkstančius iš įvairių tautų Viešpaties surinktų dorų ir garbingų vyrų bei moterų, kurie taip pat pasiryžę pašvęsti savo laiką ir talentus, kad padėtų įvykdyti Dievo darbą Jo vaikų labui.⁹ [Žr. 3 pasiūlymą 241 puslapyje.]

Dėl amžinybės šlovės atsisakydami pasaulio turtų turime sekti Gelbėtojo pavyzdžiu

Gali nutikti taip ... kad gyvenimo kelyje susidursite su klūtimis, kurioms įveikti prireiks didžiausių pastangų; kai kurie iš jūsų susigundysite nukrypti nuo tiesos ir garbės kelio ir, kaip koks Ezavas, amžinybės šlovę panorėsite iškeisti į kelias trumpas pasitenkinimo ir malonumo akimirkas [žr. Pradžios 25:29–34]; tada ... pasinaudokite proga pasekti Gelbėtojo pavyzdžiu – kada už kvailą poelgį Jam buvo pasiūlyta pasaulio garbė, savo gundytojui jis atsakė: „*Eik šalin, šėtone!*“ [Žr. Luko 4:5–8.]¹⁰

Mąstydamas apie gyvenimą, suprantu, kad šis pasaulis yra trumpesnis už amžinybę; kad su mumis visada buvo mūsų protas, mūsų viduje visada glūdėjo dieviškumas – jis nebuvo sukurtas, jis egzistuos visą amžinybę [žr. DS 93:29]. Tai suvokdami mes, protingos būtybės, turime suprasti, kad šis gyvenimas greitai praeis ir ateis kitas, amžinas gyvenimas; ir kiek laikysimės įsakymų, tiek būsime pranašesni už tuos, kurie jų nesilaikė.¹¹

Evangelija sujungia jos pasekėjų širdis, ji nieko neišskiria, jai vienodi tiek turtingieji, tiek ir vargšai; mes visi esame lyg vienas asmuo, kad atliktume mums pavestą pareigą. ... O dabar leiskite paklausti tų, kurie turi šiek tiek turto: ar tikrai galite šio pasaulio turtą vadinti savo turtu? Aš taip nemanyčiau, nes tesu mažytės dalelės prievaizdas ir Dievui atsakysiu už tos dalelės panaudojimą ir tvarkymą. Pastarųjų Dienų Šventieji per Dievo apreiškimus gavo Evangelijos įstatymą, kuris yra užrašytas visiems suprantama ir aiškia kalba. Ir jeigu mes supratome ir suvokėme tai, ką turėsime daryti ją priėmę – sudarydami sandorą per krikštą nuodėmėms atleisti – tai vis dar turime nepamiršti, kad tas įstatymas reikalauja *pirmiausia* ieškoti Dievo Karalystės, o savo laiką, talentą ir pajėgumus naudoti jos labui [žr. Mato 6:33; 3 Nefio 13:33]. O jei taip nebūtų buvę, kaip galėtume tikėtis, kad po to, kai ši žemė virs Dievo ir Jo Sūnaus namais, paveldėsime amžinuosius gyvenimus ir gyvensime, ir valdysime kartu su Juo?

Pasakykite, kas turi daugiau šansų gauti tokius palaiminimus: ar turtingasis, ar turintys daug talentų, ar vargšas, ar teturintys vieną talentą? Mano supratimu, žmogus, kuris dirba siuvėju, staliumi, bat-siuviu ar dar koku darbininku ir kuris gyvena sulig Evangelijos

*Kaip koks turtingas jaunuolis, su kuriuo kalbėjosi
Gelbėtojas (žr. Mato 19:16–22), šiandien kai kurie
žmonės yra gundomi nusigręžti nuo stokojančių*

įstatymu, yra sąžiningas ir ištikimas savo pašaukimui, tai toks žmogus yra lygiai toks pat tinkamas gauti šiuos ir kitus Naujosios ir Amžinosios Sendoros palaiminimus, kaip ir bet kuris kitas žmogus; dėl savo ištikimybės jis paveldės sostus, kunigaikštystes ir galias, o jo vaikai bus tokie pat nesuskaičiuojami, kaip ir žvaigždės dangaus skliaute, kaip pajūrio smėlio smiltys. Taigi klausiu, kas pasiūlys didingesnių perspektyvų už šią?¹² [Žr. 3 ir 4 pasiūlymus 241 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimą, esantį 235–236 puslapiuose. Kodėl pasaulietiškumas nugręžia žmones nuo religijos? Kaip rūpindamiesi materialiais dalykais galime nepasiduoti pasaulietiškumui?

2. Peržiūrėkite 236 puslapio pradžioje prasidedantį skyrelį. Kaip meilė Dievui gali padėti išvengti pasaulietiško?
3. Prezidentas Snou mokė, kad esame sudarę sandorą „savo laiką, talentą ir pastangas naudoti Dievo Karalystės statymui žemėje“ (p. 238). Pamąstykite, kaip galėtumėte laikytis šios sandoros.
4. Perskaitykite paskutinį šio skyriaus skyrelį. Kaip šios tiesos gali padėti laikytis savo sandorų? „Šis pasaulis yra trumpesnis už amžinybę.“ Niekas „negali šio pasaulio turto vadinti savo turtu“.

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 6:19–24; Jono 17:15; 1 Jono 2:15–17; Jokūbo knygos 2:13–19; Mormono 8:35–39; DS 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Pagalba mokytojui: Diskusijos mažose grupelėse „suteikia progą pamokoje dalyvauti didesniai žmonių skaičiui. Drovūs dalyviai mažose grupelėse gali išsakyti tokias mintis, kurių jie neišsakytų priešais visą grupę“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 161).

Išnašos

1. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
2. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
3. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
4. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200; iš detalaus Lorenzo Snou kalbos, pasakytos 1888 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
5. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
6. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877 m. sausio 23 d., p. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889 m. birželio 4 d., p. 4.
10. Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 486.
11. *Brigham City Bugler, priedas*, 1891 m. rugpjūčio 1 d., p. 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877 m. sausio 23 d., p. 1.

Keliaudama per Ajos valstiją, Snou šeima sulaukė pagalbos iš žmogaus, kuriam ji buvo padėjusi dieną anksčiau

Daryti gera kitiems

„Ugdykite savyje tyrosios meilės dvasią; būkite pasiruošę kitiems žmonėms daryti daugiau, nei to tikėtumėtės iš jų, jei susiklostytų priešinga situacija.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

Lorencas Snou ir jo šeima buvo vieni pirmųjų pastarųjų dienų šventųjų, išvykusių iš Ilinojaus valstijos Navū miesto. Kartu su kitų šeimų grupele 1846 m. vasarį jie pasuko link vakaruose esančios Ajovos valstijos. Oro sąlygos apsunkino kelionę: kiekvieną dieną jie sunkiai keliavo tai lyjant lietui, tai sningant, tai klimpdami į purvą.

Kartą kelionės metu vienas tos grupelės narys paprašė Snou šeimos pagalbos. Savo dienoraštyje Lorencas Snou užrašė, kad tas vyras „paprashė leisti į mūsų vežimą pasidėti lagaminą, nes neturėjo kur kitur jo padėti“. Mūsų vežimas buvo „ir taip pilnai užkrautas tik pačiais reikalingiausiais daiktais“, prisiminė Lorencas, bet „aš vis tiek leidau jam pasidėti lagaminą pas mus ir prisijungti prie mūsų“.

Kitą vakarą šeimai nutiko tai, ką Lorencas pavadino „labai nemaloniū nutikimu“: perlūžo jų vežimo ašis. Jis pasakojo: „Tuo metu labai smarkiai lijo ir [buvo] ganėtinai šalta. Mes nedelsdami pasistatėme palapinę [ir] iš hikorijos šakų susikūrėme laužą. ... Vandens ir purvo buvo labai daug, o norėdami nusigauti į vežimą turėjome bristi. ... Iki stovyklavietės buvo likę maždaug 24 kilometrai ir apie 15 kilometrų iki artimiausio namo; mechanikų tarp mūsų nebuvo, taigi perspektyvos sutaisyti vežimą buvo nelabai džiuginančios.“

Visai netikėtai į pagalbą atėjo vyriškis, kuriam mes vakar padėjome. Lorencas sakė: „Man besigriausiant dėl šios nelaimės, prie manęs priėjo tas vyriškis ir pasakė, kad jo amatas yra vežimų gaminimas ir kad jis labai lengvai gali sutaisyti mūsų vežimą. ... Kai tik oras pasitaisė, Brolis Vilsonas (toks buvo ankščiau minėto vyriškio

vardas) ėmėsi darbo ir pagamino ratų ašį, daug geresnę už tą, kuri perlūžo. Sutvarkius vežimą, toje vietoje užtrukome dar kelias dienas, nes lijo ir buvo daug purvo.“

Lorenčą Snou šis nutikimas davė vertingą pamoką apie tarnystę ir bičiulystę. Savo dienoraštyje jis užrašė: „Už paslaugą greičiausiai bus atsilyginta tuo pačiu.“¹ [Žr. 1 pasiūlymą 248 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Esame to paties Dangiškojo Tėvo vaikai, o į šį pasaulį buvome atsiųsti tam, kad vienas kitam darytumėme gera

Esame to paties celestialinių pasaulių Tėvo vaikai. ... Jie vienas kitą tinkamai pažinotume, ... tai mūsų tarpusavio santykiai šiuo metu būtų daug draugiškesni, kiekvienas asmuo galvotų, kaip padaryti gera savo broliui, galvotų apie tai, kaip sumažinti jo sielvartą, kaip sustiprinti jį tiesoje ir kaip [galėtų] prašviesinti jo protą. Jei tik vieni kitus suprastume ir suprastume tikruosius tarpusavio santykius, tai elgtumėmės kitaip, nei elgiamės dabar; tai suvokti galime tik įgiję gyvybės Dvasios, tik trokšdami vieni kitiems padėti augti teisume.²

Į šį pasaulį esame pasiųsti daryti gera; o darydami gera kitiems tedarysime gera sau. Visuomet turėtume tai atminti; vyras turėtų tai atminti bendraudamas su žmona, žmona turėtų tai atminti bendraudama su vyru, vaikai – su gimdytojais ir gimdytojai – su vaikais. Visuomet bus progų daryti gera vieni kitiems.³

Jėzaus vardu meldžiu Dievą, kad jūs ir aš kasdien stengtumėmės būti ištikimesni, kad stengtumėmės šiandien būti geresni nei vakar, kad stengtumėmės savo artimą pamilti labiau, nes, kaip buvo pasakyta, šituo remiasi Įstatymas ir Pranašai: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ ir „Mylėk savo artimą kaip save patį“ [žr. Mato 22:37–40]. „Visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite.“ Tai yra pagal Įstatymą ir Pranašus. [Žr. Mato 7:12.] Šių principų mes turėtume ir privalome išmokti. ... Turime būti draugiški visur ir su visais. Nėra nei vieno pastarųjų dienų šventojo, kuris nekęstų pasaulio: mes esame draugai pasauliui, tokie mes įsipareigojome būti tiek, kiek pasaulis to norės. Turime išmokti panaudoti savo tyrąją meilę ir darbuotis visos žmonijos labui. Būtent

tokia ir yra pastarųjų dienų šventųjų misija: ne pasilaikyti ją sau, o plačiai paskleisti; juk būtina ją paskleisti visai žmonijai.⁴

Būkite dori, teisingi ir gailestingi; visais savo ketinimais ir sprendimais, visais darbais ir veiksmais demonstruokite kilnumo ir dievotumo dvasią. Ugdykite savyje tyrosios meilės dvasią; būkite pasiruošę kitiems žmonėms daryti daugiau, nei to tikėtumėtės iš jų, jei susiklostytų priešinga situacija. Troškite būti geresni, ne pagal pasaulio supratimą, bet geresni Dievo akyse, geresni šia prasme: „*Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu; Mylėk savo artimą kaip save patį.*“ Jūs turite pamilti visus žmones, nes jie yra jūsų broliai, jie yra Dievo palikuonys. Stropiai melskite šios filantropiškos dvasios, savo proto ir jausmų praplėtimo, galios ir gebėjimo dar nuoširdžiau darbuotis Mesijo Karalystės labui.⁵ [Žr. 2 pasiūlymą 248 puslapyje.]

Mūsų laimė didės sulig mūsų pastangomis ją padėti atrasti kitiems

Turėtume labai troškinti daryti gera kitiems. Neturėtume galvoti vien apie save. Gėrį pelnysime tuomet, kai liausimės nuolat galvoję apie save, bandysime laimingus daryti kitus ir vesime juos arčiau Viešpaties. ... Kai apniks liūdesys, apsidairykite ir pamatysite, kad kitas žmogus yra daug prastesnėje padėtyje; nueikite pas jį ir išsiaiškinkite jo problemas, o po to, pasitelkę visą Viešpaties jums suteiktą išmintį, padėkite jam tą padėtį ištaisyti; tai bedarant jūsų liūdesys kaip mat išgaruos, pasijusite daug geriau, su jumis bus Viešpaties Dvasia ir viskas atrodys daug šviesiau.⁶ [Žr. 3 pasiūlymą 248 puslapyje.]

Kuo labiau darbuojamės kitų labui, tuo labiau tobulėjame patys

Kai vaikinai arba merginos nori tapti puikūs, tai vienas iš geriausių būdų tokiems tapti yra padėti ir kitiems tapti nepakartojamiems; taip pat nevengti skirti trupučio laiko padėti tobulėti kitiems. Pats geriausias būdas tobulėti yra daryti gera kitiems. Visuomet tai atminkite.⁷

Studijuojantis žmogus yra nuolat užsiėmęs: baigęs vieną kursą, jis turi pradėti kitą ir taip daryti tol, kol juos visus puikiai išmanys;

o geriausiai tą išmanymą jis pasiekia tuomet, kai su kitais dalinasi gaunamomis žiniomis. Tegul toks žmogus imasi darbo: susikviečia savo draugus ir pabando su jais pasidalinti gautomis žiniomis; tai darydamas jis pradės geriau suvokti tai, ko negalėtų suvokti nepradėjęs jų mokyti ir nepasidalinęs turima informacija su kitais. Visi, mokytojavę mokykloje, šiuo klausimu mane labai gerai suprastų. ...

Žmogus tenepamiršta, kad tamsoje yra žmonių, kurie neturi daug pažinimo, išminties ir intelekto; tad tegul jis tą pažinimą, intelektą ir galią savo draugams ir broliams teikia tol, kol turės ką teikti; jeigu jis taip darys, tai netruks suprasti, kad plečiasi jo protas ir kad jo įgyta šviesa ir pažinimas auga ir plečiasi žymiai greičiau. ...

Jei norite įgyti savo draugų palankumą ir prierašumą, tai imkitės darbo ir guoskite juos per pažinimą, kurį esate įgiję, atmindami, kad tie palaiminimai atėjo iš Dievo ir kad tai darydami jūs tedarote tai, ką turėtų daryti visi. ...

Jei žmogus pageidauja gauti aukščiausias ir didžiausias palaimas, jei žmogus pageidauja Visagalio palankumo ir jei žmogus pageidauja išstobulėti teismo dalykuose, tai jis viską turi daryti kaip įmanoma geriau. Tegul toks žmogus imasi darbo ir aukojasi savo draugų labui. Jei toks žmogus nori atsistoti ant kojų, tai geriausias būdas tam pasiekti yra savo draugų statymas ant kojų. ...

... Praplėskite savo mintis, kad suprastumėte ir siektumėte savo aplinkinių draugų gerovės, ir, jei tik turėsite tokių galimybių, padėkite jiems, nes taip darydami suprasite, kad tai, ko jums reikia, jūsų rankose atsидurs daug greičiau, nei tai galėtumėte įgyti vien savo asmeninėmis pastangomis ir negalvodami apie savo draugų gerovę. Žinau, kad tai yra geras ir svarbus principas.⁸ [Žr. 4 pasiūlymą 248 puslapyje.]

Aukodamiesi dėl kitų gerovės, savyje atrandame dalelę dangaus

Turime tiesiog susiprasti ... kad be mūsų yra ir kiti žmonės; turime žvelgti į kitų žmonių širdis ir jausmus ir turime tapti dievotiesni, nei esame dabar.

... Reikia aukotis savo bendražygių labui. Taip darė Gelbėtojas, brolis Džozefas ir taip daro Prezidentas [Brigamas Jangas]. Jėzus,

„Praplėskite savo mintis, kad suprastumėte ir siektumėte savo aplinkinių draugų gerovės“

brolis Džozefas ir brolis Brigamas buvo visada pasiruošę kitų žmonių labai aukoti viską, ką turi; štai kas broliui Brigamui teikia bendravimo su Dievu ir žmonėmis galios – jo nuolat rodomas noras aukotis. Lygiai taip pat yra ir su kitais; kiek jie trokšta aukotis dėl kitų, tiek juose yra Dievo ir tiek ant jų išliejama amžinųjų pasaulių palaimų; būtent jie užsitikrina teises ne tik į šį pasaulį, bet ir į amžinybės palaimas. Kiek jūs ... aukositės vieni dėl kitų, tiek pažengsite Dievo dalykų pažinime. Taigi, jei norite savyje pamatyti dalelę dangaus ir jei norite pakliūti dangun, tai turėtumėte daryti taip, kaip daro dangaus angelai. Jei norite sužinoti, kaip augti, sakau jums, kad augama tik per dievotumo savyje ugdymą.

... Žmonės dangumi gali mėgautis visur. Turime imtis darbo ir tai padaryti; turime imtis darbo ir čia, žemėje, sukurti dangų; nepaisant mus supančio blogio, mus supančių pikty dvasių, mus supančio nelabumo, mes vis tiek turime čia, žemėje, sukurti dangų.

Žmogus dangumi negalės mėgautis tol, kol neišmoks jo pasiekti ir veikti pagal jo principus. Pagalvokime apie tam tikrus asmenis ir kaip jie laikėsi prieš 20 metų, ... kiek džiaugsmo, ramybės ir laimės jie tuomet turėjo, nors aplinkybės tam nebuvo pačios palankiausios. Galbūt dabar jie turi tvirtą pagrindą po kojomis ir yra gerai materialiai apsirūpinę, tačiau, jeigu jie neįgijo draugų, neįgijo savo brolių palankumo, tai jie yra nelaimingi, daug nelaimingesni nei prieš tuos 20 metų.

... Broliai ir seserys, telaimina jus Viešpats; apmąstykite šiuos dalykus ir mylėkite vieni kitus; gyvenkite tobulindamiesi, kad Viešpats suteiktų mums išminties, gabumų ir pasitikėjimo vieni kitais.⁹ [Žr. 5 pasiūlymą žemiau.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Peržiūrėkite pasakojimą, esantį 243–244 puslapiuose. Kada matėte, kai „už paslaugą [buvo] atsilyginta tuo pačiu“?
2. Prezidentas Snou priminė, kad esame Dievo vaikai (p. 244–245). Kaip toks žinojimas turėtų paveikti mūsų veiksmus kitų žmonių atžvilgiu? Kokių progų moterims daryti gerus darbus suteikia Paramos Bendrija? Kokių progų vyrams daryti gerus darbus suteikia kunigystės kvorumas?
3. Apgalvokite antrą 245 puslapio pastraipą. Kodėl mūsų laimė didėja sulig mūsų pastangomis ją padėti atrasti kitiems? Kaip gimdytojai gali padėti savo vaikams tai suprasti?
4. Kodėl, jūsų manymu, dalinantis pažinimu su kitais, mes augame išmintimi? (Kelis pavyzdžius rasite p. 245–246.) Gal žinote kokių pavyzdžių, kurie pailiustruotų šio principo teisingumą?
5. Panagrinėkite 246 puslapio apačioje prasidedantį skyrelį. Kodėl, jūsų manymu, paprasti tarnystės darbeliai turi galios suartinti mus su dangumi? Apmąstydami šio skyriaus žinias pagalvokite, kaip galėtumėte savo namus padaryti panašesnius į dangišką buveinę.

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 25:31–45; Luko 6:36–38; Mozijo 2:17; 4:14–27; DS 81:5; 82:3

Pagalba mokytojui: „Daug geriau parinkti kelias geras idėjas ir surengti gerą jų aptarimą – ir gerą mokymąsi – nei paskubomis mėginti išdėstyti kiekvieną vadovėlyje surašytą žodį. ... Jei norite savo pamokos metu jausti Viešpaties Dvasią, tai joje neturi būti jokio skubėjimo.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, 2007 m. birželis, p. 91.)

Išnašos

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, Church History Library, p. 39–42.
2. *Deseret News*, 1857 m. sausio 28 d., p. 371.
3. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 1887 m. spalio 11 d., p. 2.
5. Iš Eliza R. Snou Smit, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 486–487.
6. Iš Conference Report, 1899 m. balandis, p. 2–3.
7. *Improvement Era*, 1901 m. liepa, p. 714.
8. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 3; pradiniam šaltinyje p. 3 yra neteisingai nurodytas kaip p. 419.
9. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 4.

*Pranašas Džozefas Smitas buvo „Dievo žmogus,
kupinas savo pašaukimo dvasios“*

Pranašas Džozefas Smitas

„Džozefą Smitą pažinojau kaip sąžiningą, nuoširdų, garbingą ir atsidavusį žmogų, pasiruošusį paaukoti viską, net pačią gyvybę, kaip liudijimą dangui ir pasauliui apie žmonijos šeimai išsakytą tiesą.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1900 metais Prezidentas Lorencas Snou sakė: „Turbūt dabar nėra likę daug gyvų žmonių, kurie Pranašą Džozefą Smitą būtų taip gerai pažinoję, kaip pažinojau aš. Aš dažnai būdavau su juo. Aš lankiausi jo šeimoje, sėdėjau prie jo stalo, bendravau su juo įvairiais klausimais ir net asmeniškai su juo tariausi.“¹

Be šių asmeninio pobūdžio susitikimų, Lorencas Snou Džozefą Smitą matė ir viešumoje – tarnaujant kaip šventųjų draugą ir kaip Sugražinimo Pranašą. Jis pasakojo apie susitikimą su Džozefu Smitu, įvykusį dalinai pastatytoje Navū šventykloje. Pranašas kartu su kito tikėjimo dvasininku priėjo prie pakylos. Tas dvasininkas „buvo labai rimtas. Kai nuskambėdavo kas nors linksmo ar juokingo, [jis] išlikdavo visiškai ramus, jo veido išraiška likdavo lyg sustingusi“. O Džozefas Smitas „tą rytą jautėsi labai gerai“, prieš susirinkimą pasakė kažką, kas „žmonėms sukėlė juoką“. Lorencas Snou prisiminė: „Po susirinkimo atidarymo pakilo Prezidentas Smitas, jis kalbėjo taip galingai, kad nebuvau girdėjęs jo taip kalbant. Žmonės buvo sužavėti, jis buvo kupinas Dievo Dvasios ir kalbėjo labai galingai ir iškalbingai.“²

Nors Prezidentui Snou susitikimai su Džozefu Smitu darė didelį įspūdį, tačiau jo liudijimas apie Pranašo misiją nebuvo grindžiamas tais įspūdziais. Jis daug kartų pareiškė, kad savo liudijimą gavo iš Šventosios Dvasios. Jis sakė: „Aš ir visi kiti jį pažinoję neturime jokio pagrindo bent akimirksniui suabejoti [Džozefo Smito] nuoširdumu ir garbingumu. Bet, eidamas skelbti šios Evangelijos principų, aš

niekada nesiremdavau žiniomis, kurias buvau gavęs iš jo ar kurio kito žmogaus; tačiau aš tikėjau jo žodžiais, tikėjau, kad tai teisingi žodžiai, pasakyti Dievo įkvėpto žmogaus. ... Dievo Dvasia, Šventoji Dvasia, kurią gali gauti ir kuria gali mėgautis visi žmonės, ... patvirtino jo išsakytą tiesą, ir toji tiesa man tapo tokiu pažinimu, kurio niekas negali nei pridėti, nei atimti.“³ [Žr. 1 pasiūlymą 257 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Kai Džozefas Smitas gavo pavedimą iš dangaus, jis tebuvo tyras, nuoširdus ir sąžiningas jaunuolis

Džozefas Smitas, kurį Dievas išsirinko įgyvendinti Savo darbą, buvo neturtingas ir neišsilavinęs vaikinąs, nepriklausantis jokiai populiariai krikščionių denominacijai. Jis buvo paprastas, sąžiningas ir doras vaikinąs, nepažinojęs tų gudrybių, suktybių ir melagingų samprotavimų, kurias politikai ir religingi veidmainiai naudojo savo tikslų įgyvendinimui. Kaip ir Mozė, jis jautėsi netinkamas ir nepasiruošęs tam darbui – būti religijos reformatoriumi, būti pačioje nepopuliariausioje pozicijoje, kovoti su šimtmečius gyvavusiais įsitikinimais ir tikėjimo išpažinimais, kuriuos palaikė net uoliausiai religinių reikalavimų besilaikantys žmonės; bet Dievas pašaukė jį išlaisvinti visų tautų vargšus ir tyraširdžius iš dvasinės ir laikinosios vergijos. Ir Dievas pažadėjo jam, kad visi, kurie priims jo žinią, paklus jai ir nuoširdžiai priims krikštą nuodėmės atleisti, gaus dieviškus pasireiškimus, gaus šventąją Dvasią, gaus tą pačią Evangeliją ir palaiminimus, kurie buvo pažadėti ir gaunami per Evangeliją, kurią skelbė senovės apaštalai. Ir kad ši žinia, šis pažadas galios visiems ir visur, kur tik ją nuneš vyresnieji, Dievo įgalioti pasiuntiniai. Taip sakė Džozefas Smitas, neišsilavinęs, naivus, tiesus, paprastas, doras vaikinąs.⁴

Kai pirmą kartą pamačiau Pranašą Džozefą Smitą, buvau maždaug aštuoniolikos metų. Tai nutiko maždaug 1832 metais, tų metų rudenį. Sklido gandai, kad Hairame, esančiame Ohajo valstijos Portidžo apygardoje, maždaug už trijų kilometrų nuo mano tėvų namų, Pranašas ketina surengti susitikimą. Kadangi apie jį jau buvau prisiklausęs įvairių pasakojimų, tai mano smalsumas ypač išaugo; pamaniau, kad turiu pasinaudoti šia proga ir eiti jo pasiklausyti. Taigi, į kompaniją pasikvietęs dar kelis savo tėvo giminaičius, aš nuvykau į Hairamą.

Mums atvykus, žmonės jau buvo susirinkę į nedidelę pavėsinę; buvo maždaug šimtas penkiasdešimt ar du šimtai žmonių. Susitikimas jau buvo prasidėjęs, Džozefas Smitas stovėjo ant [Džono] Džonsono namų durų slenksčio, žvelgė į pavėsinę ir kalbėjo joje susirinkusiems žmonėms. Klausydamasis jo pasisakymo, aš labai kritiškai nužvelgiau jo išvaizdą, aprangą ir manieras. Jis kalbėjo daugiausiai apie savo išgyvenimus, ypač apie angelų apsilankymą, kas smarkiai ir galingai paliudijo apie tuos nuostabius pasireiškimus. Iš pradžių jis atrodė šiek tiek drovus ir kalbėjo palyginti žemu balsu, tačiau bekalbėdamas labai sustiprėjo, ir rodė, kad savo sąžiningu ir nuoširdžiu pasakojimu paveikė visą auditoriją. Bent mane tai tikrai jis taip paveikė ir padarė tokį įspūdį, kad tas įspūdis iki šiol yra su manimi.⁵

Kai [tą pirmą kartą] žvelgiau į jį ir jo klausiausi, pamaniau, kad tokį nuostabų liudijimą sakantis ir tokios veido išraiškos žmogus tikrai negali būti netikras pranašas.⁶ [Žr. 2 pasiūlymą 257 puslapyje.]

Visą savo gyvenimą Pranašas Džozefas išlaikė savo sąžiningumą ir aukštą moralę

Su Džozefu Smitu, Pranašu, daugelį metų buvau artimai pažįstamas, lyg su savo broliu, tad žinau, kad visas jam leistas nugyventi dienas jis buvo doras žmogus, pasišventęs žmonijos labui ir Dievo reikalavimams. Dar niekada nebuvo tokios aukštos doros žmogaus ir tokio žmonijos labui pasišventusio žmogaus, koks buvo Pranašas Džozefas Smitas.⁷

Džozefą Smitą pažinojau kaip sąžiningą, nuoširdų, garbingą ir atsidavusį žmogų, pasiruošusį paaukoti viską, net pačią gyvybę, kaip liudijimą dangui ir pasauliui apie žmonijos šeimai išsakytą tiesą.⁸

Pažinojau jį kaip Dievo žmogų, kupiną savo pašaukimo dvasios, kaip neginčijamos doros žmogų ir kaip visuose savo darbuose sąžiningą žmogų. Niekas, kas jį pažinojo taip artimai, kaip pažinojau aš, moralės atžvilgiu jame neižvelgė jokių trūkumų. ... Liudiju apie Brolio Džozefo Smito, kaip žmogaus ir kaip Dievo tarno, gerumą, jo sąžiningumą, jo atsidavimą ir ištikimybę, jo dosnumą ir geranoriškumą.⁹ [Žr. 2 pasiūlymą 257 puslapyje.]

Dėl savo neveidmainiškumo Džozefas Smitas mokėjo deramai linksintis ir mokyti su Dievo galia

Reguliariai lankydavausi ... šventykloje vykusiuose susirinkimuose, kuriuose Pranašas kalbėdavo apie didingiausius dalykus. Kartais jis būdavo toks kupinas Šventosios Dvasios, kad jo balsas būdavo lyg archangelo, jis būdavo kupinas Dievo galios, jis visas švytėdavo, o jo veidas spindėdavo. ...

Kartais jis kalbėdavo paprastai, o kartais aiškindavo Karalystės slėpinius. Tie pokyčiai būdavo tokie aiškūs, kad atrodydavo, jog jis pakylėjamas dangun kreiptis į žemėje esančius žmones, o po to vėl nuleidžiamas į labiau pažįstamą aplinką. ...

Džozefas Smitas visuomet būdavo savimi ir labai ramus, jis niekada nesutrikdavo ir nesuserzindavo dėl aplinkinių žmonių ar įvykių. Daug dvasininkų lankėsi pas jį, iš anksto nepranešę apie savo vizitą, ketindami pagauti jį darant kažką, kuo galėtų jį apkaltinti, tačiau ir neapsuptas žmonių jis visuomet būdavo toks pat. Jis nebuvo veidmainis. Jis užsiiminėjo įvairiu sveikatinimo sportu, niekada negalvojo, kad jam nederėtų žaisti kamuoliu, žaisti gaudynių ar užsiimti koku kitu lauko sportu. Vienas dvasininkas, viešėjęs Pranašo namuose, netyčia pro langą pamatė, kad Pranašas lauke imtyniauja su savo draugu. Šis ir kiti nutikimai, susiję su deramu pasilinksminimu, tą dvasininką įtikino Pranašo sąžiningumu ir visišku neveidmainiškumu. ...

Buvo kitas atvejis, kai Džozefas Smitas su keliais jaunuoliais Navū mieste žaidė kamuoliu. Tai pamatęs, jo brolis Hairumas norėjo Pranašą pataisyti ir net subarė jį, sakydamas, kad toks elgesys yra nederamas Viešpaties Pranašui. O Pranašas švelniu tonu atsakė: „Broli Hairumai, mano dalyvavimas šiame nežaligame sporte su šiais vaikais manęs niekaip nesužeis, o atvirksčiai, padarys juos laimingus ir jų širdys suartės su manąja.“¹⁰ [Žr. 3 pasiūlymą 258 puslapyje.]

Džozefas Smitas, pastiprintas Šventosios Dvasios, augo dvasine galia ir įtakingumu

Džozefas Smitas, didysis pranašas, nebuvo išsilavinęs žmogus, kai Dievas jį išsirinko ir atskleidė jam Savo misiją. Dvasines dovanas ir pažinimą Viešpats teikia nemokytiems žmonėms, o Šventosios

*Džozefui Smitui labai patiko „derami žaidimai“
su šeimos nariais ir draugais*

Dvasios galia jiems atskleidžiama Karalystės didybė; taip jie palaipsniui auga Dievo dalykų išmanyme.¹¹

Vėlesniu savo gyvenimo metu Džozefas Smitas tapo galingu ir įtakingu žmogumi tarp savo bendraminčių. Tai ypač pastebėjau sugrįžęs iš misijos Europoje. Pastebėjau ir net jam apie tai pasakiau, kad nuo mūsų paskutinio susitikimo jis labai pasikeitė; kad sustiprėjo ir tapo daug galingesnis. Jis tai pripažino ir pridūrė, kad Viešpats jį papildomai apdovanojo Savo Dvasia.

Vieną dieną jis susikvietė Dvylikos Apaštalų brolius ir kitus iškilus Bažnyčios vyresniusius, kad paskirstytų jiems tam tikrus darbus ir misijas. Visi susėdo ir labai nekantraudami laukė Pranašo žodžio dėl jų būsimų pareigų. Jie jautėsi lyg kokios viršiausios

būtybės akivaizdoje. Kirtlande Pranašas neatrodė toks stiprus ir galingas, ... bet po kelių metų jis taip sustiprėjo ir įgijo tiek Viešpaties galios, kad žmonės tai jautė. Tai buvo juntama ir šiuo atveju. Vyresnieji matė jo nežemišką stiprybę. Jis tarė: „Broli Brigamai, noriu, kad vyktumėte į rytus ir tenykštėse Valstijose rūpintumėtės Bažnyčios reikalais, o su jumis vyks Brolis Kimbolas.“ Atsisukęs į kitą, jis tarė: „O jūs savo dėmesį sutelkite į mūsų naujienraščio spausdinimą.“ Ir taip kiekvienam jis paskyrė po ypatingą misiją; ir visi jo žodį priėmė lyg Viešpaties norą. ...

Pranašas turėjo galios nepaprastai sužavėti visus su juo susitikusius žmones. Jame slypėjo kažkas tokio, kas suminkštindavo jų širdis. Tai ypač buvo pastebima tuomet, kai broliai iš jo išgirdo pavedimus vykti ir skelbti Evangeliją. Iš jo sklidęs įkvėpimas apėmė jų sielas, o jo žodžiai prasiskverbė į giliausius jų esybės kampelius. Jie mylėjo jį, jie tikėjo juo ir buvo pasiruošę daryti viską, ką jis paskirdavo daryti plečiant Dievo darbą. Savo buvimu jis suteikdavo jiems galios ir giliai sujaudindavo juos liudijimu apie savo pranašišką misiją. Pasaulyje yra daug žmonių, kurie turi ypatingą draugiškumo dvasią ir šilumą, kurią jaučia visi su jais susitinkantys žmonės. Aš pats sutikau daug tokių žmonių, tačiau dar nebuvo sutikęs tokio žmogaus, kurio draugijoje būčiau jautęs tokią ypatingą ir galingą įtaką, kokią jaučiau būdamas su Pranašu Džozefu Smitu. Tai buvo dėl jo gausiai turimos Dievo Dvasios dalies, nes vien jo rankos paspaudimas žmogų užliedavo tokiais jausmais, kad kiekvienas jautresnis žmogus suprasdavo, jog jam ranką spaudžia tikrai nepaprastas asmuo.¹² [Žr. 4 pasiūlymą 258 puslapyje.]

**Mes visi galime gauti liudijimą apie tai,
kad Džozefas Smitas buvo pranašas ir kad
per jį buvo sugrąžinta Evangelija**

Dora širdimi, su nuoširdžiu ketinimu pažinti tiesą aš priėmiau [Džozefo Smito] žinią ir paklusau tokiai doktrinos formai, ir pačiu apčiuopiamiausiu ir didžiausiu pasitenkinimą teikiančiu būdu patyriau dievišką apsiereiskimą, pažadėtąjį palaiminimą – pažinimą apie šį darbą. Ar esu vienintelis liudytojas? Ką patyrė tie tūkstančiai žmonių, į kuriuos dabar kreipiuosi? Ar ir jūs esate liudytojai?¹³

Kokia yra mūsų liudijimo prigimtis? Ji tokia: dabar yra laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpis; angelas, kurį Jonas Apreiškėjas matė skrendantį dangaus skliaute ir nešantį amžinąją Evangeliją, ir skelbiantį ją žemės gyventojams, visoms tautoms, giminėms, liežuviams ir žmonėms, tas angelas vėl pasirodė ir į žemę sugražino Evangeliją, o Džozefas Smitas buvo įrankis, per kurį tas sugražinimas buvo pradėtas [žr. Apreiškimo 14:6].¹⁴

Džozefas Smitas paliudijo, kad jį aplankė Petras, Jokūbas ir Jonas, ir kad jie suteikė jam įgaliojimą atlikti šventas Evangelijos apeigas, per kurias visiems tyraširdžiams vyrams ir moterims yra pažadėta Šventoji Dvasia ir tobulas doktrinos pažinimas.¹⁵

Džozefas Smitas buvo įgaliotas atverti kelią ir sudaryti planą, pagal kurį patys žmonės galėtų pažinti šiuos dalykus, kad mes nesiremtume vien pranašų liudijimu, vien senovės apaštalų liudijimu ar vien dabartinių apaštalų liudijimu, ar vien Mormono Knyga, ar vien kažkuo kitu, kas buvo padaryta ar pasakyta praeityje, bet kad mes patys asmeniškai tai galėtume pažinti. Tai yra asmeninis pažinimas.¹⁶

Žinau, kad Džozefas Smitas buvo tikras gyvojo Dievo pranašas. Liudiju, kad jis regėjo ir kalbėjo su Dievu ir Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi. Pats Viešpats man davė šį gyvą liudijimą, ir mano sieloje jis liepsnoja nuo pat jo gavimo akimirkos. O dabar jį pateikiu visam pasauliui. Visai žmonijai liudiju ne tik apie tai, kad Džozefas Smitas buvo Dievo siųstas ir kad per jį pradėtas darbas yra Dievo darbas, bet taip pat visas žemės tautas perspėju dėl pranašo išsakytų pranašysčių ir pačiu iškilmingiausiu man žinomu tonu liudiju, kad jos yra tikros.¹⁷ [Žr. 5 ir 6 pasiūlymus 258 puslapyje.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Įsivaizduokite 251 puslapyje aprašomą įvykį. Ką toks pasakojimas byloja apie Džozefą Smitą?
2. Peržiūrėkite Prezidento Snou pastabas apie Džozefo Smito charakterį (252–253 puslapiai). Kokie, jūsų manymu, Džozefo

Smito charakterio bruožai padėjo jam būti įrankiu Viešpaties rankose?

3. Kaip jūs žiūrite į Pranašo Džozefo užsiėmimą „deramais žaidimais“ (p. 254)? Kaip užtikrinti, kad leidžiamas laisvalaikis mus neatitrauktų nuo Šventosios Dvasios, o padėtų ją išlaikyti?
4. Kokiais būdais Džozefas Smitas „palaipsniui augo Dievo dalykų išmanyme“? (Kelis pavyzdžius rasite p. 254–256.) Kaip galime sekti Pranašo pavyzdžiu stengdamiesi augti dvasiškai?
5. Visą 256 puslapyje esančią paskutinę pastraipą perskaitykite taip, lyg Prezidentas Snou kalbėtų jums asmeniškai. Kaip atsakytumėte į jo klausimus?
6. Panagrinėkite skyrelį, kuris prasideda 256 puslapio apačioje. Kokie įvykiai jus paskatino asmeniškai sužinoti, ar Evangelija yra sugrąžinta per pranašą Džozefą Smitą? Kokį patarimą duotumėte šeimos nariui ar draugui, kuris norėtų įgyti tokį liudijimą?

Susijusios Raštų ištraukos: DS 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Džozefas Smitas–Istorija 1:1–26

Pagalba mokytojui: „Kai mokinys jums užduoda klausimą, neskubėkite į jį atsakyti pats, galbūt į jį galėtų atsakyti kiti mokiniai. Pavyzdžiui, galėtumėte atsakyti taip: „Įdomus klausimas. Ką apie tai mano kiti mokiniai?“ arba „Kas man galėtų padėti atsakyti?“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, 1900 m. spalio, p. 61.
2. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, *Deseret Semi-Weekly News*, 1899 m. gruodžio 29 d., p. 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882 m. birželio 27 d., p. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886 m. kovo 9 d., p. 1.
5. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, p. 1.
6. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, 1901 m. liepos 20 d., p. 22.
7. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 64.
8. *Millennial Star*, 1889 m. lapkričio 25 d., p. 738; iš detalaus Lorenzo Snou kalbos, pasakytos 1889 m. spalio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
9. *Millennial Star*, 1895 m. birželio 27 d., p. 402.
10. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, p. 1.
11. Iš Journal History, 1898 m. lapkričio 14 d., p. 4; iš detalaus Lorenzo Snou kalbos, pasakytos 1898 m. lapkričio mėn. Boks Elder kuolo konferencijoje, atpasakojimo.
12. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, p. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886 m. kovo 9 d., p. 1.
14. *Deseret News*, 1882 m. lapkričio 22 d., p. 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886 m. kovo 9 d., p. 1.
16. *Deseret News*, 1882 m. lapkričio 22 d., p. 690.
17. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, p. 1.

„Visam pasauliui liudijame, kad per dievišką apreiškimą, net per Šventosios Dvasios apsireiškimus, žinome, jog Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“

Pamąstymai apie Jėzaus Kristaus misiją

„Visi esame priklausomi nuo Jėzaus Kristaus, nuo Jo atėjimo į šį pasaulį atverti kelią, kuriuo galėtume užsitikrinti ramybę, laimę ir išaukštinimą.“

Iš Lorenzo Snou gyvenimo

1872 m. spalį Prezidentas Brigamas Jangas savo pirmajam patarėjui Prezidentui Džordžui A. Smitui nurodė aplankyti dalį Europos ir Artimųjų Rytų. Prezidentas Jangas ir jo antrasis patarėjas Prezidentas Danielius H. Velsas Prezidentui Smitui skirtame laiške rašė: „Norime, kad šalyse, kuriose lankysitės, nuodugniai apžiūrėtumėte vietas, kur būtų galima pradėti skelbti Evangeliją.“ Toji kelionė turėjo užsibaigti Šventojoje Žemėje, kurią Prezidentas Snou „dedikuos ir pašvęs Viešpačiui“. Prezidentai Jangas ir Velsas toliau rašė: „Meldžiame, kad kelionės metu jūs būtumėte ramūs ir saugūs, kad būtumėte gausiai laiminamas išminties žodžiais, kuriuos laisvai reikštumėte visuose pokalbiuose apie Šventąją Evangeliją, sklaidydamos prietarus ir sėdamas žmonėse teismo sėklas.“¹ Prezidentas Smitas su savimi pasikvietė nedidelę pastarųjų dienų šventųjų grupelę, įskaitant vyresnįjį Lorenčą Snou, kuris tuo metu buvo Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys. Vyresniojo Snou sesuo Eliza R. Snou, kuri tuo metu tarnavo visuotine Paramos Bendrijos prezidente, taip pat buvo toje grupelėje.

Kelionės metu vyresnysis Snou dažnai rašydavo laiškus, kuriuose aprašydavo geografiją, pastatus, žmonių papročius ir gyvenimo sąlygas. Tačiau kai su savo pakeleiviais jis lankėsi įvairiose Šventosios Žemės vietose, jo laiškų tonas pasikeitė. Savo mintis jis nukreipė į Dievo Sūnų, kuris prieš kelis šimtmečius dažnai lankydavosi tose

pačiose vietose. Pavyzdžiui, jis rašė apie nutikimą 1873 m. vasarį, kada grupelė artinosi prie Jeruzalės:

„Po valandos ... pasieksime Jeruzalę. Bekeliaudami pakilome į šiokią tokią kalvą, kad galėtume apžvelgti „Šventąjį miestą“ Jeruzalę. Į rytus nuo mūsų stūksojo Sionės kalva, Dovydo miestas. Į kairę nuo mūsų stūksojo ta aukštoji prakilnybė, ganėtinai apleista Alyvų kalva; ji kadaise buvo mėgstamiausia Gelbėtojo poilsio vieta, ir prieš pat pakilimą Savo Tėvo akivaizdon Jis paskutinį kartą joje vaikščiojo savo šventomis kojomis. Šios įdomios istorinės vietos dėl savo šventumo įkvėpia patiems įspūdingiausiems ir rimčiausiems apmąstymams. Taip, Jeruzalė egzistuoja! Joje gyveno ir mokė Jėzus, joje Jis buvo nukryžiuotas ir joje, ištaręs „Atlikta“, Jis nuleido galvą ir mirė! Lėtai ir mažliai nuvinguriavome kalva žemyn, ... ir galiausiai pasiekėme miestą.“²

Pabuvojęs prie Jordano upės, vyresnysis Snou užrašė: „Atsigėrę skanaus ir gaivinančio šios upės vandens ir nusiprausę šventame jos upokšnyje, mintimis sugrįžome į savo vaikystės dienas, kai Šventuosiuose Raštuose dažnai skaitydavome apie šioje vietoje nutikusius įvairius svarbius įvykius: apie izraelitų perėjimą išsausėjusia šios upės vaga, apie šventąją skrynią nešančius ir į šios upės tekančius vandenį įžengusius kunigus; apie tai, kaip Elijas perskyrė šios upės vandenį ir perėjo sausa žeme į kitą pusę, kur viesulu pakilo į dangų; ir apie Eliziejų, kuris sugrįžęs paėmė nukritusią Elijo skraistę ir sudavė per vandenį, sakydamas: „Kur Viešpats, Elijo Dievas?“ Ir taip Jordano vandenys buvo perskirti trečią kartą. Tačiau daug įdomesnis įvykis, susijęs su šia vieta, yra mūsų Gelbėtojo krikštas, apie kurį Raštuose parašyta taip: „Jonas Krikštytojas pamokslavo Judėjos dykumoje, kai pas jį prie Jordano atėjo krikštytis Jėzus iš Galilėjos“ [žr. Mato 3]; mes buvome netoli ar net toje pačioje vietoje, kur vyko visi šie įsimintini įvykiai; stovėjome ant kranto ir žvelgėme į siaurą slėnį, plaukiojome tame pačiame upokšnyje, kuris tyliai liudijo apie tuos didingus įvykius.“³ [Žr. 1 pasiūlymą 266 puslapyje.]

Lorenzo Snou mokymai

Jėzus Kristus į pasaulį atėjo tam, kad vykdytų Tėvo valią ir atvertų kelią į mūsų ramybę, laimę ir išaukštinimą

Evangelija pasaulyje egzistavo įvairiais laikais. Pranašai ją pažinojo. Jie aiškiai suprato, kad Jėzus yra nuo pasaulio sutvėrimo nužudytas Avinėlis [žr. Apreiškimo 13:8; Mozės 7:47], kad tinkamu metu Jis pasirodys žmonių vaikams, kad Jis mirs už jų nuodėmes ir bus nukryžiuotas išgelbėjimo planui įvykdyti.⁴

Gulėdamas ėdžiose bejėgis kūdikėlis nežinojo, kad Jis yra Dievo Sūnus ir kad anksčiau būtent Jis sutvėrė žemę. Jis nieko nežinojo apie Erodo įsaką; Jis neturėjo galios Savęs išgelbėti; tad [Juozapas su Marija] turėjo Jį pasiimti ir [bėgti] į Egiptą, kad išgelbėtų Jį nuo to įsako pasekmių. ... Jis užaugo iki pilnametystės, brendimo metu Jam buvo apreikšta apie tai, kas Jis yra ir koks yra Jo tikslas šiame pasaulyje. Jam buvo apreikšta prieš atėjimą į šį pasaulį Jo turėta šlovė ir galia.⁵

Keliaudamas šia žeme ir vykdydamas savo misiją, Jėzus žmonėms aiškino, kad stebuklus Jis daro ne Savo galia ir ne Savo išmintimi; Jis tevykdė Savo Tėvo valią. Jis atėjo ne tam, kad žmonės Jį šlovintų ar garbintų; Jis atėjo pašlovinti ir pagarbinti Jį atsiuntusį Tėvą. Jis tarė: „Aš atėjau savo Tėvo vardu, o jūs manęs nepriimate. Jei kitas ateitų savuoju vardu, jūs jį priimtumėte.“ [Jono 5:43.]

Jo misijos išskirtinumas, t. y. tai, kas ją išskyrė iš visų kitų misijų, buvo toks: Jis atėjo ne tam, kad žmonės Jį šlovintų ir garbintų, bet tam, kad Jis pats pašlovintų ir pagarbintų Savo Tėvą ir kad įvykdytų Jį siuntusio Tėvo valią. Štai kur slypi Jo sėkmės paslaptis; štai kur slypi sėkmės paslaptis visų tų žmonių, kurie darbuojasi tuo pačiu principu.⁶

Dievo Sūnus Jėzus Kristus kartą patyrė tai, kas iš Jo pareikalavo pačių didžiausių pastangų, įvykdyti milijonų Dievo vaikų išgelbėjimą. Prieš sunkų išmėginimą, prieš atlikdamas būtiną auką, Dievo Sūnus turėjo sutelkti visas įmanomas pastangas ir ryžtą.⁷

Jėzus, Dievo Sūnus, į šį pasaulį atsiųstas tam, kad aš ir jūs gautume šiuos nepakartojamus palaiminimus. Už tai Jis turėjo padaryti didelę auką. Įvykdyti Savo Tėvo reikalavimus Jam prireikė visų turimų galių ir viso įmanomo tikėjimo. ... Jis neatsitraukė, nors išbandymas buvo toks sunkus, kad Jo prakaito lašai buvo kruvini.

*1872 m. pabaigoje ir 1873 m. pradžioje vyresnysis
Snou su kitais keliavo po Šventąją Žemę*

... Jo pojūčiai turėjo būti neapsakomi. Jis Pats mums pasakoja, kaip rašoma 19-ame Doktrinos ir Sandorų knygos skyriuje, kad Jo kančia buvo tokia didelė, jog Jis drebėjo iš skausmo ir kraujavo iš kiekvienos poros, ir kentėjo tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir Jis norėjo negerti tos karčios taurės ir atsitraukti. Tačiau širdyje Jis nuolat kartojo: „Tėve, tebūnie ne mano, o Tavo valia.“ [Žr. DS 19:15–19.]⁸

Visi esame priklausomi nuo Jėzaus Kristaus, nuo Jo atėjimo į šį pasaulį atverti kelią, kuriuo galėtume užsitikrinti ramybę, laimę ir išaukštinimą. Jei Jis nebūtų to padaręs, mes neturėtumėme tų palaimų ir privilegijų, kurias per Jėzaus Kristaus tarpininkavimą mums garantuoja Evangelija; tačiau Jis atliko viską, kas būtina. ...

... Nors Jis ir paaukojo Save ir atskleidė žmonių išpirkimo planą, tačiau jei žmonės nesistengs su Juo susivienyti, jų išgelbėjimas niekada nebus atliktas.⁹

Mes pilnai suprantame, kad Jėzus Kristus čia turėjo kūną, kad Jis gavo tą kūną ir dabar tas kūnas yra pašlovintas ir kad mes irgi galime gauti tokį patį palaiminimą, tokį patį išaukštinimą ir tokią pačią šlovę.¹⁰ [Žr. 2 ir 3 pasiūlymus 267 puslapyje.]

Pastarosiomis dienomis Jėzus Kristus vėl apsilankė žemėje ir apreiškė mūsų išgelbėjimui reikalingas tiesas

Toji Dangaus Esybė, viešpatavusi dar prieš šį pasaulį, sukūrusi šią žemę, laikų viduryje nužengusi ištobulinti ir išgelbėti Savo kūrinių, šiais laikais vėl pasirodė žmonėms.¹¹

Visam pasauliui liudijame, kad per dievišką apreiškimą, net per Šventosios Dvasios apsireiškimus, žinome, jog Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, ir kad Jis apsireiškė Džozefui Smitui taip pat asmeniškai, kaip prisikėlęs iš kapo Jis apsireiškė ir senovės apaštalam, ir kad Jis atskleidė jam tokias dangiškas tiesas, per kurias, ir tik per kurias, žmonija galės būti išgelbėta.¹²

Kirtlando šventykloje Jį regėjo du vyrai. ... Jiems pasirodė žydų nužudytas Dievo Sūnus, ir jie sakė: „Uždanga buvo nuimta nuo mūsų protų, ir mūsų supratimo akys buvo atvertos, prieš save išvydome Viešpatį, stovintį ant sakyklos turėklo.“ ... Po jo kojomis buvo grynas auksas. Jo veidas spindėjo skaisčiau už saulę. Jo balsas buvo lyg vandenių šniokštimas. Prabilo Jehovos balsas, sakydamas: „Aš esu pirmasis ir paskutinyasis. Aš esu tas, kuris gyvena. Aš esu tas, kuris buvo nužudytas. Aš esu jūsų užtarėjas pas Tėvą. Štai jums atleistos jūsų nuodėmės. Jūs esate švarūs prieš mane; todėl pakelkite galvas ir džiūgaukite. Jūs pastatėte šiuos namus mano vardui. Aš priimsiu šiuos namus ir išliesiu savo Dvasios tiems, kas laikysis mano įsakymų, ir neleisiu, kad šie šventi namai būtų suteršti.“ [Žr. DS 110:1–8.] Tai buvo balsas to paties asmens, kurį atmetė žydai ir kurį ten regėjo. Taigi, aš žinau, kad šie dalykai yra tokie pat tikri, koks tikras yra Dievas. Tačiau žemės tautos to dar nežino, nežino, kad Jėzus, Dievo Sūnus, nužengė ir pasirodė žmonėms, apvilko juos įgaliojimu skelbti Evangeliją ir pažadėti Šventąją Dvasią visiems tiems, kurie tikės ir paklus šiems principams, kurie sužinos apie šių principų tikrumą.¹³ [Žr. 4 pasiūlymą 267 puslapyje.]

Gelbėtojas ir vėl ateis, tad turime ruoštis Jo atėjimui

Turime liudijimą apie Kristų, apie tai, kad Jis ateina viešpatauti žemėje.¹⁴

Jėzus galiausiai ateis ir pasirodys tarp mūsų, kaip Jis pasirodė tąkart, būdamas žemėje tarp žydų; Jis valgys ir gers su mumis, ir kalbės mums, ir aiškins Karalystės slėpinius, ir kalbės apie tai, apie ką šiuo metu negalima prasantarti.¹⁵

Jei jūs važiuojate traukiniu ir ramiai sau sėdite viename iš vagonų esančioje sėdynėje, tai galite tikėtis, kad nuvyksite į reikiamą vietą; tačiau jei išlipsite iš vagono, tai kils pavojus, o kitas traukinys galbūt dar ne greitai atvažiuos. Taip gali nutikti ir su mumis: jei gyvensime teisiai ir darysime savo darbus, tai artėsime link tikslo; ir jei laikysimės savo sandorų, tai darysime Dievo darbą, vykdysime Jo tikslus ir taip pasiruošime tam laikui, kuomet garbingai ir šlovingai ateis Dievo Sūnus Jėzus ir ant visų ištikimųjų išlies laukiamiausių palaiminimų, taip, net tūkstančius kartų daugiau. ...

... Pastarųjų dienų šventiesiems sakau taip: jei kas iš jūsų snaudžia, tai siūlau pasiskaityti Gelbėtojo čia, žemėje, išsakytus žodžius apie dešimt mergelių, kurių penkios buvo išmintingos ir savo žibintams parūpino aliejaus; ir Jaunikiui atėjus tik pusė jų buvo pasiruošusios eiti ir pasitikti Jį [žr. Mato 25:1–13; DS 45:56–59]. Neleiskime, kad taip nutiktų su mumis, pastarųjų dienų šventaisiais. Pasistenkime likti ištikimi savo sudarytomis amžinosioms sandoroms ir Dievui. Telaimina Dievas pastarųjų dienų šventuosius ir tegul ant jūsų išlieja Savo Dvasios. Būkite ištikimi savo Dievui ir savo šeimai, visame kame elkitės apdairiai; darbuokitės Dievo Karalystės labui, kad neatsidurtume tarp tų kvailų mergelių, o būtume verti būti su tais, kurie bus karūnuoti karaliais ir karalienėmis ir viešpataus per amžius.¹⁶ [Žr. 5 ir 6 pasiūlymus 267 ir 268 puslapiuose.]

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi jį mokyti, atsižvelkite į šias idėjas. Daugiau pasiūlymų rasite v–vii puslapiuose.

1. Apmąstykite Prezidento Snou žodžius apie savo potyrius Šventijoje Žemėje (p. 261–262). Kodėl, jūsų manymu, jo mintys ir apmąstymai ten pasidarė tokie įspūdingi ir rimti? Kaip net nenuvykę į Šventąją Žemę galime išsiugdyti panašius jausmus Gelbėtojui?

Prezidentas Snou, remdamasis Gelbėtojo palyginimu apie dešimt mergelių, ragino šventuosius pasekti penkių išmintingųjų mergelių pavyzdžiu

2. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 263 puslapyje ir pamąstykite apie tai, ką dėl jūsų padarė Jėzus Kristus. Mąstydami apie Gelbėtojo troškimą „pagarbinti ir pašlovinti Savo Tėvą“, pagalvokite, ką jums reikia daryti, kad sektumėte Dievo valia.
3. 263 puslapyje Prezidentas pateikia „sėkmės paslaptį“. Kaip mes galime pritaikyti šią paslaptį?
4. Perskaitykite skyrelį, kuris prasideda 265 puslapio viršuje. Kaip jūsų liudijimas apie Jėzų Kristų daro įtaką jūsų gyvenimui? Sugalvokite kelis būdus, kaip su pasauliu galėtume dalintis savo liudijimu apie Jėzų Kristų. Pavyzdžiui, kaip savo liudijimu galėtume pasidalinti su savo šeima? su nariais, kuriems tarnaujame kaip namų mokytojai ar lankančios seserys? su savo kaimynais? su kitais kasdien matomais žmonėmis?
5. Kaip galime pasiruošti antrajam Jėzaus Kristaus atėjimui? (Kelis pavyzdžius rasite p. 265–266.) Kaip galime padėti pasiruošti kitiems?

6. Kokią įtaką Prezidento Snou mokymai padarė jūsų liudijimui apie Jėzų Kristų? Ieškokite būdų pasidalinti savo liudijimu su šeimos nariais ir kitais žmonėmis.

Susijusios Raštų ištraukos: Luko 12:31–48; 2 Korintiečiams 8:9; 2 Nefio 2:7–8; 25:23, 26; Almos 7:11–13; DS 35:2; Džozefas Smitas–Istorija 1:17

Pagalba mokytojui: „Paprasykite pamokos dalyvių pasirinkti vieną šio skyriaus skyrelį ir tyliai jį persiskaityti. Pasirinkusius tuos pačius skyrelius pakvieskite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir jose aptarti sužinotus dalykus“ (iš vii šios knygos puslapio).

Išnašos

1. Brigamo Jango ir Danieliaus H. Vello laiškas Džordžui A. Smitui, *Correspondence of Palestine Tourists* (1875), p. 1–2.
2. *Correspondence of Palestine Tourists*, p. 205.
3. *Correspondence of Palestine Tourists*, p. 236–237.
4. *Deseret News*, 1872 m. sausio 24 d., p. 597.
5. Iš Conference Report, 1901 m. balandis, p. 3.
6. *Deseret News*, 1869 m. gruodžio 8 d., p. 517.
7. Iš Conference Report, 1900 m. spalio, p. 2.
8. *Millennial Star*, 1899 m. rugpjūčio 24 d., p. 531.
9. *Deseret News*, 1857 m. kovo 11 d., p. 3; pradiniam šaltinyje p. 3 yra neteisingai nurodytas kaip p. 419.
10. *Deseret News*, 1882 m. lapkričio 22 d., p. 690.
11. Iš Journal History, 1884 m. balandžio 5 d., p. 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877 m. sausio 23 d., p. 1.
13. *Millennial Star*, 1887 m. balandžio 18 d., p. 245.
14. *Deseret News*, 1888 m. balandžio 11 d., p. 200; iš detalaus Lorencio Snou kalbos, pasakytos 1888 m. balandžio mėn. visuotinėje konferencijoje, atpasakojimo.
15. Iš Conference Report, 1898 m. balandis, p. 13–14.
16. *Millennial Star*, 1887 m. balandžio 18 d., p. 244–246.

Iliustracijų sąrašas

- Viršelyje: *Lorencas Snou*, aut. Džonas Vilardas Klasonas; marmurinis popierius, © Artbeats.
- iv puslapyje: nuotrauka spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 2 puslapyje: graviūra spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 5 puslapyje: nuotrauka spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 8 puslapyje: *Vyresnysis Lorencas Snou*, Graviūros fragmentas. Aut. Frederikas Hokinsas Pyrisis.
- 12 puslapyje: *Laivas į Sionę*, aut. Glenas S. Hopkinsonas. © Glenas S. Hopkinsonas. Nekopijuoti.
- 14 puslapyje: *Lorencas Snou patarnauja sužeistam žmogui*, aut. Brajenas Kolas. © Brajenas Kolas.
- 16 puslapyje: *Dengtų vežimų pionieriai*, aut. Minerva Tišert. Spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 26 puslapyje: Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas [Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas
- 34 puslapyje: *Lorencas Snou*, aut. Liujisas Ramzis. Spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 40 puslapyje: nuotrauka spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 44 puslapyje: *Jonas krikštija Jėzu*, aut. Haris Andersonas. © IRI.
- 47 puslapyje: *Sekminių diena*, aut. Sidnėjus Kingas. Spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 56 puslapyje: *Studijuokime Raštus*, nuotraukos aut. Frenkas Helmrichas. © 2009 Frenkas Helmrichas.
- 58 puslapyje: *Krikštas Havajuose*, *Lorencas Snou meldžiasi*, aut. Brajenas Kolas. © Brajenas Kolas.
- 66 puslapyje: nuotraukos aut. Viljamas Arlėjus Koulas.
- 68 puslapyje: *Viljamas Klafas ir Alma Smitas patarnauja Lorencui Snou*, aut. Semas Laloras. © Semas Laloras.
- 71 puslapyje: *Žmogus meldžiasi*, nuotraukos aut. Styvas Bandersonas. © 2000 Styvas Bandersonas.
- 78 puslapyje: nuotrauka iš © Corbis.
- 83 puslapyje: *Apaštalas Paulius*, aut. Džefas Vordas. © Džefas Vordas.
- 88 puslapyje: *Kalno Pamokslas*, aut. Karlas Hainrikas Blokas. Panaudota Frederiksburgo Nacionaliniam istorijos muziejui Hilerode, Danijoje, leidus.
- 91 puslapyje: *Abraomas Mamrės lygumose*, aut. Grantas Romnis Klasonas, pagal Hario Andersono originalą. © IRI.
- 100 puslapyje: fragmentas iš *Šiugar Krykas 1846 m.* Aut. Gregoris Syversas. © Gregoris Syversas.
- 103 puslapyje: Piterio O. Henseno piešinys Heberio Č. Kimbolo dienoraštyje.
- 115 puslapyje: *Jona*, aut. Robertas T. Beretas. © Robertas T. Beretas.

- 138 puslapyje: fragmentas iš *Kristus Getsemanėje*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 144 puslapyje: *Mozė perskiria Raudonąją jūrą*, aut. Robertas T. Beretas. © 1983 IRI.
- 148 puslapyje: nuotraukos aut. Ivanas Ortyzas Ponsas. © 2002 Ivanas Ortyzas Ponsas.
- 166 puslapyje: *Jis patepė neregio akis*, aut. Valteris Reinas. Spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 174 puslapyje: nuotrauka spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 184 puslapyje: *Išvykimas iš Navū*, aut. Glenas S. Hopkinsonas. © Glenas S. Hopkinsonas.
- 194 puslapyje: nuotraukos aut. Styvas Bandersonas. © 2006 Styvas Bandersonas.
- 199 puslapyje: *Mergaitės laiminimas*, nuotrauka iš © Getty Images.
- 201 puslapyje: *Melchizedeko kunigystės sugražinimas*, aut. Valteris Reinas. © IRI.
- 224 puslapyje: *Pirmasis regėjimas*, aut. Minerva Tišert. Spausdinama Rėjui M. ir Lafondai Poup Holams leidus. Nekopijuoti.
- 228 puslapyje: *Džozefas Smitas jaun. gauna apreiškimą*, aut. Danielius A. Liujisas. © 2007 Danielius A. Liujisas.
- 234 puslapyje: *Kirtlando šventykloje pasirodo Viešpats*, aut. Delas Parsonas. © 2001 IRI.
- 240 puslapyje: *Kristus ir turtingas jaunas valdininkas*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 242 puslapyje: *Lorencas Snou ir jo šeima kelyje sulaukia pagalbos*, aut. Semas Loloras. © Semas Loloras.
- 250 puslapyje: *Džozefas Smitas*, autorius nežinomas. Paveikslėlis spausdinamas Kristaus Bendruomenės archyvui Independense, Misūryje, leidus.
- 255 puslapyje: *Džozefas žaidžia su savo vaikais*, aut. Robertas T. Beretas. © 1991 Robertas T. Beretas.
- 260 puslapyje: *Kristus su raudona mantija*, aut. Minerva Tišert. © IRI. Spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 264 puslapyje: *Jeruzalė*, aut. Džeimsas Fėrmanas. Spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai leidus.
- 267 puslapyje: *Palyginimas apie dešimt mergelių*, aut. Denas Buras. © IRI.

Abėcėlinė rodyklė

A

Amžinybės šlovingumas, ji didingesnė
už pasaulio turtus, 239–240

Anglija

Lorenzo Snou kelionė į ją, 165, 167
Lorenzo Snou misija joje, 9–14,
215–207

Antrasis atėjimas, Jėzaus Kristaus,
265–266

Apaštalai, jų atsakomybės, 18

Apeigos

atliekamos per kunigystę, 50–51,
197–198
suteikia amžinųjų dovanų ir
palaiminimų, 50
už mirusiųsius, 132–133, 135

Apreiškimas

Bažnyčia pastatyta ant jo, 69–70
jam reikalingas nuolankumas, 75
padeda sunkumų apsuptyje, 67–69

Atgaila

dėl dešimtinės nemokėjimo, 152
nugali nesėkmę, 93–95
padeda siekti savo tikslų, 115–116
susijusi su krikštu ir patvirtinimu, 46

Atleidimas, 190–191

Atsimetimas

eina po pasaulietiškumo, 236–238
Kirtlande, Ohajuje, 235–236

Atsivertimas

Lorenzo Snou liudijimas, 6, 56, 57
per tikėjimo stiprinimą, 59–61
prasideda nuo liudijimo, 58–59

Auka

atlikti šventyklos darbą, 133–135

būtina laikinajam išgelbėjimui, 231
dėl kitų gerovės, 190, 246–247
jos gali pareikalauti Viešpats,
230–231

reikalaujama iš misionierių, 215–216
su Dievo pagalba, 168–171

B

Brigam Sitis, jame vieši Lorenas Snou,
22–24

C

Celestialinė karalystė

jai ruošia Šventoji Dvasia, 73–74
jos siekimas, 84

Celestialinis įstatymas, mūsų
gyvenime, 182

Charakteris

kaip išlaikyti teisiu, 116–117
kaip tinkamai išsiugdyti, 112–114
Raštuose mokoma, kaip jį tobulinti,
114–115
sustiprinamas per atgailą, 113–114
teisus charakteris mus artina prie
Viešpaties, 116–117
vystosi palaipsniui, 114–116

D

Dangiškasis Tėvas. *Žr.* Dievas Tėvas

Darbas

draugų labui, 245–246
ten, kur Viešpats mus pasodina, 165
vykdymas, mums patikėtas, 230–232

Dešimtinė

gimdytojai ir mokytojai rodo mokė-
jimo pavyzdį, 155
išlaisvina Bažnyčią iš skolos, 29,
150–151

- ją mokėti turi būti mokomi vaikai, 155
- Lorencas Snou gauna įkvėpimą pamokslauti apie ją, 29, 147, 149
- moka už šventyklus, 153,
- mokėjimas atneša dvasinių ir laikinųjų palaiminimų, 153–154,
- nesunkus suprasti ir gyventi įstatymas, 151–152
- pašventina žemę, 153
- visi pastarųjų dienų šventieji turi ją mokėti visą, 147, 149, 152
- Dešimt mergelių, palyginimas apie jas, 265–266
- Dievas Tėvas
- Jėzus Kristus vykde Jo valią, 263–264
- Jo rankos pripažinimas darant gera, 144–145
- Jo šlovės siekimas užtikrina sėkmę, 140–141
- Jo valios vykdymas, 140–141
- mūsų potencialas tapti tokiems kaip Jis, 80–82
- ruošia nuostabius dalykus ištikimiesiems, 131
- saugo Savo žmones, 229–230
- su jo pagalba sugebėsime padaryti viską, ko iš mūsų yra reikalaujama, 167–168
- visi žmonės yra Jo vaikai, 244–245
- Dievo karalystė
- jos nuolatinis progresas, 225–226
- negali būti sugriauta, 227, 229
- Paramos bendrijos narės padeda ją plėsti, 160–161
- pasišventimas jai, 238
- pirmiau ieškokite jos, 239
- statymas, 231, 238
- Taip pat žr.* Jėzaus Kristaus Bažnyčia; Tarnystė Bažnyčioje
- Dievo šlovė, mintys pašvęstos vien jai, 170
- Dievo valia, jos siekimas ir sekimas ja, 140–144
- Disciplina, reikalinga tampant tobulam, 91
- Draugystė
- reikalauja pastangų iš abiejų pusių, 188
- su kitų tikėjimų žmonėmis, 215–216
- Dvasinės dovanos, jų siekimas, 200–202
- Dvylikos Apaštalų Kvorumas, į jį pašaukiamas Lorencas Snou, 18–19
- Džensen, Ela, Lorencas Snou patarnavimo dėka jai sugrįžta gyvybė, 24–25
- Džiaugsmas
- atsidavimas tiesos tikslui atneša džiaugsmą, 181–182
- nepaisant sunkumų, 83–85, 108
- Džiugesys, su juo tarnaujama Dievui, 180
-
- G**
- Gajus, Džozefas, pagyja po Lorencas Snou patarnavimo, 196–197
- Gerovė, pasišventimas jos labui, kitų pasišventimas jai, 209–210
- Gimdytojai
- gyvena pagal gyvenimo ir išgelbėjimo principus, 126
- namuose skatina meilę ir gerumą, 123–124
- turi mokyti vaikus mokėti dešimtinę, 154
- turi rodyti pavyzdį vaikams, 124–125
- Taip pat žr.* Šeima
- Gyvenimo prasmė, 145

I I

Išpėdinystė prezidentūroje, 223,
225–226

Išaukštėnimas

įmanomas per Jėzų Kristų, 263–264
potencialas jam, 80–82, 122

Išbandymai

jų dėka parodoma Dievo meilė,
107–108

kaip likti ištikimiems per juos,
101–104, 106–107

kaip rasti džiaugsmą jų metu, 83–84,
101–104

padeda mums artėti prie Dievo,
107–108

paruošia celestialinei šlovei,
104–105

Šventoji Dvasia padeda juos ištvėrti,
72–74

Viešpats mus sustiprina, kad juos
įveiktume, 106–107

Išdidumas, Bažnyčios vadovas kaip
pavyzdys, 205–207,

Išgelbėjimo planas

Jėzaus Kristaus gyvenimas ir mirtis
yra jo dalis, 263–265

sukurtas prieš šį pasaulį, 226
tai Evangelija, 226

Išsilavinimas

dvasinis, 40, 59–61

reikalauja tikėjimo, pastangų ir
atkaklumo, 36–37

svarba Lorencui Snou, 3–4, 35

Ištikimųjų likimas, 79–80

Italijos misija, ją įsteigia Lorencas
Snou, 19–21, 195–197

J

Jėzaus Kristaus Bažnyčia

pastatyta ant patikimo pamato, 227,
229

plečiasi nepaisydama pasipriešinimo,
223, 225–226, 227, 229

Taip pat žr. Dievo karalystė;
Tarnystė Bažnyčioje

Jėzus Kristus

ateis į žemę valdyti, 265–266

atleidimas per Jo apmokantį kraują,
50

atsilaikymo prieš gundymą
pavyzdys, 145

Bažnyčios vadovas, 226

išaukštėnimas per Jį, 79–80, 263–264

Jo Apmokėjimas visiems žmonėms,
176

Jo gimimas, 263

Jo išankstinis paskyrimas, 104

Jo krikštas, 46, 262

Jo liudijimas, 57, 175–176, 265–266

Jo misija, 263–264

meldžiasi, kad visi būtų viena,
186–187

paklūsta Tėvo valiai, 141–142,
263–264

pasirodo Kirtlando šventykloje, 236,
265–266

pasirodo Lorencui Snou, 25,
225–226

tarnystės kunigystėje pavyzdys, 177

K

Kantrybė, reikalinga tampant tobulam,
90–91

Kirtlando šventykla

joje pasirodo Jėzus Kristus, 129,
236–237, 265

palaiminimai jos pašventinimo
metu, 236–237

Klafas, Viljamas, padeda išgelbėti
Lorenzo Snou gyvybę, 67–69

Krikštas

atliekamas panardinimu, 47–48

atliekamas prieš Šventosios Dvasios
dovanos suteikimą, 48–49

atliekamas tinkamu įgaliojimu,
50–51
būtiną nuodėmių atleidimui gauti,
46, 48–49
Jėzaus Kristaus krikštas, 47, 262
Lorenco Snou krikštas, 6, 43
sandoros laikymasis atneša
palaiminimus, 51–52
Kunigystė
įgaliojimas iš dangaus, 197–198
ją turintieji darbuojasi su Paramos
bendrijos seserimis, 160–161
ją turintieji seka teismo principais,
200–202
ją turintieji siekia ir išnaudoja
dvasines dovanas, 200–202
ją turintieji tarnauja kitiems, 200–202
ji mus veda ir tobulina, 199–200
padeda surasti laimę, 199–200
sugrąžinta per Džozefą Smitą, 198
Kvorumai, vienybė juose, 187

L

Laimė

ateina per kunigystę, 199–200
didėja sulig mūsų pastangomis ją
padėti atrasti kitiems, 245
Evangelijos priėmimas atneša ją, 214
negandų apsuptyje, 101–104
užsitikrinama per Jėzų Kristų, 264
vaikščiojimas Šventosios Dvasios
šviesoje atneša ją, 72

Liudijimas

apie Džozefą Smitą ir Sugrąžinimą,
256–257
apie Jėzų Kristų, 57, 175–176, 265
yra gera pradžia, 58–59

M

Malonė, 165

Malta, Lorenco Snou tarnystė joje, 173,
175

Meilė

Dievui didesnė už meilę pasauliui,
238
meilė vieni kitiems, 188–191,
244–245
misionieriškame darbe, 215–216
misionierių meilė žmonėms, 220

Misionieriškas darbas

atneša gerą ir džiugią naujieną,
216–218
aukojimas dėl tarnavimo jame,
215–216, 233
džiaugsmas dalyvaujant jame, 214,
219–220
ir meilė artimiesiems, 220
narių tarnavimas, 175–176
padeda kitiems gauti Evangelijos
palaimas, 215–216
patarimas, kaip tarnauti, 216–219
priežastys nuolatinei tarnystei,
214–215
tarnavimas dangaus pasiuntiniais,
219
Viešpaties pagalba jo metu, 216

Mokymasis

Dvasia, 37–38
jam reikalingas atkaklumas, 36–37
kartojimo nauda, 38
tikėjimu, 36–37
Taip pat žr. Žinios

Mokytojai

apšviečiami mokant kitus, 245–246
jiems reikia Dvasios vadovavimo,
39–41, 207–208
moko vaikus mokėti dešimtinę, 151
turi tarnauti su meile, 207–208

Moterys, Viešpaties darbe, 159–160

Taip pat žr. Paramos bendrija

Mount Pisga

linksmybės joje, 102–103

- Lorenčas Snou joje pirmininkauja,
17–18, 101–102
- N**
-
- Namai. *Žr.* Šeima
- Negandos. *Žr.* Išbandymai
- Nuolankumas
reikalingas darbui atlikti, 230–232
reikalingas Dvasiai turėti, 75
reikalingas vadovams, 209–210
- Nuolatinis Emigravimo Fondas,
185–186
- Nusivylimas, jo nugalėjimas, 95,
162–163
- O**
-
- Osanos šūksnis, 130–131
- P**
-
- Pagundos
kaip išsivaduoti, 235–236
kaip likti ištikimiems per jas, 105
kaip nebūti jų nugalėtiems, 236–238
misionieriai turi vengti jų, 219
šventyklos darbas padeda atsilaikyti
prieš jas, 135–136
Viešpats mus sustiprina, kad jas
įveiktume, 106–107
- Paklusnumas
atneša palaiminimus, 45
paklusnumas Dievui suteikia galios,
141–144
- Paramos bendrija
darbuojasi su kunigija, 160–161
gauna vis daugiau progų tarnauti,
161–162
gera įtaka namuose, 161
misija, 160
padeda nariams siekti celestialinės
šlovės, 163
plečia Dievo karalystę, 160–161
rodo tikrosios Meilės ir tyros
religijos pavyzdį, 160
- stiprina motinystę, 161
- Pasaulietiškas
atsisakymas išmainyti amžinybės
šlovę į jį, 239–240
atsiskyrimas nuo jo, 96–97, 167–168,
238
nugręžia mus nuo amžinybės
principų, 236–237
perspėjimai dėl jo, 235–238
- Pasitikėjimas
Dievu, 162–163, 165, 167
Viešpaties pažadais, 239–240
- Pašaukimai
Dievo darbe jie visi svarbūs,
177–180
gerbimas, 177–180
joms atlikti reikalinga Viešpaties
pagalba, 168–171, 170–176
- Patenas, Deividas V., paliudija
Lorencui Snou, 1, 3
- Patvirtinimas. *Žr.* Šventoji Dvasia
- Pavyzdys
gimdytojai rodo vaikams, 124–125
yra iškalbus mokytojas, 209–210
Kristaus pavyzdžiu seka vadovai ir
mokytojai, 207–208
- Persekiojimas, nesužlugdys Bažnyčios,
227, 229
- priešinimasis jam nesužlugdys
karalystės, 227, 229
- R**
-
- Ramybė
per Jėzų Kristų, 263–264
Šventoji Dvasia gali atnešti, 72
- Raštai, moko apie mūsų dieviškąjį
potencialą, 80–82
- S**
-
- Sandoros

- krikšto sandorų laikymasis atneša
palaiminimus, 51–52
laikymasis atneša džiaugsmą,
181–182
nesilaikymas, 238
- Santuoka
amžinoji, nesusituokusiems šiame
pasulyje, 122
amžinoji, šventyklose, 131–132
amžinoji, turi būti skatinama, 121
Paramos bendrija skatina ištikimybę
joje, 161
vienybės jausmas joje, 123–124
- Sėkmė
ateina per Tėvo valios vykdymą,
140–144
ją atnešą paklusnumas Dievo darbe,
180–181
- Smitas, Alma L., padeda išgelbėti
Lorenco Snou gyvybę, 67–69
- Smitas, Džozefas
augo dvasine jėga ir įtaka, 254–256
dieviškas pašaukimas, 252
galingai kalba Navū šventykloje, 251
jo aukšta moralė, 253
kunigystė sugrąžinama per jį, 198
Lorenas Snou jį pamato pirmą
kartą, 252
Lorenas Snou liudija apie jį, 251,
256–257
Lorenco Snou patirtis su juo,
251–253
mėgo deramus pasilinksminimus,
254
nebuvo veidmainis, 254
nužudymas, 223
pašaukimo metu buvo nuoširdus
vaikinas, 252–253
- Smitas, Hairumas, jo nužudymas, 223
- Snou, Eliza R. (Lorenco Snou sesuo)
antroji Paramos bendrijos
prezidentė, 159
bevaikė, 122
lydi Loreną Snou kelionėje po
Šventąją Žemę, 261–262
- Snou, Lorenas
atsakingas už giminės susitikimą,
119, 121
atsiliepia į Brigamo Jango reformą,
111–112,
Brigamo Jango žmonai palieka
pinigų, 9–10
gauna liudijimą, 4–6
įkuria Italijos misiją, 19–21
ir šventyklos darbas, 23–24
išaukština kunigystę, 111–112,
jam pasirodo Jėzus Kristus, 25,
225–226
jo atsivertimas, 4–6, 55, 57–58
jo išsilavinimas, 4–6
jo krikštas, 6, 43
jo vaikystė, 3–4
kalba Paramos bendrijos veikloje,
159
keliauja po Šventąją Žemę, 261–262
kuria Bažnyčią Maltoje, 173, 175
misionieriaujant Havajuose jam
išgelbstima gyvybė, 67–69
moko apie dešimtinės įstatymą,
28–29, 147, 149–150
nusprendžia tarnauti nuolatinėje
misijoje, 213–214
pakeliui į Angliją patiria audrą, 165,
167
palaikomas kaip Bažnyčios
prezidentas, 225–226
pasakoja apie ankstesnę baimę ir
pasisėkimą kalbant viešumoje,
87, 89
pasiunčia laišką kunigijos vadovams
Londone, 205–207,
pašaukiamas į Dvylikos Apaštalų
Kvorumą, 18–19
patarnauja Elai Džensen, 24–25
patarnauja sužeistam laivo stiuardui,
12–14

- patarnauja valdensų berniukui, 196–197
- patirtis su Džozefu Smitu, 251–253
- praktikuoja daugpatystę, 16
- renka lėšas Nuolatiniam Emigravimo Fondui, 185–186
- sulaukia pagalbos iš žmogaus, kuriam tarnavo, 243–244,
- susidraugauja su kitų religijų vadovais, 27–28
- tampa Bažnyčios prezidentu, 25–27
- tarnauja nuolatinio misionieriumi, 7–14, 19–21, 67–68, 195–197
- trokšta mokytis, 3–4, 35–36
- vadovauja šventiesiems Brigam Sityje, 24–25
- vadovauja šventiesiems Mount Pigoje, 17
- Snou, Oliveris (Lorenco Snou tėvas), 3–4
- Snou, Roseta Leonora Petiboun (Lorenco Snou mama), 3–4
- Spekuliacijos, jų dvasia Kirtlandą atvedė į atsimitimą, 236–238
- Sugrąžinimas
apie jį pranašauta, 225
įvykdytas per Džozefą Smitą, 198, 256–257
Lorenas Snou liudija apie jį, 256–257
- Š**
-
- Šeima
- Evangelijos mokymas joje, 124–125
- gera Paramos bendrijos įtaka joje, 161
- jos palaiminimai, prieinami visiems ištikimiesiems, 122
- šventi ir amžini ryšiai joje, 121
- užantspauduojamos šventyklose, 132–133
- vienybė joje, 123–124, 187–188
- Šeimos istorija, aukojimasis dėl jos rengimo, 133, 135
- Šventyklos
- aukojimasis dėl darbo jose, 133, 135
- įėjimas į jas tyromis širdimis, 135–136
- ir apeigos už mirusiųosius, 132–133
- kvietimas ateiti į jas, 132
- leidžia mums būti gelbėtojais, 133, 135
- pagrindinis darbas per Tūkstantmetį, 135
- palaiminimai tarnaujant jose, 135–136
- ruošia mus atsilaikyti prieš gundymus, 135–136
- svarba Lorencui Snou, 23–24
- šeimų užantspaudavimas jose, 132
- vietos mokytis apie Dievo palaiminimus, 131–132
- Šventoji Dvasia
- apreiškia dieviškus dalykus, 72
- atneša ramybę ir laimę, 72
- yra mūsų draugė, 70–72, 75
- išlaiko kelyje į priekį, 75
- Jos dovana, susijusi su tikėjimu ir atgaila, 46
- Jos dovana, suteikiama tinkamu įgaliojimu, 50
- Jos kuždesiai Lorencui Snou išgelbėja gyvybę, 67–69
- Jos vadovavimas veda į palaiminimus, 51
- padedą ypatingomis aplinkybėmis, 67–69, 73–74
- padedą išverti per išbandymus, 73–74
- padedą vykdyti savo pareigas, 73–74
- paruošia celestialinei šlovei, 73–74
- pataria, 70–71
- ragina narius tarnauti misijoje, 216
- suteikiama rankų uždėjimu, 52–53

veda į visą tiesą, 69–70
veikia besidominčiųjų širdyje, 216

T

Talentai

palyginimas apie talentus, 177–179
vadovai panaudoja kitų talentus,
208–209

Tarnavimas kitiems

asmeninių motyvų ištyrimas dėl jo,
205–207

palaiminimai per jį, 243–244,
savęs tobulinimas per jį, 245–246
sukuria dangų mumyse, 246–248
talentų naudojimas jame, 208–209
teikia mums daugiau laimės, 245
Taip pat žr. Tarnystė Bažnyčioje

Tarnystė Bažnyčioje

ištikima ir aktyvi, 180–181
padeda kitiems įgyti išgelbėjimą,
176–177

Paramos bendrija suteikia jai progų,
161–162

sunki, bet džiugi, 181–182
visi pašaukimai svarbūs, 177–180
Žr. Tarnavimas kitiems

Tiesa, į visą ją lydi Šventosios Dvasios
dovana, 69–70

Tikėjimas

didėja pastangos, 59–61
jo dėka didėja dvasinis pažinimas,
58–60
jo ugdytas grūdina charakterį,
114–115
pavedimų atlikimas jo pagalba,
180–181
susijęs su krikštu ir patvirtinimu, 46
tai Dvasios dovana, 69–70

Tikroji meilė

apima visus, 244–245
rodo Paramos bendrijos narės, 160

Tobulėjimas

atliekant savo pareigas, 82
įgyjamas per suspaudimus, 104–105
įsakoma tobulėti, 90–91

jam pasiekti reikalinga atgaila,
93–95

jam pasiekti reikalinga dangiška
pagalba, 90–91

tai kasdieninis procesas, 97,

Tūkstantmetis, šventyklų darbas per jį,
133, 135

V

Vadovai

jiems įsakoma maitinti Viešpaties
aveles, 205–207

jiems reikia Dvasios vadovavimo,
210

neturi siekti sau garbės, 207–208,
215

turi deleguoti atsakomybes, 208–209

turi rūpintis kitų gerove, 205–207,
215

turi tarnauti su meile, 207–208

Vaikai

brangus palikimas, 121

turėtų mokytis apie dešimtinės
įstatymą, 155

Valdensai, 20–21, 195–197

Vienybė

ateina, kai vieni kitiems tarnaujame,
188–191

atneša šviesą ir išmintį, 191

Bažnyčioje, 187–188

kvorumuose ir organizacijose,
187–188

pasauliui rodo Viešpaties būdą,
186–187

ruošia gyventi Dievo akivaizdoje,
191

sukuria galingus žmones, 191

šeimose, 188

Viešpaties darbas

atneša klestėjimą, 170
gali būti sunkus, 181–182
mums reikalinga Dievo pagalba jo
atlikimui, 170
teikia džiaugsmą, 181–182

Ž

Žinios

dalinimasis žiniomis su kitais, 245
dvasinių žinių gausinimas, 59
dvasinių žinių įgijimas reikalauja
pastangų, 59–61
Taip pat žr. Mokymasis

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

